

The background of the book cover is a photograph of a dark, weathered wooden door or window frame. The wood is a deep, dark blue-grey color with visible grain and texture. A small, square window is visible in the upper left portion of the frame. Green and yellowing leaves of a vine are climbing over the top and sides of the door. A brass-colored metal ring handle is attached to the door in the lower right corner.

EMILY GUNNIS

Autoarea bestsellerului *Fetița din scrisoare*

Camera secretă

LITERA

buzz
BOOKS

**buzz
BOOKS**

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

EMILY GUNNIS

Camera secretă

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

EMILY GUNNIS

The Midwife's Secret

Emily Gunnis

Copyright © 2021 Emily Gunnis Ltd

Emily Gunnis și-a declarat dreptul de a fi identificată drept autoarea acestei lucrări în conformitate cu Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Ediție publicată pentru prima dată în 2021 de Headline Review, un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Camera secretă

Emily Gunnis

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8987-0

ISBN EPUB 978-606-33-9115-6

Pentru Grace și Eleanor – inspirația mea

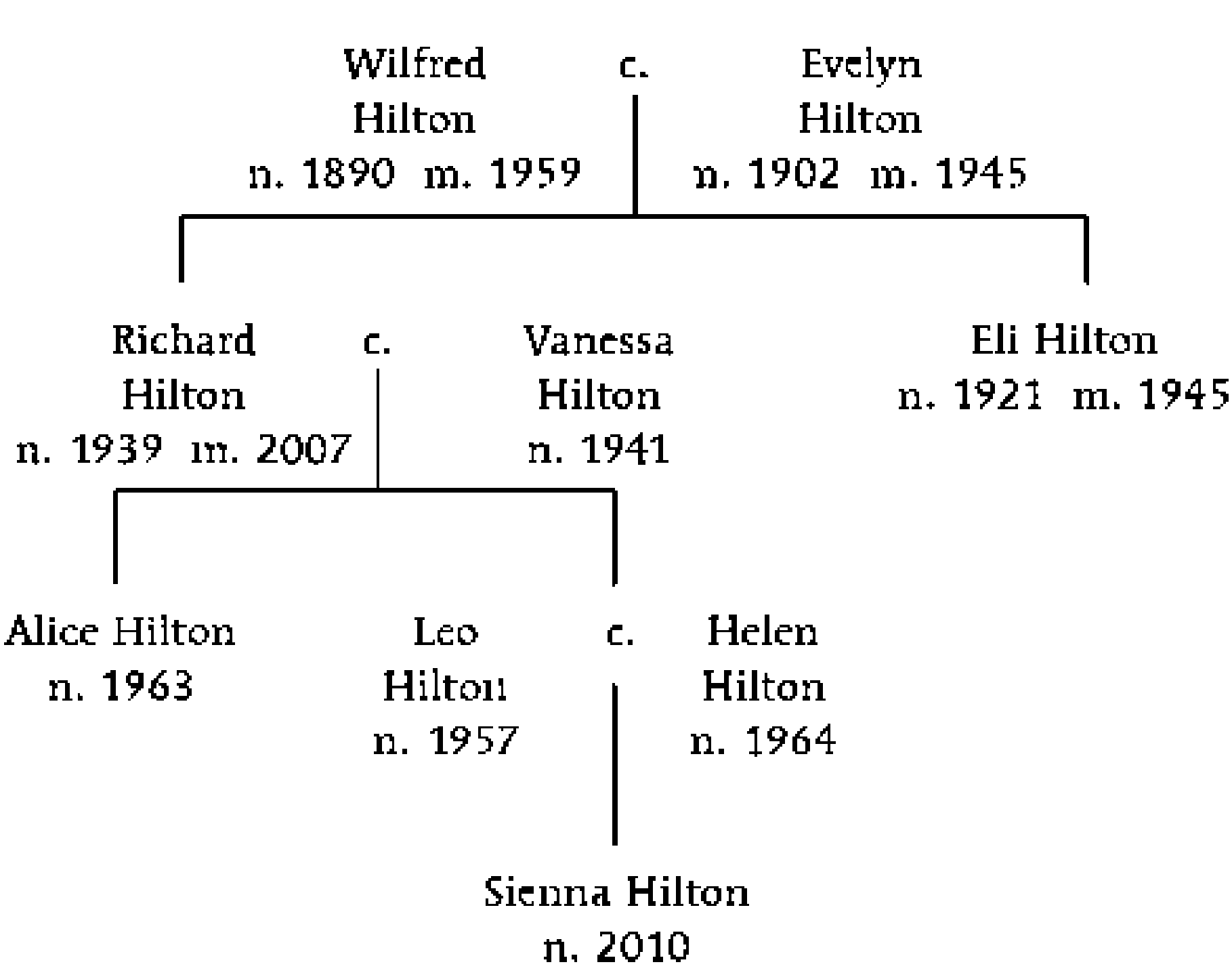
„Nimeni nu face mai mult rău credinței catolice decât moașele.“

Heinrich Kramer și Jakob Sprenger, *Malleus Maleficarum*

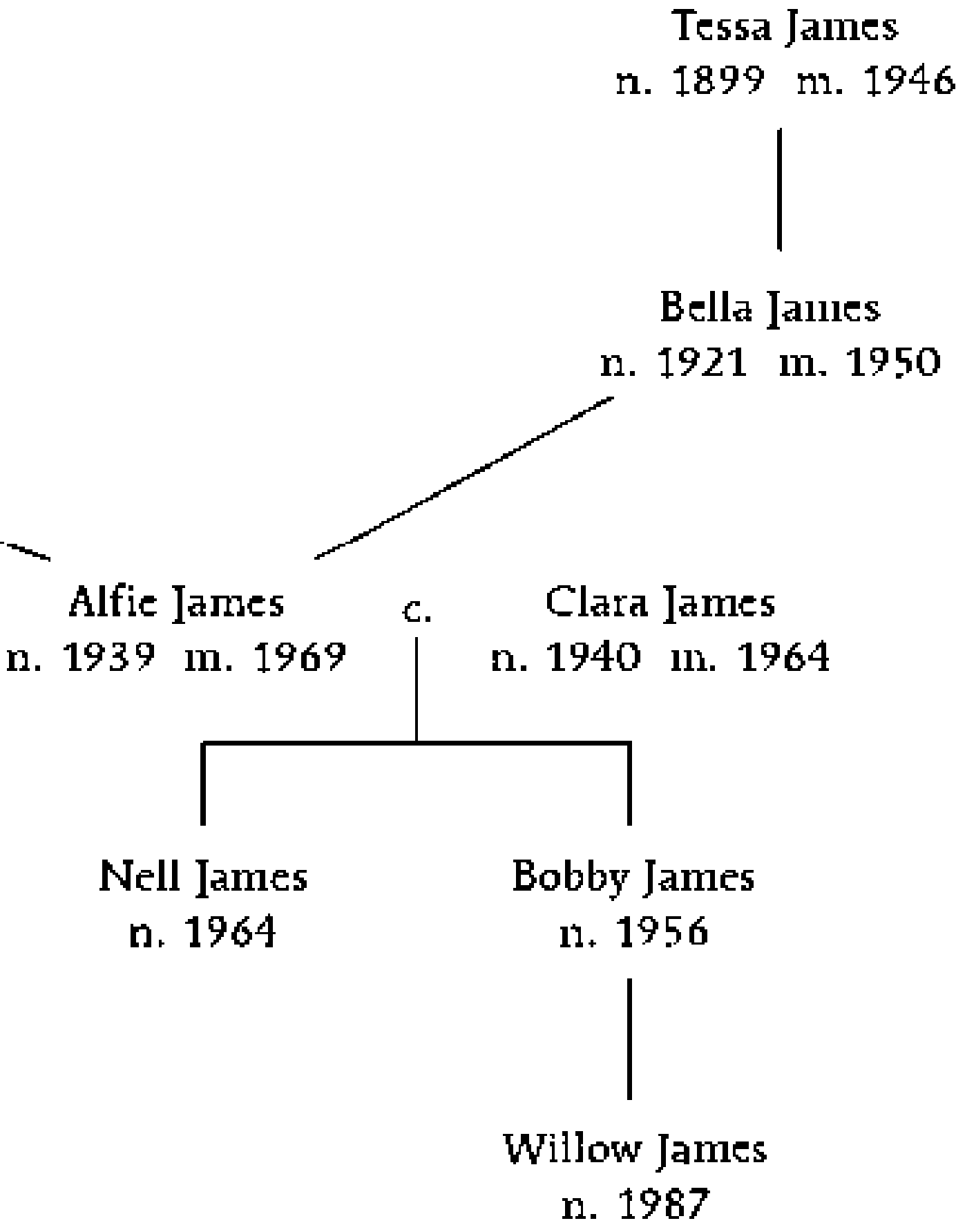
„Cei care sunt iubiți nu pot să moară
Căci dragostea înseamnă nemurire.“

Emily Dickinson

CONACUL TISELOR

CASA PAROHIALĂ

PROLOG. *Luni, 8 ianuarie 1945. Kingston-near-Lewes, East Sussex*

– Au ajuns deja.

Tessa James a privit pe fereastra dormitorului ei și a văzut două mașini de poliție care au oprit în fața vechii case parohiale, iar luminile farurilor au făcut-o să tresară și să se întoarcă pe călcâie înainte de a se repezi înapoi la nepotul ei de șase ani, care stătea pe podeaua palierului, tremurând de frică.

– Baba, mi-e frică. Nu vreau să stau singur pe întuneric.

Alfie o privea fix, cu ochii albaștri ca de gheață ai familiei James; atât de fix, încât simțea că băiețelul se uită direct în sufletul ei.

A prins-o de mână pe bunica lui, în timp ce ea ridica ultima treaptă, dând la iveală o mică ascunzătoare sub scări; un bârlog pentru preot, destul de mare încât să intre o saltea, dar nimic altceva, pe care îl descoperise accidental când se mutase în căsuța de țară aproape prăbușită, pe vremea când era însărcinată cu mama lui Alfie, în urmă cu peste două decenii.

– Intră aici, repede, l-a îndemnat ea.

Știind că nu are de ales, băiatul s-a strecurat înăuntru, apoi a întors capul și a ridicat privirile spre ea, iar părul negru îi încadra frumos obrajii când a început să plângă.

– Alfie, ascultă-mă, să nu ieși decât dacă nu mai poți altfel; trebuie să rămâi ascuns. Ai destule provizii pentru cinci zile. Am trimis o telegramă urgentă mamei; ea știe că ești aici. Va veni după tine mai devreme de atât, poate chiar mâine.

– Și dacă nu vine? Ce mă fac? a zis el, începând să plângă cu suspine.

– Va veni, Alfie.

Tessa și-a șters lacrimile, disperată că trebuia să închidă capacul camerei secrete înainte ca poliția să se năpustească înăuntru și să vadă intrarea ascunsă. Cum mama lui Alfie lucra la Portsmouth ca servitoare, Wilfred Hilton n-ar fi ezitat să ia băiețelul – nepotul său illegitim – și să îl trimită undeva în străinătate, de unde n-ar mai fi venit și nu s-ar mai fi mai auzit de el niciodată.

– Promiți, Baba? Pentru că eu știu că tu îți ții promisiunile.

Lacrimile îi lăsau urme pe obraji, murdare după cât se jucase afară, pe câmp, în aceeași zi, mai devreme. Dăduse fuga înăuntru ca să scape de ploaie, cam în același timp când bătuse cu pumnii în ușa casei Sally, servitoarea din casa familiei Hilton, udă până la piele.

– Trebuie să veniți, doamnă James, a spus ea, cu ochii holbați de frică și gâfâind după ce alergase prin pădurea ce lega Conacul Tiselor de vechea casă parohială, unde locuiau ei. Doamna Hilton e gata să nască, dar copilul s-a blocat. Doctorul spune că va muri dacă nu veniți repede. A zis să vă aduc. Nu știe ce se facă.

Tessa a simțit că i se strânge stomacul la gândul durerii pe care o avea de îndurat Evelyn Hilton în mâinile doctorului Jenkins.

– Sally, știi că domnul Hilton mi-a interzis să mă apropiu de soția lui. Nu am consultat-o pe doamna Hilton; este treaba doctorului să aducă copilul pe lume sănătos.

Luptându-se cu lacrimile, a încercat să închidă ușa.

– Vă rog, doctorul m-a implorat să vă conving, a zis Sally. A zis că îi va spune domnului Hilton că el v-a solicitat prezența și va lua asupra sa toată răspunderea pentru faptul că vă aflați acolo. Vă rog, doamnă James, este atât de mult sânge! Doctorul spune că sunteți singura care o poate salva. Vor muri amândoi dacă nu

veniți. Am crezut că nu mai suport să îi aud țipetele, dar acum a tăcut și este și mai rău.

– Unde este domnul Hilton? a întrebat Tessa.

– A plecat cu mașina după ce v-ați certat în legătură cu șederea dumneavoastră aici, la vechea casă parohială. Vedeți, a primit o telegramă în dimineața aceasta, care spunea că domnișorul Eli a fost ucis pe front. Doamna Hilton a fost foarte supărată; au luat-o durerile la scurtă vreme după ce a plecat domnul Hilton. L-am chemat pe doctorul Jenkins, așa cum mi s-a spus să fac, dar copilul este poziționat cu picioarele înainte și doctorul spune că nu se aștepta la asta. Strigă la mine să-l găsesc pe stăpân. L-am căutat peste tot în satul Kingston – la Hanul Trandafirul și Coroana, la grajduri. Am căutat peste tot, dar a dispărut. Isterică, fata a început să hohotească. Vă rog, n-o lăsați să moară, doamnă James. Vă rog! A apucat-o de brațe pe Tessa, trăgând-o ușor către ușă. Richard nu are decât șase ani; o să rămână fără mamă.

Eli Hilton era mort. Tessei nu îi venea să creadă. Iubitul Bellei, tatăl lui Alfie, mort într-un război care aproape se încheiase. Tessa se aflate de față când Eli venise pe lume, iar la scurtă vreme după aceea dăduse naștere fiicei sale, Bella, iar cei doi fuseseră de nedespărțit toată viața. Eli îi era ca un fiu, iar în timp ce servitoarea rămăsese locului, privind-o ținută prin ploaia care cădea, Tessa simțea că nu mai poate respira. Dar nu avea timp să reacționeze la această veste, nu avea timp să urle și să plângă. Ea nevoie de ea.

– Alfie, rămâi aici, la căldură, nu lăsa focul să se stingă, a zis ea, trăgându-și ghetetele grele, negre și învelindu-și umerii cu șalul înainte de porni prin furtună.

Îi adusesese pe lume pe primii doi copii ai lui Evelyn – Eli și fratele lui mai mic, Richard – și ambele nașteri fuseseră dificile. Evelyn era o femeie al cărei travaliu părea să nu se mai sfârșească. Ea era minionă, canalul nașterii era mic și era nevoie de multă răbdare, ceea ce Tessa era convinsă că îi lipsea doctorului Jenkins. Trebuia să se poată mișca prin cameră în timpul travaliului și la ambii copii dăduse naștere stând de-a bușilea pe podeaua dormitorului ei de la Conacul Tiselor, dar fără îndoială doctorul Jenkins o fixase în scărițe și folosea forcepsul pentru a încerca să scoată copilul cu forța.

În timp ce alergau de la marginea pădurii pe aleea din piatră a imensului conac în stil georgian, amintirea certei avute chiar în acea dimineață cu Wilfred Hilton o umplea de tristețe.

– Vreau ca tu și bastardul acela să plecați de la casa parohială și de pe pământul meu, îi spusese el. Nu aduci decât rușine Bisericii și familiei mele. Te văd cum încerci să le ascunzi pe femeile acelea cărora le induci avorturi spontane; crezi că dacă le aduci aici în miezul nopții nu vom observa? Ești o rușine, doamnă James, cu toate secretele și ierburile și leacurile tale organice. Avem nevoie de doctori adevărați, ca doctorul Jenkins, nu de vrăjitoare ca tine, care îl urăsc pe Dumnezeu și răspândesc ura față de practicile medicale corecte, ca pe un cancer în toată comunitatea noastră.

De când devenise moașă, femeile o întrebau mereu cum să scape de pruncii care creșteau în pântecul lor. Le ascultase întotdeauna înțeleghătoare, dar știa că este ilegal: ajungeai la închisoare dacă provocai un avort. Dar nu legea o împiedica, ci instinctele ei – își dedicase viața salvării copiilor, nu uciderii lor –, așa că în schimb le oferea alinare. Le asculta și nu le judeca, pentru că știa că o femeie are motivele ei să nu dorească un copil. Poate avea deja prea mulți de crescut, sau era slăbită după atâtea nașteri, încât încă una ar omorî-o – și, fără ea, ce s-ar alege de ceilalți copii ai ei? Acestor femei le dădea ierburi care erau recomandate pentru provocarea menstruației, dar majoritatea nu avea efect. Câteva femei fuseseră atât de desperate, încât amenințau să se omoare. Femeile acestea o tulburau cel mai

mult. Dacă nu le-ar fi ajutat, ar fi putut bea înălbitor sau ar fi putut încerca singure cu un ac sau o andrea sau prin alte metode care aveau adesea consecințe înfiorătoare. Era o lume a bărbaților și puțini știau ce suferințe avea de îndurat o femeie pentru plăcerea lor.

– Și ce l-au învățat pe doctorul Jenkins la școală? ripostase ea la vorbele lui Wilfred Hilton. Câți copii a adus pe lume? Nu înveți la școală cum să alini suferința unei mame abia destul de mare ca să aibă un copil, care mai are puțin și moare de durerea facerii. Sau pe una care nu poate scoate copilul pentru că are canalul prea îngust.

– Rușine, doamnă James. Ai vrăjit toate femeile din sat cu limba ta ascuțită. Vreau să plecați de aici mâine.

Traversând casa și urcând scările spre dormitorul lui Evelyn, gândul la tot sângele pierdut era cel care o împingea înainte. Copilul se întorsese, iar Evelyn era probabil slăbită din cauza sângerării, poate chiar incapabilă să mai împingă copilul. Oricare ar fi fost sentimentele ei pentru Wilfred Hilton, Tessa trebuia să încerce să își ajute prietena.

Dar când a pășit în dormitor, nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru scena din fața ei. În cei treizeci de ani de când era moașă nu văzuse niciodată atâta sânge. Cearșafurile albe pe care zăcea și cămașa de noapte ivorie a lui Evelyn erau toate roșii. Evelyn era întinsă în centrul patului cu coloane, palidă și lipsită de viață, cu picioarele în scărițe, iar doctorul se sforța să tragă de picioarele copilului, care avea capul încă înăuntrul ei.

– Pentru numele Domnului, fă ceva! a strigat doctorul când a zărit-o pe Tessa. Umerii copilului s-au blocat. Nu pot să scot copilul. Am tăiat-o, dar tot nu iese.

Se uita în sus la ea, gâfâind de epuizare, iar sângele i se încheiase pe brațe până la coate.

Tessa s-a repezit la Evelyn și i-a coborât cu grijă picioarele din scărițe. Și-a dat seama văzând cum arată și văzând tot sângele scurs, că era prea târziu să o mai salveze. Dar picioarele copilului se mișcau; poate că mai era speranță pentru copil. În grabă, a pipăit abdomenul lui Evelyn, căutând umărul copilului și apoi a apăsă pe stomacul ei, deasupra osului pelvian.

– Ce faci? a gâfâit doctorul, cu chipul maroniu și scaldat în sudoare.

– Încerc să disloc umărul copilului, a răspuns Tessa. Ajută-mă să o așez de-a bușilea.

Doctorul s-a uitat la ea cu ochii măriți de groază.

– Nici gând! Nu vreau să mai am nimic de-a face cu asta!

Și-a luat geanta și s-a repezit spre ieșire, cu cămașa albă împrăscată de sângele lui Evelyn.

Tessa l-a privit cum pleacă, știind ce însemna asta: că o va învinui pe ea pentru ceea ce făcuse el, iar munca ei de moașă va lua sfârșit. S-a uitat la Evelyn, apoi la Sally care se făcuse mică în hol și plângea încetișor.

– Ajută-mă! a zis ea scurt, împietrită de teroare. Sally, tu m-ai implorat să vin, te rog, Evelyn are nevoie de tine.

Fata a ridicat ochii spre Tessa, apoi a încuviințat din cap și a făcut câțiva pași spre ea. Împreună au întors-o pe Evelyn, apoi Tessa a pătruns cu o mână în pântecul ei și cu mult efort a întors copilul.

– Împinge, Evelyn, a șoptit în urechea prietenei sale când s-a pornit următorul val de durere.

Evelyn și-a folosit ultimele rămășițe de putere ca să împingă, iar Tessa a tras cu toată forța și copilul a ieșit: o fetiță frumoasă, cu picioare lungi și albe, iar buzele ca bobocii de trandafiri pătate cu albastru.

Au trecut câteva minute lungi în care Sally a plâns cu suspine în colțul camerei, iar Tessa a rămas pe podea, suflând în gura copilului și frecându-i burtica moale, încercând disperată să redea copilului viața. Într-un final a renunțat și a privit spre Evelyn, care nu mai respira.

Nu și-a dat seama când a intrat Wilfred Hilton în cameră, cu doctorul agitându-se pe urmele lui, dar nu a auzit nici strigăte, nici urlete de furie; a ignorat-o în întregime și s-a apropiat cu pași mici de soția lui, a privit la pielea ei de porțelan, apoi la copilul lipsit de viață, înainte de a trage cearșaful peste fața lui Evelyn. Tessa s-a ridicat nesigură în picioare și a așezat copilul mort în pătuțul de lângă ușă.

– Ce caută aici Tessa James, doctore Jenkins?

– A intrat cu forța, domnule Hilton. Când am plecat, doamna Hilton și bebelușul erau în viață, a zis doctorul.

– Sally, cheamă poliția, a zis Hilton.

Frica a prins inima Tessei ca într-o gheară. Nu s-a gândit decât la Alfie, rămas singur lângă foc în vechea casă parohială, nepotul pe care Wilfred Hilton îl dezmoștenise și de care ar face orice să se vadă scăpat.

– Rămâi aici, doamnă James! a țipat Hilton, dar ea nu s-a oprit, știind ce avea de făcut. Și-a făcut loc printre cei doi bărbați, a coborât scările în fugă și apoi a traversat în goană aleea de acces. Nu s-a oprit decât la oficiul poștal din Kingston, cu hainele și mâinile încă pătate de sângele lui Evelyn și a compus o telegramă urgentă pentru fiica ei, afiată la Portsmouth.

Draga mea Bella,

Vino acasă urgent. Alfie te așteaptă în locul nostru secret. Mama. X

Cu picioare tremurând, se grăbise apoi spre casă, spre vechea casă parohială și spre Alfie, care dormea dus lângă foc.

Bum, bum, bum. Poliția, deschideți!

– Baba, promite-mi și eu o să te cred, a zis băiatul ridicând spre ea priviri pline de rugăminți.

Tessa a ezitat, temându-se că ar minți dacă ar face promisiunea, dar mai rău, mult mai rău, era să lase un copil de șase ani singur în întuneric zile întregi, cu teama că nu va veni nimeni după el.

– Promit, a zis ea cu fermitate, hotărându-se că dacă Bella nu se va întoarce în sat în cinci zile, să mărturisească poliției unde se află Alfie.

Dacă ar întârzia mai mult ar însemna să îl condamne pe băiat la moarte. Va face tot ce îi stă în puteri să îl țină departe de orfelinatul la care Wilfred Hilton intenționa să îl trimită, dar nu îi va pune viața în primejdie.

S-a aplecat și a prins fața băiatului în palme.

– Alfie, dacă te vede cineva, te vor lua. Iar Wilfred Hilton va avea grijă să-ți schimbe numele, ca mama să nu te mai poată găsi. Aceasta este singura noastră șansă.

Bum, bum, bum.

– Știm că ești acolo, doamnă James. Deschide!

– Dragul meu, trebuie să fii curajos. Ia cheia acum și încuie-te pe dinăuntru. A scos de la gât cheia ornamentată, cu capătul gravat cu o salcie, și i-a întins-o copilului. Poți să ieși oricând ai nevoie, dar trebuie să încerci să n-o faci, a adăugat ea cu fermitate.

A început să coboare capacul cămăruței, amintindu-și de ziua în care a descoperit-o. Avea de gând să lustruiască scările din mahon închis la culoare și le

șlefuiă, apăsând cu putere treapta de sus, când a auzit un clichet și zgomotul declanșării unui arc. Luase lumânarea și intrase. Era un spațiu mic, abia dacă aveai loc să te întinzi, dar dintr-un motiv sau altul nu dădea senzația de clausturare. La capăt era o fereastră, făcută din cărămizi de sticlă albastră, de aceeași nuanță pătrunzătoare ca ochii lui Alfie și ai Bellei, iar camera dădea impresia unei căsuțe în copac, a unei vizuini sau a unui adăpost. Se gândise de îndată că în meseria ei s-ar putea dovedi util pentru femeile care aveau nevoie de un loc unde să se ascundă în timp ce corpul lor își revenea după ravagiile nașterii sau pierderii sarcinii. Care nu suportau ideea de a se întoarce acasă la familiile făcute de rușine sau la soții violenți.

Bum, bum, bum!

– Deschide ușa, doamnă James, sau o spargem. Ai zece secunde la dispoziție. Zece...

Tessa a aruncat o privire spre nepotul ei de numai șase ani, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji palizi.

– Tu faci parte din familia James, Alfie. Te iubesc. Trebuie să fii puternic.

Băiețelul s-a uitat la ea și, deodată, ca de niciunde, o putere i-a învins groaza, iar trupșorul lui s-a ridicat din deznădejdea pe care o simțea, încrederea și curajul susținându-l când s-a îndreptat și a început să îi dea drumul bunicii.

– Mai puternic decât toate stelele? a zis el încet, ștergându-și lacrimile cu mâneca.

– Cinci...

– Mai puternic decât toate stelele și luna. Rezistă, mama este pe drum. Să nu faci nici un zgomot, dragul meu.

I-a sărutat fața din nou și din nou și i-a simțit pe buze lacrimile sărate.

Bum, bum, bum!

– Vin! a strigat ea.

A închis trapa ascunzătorii și a așteptat până ce a auzit că băiatul a încuiat-o. *Clic.*

– Trei...

– Vin acum; vă rog să nu îmi spargeți ușa, a strigat ea.

– Doi...

Nu trecuse nici o oră de când se aflate lângă patul lui Evelyn, de când prietena ei sângerase până la moarte în fața ochilor ei. De când așezase copilul lipsit de viață al lui Evelyn în pătuțul de lângă patul cel mare.

– Unu!

A deschis ușa și a fost orbită de farurile celor două mașini de poliție, iar patru polițiști au intrat cu forța pe lângă ea, în bucătăria mică, luminată de flăcările focului.

– Tessa James, te arestez pentru suspiciunea de ucidere a lui Evelyn Hilton. Nu ești obligată să spui nimic, dar orice spui poate fi folosit ca dovadă în instanță.

– Unde este băiatul? a întrebat unul dintre polițiști, în timp ce colegii lui s-au repezit pe lângă el, în sus pe scări.

– Cu mama lui, a răspuns Tessa încet.

– Avem ordin să îl ducem la tutorele lui, Wilfred Hilton, a zis scurt polițistul.

– Ei bine, nu puteți, a plecat, a răspuns Tessa.

– Când? Știm că fiica ta lucrează la Portsmouth. Cum i-ai trimis copilul atât de repede?

– Nu este nicăieri, a zis un alt polițist, apărut lângă ei, cu suflarea tăiată după ce căutase prin toată casa.

– L-am pus la tren.

– Are șase ani. Polițistul care avea mustață și o respirație ce mirosea a usturoi s-a aplecat spre ea, fixând-o cu privirile. Ne minți, doamnă James. Este aici, a zis el, iar apoi s-a întors spre celălalt polițist. Du-o la secție, pune-o în celulă în noaptea asta și o voi interoga eu mâine-dimineață. Pot să aștept aici toată noaptea, până apare copilul.

Tessa a simțit că o lasă picioarele de frică și de epuizare când a pășit pentru ceea ce știa că va ultima dată peste pragul casei ei dragi. Era cuvântul doctorului Jenkins împotriva cuvântului ei, iar Wilfred Hilton va face tot ce poate ca să îl sprijine. Nu se va mai întoarce niciodată la casa parohială.

Alfie a ascultat tăcut și îngrozit cum s-a îndepărtat mașina poliției, ducând-o pe bunica. A rămas în întuneric ore întregi, abia îndrăznind să respire, auzindu-i pe polițiștii care tunau și fulgerau, strigându-l pe nume, lovind podelele și bătând în pereți, până ce s-a lăsat tăcerea.

Dar Alfie a rămas tăcut, știind datorită micii ferestre din cărămidă din camera sa secretă că afară era încă parcată o mașină de poliție.

A stat nemișcat în întuneric, gândindu-se la mama lui. În timp ce soarele răsărea, și-a imaginat telegrama pe care o trimisese Baba călătorind pe drumurile pline de hârtoape de la Kingston la Portsmouth și s-a rugat din tot sufletul să poată ajunge la el înainte de lăsarea unei alte nopți lungi și înfricoșătoare.

1. VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017

Vanessa Hilton stătea la liziera care lega Conacul Tiselor de vechea casă parohială și se uita peste câmpuri, la clădirea dărăpănată dinapoia căreia scliffea soarele de dimineață.

Constructorii o înconjuraseră deja cu bandă roșie și albă, iar o macara galbenă imensă era oprită lângă o bilă pentru demolări, așteptând să lovească pereții clădirii de patrimoniu, pe care fiul ei Leo încă nu avea permisiunea de a o demola.

Vedea câțiva bărbați cu căști de protecție pe cap și planșete în mână, care arătau spre acoperiș și se învârtteau în jurul casei, în mod evident complotând și plănuindu-i prăbușirea. Casa parohială se găsea în centrul unei zone despre care Leo îi spusese că urma să fie curățată pentru a se construi zece case. Fără îndoială, proiectul ar aduce mulți bani tuturor, dar nu își amintea să îi fi cerut nimeni acordul. Sau poate o făcuseră, iar ea uitase. Ei i se părea că dezvoltatorii imobiliari semănau cu niște rechini care dau târcoale prăzii, atât de evidentă le era disperarea de a scăpa de bătrâna casă.

Vanessa și-a coborât privirile către pantofii de piele neagră prin care pătrunsese apa și și-a dat seama că îi amortiseră picioarele. Nu purta încălțăminte potrivită pentru o plimbare; nu își amintea de ce ieșise din casă. Poate că ieșise să o vadă pe nepoata ei, Sienna. Poate că dorise să scape de oamenii din casă care strângeau lucrurile pe care ea le adunase într-o viață.

Obosise să tot încerce să își amintească. Doctorul îi spusese să fie răbdătoare. Că îi va fi mai greu să își amintească nume și cuvinte care îi stau pe vârful limbii, dar că trecutul îndepărtat îi va rămâne perfect păstrat în minte. Lucrurile pe care voia să le uite și le amintea, iar lucrurile pe care voia să și le amintească le uita.

Presupunea că trebuie să fi discutat cu familia ei despre vânzarea Conacului Tiselor, dar nu își amintea conversația, ci numai senzația neplăcută că totul se petrece în jurul ei, ca un val care se îndepărtează și nu îl poți opri. Conversații care îi scăpau de sub control, muncitori de la firma de transport care veneau și plecau, arhitecți plini de idei care țineau ședințe în bucătărie. Un sentiment de neputință și de neliniște care urca în ea ca o umbră, începându-și fiecare zi cu o stare supărătoare de nesiguranță ce cucerea treptat fiecare părticică a ei astfel încât, până la ora de culcare, abia mai putea respira de teama lucrurilor pe care nu și le mai amintea. Trebuia să plece, știa asta. Dar nu își amintea de ce.

– Mamă! Ești afară?

Îl auzea pe Leo strigând-o, dar a ales să îl ignore. Casa era atât de plină, mai că plesnea de atâta activitate, oamenii se agitau de colo-colo, punând la cale înlăturarea ei. Se simțea ca un păianjen care este luat pe fâraș și dat afară, toți politicoși și binevoitori de față cu ea, oferindu-i un șir nesfârșit de cești cu ceai, dar vrând fără nici o îndoială să scape de ea și de lucrurile adunate într-o viață de om cât mai repede și mai eficient. Îl tot întreba pe Leo unde urmau să se mute, dar nu își amintea defel răspunsul.

S-a întors și a pornit-o prin pădure, iar deasupra ei copacii formau un arc. Aceiași frasini pe sub care trebuie să fi trecut Alice în noaptea în care a dispărut. În zilele reci, când bătea vântul, ca ziua aceasta, foșneau întotdeauna, de parcă ar fi murmurat. Încercând să îi spună ceva. De-ar putea să îi întrebe ce văzuseră în noaptea aceea. Unde plecase fiica ei când dispăruse prin zăpada căzută. Probabil au văzut-o când l-a întâlnit pe băiatul vecinilor, Bobby, ultima persoană care a văzut-o pe Alice înainte de a dispărea. Bobby James, chiar și acum, când mintea îi

era învăluită într-o ceață permanentă, era un nume și un chip pe care știa că nu le va uita nicicând.

Ce se întâmplase cu Alice după aceea? Nici acum, aproape cincizeci de ani mai târziu, nu era nici cu un pas mai aproape de dezlegarea misterului. Știa numai ceea ce le spusese băiatul polițiștilor: că fiica ei în vârstă de șase ani fugise după cățelușul ei, spre vechea casă parohială. Și nu mai fusese văzută niciodată.

Vanessa a aruncat o ultimă privire înapoi spre casă, neștiind dacă o va mai vedea vreodată. Își amintea că ședința consiliului de planificare era a doua zi – Leo vorbise despre asta la micul dejun – și dacă primeau acordul, cu siguranță nu mai pierdeau nici o clipă înainte de a începe demolarea.

Privind spre clădirea șubredă scăldată în lumina soarelui de dimineață, se îndoia că va fi nevoie de multă forță. Nimeni nu mai locuise în casa parohială din noaptea accidentului căruia îi căzuse victimă Alfie James – aceeași noapte în care dispăruse Alice. Asta se întâmpla în urmă cu aproape cincizeci de ani, iar în acest timp casa altădată frumoasă se deteriorase treptat, ajungând într-o stare de completă ruină. Acum nu mai atrăgea decât adolescenți și călători, care aprindeau focuri de tabără în încăperile pustii de la parter și se ghemuiau laolaltă, căci geamurile sparte și ușa fărâmată de la intrare ofereau prea puțină protecție împotriva ploii.

Nici ea nu mai fusese înăuntru de zeci de ani; îi reînvia prea multe amintiri ale unei nopți pe care petrecuse o viață întreagă încercând să o uite. În primii zece ani după dispariția lui Alice, examina în minte fiecare secundă a orelor dinaintea dispariției fiicei sale: ce nu văzuse sau nu remarcase; ce nu făcuse pentru a-și proteja fiica. Încet-încet, ajunsese în pragul nebuniei. Acum nu mai suporta să se gândească la toate lucrurile acelea. Renunțase să se mai tortureze. În schimb, prefera să își amintească de Alice pe domeniul Conacului Tiselor. În lungile ei plimbări, și-o imagina pe fetița ei înaintea sa, îmbrăcată în paltonașul ei preferat roșu, punând sute de întrebări, râzând, țopăind, alergând. Simțea în străfundul sufletului că Alice trăia încă undeva, într-o altă lume, într-un alt loc. Doar că Vanesei nu i se dădea voie să viziteze acest loc. Încă.

Ar fi trebuit să fie la fel de bucuroasă cum era Leo pentru dărâmarea vechii case parohiale. Casa era o amintire permanentă a celor din familia James, care au intrat în viața lor la sfârșitul Primului Război Mondial și al căror destin s-a împreunat cu al lor în mod fatal de atunci.

Dar, dintr-un motiv sau altul, gândul că locul acesta va fi demolat o întrista și îi era peste putință să înțeleagă de ce. Era o brutală șampilă aplicată trecerii timpului, un plasture smuls cu bruschete, viața care mergea mai departe, în timp ce ea rămânea înghețată în timp.

Ajunsă în partea cealaltă a pădurii, în față i-a apărut Conacul Tiselor, iar Sienna, nepoata ei de șapte ani, s-a repezit spre ea pedalând pe bicicleta ei roșie. Semăna atât de mult cu Alice, încât cu greu putea să îndure. Nu numai părul lung și blond, ci și temeritatea și curiozitatea ei; sclipirea de neastâmpăr din verzi albaștri.

– Bună, bunico, a strigat fata. Te caută tata.

– Chiar așa? a zis Vanessa, prefăcându-se surprinsă. Ai grijă, draga mea, e gheață. Dar astăzi nu ai ore?

– Ba da, mami se îmbracă, a răspuns fetița, pedalând în jos, pe alee.

Vanessa a scos un oftat greu și deodată a cuprins-o oboseala. Dându-și seama după greutatea din picioare că probabil a stat prea mult timp afară, s-a întors în casă. După ce a intrat și și-a scos mănușile, l-a auzit pe Leo vorbind la telefon din biroul lui, pe un ton jos.

Traversând întreaga lungime a oglinzii vechi, cu ramă aurită, care fusese coborâtă de pe perete și proptită la picioarele ei, și-a dat seama că bătrâna cu umerii lăsați, trupul fragil și părul rar și cenușiu era chiar ea. S-a oprit și s-a întors ca să își studieze reflexia, în ciuda dorinței disperate să facă stânga împrejur.

Nu fusese niciodată o frumusețe clasică, dar se pricepea să pună în valoare ce avea: trăsături fine și un zâmbet larg care reușea întotdeauna să obțină ce își dorea. Înaltă tensiune, așa îi spunea Richard; îi oprea inima în loc, ca un fulger, îi spusese el în seara în care se cunoscuseră.

Întotdeauna fusese înaltă; „Prăjina“, o poreclise tatăl ei, din cauza picioarelor și brațelor prelungi și sărutate de razele soarelui, pe care își amintea bine cum și le încolăcea în jurul trupului lui când o căra în spate, la mare. Interesul pe care i-l arăta, ca unic copil la părinți, îi clădise o încredere în sine de nezdruccinat și îi dăduse un izvor infinit de optimism care nu secase niciodată – până la dispariția lui Alice.

Avusese toată viața părul blond, cu firul gros și lung, dar acum era subțire, aproape alb, și tăiat la nivelul maxilarului, în încercarea de a-i ascunde starea lipsită de consistență. Pielea îi era palidă, aproape transparentă, iar pe sub cămașă i se vedea clavicula. S-a uitat țintă în oglindă și ochii verzi i-au răspuns cu o înfruntătură; în tinerețe fuseseră asemuiți cu niște smaralde sclipitoare, dar acum erau mai tulburi decât sticlele de bere. Bătrânețea este nemiloasă, Vanessa, o avertizase mama ei, dar ca tânără femeie i se păruse că se afla la o distanță ce o plasa într-o altă lume, iar acum, deodată, privind cu tristețe la reflexia ei în oglindă, constata că bătrânețea se afla aici.

– Ședința consiliului de planificare este mâine. Mersi, mda, te anunț de îndată ce aflăm. Nu, nu prevăd nici un fel de problemă; directorul de planificare are de gând să dea aprobarea, ceea ce înseamnă că este ca și rezolvat.

Vanessa auzea tensiunea din vocea fiului ei prin ușa pe jumătate deschisă.

A ridicat privirea și a văzut-o, iar în câteva clipe a încheiat convorbirea și a apărut în hol, tulburat și înfruntat.

– Te simți bine, mamă? a zis el, rămas un pic fără suflare.

– Mă simt bine, dragule, mulțumesc.

Și-a scos jacheta și a atârnat-o în cuier. Era plin de haine, iar când a agățat-o pe a ei, alta a căzut.

– O să se răstoarne, a oftat ea. Ar fi drăguț dacă Helen ar mai strânge lucrurile din când în când.

– Scuze, mamă, mă ocup eu.

Leo s-a grăbit să ridice haina căzută la picioarele sale.

– Tu ai destule de făcut, i-a zis Vanessa. Nu știu cum te descurci, chiar nu știu.

– Nu-ți face griji pentru mine, mamă, s-a înfruntat el ușor. Nu știam unde ai plecat. Ești pe afară de multă vreme. Am mers până la marginea pădurii, dar nu te-am văzut.

Vanessa a ridicat privirea zâmbitoare spre el. Leo era înalt, ca tatăl lui și, în ciuda faptului că se apropia cu mare viteză de șaiszeci de ani, avea încă o coamă de păr blond și bogat, care îi cădea acum peste ochii verzi, zâmbitori. Avea frumusețea robustă a lui Richard și pielea lui bronzată, după o viață petrecută afară, dar aici se opreau asemănările dintre tată și fiu. Richard fusese un bărbat extrem de sigur de sine, un taur prost dispus, care ataca viața și pe toți cei care făceau parte din ea fără să îi pese prea mult de haosul pe care îl lăsa în urma lui. Leo, pe de altă parte, era un anxios înnăscut, care își făcea griji în legătură cu ceea ce cred ceilalți despre el – și mai ales tatăl lui – și care punea totul la inimă. Își petrecuse mai toată viața adultă încercând să curețe starea mizerabilă în care Richard lăsase afacerea, dar în ultima vreme recunoscuse că ajunsese la capătul

drumului. Singura lor variantă acum era să vândă totul, ceea ce îl făcea să creadă că dăduse greș.

– Nu voiam decât să fiu singură, a zis Vanessa. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji pentru mine. Ai destule pe cap; o să te îmbolnăvești.

– Sunt bine. Am ultima ședință la primărie în dimineața aceasta și voiam să mă asigur că ești bine înainte de a pleca.

Privirea Vanessei a dat ocol holului: cuierul aglomerat, maldărele de ghete pline de noroi, mormanul de lese pentru câine, pălării și mănuși de pe podeaua murdară, cu plăci de gresie. Leo muncea mereu, fie la fermă, fie în ședințe interminabile cu arhitecții și oficialitățile de la departamentul de urbanistică. Pe când Helen, soția lui, nu părea decât să se învârtă de colo-colo ziua întreagă, făcându-și simțită prezența, agitându-se pentru lucruri care nu îi reclamau atenția și ignorându-le pe cele care aveau urgentă nevoie de ea. Casa era întotdeauna dezordonată, iar curățenia neglijată. Gătea pentru Sienna, dar rareori pentru Leo și, în vreme ce Sienna era imaculată, Leo arăta mereu neîngrijit. Helen diriguia viața Siennei ca pe o navă militară, dar conacul, casa pe care Vanessa o prețuise toată viața, nu o interesa nici un pic. Pe Vanessa o durea inima să vadă că Helen abia aștepta să scape de casă, probabil pentru a pune mâna pe bani. Parcă invocată de gândurile Vanessei, Helen a apărut în hol, făcând-o să tresară.

– Bună, Vanessa, a zis ea afectuoasă. N-am vrut să te sperii.

Ochii i-au căzut pe pantofii Vanessei.

– Vai, Doamne, ești udă până la piele. Cred că ai înghețat. Leo a aprins focul în salon, dacă vrei să intri acolo.

– Bine, mulțumesc, Helen.

Vanessa s-a uitat la nora ei un pic prea mult, ceea ce se trezea că face de multe ori. De parcă ar căuta ceva, un indiciu a ceea ce se petrecea cu adevărat în spatele acelor ochi albaștri pătrunzători. Nu voia să o facă să se simtă prost pe față, dar Helen îi amintea de șoarecele care își făcuse obiceiul de a veni în bucătăria sa în fiecare seară timp de aproape un an. Stătea într-un colț și se uita la televizor cu ea, ținându-i companie, până într-o seară, când a dispărut la fel de brusc cum apăruse. Ea se prefăcea că se uita la ecran, când de fapt ținea un ochi atintit asupra creaturii, încercând să o descifreze. Era întotdeauna gata să sară, mustățile îi tremurau, incapabil să stea locului, iar cu trăsăturile imprecise ale lui Helen și comportamentul ei agitat, era greu să nu remarci asemănările.

Vanessa nu înțelesese niciodată ce vedea Leo la Helen. Nu o displăcea pe față, dar nici nu avea prea multe motive să o placă. Nu își arăta niciodată adevăratele sentimente și părea mereu speriată de propria umbră. Leo s-ar fi putut căsători cu oricine – toate fetele cu care vorbea păreau să se topească în prezența lui și, după felul cum întrebau de el prietenele Vanessei, părea că nici una dintre fiecele lor nu ar fi scăpat ocazia de a se mărita cu el – dar el o alesese pe Helen, o persoană pe care nu te puteai supăra, dar nici nu putea să facă față într-o conversație. Helen avea acum cincizeci și trei de ani, dar se comporta tot ca un copil, și de aceea din unele puncte de vedere părea mai vulnerabilă decât Sienna, care sosise pe neașteptate, când Helen avea patruzeci și cinci de ani. Aceasta avea o dorință disperată de a plăcea, un zâmbet întotdeauna ferm plantat pe buze, dar care nu îi ajungea la ochii triști.

– Ai văzut-o pe Sienna pe afară? a întrebat Helen îndreptându-se spre salon, cu Vanessa pe urmele ei.

Helen s-a apropiat de fereastră, mutând fără rost revistele de pe măsuta de cafea din colț; dintr-un morman dezordonat în altul, și-a zis Vanessa în gând.

– Da, se distrează cu bicicleta. Dar trebuie să plecați la școală, nu-i așa? a zis Vanessa, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

- Cred că o duce Leo, în drum spre o întâlnire, a răspuns Helen.
- Poate ar trebui să o duci tu, Helen. Leo pare foarte preocupat; am impresia că nu ia niciodată o pauză de la muncă.

Helen a zâmbit slab și a început să adune diferitele obiecte ale fiicei sale, care zăceau aruncate prin cameră, și să le bage în ghiozdan. Sienna era singura persoană care părea să o intereseze pe Helen, și-a zis Vanessa privind-o. Rareori socializa sau se întâlnea cu prietenii; ea și Leo nu organizau petreceri și nu mergeau la restaurant. Lumea ei se învârtea în jurul cluburilor la care participa Sienna după ore, a întâlnirilor cu prietenele de joacă și a temelor pentru școală și o urmărea ca un uliu, revărsându-și ultimul dram de energie asupra ei. Sienna nu avea nici un gând pe care să nu îl știe Helen. Încă dormea cu fiica ei în majoritatea nopților, în vreme ce Leo dormea singur. Richard nu ar fi acceptat asta nici pentru o noapte, darămite șapte ani. Poate era o chestiune legată de generație, dar lucrurile nu se schimbaseră de când Sienna era bebeluș. Vanessa se întrebase de multe ori care era motivul pentru care Leo era oarecum distant față de fiica lui: Sienna își adora tatăl, dar el părea mereu cumva detașat în jurul ei și și-a dat seama că poate totul se datora faptului că fata intervenise între el și Helen. El spusese întotdeauna că nu vrea copii și deodată, pe neașteptate, la patruzeci și cinci de ani, Helen anunțase că este însărcinată. Leo nu era aspru cu Sienna, departe de el gândul, dar rareori se juca cu ea sau părea fermecat sau implicat în viața ei, așa cum fusese Richard față de Alice. Dar pentru că Helen era atât de sufocantă, lui Leo îi era greu să fie singur cu Sienna.

În momentele sale mai întunecate, Vanessa se gândise că ceea ce îi alimenta iritarea față de obsesia pe care Helen o avea pentru Sienna era gelozia. Își spunea că ea și Alice avuseseră o relație minunată, dar adevărul era că Helen nu ar pierde-o niciodată pe Sienna. Dar poate că motivul pentru care o urmărea ca un uliu era tocmai dispariția lui Alice. Helen văzuse ce poate face unei mame pierderea unui copil; văzuse că repercusiunile pierderii lui Alice trăiau alături de ei la Conacul Tiselor, până în ziua de față, în ciuda faptului că trecuseră aproape cincizeci de ani.

- Ți-a plăcut plimbarea? a întrebat Helen, readucând-o pe Vanessa înapoi în prezent, pentru a o vedea pe Helen care privea afară, pe fereastră, la Sienna.

- Da, am mers până la casa parohială. Sunt gata să o dăruiesc, după cum arată lucrurile.

Helen a întors încet capul și a privit-o, înroșindu-se, dar nu a spus nimic.

- Este ciudat să mă gândesc că acea carcasă rece și goală a fost odată o casă plină de viață. Habar nu am ce s-a întâmplat cu familia James - Nell și Bobby, nu-i așa? Tu știi, Leo?

- Ce, mamă? Leo apăruse în ușă, încruntat. Ai văzut cheile de la mașină, Helen? Helen se uita însă cu priviri fixe la Vanessa.

- Ăă, cred că sunt pe masa din sufragerie.

- Încearcă sub mormanul de ziare și reviste, a zis Vanessa. Nu m-ar surprinde dacă aș afla că Bobby James este la închisoare. Înflorător copil, a dat foc la grajdul de vite. Îți amintești, Leo?

- Hm, da, vag.

Leo i-a aruncat o privire lui Helen, care se întorsese cu spatele la ei.

- Vag? Eu n-o să uit niciodată. Era hotărât să ardă de vii animalele. Richard a ajuns acolo la timp, a zis Vanessa și apoi s-a încruntat. Unde te duci?

- Ți-am zis, mamă, e ședința finală a consiliului de planificare la primărie. Măine e ziua Z.

Helen a trecut pe lângă ei ducând ghiozdanul Siennei.

– Ce-ar fi să o lași pe Helen să o ducă pe Sienna la școală? i-a spus Vanessa lui Leo. Pot să pregătesc un mic dejun pentru noi doi.

– Mănânc eu ceva după întâlnire, mamă. Helen, vrei să îi pregătești tu micul dejun mamei? Trebuie să plec, altfel o să întârzii, a zis el, găsindu-și în cele din urmă cheile și grăbindu-se spre ieșire.

Vanessa s-a uitat în jur și a văzut-o pe Sienna care a intrat în fugă în cameră.

– La revedere, bunico! a zis ea, aruncându-se în brațele bunicii, cu obrații roșii de la frigul de afară.

– La revedere, scumpo, să ai o zi minunată!

– Ne vedem la ședință, Helen, a strigat Leo. Îți păstrez un loc.

Vanessa a privit către nora ei, care părea să se cufundat într-una din stările ei. Nu-i plăcea să fie în preajma lui Helen când era tăcută și apatică; o îngrijora ce se petrecea dincolo de suprafață. Întotdeauna era pe deplin conștientă de faptul că nu avea încredere în fata aceasta, dar niciodată nu știuse de ce, iar lucrul acesta o făcea să se simtă vinovată și cumva pustiită.

– Cred că mă duc să mă întind, a zis Vanessa. Am mers mai mult decât aveam de gând.

S-a oprit la baza grandioasei scări care se încolăcea până la ultimul etaj al casei. Marele conac în stil georgian emana un aer de neglijență. Vopseaua de pe tocul ferestei de lângă ea era scorjită, covorul de pe scări părea decolorat și uzat, iar mai multe plăci de gresie de sub picioarele ei aveau mici crăpături. Căldura era întotdeauna dată la minimum, dacă era măcar pornită, și de aceea în casă era mereu frig.

A început să urce încet treptele pe care se înghesuiau cărți, haine și ziare. Ochii i-au trecut peste tapetul care se jupuia, împodobit cu diverse opere de artă de mari dimensiuni și oglinzi supradimensionate, până când a ajuns în capătul de sus al scării, unde stătea rezemată de perete o fotografie cu Richard și Leo. Era o copie alb-negru a unei poze cu ei doi pe un tractor, iar ea își amintea perfect ziua aceea. Era iulie, o după-amiază toridă de vară, Leo avea vreo patru ani, iar Richard îl pusese pe genunchi ca să poată mișca de volan. Leo plânse tot timpul, detestând fiecare clipă, iar Richard își pierduse răbdarea cu el și sfârșise prin a-i trage o palmă. Vanessa era însărcinată cu Alice la momentul acela; iar cum Richard muncea la câmp toată ziua, de la cinci dimineața până noaptea, săptămâni întregi, s-a gândit să ducă prânzul în câmp ca să mănânce împreună când făcea el o pauză. Leo nu voia să meargă și știuse că se va ajunge la plânsete, dar tot s-a dus, pentru că se simțea singură; soarta unei neveste de fermier.

La fel ca ea, Leo ura viața la fermă. Dar, spre deosebire de ea, nu încerca să își ascundă sentimentele. Plângea când cădea, urla dacă îl alerga vreun animal sau dacă se murdărea pe mâini. Cu Alice lucrurile stăteau invers. Cu cât era mai înspăimântătoare experiența, cu atât mai bine. Ea și Richard se adorau, iar Alice plângea dacă tatăl ei pleca într-o aventură fără ea. De cum a învățat să meargă, l-a urmat pretutindeni, întorcându-se acasă după ce hrănise vacile sau reparase un gard stând pe umerii lui acoperită de atât de mult noroi întărit, încât Vanessa abia îi mai vedea fața.

– Gen, tati! Aceasta era vorba ei de câte ori o arunca în aer sau o urca pe un gard, sau peste un șanț, când invariabil cădea și se lovea, iar Vanessa tresărea îngrozită. Dar în câteva clipe se scutura și întindea din nou brațele spre el. Gen, tati!

Vanessa a ajuns la ușa dormitorului ei și s-a oprit, așa cum făcea de fiecare dată, pentru a privi portretul lui Alice. Un tablou pe care îl comandase și în care era fika ei în rochia roșie de bal, cea pe care o purta în seara în care dispăruse.

– Mami, de ce nu pot să mă îmbrac în salopeta mea? spusese cu voce subțirică.

Vanessa se uitase în ochii verzi ai fetei care o priveau întrebători în timp ce se apropia de ea, traversând palierul. Alice târa rochia roșie într-o mână și alta din satin albastru în cealaltă și era îmbrăcată într-o salopetă îmbibată de zăpadă murdară pentru că se jucase pe afară. În jurul gurii avea urme de tort cu ciocolată, iar obrații și vârfurile degetelor îi erau roșii de la contactul cu căldura din casă. Vanessa a apucat palmele reci ale ficei sale și le-a strâns între palmele ei, frecându-le una de alta ca să le încălzească. Brățara din argint a lui Alice, pe care i-o cumpărase de Crăciun și de care atârna inițiala „A“, a răsfrânt lumini sclipitoare.

Ajunsa în dormitorul ei, Vanessa s-a apropiat cu pași mici de fereastră și s-a uitat în jos, spre aleea de acces. Sienna îi făcea semn cu mâna de dincolo de geamul mașinii. Vanessa i-a răspuns cu un fluturat de mână, apoi au cotit și au dispărut. Chipul fetei i-a rămas viu în minte.

Atât de mult seamănă cu Alice, și-a zis ea. Atât de mult încât aproape că era greu de îndurat.

2. WILLOW. Joi, 21 decembrie 2017

Tocurile cizmelor lui Willow James răsunau zgomotos în timp ce urca treptele din lemn și traversa scena casei de cultură a satului Kingston, locul care găzduise sute de piese de Crăciun, târguri de vară și seri de bingo.

După ce și-a așezat notițele pe pupitru, și-a ascuns la spate mâinile care-i tremurau și a privit în jos la marea de chipuri care o urmăreau cu priviri răbdătoare. Deodată, s-a rușinat de ținuta ei, căci optase pentru o înfățișare mai elegantă decât de obicei: un sacou bleumarin cumpărat de curând și o cămașă albă de la Zara, jeanși strâmți și cizme maro. Își umflase cu uscătorul părul scurt, tuns bob, își dăduse pe buze cu rujul ei preferat Channel, nuanța pielii, și alesese un machiaj fumuriu, în contrast cu ochii ei albaștri ca gheața. Dar acum își făcea griji că avea o înfățișare prea formală. Încercase din răspuțeri să nu se îmbrace prea ceremonios la întâlnirile anterioare cu sătenii, pentru a evita o înfățișare corporatistă, dar simțise că prezentarea de astăzi, ultima fiind, necesita o înfățișare mai îngrijită.

Peter, îngrijitorul, îi spusese cu mândrie că pregătise peste o sută de scaune, așteptându-se la o mulțime de participanți și toate se ocupaseră acum, când intrau încă în sală ultimii sosiți. Un bărbat cu chip de om bun, cu părul alb și ochi zâmbitori, Peter o informase că deținea poziția de îngrijitor de aproape patruzeci de ani.

Așteptând să scadă cacofonia pălăvrăgelilor din sală, a cercetat publicul în căutarea unor chipuri cunoscute și l-a remarcat pe șeful ei, Mike Scott, vorbind la telefon. Clientul lor, Leo Hilton – cu care lucrau de peste un an la planurile de dezvoltare imobiliară în valoare de cinci milioane de lire –, abia sosea și își croia drum printre scaune pentru a se așeza lângă el. Ca de obicei, Mike era proaspăt bărbierit și purta helanca neagră care îl consacrase, jeanși și un palton lung, negru. Spre deosebire de el, Leo era îmbrăcat într-o jachetă impermeabilă, ghete până la glezne pline de noroi și purta pe cap o șapcă de baseball. De cealaltă parte a lui Leo era un loc gol, pe care Willow presupunea că îl păstra pentru soția lui, Helen, o femeie tăcută, cu trăsături delicate și o dispoziție nervoasă, care nu se implicase prea mult în proiect și pe care nu o întâlnise decât de câteva ori, în trecere.

Două rânduri mai în spate stăteau iubitul lui Willow, Charlie, și părinții lui, Lydia și John. O priveau sclipind de mândrie în timp ce vorbeau animați cu prietenii și vecinii lor din Kingston, unde locuiau de peste un deceniu. John i-a făcut un semn de încurajare cu ochiul, iar Lydia a fluturat o mână în direcția ei, voioasă.

Într-un final, sala a tăcut, cu excepția unui copil mic care țipa hotărât în spate. Willow a inspirat adânc și s-a silit să zâmbească.

– Bună ziua tuturor și vă mulțumesc că ați venit, a zis ea.

Deși stătea aplecată spre microfon, vocea ei abia a pătruns în spațiul aglomerat.

– Nu te auzim, iubire, a strigat o voce de bărbat din spate, în timp ce sătenii adunați au început să șușotească din nou între ei.

Willow a simțit că i se aprind obrajii și fiuturii din stomac se înmulțesc, i-a aruncat o privire lui Mike, care se uita încruntat la ea din scaunul lui.

A început să umble la microfon, lovind în el fără nici un folos, până când Leo a urcat în grabă pe scenă, cu smocurile lui de păr blond care îi ieșeau de sub șapcă, și l-a pornit.

– Poftim, a zis el, făcându-i un semn din ochi.

– Ah, mulțumesc, Leo, a spus Willow, iar din microfon a scăpat un cârâit.

A remarcat un șir de femei de vârstă mijlocie așezate aproape de scenă, care îl priveau cu adorație când a sărit de pe scenă și s-a întors la locul lui. În toate întâlnirile pe care le avusese cu el, părea să aibă un efect extraordinar asupra oamenilor, bărbați și femei deopotrivă. Emană farmec, dar nu într-o manieră evidentă; era cald, prietenos și binevoitor, amintindu-și adesea detalii minore despre viața oamenilor. Era deschis în privința propriilor imperfecțiuni – că era haotic, împrăștiat și uituc, dar întotdeauna se străduia să îi ajute pe cei din sat cu problemele lor. Avea nevoie de o tunsoare, iar hainele lui erau de multe ori jerpelite, dar arăta extrem de bine și îi amintea lui Willow de cowboy-ii din westernurile pe care le urmărea tatăl ei. Leo era „bărbat din cap până-n picioare”, cum spunea mama ei despre bărbații duri de la televizor, iar Sienna își adora tatăl în mod evident, deși Leo nu părea să fie fermecat de ea. Nu era răutăcios, dar dacă i se urca pe genunchi în timpul unei ședințe și puneă întrebări, rareori îi răspundea, sau dacă venea după el în vizitele lor pe șantier, îi spunea să dea fuga înapoi în casă. Dar ce știa ea? și-a zis Willow. Relația cu tatăl ei nu avea șanse să câștige nici un premiu, așa că nu prea avea experiență în domeniu.

Willow a respirat adânc și a început din nou discursul.

– Bună dimineața și vă mulțumesc tuturor că ați ieșit din casă în această dimineață friguroasă de decembrie. Vocea îi bubuia, căci microfonul prinsese în sfârșit viață. Este o dovadă a minunatului spirit comunitar de care se bucură Kingston, un loc cu care m-am familiarizat în ultimul an, că atât de mulți dintre dumneavoastră s-au aventurat până aici pentru a afia modelul final al acestei propuneri imobiliare, care va fi prezentat mâine departamentului de planificare urbană.

A mai inspirat o dată și s-a uitat în jur, prinzând privirile câtorva localnici alături de care lucrase în ultimul an: ascultându-i și calmându-le grijele privitoare la traficul crescut pe care îl va aduce construcția planificată; întâlnindu-se cu ei la o cafea pentru a le domoli temerile în privința pierderii casei de cultură; și răspunzându-le la întrebări despre proiectul care urma să fie înaintat funcționarilor de la biroul de conservare din Brighton – cu care construisese o relație puternică, de încredere – pentru a se ajunge la diferite compromisuri care să îi mulțumească pe toți cei implicați.

– Acum, ajunși la finalul acestui proces, sper că știți cât suntem de recunoscători fiecăruia dintre dumneavoastră care ne-a abordat, care a lucrat alături de noi și a susținut viziunea pe care o avem noi, cei de la Sussex Architects, alături de domnul Leo Hilton, pentru acest proiect sustenabil, reciproc benefic și provocator pentru Kingston. Știu că mulți dintre dumneavoastră sunteți foarte întristați de perspectiva de a înlocui această frumoasă casă de cultură și casa parohială, pe care le iubiți atât de mult. Dar vă asigur că v-am ascultat cu atenție și astăzi am vrea să vă prezentăm noul centru comunitar, care include o bibliotecă, și despre care sperăm că va deveni inima satului.

S-a întors spre ecranul proiecteurului și le-a arătat prima imagine. Îi luase numai o lună să execute întregul proiect, alcătuit din zece case independente și un hub comunitar, cum îi plăcea lui Mike să îl numească. Dar urmaseră douăsprezece luni de luptă pentru a ajunge unde se afia acum: adunase semnături, alcătuisese rapoarte, convinsese diverși consultanți să aprobe planurile și – cel mai dificil dintre toate – îi înduplecase pe localnici să nu se opună cererii de planificare ce urma să fie depusă în numai douăzeci și patru de ore.

– Poate cineva să stingă luminile? Mulțumesc, Peter... eroul meu! a zis Willow când Peter i-a făcut un semn de aprobare dincelălalt capăt al sălii și i-a cufundat

pe toți în întuneric. Va trebui să îți fac cadou de Crăciun o capă, a adăugat ea, iar publicul a chicotit a apreciere.

Când a început să explice imaginile proiectate pe ecran – primele schițe ale proiectului, pe o pagină intitulată „Parcul Tiselor: o viziune realizată” –, a simțit că se întoarce în timp în ziua în care Mike a chemat-o în biroul lui și a anunțat-o că urma să primească primul proiect de anvergură pe care să îl conducă. După aproape cinci ani în care încercase să dovedească ce poate, în care le desenase schițele altor arhitecți, în care rămăsese mereu la birou, rareori invitată în vizite pe șantier sau la ședințele consiliului de planificare, ani în care dorise cu disperare să creeze propriile spații și nu i se dăduse ocazia, i se puna în mână un proiect de cinci milioane de lire pe care să îl pornească de la zero.

– Nu va fi o sarcină ușoară, Willow, îi spusese Mike, aplecându-se spre ea. Nu doar că demolăm un conac georgian de pe lista monumentelor, pentru a face loc unor locuințe noi, dar va trebui să dispară și casa parohială și casa de cultură, pentru a putea construi infrastructura rutieră. Lovise cu stiloul în agendă până ce hârtia începuse să se rupă. Casa aceasta este importantă pentru zona de conservare, dar ne blochează întregul șantier; nu putem construi în jurul ei. Este o vilă mare și iubită de cei din sat, așa că trebuie să proiectezi noul ansamblu în așa fel încât să arate mai bine decât clădirea actuală. Apoi trebuie să găsim un consultant pe probleme de conservare care să spună că proiectul sporește și conservă zona, cât și mai mulți specialiști de mediu care să declare că totul va fi verde.

În timp ce el vorbea, a început să își dea seama că această casă pe care i-o descria, cea care forma miezul proiectului, îi părea înspăimântător de cunoscută. Foarte repede bucuria ei s-a preschimbat în teamă și o senzație de arsură i s-a întins în sus, pe ceafă.

– Esențial este – și aici simțim că vei putea arăta de ce ești capabilă – să obținem din partea localnicilor declarația că această clădire are un aspect foarte urât. Pe lângă asta, desigur, va trebui să găsești un inginer de structuri care să spună că mai are puțin și se prăbușește, ceea ce nu va fi ușor.

– Vorbiți despre Conacul Tiselor? spusese ea, făcând ochii mari.

– Ah, bun, îl știi. Așadar, îți dai seama cu ce ne confruntăm, continuase el trecându-și mâinile prin bretonul neglijent și lăsându-se pe spate în scaun.

– De ce vrea Leo Hilton să îl dărâme? Este în familia lor de generații întregi. Mama lui mai este în viață? întrebese Willow, încercând să își ascundă surprinderea.

Mike s-a încruntat.

– Cred că mama lui Leo Hilton nu face parte dintre lucrurile de care trebuie să ne ocupăm în acest moment. Spunea că nu s-a simțit bine în ultima vreme și că are împluternicire, ceea ce este tot ce contează. Am impresia că știi familia, așa este?

– Ah, nu. Nu. Părinții prietenului meu locuiesc în Kingston și au menționat Conacul Tiselor. Familia Hilton este bine cunoscută acolo, adăugase ea, îmbujorându-se.

– Este grozav dacă socrii tăi locuiesc în Kingston; ne pot ajuta atrăgând susținători printre localnici. Dar dacă proiectul acesta îți creează probleme, i-l pot oferi lui Jim. Am crezut că vei fi în culmea fericirii.

Îi stătuse pe limbă să întrebe dacă urma să fie demolată și casa parohială, căminul tatălui ei în primii lui treisprezece ani de viață, dar ar fi stârnit prea multe suspiciuni. Va afia în scurtă vreme. S-a întrebat o clipă dacă Leo Hilton ceruse să se ocupe ea în mod special. Dar nu era sigură nici că știa de existența ei,

ca să nu mai spunem că ar ști unde lucrează. Și, chiar dacă ar ști, nu ar căuta să o scoată în față; dimpotrivă.

În timp ce șeful ei o privea ținută, cu ochi mijiiți și bătând darabana cu degetele pe scaunul lui, fiecare fibră din corpul ei tânjea să îi spună că nu o putea face. Gândurile i-au gonit către situația care i se prezenta: șansa de a-și demonstra puterile, după ani de învățătură și de datorii acumulate în facultate. Când își luase în cele din urmă atestatul de arhitect RIBA¹, făcuse tot ce ținea de ea să fie luată în serios într-o industrie dominată de bărbați. Acum, deodată, un proiect la care nu putea decât să viseze la începutul carierei i se oferea pe tavă, dar cu inconvenientul că trebuia să lucreze împreună cu cei din familia Hilton – familia care îi distrusese viața tatălui ei.

– Sunt în culmea fericirii, îți mulțumesc, Mike, spusese într-un sfârșit. Cred că sunt un pic copleșită. Vine pe neașteptate.

– Corect, mormăi el, încruntat. Ei bine, nu ar trebui să fie atât de neașteptat. Ai muncit din greu, Willow, iar noi credem că ești pregătită, dar dacă nu crezi că faci față, trebuie să știi acum.

– Sigur că sunt pregătită, răspunsese Willow, alungând din minte discuția pe care va trebui să o poarte cu tatăl ei.

O discuție pe care, deși trecuse un an de atunci, tot nu o purtase – o discuție pe care acum, când proiectul se afla aproape de încheiere, spera să o evite în totalitate.

Deși reușise să și-l alunge din minte pe tatăl ei, o altă persoană se furișase în locul lui.

Marele mister nerezolvat al dispariției lui Alice Hilton, așa îl numeau ziarele. Alice, sora în vârstă de șapte ani a lui Leo Hilton, care dispăruse de la petrecerea de Revelion din Conacul Tiselor. O fetiță care își căuta cățelușul prin zăpadă, înainte de a se pierde în noapte, se întâlnise din întâmplare cu un flăcău pe nume Bobby James – tatăl lui Willow.

Bobby le spusese polițiștilor în mod repetat că nu știa ce se întâmplase cu Alice, dar fusese descoperită batista lui plină de sângele ei, iar astăzi, după aproape cincizeci de ani de atunci, poliția – și Vanessa Hilton – încă îl suspectau că avusese ceva de-a face cu dispariția ei. De-a lungul anilor, Willow descoperise că la vremea aceea tatăl ei era bine cunoscut de poliție, căci intrase în vizorul lor după ce dăduse foc la staulul de vite al familiei Hilton. Ea era convinsă că totul fusese un accident, dar când îi ceruse o explicație, s-a închis în sine ca de obicei.

Poliția îl presase ca să obțină o mărturisire referitoare la dispariția lui Alice trei zile și trei nopți, până ce într-un final își ieșise din fire, vorbindu-i urât polițistului care îl interoga și aruncând un scaun pe geamul camerei de interogatoriu. După aceea fusese trimis la un centru de detenție pentru tineri, unde a fost bătut și abuzat de gardieni și alți deținuți până la eliberarea sa, trei ani mai târziu.

Willow își putea imagina scena din secția de poliție ca și cum s-ar fi aflat acolo. Știa că tatăl ei nu îi făcuse nici un rău lui Alice, dar mai știa și că atunci când nu voia să vorbească despre ceva, se închidea în sine complet. Se lovise de această trăsătură a personalității lui de nenumărate ori în copilărie, când tatăl ei refuza categoric să discute despre orice avea legătură cu trecutul, oricât de mult l-ar fi implorat. În cele din urmă, renunțase.

Tocmai frustrarea provocată de incapacitatea lui de a-i spune ceva despre trecut fusese cea care, în cele din urmă, o făcuse să accepte proiectul Parcul Tiselor. Poate că lucrând pentru familia Hilton va putea descoperi vreun indiciu despre copilăria petrecută de tatăl ei la casa parohială, despre Leo și Alice, și toate lucrurile despre care refuza să îi vorbească. După o viață de secrete, era o ocazie prea tentantă ca să o refuze.

Aproape de îndată ce acceptase proiectul, Alice Hilton a început să îi bântuie visele; întotdeauna în rochița roșie pe care ziarele spuneau că o purta în seara în care dispăruse. Absența lui Alice a devenit o prezență permanentă în viața lui Willow. Acum ar fi fost o femeie de cincizeci și trei de ani, dar dispariția o înghețase în timp în forma fetei de șapte ani, îmbrăcată în rochie roșie. În vizitele ei pe șantier, în timp ce revizuiau planurile de construcție la Conacul Tiselor, fiica lui Leo Hilton, Sienna, apărea de la etaj, leită imaginea din portretul lui Alice din hol, iar Willow simțea că i se zbârlește pielea de pe braț și se străduia să nu se holbeze la fetiță.

Ușa casei de cultură s-a deschis deodată cu o izbitură și în capătul sălii a apărut Helen, iar obrații ei palizi s-au îmbujorat intens când toată lumea s-a întors să o privească. S-a uitat în jur după Leo, care i-a făcut un semn cu mâna, și s-a îndreptat spre el, șoptind scuze celor care îi făceau loc să treacă.

– După cum au observat deja unii dintre dumneavoastră, a continuat Willow, încercând să le distragă atenția de la Helen, în timp ce prezentarea se apropia de final, avem o frumoasă machetă a proiectului imobiliar Parcul Tiselor, cu care să vă desfățați ochii. Vă rog să vă serviți cu o ceașcă de ceai și o plăcintă cu carne, oferite cu amabilitate de Peter, iar noi, desigur, ne vom afla aici pentru orice întrebări pe care le aveți de pus înainte de ședința consiliului de mâine. Încă o dată vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

A zâmbit când publicul a început să aplaude și a coborât treptele spre locul în care o așteptau Leo și Mike. Leo a pus un braț peste umărul ei și a îmbrățișat-o.

– Minunată prezentare, bravo, Willow, a zis el. Nu cred că am mai avut vreodată atâta public, nici chiar atunci când Alan Titchmarsh a venit să își lanseze o carte. Ar trebui să fii foarte mândră de tine, nu-i așa, Helen?

Helen o țintuia pe Willow cu ochii ei albaștri intenși, care lui Willow îi păreau în dezacord cu restul înfățișării ei de șoricel. Willow nu știa ce să creadă despre soția lui Leo. O întâlnise de câteva ori când fusese la Conacul Tiselor, și, deși avea o comportare plăcută, Helen se ținea mereu la distanță de proiect. Willow nu știa dacă este numai o părere, dar Helen părea să părăsească încăperea de câte ori intra ea.

– Da, așa este, a zis Helen. Ai reușit imposibilul.

– Mulțumesc, a răspuns Willow, cugetând la cuvintele lui Helen.

Leo avea deja în jurul său vreo cinci-șase săteni care așteptau să îi vorbească. S-a întors spre grupul de chipuri zâmbitoare, cu băuturi calde în mâini.

– Martha, ce frumos din partea ta că ai venit când abia ce te-ai întors din concediu! Trebuie să îți spun că arăți foarte bine; este clar că te-ai distrat bine. Salut, Jim, ce-ți mai face spatele?

– Vrei o ceașcă de ceai, Helen?

– Hmm, da, te rog.

Helen a aruncat o privire peste umăr, spre intrare, ca și cum ar fi căutat pe cineva, sau poate o cale de ieșire. Willow bănuia că Helen nu va rămâne destul de mult timp încât să bea ceaiul pe care urma să i-l aducă, dar i-a zâmbit cu căldură înainte de a se îndepărta.

Stând lângă masa pe care se afla ceaiul, l-a privit pe Leo care se întreținea cu sătenii. Faptul că era atât de iubit în Kingston îi făcuse viața mai ușoară lui Willow deși, într-o oarecare măsură, îi sporise sentimentul că ceea ce făcea era o înșelătorie.

Tatăl ei îi vorbise rareori despre familia Hilton și de aceea nu știa ce părere avea despre Leo. Frământându-și creierul, își amintise de o singură ocazie în care apăruse în discuție numele lui Leo Hilton, în legătură cu un incendiu la grajdul de vite de la Conacul Tiselor, petrecut cu puțină vreme înainte ca Alice să dispară.

Leo Hilton fusese cel care pusese focul, îi spusese tatăl ei, dar tatăl lui Leo, Richard, îl rugase pe Bobby să ia vina asupra lui. Bobby nu mințise niciodată până în acel moment, îi spusese lui Willow, dar momentul acela fusese începutul prăbușirii sale. Era prima dată când avea de-a face cu poliția; o întâlnire care avea să-i fie o pată pe caracter tot restul vieții. Și un moment care a schimbat totul.

Nu știa ce să creadă despre Leo Hilton, sau dacă, într-adevăr, el fusese cel care pornise incendiul de care fusese acuzat tatăl ei. Însă, cu toate că îi plăcuse să lucreze alături de Leo și observase cum se străduia să le arate tuturor că este o persoană cu picioarele pe pământ, în ciuda faptului că deținea jumătate din satul Kingston, remarcase ocazional scânteii ale unei laturi diferite a personalității sale. O latură iritabilă, care ieșea la suprafață atunci când lucrurile nu mergeau așa cum voia el.

Amestecând în ceai, Willow a observat că Helen stătea tăcută lângă soțul ei. Căsătoria lor îi părea lui Willow lipsită de căldură. Erau politicoși unul cu altul, dar aveau o interacțiune strict funcțională și fiecare conversație a lor era despre Sienna. Helen nu îi zâmbea niciodată lui Leo, iar când o făcea totuși, părea forțat și zâmbetul nu ajungea până la ochii aceia albaștri, frapanți.

– Poftim, Helen, a zis ea, întinzându-i ceașca.

Când a luat ceaiul fără nici un cuvânt, lui Willow i s-a părut că ochii lui Helen scânteiază de lacrimi care îi făceau și mai albaștri.

Mike a apărut deodată în dreptul ei și a zâmbit înspre Helen.

– Scuzați-mă că vă deranjez. Willow, au sunat dezvoltatorii. Trebuie să ne întâlnim cu ei pentru niște semnături astăzi, așa că îi duc pe Leo și Helen la birou acum. Te poți ocupa tu de tot aici?

Willow a râs la auzul cererii venite de la șeful ei, înainte de a-și da seama că vorbea serios și intenționa să o lase singură în groapa leilor.

– Păi... sunt mulți oameni aici, Mike, a zis ea, încercând să depășească șocul, în timp ce Helen i-a aruncat un zâmbet nervos și s-a îndreptat spre soțul ei.

– Știu, dar Leo pleacă din țară mâine și trebuie să discute o altă propunere cu noi. Lucru care ți se datorează în întregime. I-ai făcut pe toți să îți mănânce din palmă, Willow. Nici nu aș fi putut spera la un rezultat mai bun. Și nu-ți face griji, Kellie vine încoace să te ajute să duci macheta înapoi la birou.

Willow a văzut că Leo și Helen păreau să aibă un schimb de cuvinte, după care Helen s-a întors cu spatele și a plecat. Distrasă de supărarea vizibilă a lui Helen, Willow a încercat să se concentreze la ce spunea Mike.

– Kellie? Dar ea are deja destule de făcut. Nu-i nimic; este Charlie aici, mă ajută el.

Și-o imagina pe Kellie, șefa lor de birou slobodă la gură, cum înjura de mama focului la primirea telefonului din partea lui Mike, care îi cerea să pornească spre Kingston, în loc să se ducă acasă la copiii ei.

– Willow, scuza-mă că vă întrerup, pot să ți-o prezint pe soția mea, Dorothy?

Și-a luat ochii de la Mike și l-a văzut lângă ea pe Peter, lângă o femeie care părea să aibă peste șaptezeci de ani. Avea ochi blânzi și zâmbitori, părul încărunțit tuns scurt și elegant și purta un pulover bej din cașmir și un palton gri, din lână.

– Bună ziua, a zis Willow afectuoasă, încruntându-se în timp ce Mike îl conducea pe Leo spre ieșire.

Leo s-a întors și a fluturat o mână înspre ea voios, în mod clar nedându-și seama de dificultatea în care se găsea ea.

– Felicitări pentru prezentare, a zis Dorothy. Ai reușit de minune să ne liniștești temerile.

Willow a remarcat că a aruncat o privire spre ușă în clipa în care ieșea Helen.

Dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, supărarea lui Helen și comentariul lui Mike, cum că întregul sat îi mânca din palmă, o tulburase. Privind în jur, la încăperea aglomerată, a început să o cuprindă panica, de parcă toți știau ceva ce ei îi scăpa. Ceva se schimbase și în atitudinea lui Mike; dispăruse căldura, fațada se topise acum, când simțea că afacerea era ca și încheiată.

– Willow? Te simți bine? a zis Peter, readucându-i atenția asupra lor.

– Da, iertați-mă, mă bucur să te cunosc, Dorothy, a zis Willow luându-i mâna și scuturându-i-o.

– Și eu mă bucur să te cunosc, Willow. Locuim în sat de peste cincizeci de ani și îi cunoaștem bine pe cei din familia Hilton, așa că nu am vrut să fim o pacoste. Dar a fost greu să ne amușim temerea că planurile acestea vor avea un impact atât de mare. Cred că a ajutat faptul că socrii tăi sunt de aici, din sat, și s-au pus chezași pentru tine.

Atentă încă la ușa pe care ieșeau Leo și Mike, Willow a întors în sfârșit privirile spre Dorothy. A simțit cum o cuprinde un sentiment uriaș de protecție față de familia lui Charlie și o împunsătură de paranoia, la gândul că fusese folosită de Mike.

– Vedeți, nu suntem căsătoriți încă, dar familia prietenului meu m-a susținut mult.

– Charlie este un băiat minunat; nu-l lăsa să îți scape! a zis Dorothy, privind către soțul ei, care a luat o înghițitură mare din plăcinta cu carne și a încuviințat din cap cu entuziasm.

Dorothy îi părea o fire dominatoare; în mod vădit, reprezentau cazul acela în care o soție fericită înseamnă o viață conjugală fericită.

– Am vrut însă să te întreb ceva, a continuat ea. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu cimitirul de la casa parohială.

Willow a simțit cum i se strânge stomacul.

– Cimitirul? a întrebat ea, încercând să nu își arate surprinderea.

– Da, noi locuim la Căsuța Tiselor, după cum știi, iar de la etaj se vede casa parohială și am observat că de curând cimitirul a fost acoperit cu gazon. Când l-a evacuat Leo?

Dorothy o privea ținută, așteptând un răspuns, iar pe buza de jos îi rămăsese în echilibru o firimitură de aluat.

– Hmm, a făcut Willow, trăgând de timp și simțind că ritmul inimii îi accelerează. Cred că s-a ocupat de asta înainte de a ne coopta pe noi.

– Înțeleg. Am crezut că va fi un proces îndelungat, dar se pare că nu. Nu sunt sigură că era un cimitir oficial, dar sunt sigură că erau câteva morminte, totuși. Poate mai degrabă un monument comemorativ.

Willow s-a silit să zâmbească, dar temerile îi sporeau cu fiecare secundă.

– Noi ne bucurăm că ești și tu implicată în proiect, a continuat Dorothy. Cred că exista un sentiment general de neîncredere până la venirea ta, dar ai ilustrat atât de încântător viitorul, încât ai câștigat întreaga comunitate de partea ta de una singură. Vreau să spun că este foarte bine când cineva scoate în evidență părțile bune, că vor fi mai mulți bani pentru comunitate, mai multe cheltuieli cu construcția de drumuri, toată falsa exaltare, dar până nu vezi ceva tangibil, cum este macheta de acolo și planurile care sunt înaintate consiliului, este greu de crezut că nu va fi mai rău decât este acum.

Willow și-a dat seama că un alt cuplu se apropiase de ea, așteptând să termine discuția cu Peter și Dorothy.

– Bună, Willow, scuze că am intervenit, dar ne întrebam dacă ai putea să ne explici configurația bibliotecii.

– Desigur. Te rog să mă scuzi, Dorothy, a zis Willow întorcându-și atenția spre macheta complexului Parcul Tiselor, despre care îi vorbise Dorothy.

Atenția întregii audiențe părea să fie concentrată asupra instalației din carton, construcția pentru care se luptase un an întreg, punându-și cariera în joc. *I-ai făcut pe toți să-ți mănânce din palmă.* Cuvintele lui Mike, deși măgulitoare la suprafață, emanau un aer de aroganță, erau lipsite de respect față de ea și de oamenii care își pusese răcrederea în ea. Simțea că valul de căldură care îi urca pe spate și pe ceafă se întetea.

Întorcându-și atenția spre machetă, au început să îi revină în minte unele discuții cu șeful ei, care o neliniștiseră la timpul acela; când îi ceruse să facă lucruri care nu erau strict etice. El o prezentase ca pe o ajustare de perspectivă, folosirea de strategii pentru a promova interesul clientului, respingerea slăbiciunii, înțelegerea naturii jocului. Iar ea acceptase, în ideea de a face orice era necesar pentru a primi autorizația de construcție și a încheia afacerea. Pentru a fi luată în serios într-o lume dominată de bărbați.

În vreme ce studia din priviri macheta, înconjurată acum de vreo douăzeci de persoane care țineau în mâini plăcinte cu carne și băuturi fierbinți, o mare de chipuri se uita spre ea așteptând să spună ceva. A coborât privirile spre clădiri și și-a imaginat cum începe să ningă. Încet-încet, figurinele din carton care intrau și ieșeau din bibliotecă și din centrul comunitar au pornit să se miște și, în cealaltă parte a domeniului, a ieșit din Conacul Tiselor o siluetă mică, îmbrăcată într-o rochie roșie. Willow a privit ca vrăjită silueta care lăsa urme minuscule în zăpada proaspăt căzută și se îndrepta spre stejarul cel mare unde tatăl lui Willow se întâlnise cu Alice Hilton în ajunul Anului Nou 1969.

Zăgănitul de cești și farfurii și zumzetul discuțiilor din jur s-au topit într-o tăcere înăbușită, în timp ce Willow privea la figurina minuscule care ajungea la marginea pădurii apoi dispărea, iar răsuflarea i s-a accelerat și pereții clădirii au început să se strângă în jurul ei.

În ciuda faptului că era capătul liniei pentru proiectul imobiliar Parcul Tiselor, iar demolarea casei parohiale putea să aibă loc peste numai câteva zile, nu avea cum să șteargă vreodată noaptea aceea din viețile lor. Îmbarcarea în acest proiect nu o ajutase să afle mai multe despre cele întâmplare cu tatăl ei și sora lui, Nell, ci o făcuse să se simtă vinovată pentru trădarea față de tatăl ei și să se poarte într-un fel care, privit retrospectiv, nu o făcea să se simtă mândră.

Tatăl ei avea dreptate: ar fi trebuit să lase în pace trecutul.

Se juca cu focul.

Conacul Tiselor și mica Alice erau o menghină din care nu vor putea scăpa niciodată.

Institutul Regal al Arhitecților Britaniei

3. NELL. Decembrie 1969

– Hopa sus, Nell James, a șoptit Bobby, scuturând-o pe sora lui, ca să o trezească. E timpul pentru muls.

– E miezul nopții.

– Nu, e ora cinci dimineața. Vrei să vii cu mine, sau rămâi în pat?

– Vin. Nu pleca fără mine, Bobby, a zis Nell, dând într-o parte pătura și căscând.

Bobby a zâmbit către surioara lui cea caraghioasă, cu ochi albaștri care priveau direct prin el, părul castaniu închis al mamei lor și un năsuc presărat cu pistrui. Păstra pe față roșeața somnului. Bobby i-a luat salopeta cu bretele, puloverul și șosetele groase de la capătul patului ei din fier forjat și le-a așezat lângă ea.

– Visam că Molly a fătat cățelușii și îmi lingeau urechea, a zis Nell, frecându-se încet la ochi. Crezi se vor naște în curând, Bobby?

– Ești obsedată de cățeluși, iar ei nici nu s-au născut încă, a zis el și a zâmbit.

– Aș vrea ca tata să o lase înăuntru, lângă foc. Sărmanii puiuți nu se pot naște în hambar, în zăpadă, o să moară.

– Ei, tata are multe pe cap deocamdată, Nell. Căței nu sunt pe lista lui de priorități. Bobby a oftat din rărunchi. Îmbracă-te repede, e un frig năprasnic afară. Pământul a înghețat bocnă.

Nell a aruncat o căutătură spre fratele ei. Părea supărat, cum se întâmpla de fiecare dată când tatăl lor era în toane proaste.

– L-am auzit pe tata vorbind cu tine aseară, Bobby, a zis ea, deschizând ochii mari. Spunea ceva despre poliție. Ce s-a întâmplat?

Bobby a lăsat privirile în jos. Nell își dădea seama că este supărat; întotdeauna știa ce simte. Va încerca să schimbe subiectul, pentru că știa că va începe să pună prea multe întrebări, dar rareori îi funcționa stratagema.

– A fost un incendiu la hambarul familiei Hilton, a zis el, ridicând ochii și văzând chipul lui Nell cuprins de panică. Nu s-a întâmplat nimic. A fost un accident, Nell. Richard l-a stins și nu a fost rănit nici un animal.

– Cum adică un accident? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Nell începeau să se umple de lacrimi.

Bobby a făcut o pauză lungă, ezitând înainte de a-i spune adevărul.

– Ardeau niște lemne vechi. Erau prea aproape de intrarea în hambar și câteva scântei au zburat pe un balot de fân, care s-a aprins. Din fericire, l-am văzut de pe câmp și am dat fuga spre casă, am dat alarma, iar Richard l-a stins.

Nell s-a încruntat când Bobby a vrut să se îndepărteze.

– Și de ce a vrut poliția să vorbească cu tine?

– Pentru că a fost o pagubă mare, iar Richard va trebui să ceară să o acopere asigurările, așa că are nevoie ca eu să spun că a fost vina mea.

– Ce sunt a-sigurările? a întrebat Nell, chinându-se să pronunțe cuvântul.

– Uite, Nell, nu este un lucru cu care să îți bați capul.

Bobby i-a pus în picioare ciorapii groși, de lână.

– De ce a vrut Richard să iei vina asupra ta? Nu ar fi trebuit să faci asta, Bobby, nu trebuie să spui minciuni. Și mai ales celor de la poliție, a zis Nell privindu-l cu ochii larg deschiși. Cine a pornit focul?

– Leo, dar nu a vrut, doar că uneori nu gândește. Richard l-a certat foarte rău.

Bobby a rămas tăcut, pierdut în gânduri; părea trist, și-a zis Nell.

– Alice zice că îl bate pe Leo cu o curea. Nu-mi place de Richard. Nu trebuie să ai încredere în el. O să ne ia casa, a zis ea.

– De unde știi asta? a întrebat Bobby, încruntat.

– L-am auzit pe tata vorbind cu bărbatul îmbrăcat în costum care a venit la ușă aseară. Tu erai la muncă, iar tata credea că eu dorm. L-am auzit pe bărbatul acela spunând că Richard Hilton vrea să dărâme casa parohială și să construiască niște case noi. A vândut deja tot pământul.

– Da, dar vezi tu, Richard mi-a spus că o să aibă grijă de noi după ce se perfectează afacerea.

– Dar nu este casa lui, ca să o dărâme. Este casa lui tati. Tatăl lui i-a lăsat-o. Așa spune tata.

– Nu este atât de simplu, Nell. Ești prea mică să înțelegi.

– Ba nu sunt. Nu-mi place de Richard. Să nu ai încredere în el, Bobby, se poartă îngrozitor cu Leo.

– Dar cu prietena ta, Alice, se poartă bine. Haide, trebuie să te îmbraci și nu-l întreba pe tata despre casă. Nu e în toane bune astăzi.

– Dar unde vom locui, Bobby?

– Vom vedea, Nell. Nu începe să plângi. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune nimic despre cățeluși.

– Ah, Bobby, chiar crezi să o să îi lase să stea în hambar? a zis Nell, uitând, se pare, de iminenta pierdere a casei. O să mă lase să văd cum se nasc, așa cum face cu vițicile? Sper să trăiască, măcar doi dintre ei, ca să îl iau eu pe unul și Alice pe celălalt. Mama ei i-a dat voie. Alice nu s-a hotărât ce nume să îi pună, dar eu o să îi spun Snowy celui care va fi al meu.

– Să știi că vorbești mai mult decât oricare alt om pe care îl cunosc, Nell James, a zis Bobby. Vorbești în somn, vorbești când mănânci, vorbești chiar și în timp ce plângi.

– Îmi place să vorbesc. Altfel cum să știe oamenii ce gândești?

Nell s-a încruntat către fratele ei, privindu-l chiorâș.

– Ai putea încerca să te oprești câteodată și să te gândești la ce spui înainte de a-ți ieși cuvintele din gură. Știi că odată rostite, nu le mai poți lua înapoi; trebuie să fii atentă uneori. Mai ales acum, cu tot ce se petrece. Nici nu știm în cine să avem încredere.

Nell a început să își perie părul încâlcit, care arăta întotdeauna de parcă se rostogolise pe un deal la vale și i se prinseseră în el toate rămurelele întâlnite în cale.

– Am încredere în Alice, este cea mai bună prietenă a mea. Ei îi spun totul.

– Da, dar este flica lui Richard, așa că bine ar fi ca deocamdată să nu ai încredere.

Ochii lui Nell s-au umplut de lacrimi.

– Hai, Nell, nu te supăra. Grăbește-te, știi că tata este țăfnos dacă îl facem să aștepte.

Pe jumătate adormită, Nell a pășit în cracii salopetei și și-a tras peste cap puloverul din lână pe care mama îl tricotase pentru Bobby. A privit pe fereastră, dar nu a văzut decât întunericul zorilor de iarnă, dar sunetele familiare pe care le auzise toată viața în vechea casă parohială ilustrau imaginea scenei care se petrecea afară. Hârșăitul porțiței pentru muls, trasă peste podeaua din piatră din hambar, tatăl ei care plesnea vacile la spate și le dirija, mugetele lor de protest în timp ce le grăbea de la spate înspre zona de mulgere.

– Haide, tata a pus terciul pe foc, a zis Bobby, duduind în jos pe scări.

În timp ce se freca la ochi, încercând să alunge ceața groasă a somnului, Nell auzea cum casa se trezește la viață, pregătită pentru ziua care urma: clinchetul tacâmurilor în timp ce Bobby pune masa, ceainicul care fluiera pe plită, ușa trântită când tatăl lor a intrat în bucătărie și a început să vorbească cu Bobby.

– Nell a spus că te-a auzit vorbind cu avocatul despre casă. Unde vom merge după ce ne dă afară? a zis Bobby încetișor.

– Nu plecăm nicăieri, s-a răstit tatăl ei.

– Pot să încerc să vorbesc eu cu Richard? a întrebat Bobby. Poate există un alt loc unde să stăm cu chirie. Doar are și alte case în sat.

– Nu! Asta este casa mea, eu am crescut aici. Wilfred Hilton mi-a lăsat-o prin testament și nu vom pleca decât peste cadavrul meu. Niciodată nu ar fi trebuit să am încredere în familia aceea. Habar nu ai de ce sunt în stare. Nu m-ar mira să aflu că ne-au infectat cireada cu tuberculoză dinadins, ca să mă aducă la sapă de lemn și să nu mă pot opune la ce are el de gând. Richard și-a adus animalele pe câmp lângă ale noastre, când știa că sunt bolnave.

Nell auzea furia din glasul tatălui ei.

– Cum adică ne-au infectat cireada?

Vocea lui Bobby suna neliniștită.

– Molly nu mănâncă, iar nodulii limfatici i s-au umflat. Trebuie să chem veterinarul și să o separ de restul cirezii.

– Ne-au dat tuberculoză? Richard știe?

– Da, știe.

Glasul tatălui era cumplit, iar ea a simțit nevoia copleșitoare să îl aline.

– Și dacă va trebui să omorâm întreaga cireadă? Nu mai rămânem cu nimic.

Nell a alergat pe scări în jos și s-a apropiat în grabă de masă, aruncându-și brațele în jurul tatălui ei.

– 'Neața, tati.

– Bună dimineața, Nell, a zis Alfie James, privind-o drăgăstos pe fiica lui.

– Tati, s-ar putea ca Molly să fete puii în casă, lângă foc? E foarte frig în hambar. Te rog, tati, te rog.

Nell avea în ochi lacrimi gata să-i curgă.

– Câinii nu au ce căuta în casă. Îi e destul de bine în hambar, e destul de cald acolo, a zis Alfie hotărât.

– Dar ninge și când se nasc, puii nu au blană. Nici ochii nu îi au deschiși încă. O să le fie frig și frică.

Vocea lui Nell începea să tremure de emoție.

– Nell, nu începe, s-a rățoit Bobby la ea. Nici nu a făcut încă nenorociții ăia de căței. Te-am rugat să nu vorbești despre asta.

– Dar câinii lui Alice au voie în casă.

Obrajii lui Nell ardeau, știind că menționând numele prietenei sale va atinge un nerv sensibil.

– Ei au mai mult spațiu decât noi, a mormăit tatăl ei cu vocea scăzută.

În timp ce își ștergea lacrimile grele cu mâneca și sufla în terci, privirea lui Nell traversa casa parohială care, în ciuda faptului că pentru ea era cea mai frumoasă casă din lume, era lipsită de senzația plăcută pe care o avea de cum intra în casa lui Alice. În ciuda focului, casa parohială părea mereu prea rece și nu erau florile, și covoarele, și pernele moi care făceau casa lui Alice să pară atât de primitoare. Aveau noroc că în cămară se găsea mereu de mâncare, dar la Conacul Tiselor erau mereu chifle și prăjituri și un ceainic acoperit cu un capac decorativ croșetat. Și peste tot erau detalii frumoase: picturi, ornamente și un miros de parfum în aer pe unde trecea mama lui Alice. Nell era singura fată din casă și simțea că nu a crescut destul ca să facă toate acele lucruri pe care le face o mamă ca să transforme o casă într-un loc plăcut, și pe care băieții, cu ghetetele lor pline de noroi și dezordinea lor, habar nu au să le facă.

Nell se uita de multe ori în jur în bucătăria lor și și-o imagina pe Alice stând la masa mare din stejar, plita caldă, mama ținând-o în brațe în timp ce îi citește o

poveste, mirosul de friptură de pui sau de vită sfârâind în tavă, podeaua cu dale noi din gresie curată și lustruită, doi labradori grași adormiți, cu burțile pline de mâncare.

Își iubea familia, dar tânjea ca în imaginea aceea, cu Alice pe genunchii mamei sale, să fle ea. Nu își amintea de mama ei, iar tatăl ei nu prea vorbea despre ea. Tot ce știa era că murise la scurtă vreme după nașterea ei. Petrecea mult timp privind fix la fotografia ei aflată deasupra șemineului, uitându-se la ochii zâmbitori, la părul lung și ondulat și întrebându-se cum mirosea mama ei, cum suna vocea ei, jucându-se cu ea, alinându-i suferința.

– Mie îmi place mai mult casa noastră, chiar dacă este mai mică, i-a spus Nell tatălui ei. Oriunde mă uit, îmi amintesc de un lucru fericit care s-a petrecut acolo. A început să privească în jur cu ochii mijiți, arătând cu degetul ei mic ici-colo prin cameră, în timp ce se auzeau trosniturile focului din colț. Îl văd pe Bobby dansând cu mine acolo și ținându-mă în brațe acolo, lângă foc, și pe tine cum îmi citești o poveste uite-acolo. A început să plângă din nou. Iubesc casa aceasta. Nu vreau să ne mutăm.

– Nu-ți face griji, Nell. Bătrânul tău tată este un luptător, i-a spus Alfie făcându-i un semn cu ochiul. Mai bine nu mai vorbi, ca să-ți poți mânca terciul. I-a turnat un linguroi de miere în farfurie. Ai nevoie de energie, dacă vrei să îl ajuți pe Bobby.

– Poți să-mi dai lapte? a întrebat Nell, întinzând unt peste pâinea prăjită care se răcise.

Zâmbetul lui Alfie a pierit.

– Nu astăzi, Nell. Nu trebuie să bem lapte până nu aflăm dacă turma are tuberculoză sau nu. Și laptele de azi trebuie aruncat la canal.

Atmosfera în cameră s-a întunecat deodată, când Bobby a rămas cu privirile fixate asupra lui, nevenindu-i să creadă.

– Tată, nu putem arunca tot laptele.

Alfie s-a ridicat și a sorbit prelung din ceai.

– Nu avem de ales. Ar putea fi contaminat. Acum dați-i zor. Vacile alea nu se mulg singure.

– De ce le mai mulgem? a zis Nell, încruntându-se spre el.

– Pentru că le doare dacă nu o facem. Vacile au nevoie să fie mulse de două ori pe zi, indiferent de vreme: dacă-i zi de naștere sau ziua de Crăciun, lor nu le pasă și nu știu de toate astea. Ia apă caldă pentru ugere, Bobby.

Când Bobby a ridicat o găleată de apă de pe plită, Nell și-a pus paltonul și un fular. Un frig tăios a învăluit-o de cum a ieșit afară, pășind pe pământul acoperit de un strat de gheață care crăpa, în direcția staulului, spre care o conducea strălucirea răsăritului. La capătul câmpului care aparținea familiei Hilton se vedea un excavator imens, cu dinții galbeni îndreptați spre ea, ca un monstru gata să sară la atac.

– Bobby, de ce trebuie să separăm vacile de puii lor când se nasc? a întrebat ea.

– Pentru că dacă vițelul bea tot laptele, nu mai avem ce vinde.

Bobby a suflat aer cald în palme și le-a frecat una de alta.

– Nu-mi place deloc când trebuie să luăm vițeele de la mamicile lor. Plâng așa tare! Lola a încercat să își ascundă vițelul între urzici, nu-i așa, ca să nu i-l ia tata.

Vocea lui Nell era din nouă șovăielnică.

– Așa a făcut.

Bobby a intrat în încăperea pentru muls și a început să curețe ugerele junincilor.

– Mămica mea a murit în spital? Eu am plâns când m-au luat de la ea? a zis Nell încet, îmbrățișându-se, ca să se încălzească, iar ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

– Mă îndoiesc, pentru că nu ai apucat să o cunoști. Nu începe iar să plângi, Nell, avem treabă de făcut, a oftat Bobby.

Nell a închis ușa staulului în urma lor.

– Bobby, o să ne pierdem casa?

– Nu știu. Ia o cârpă, Nell, trebuie să le curățăm ugerele înainte de a le mulge.

– Dar vom rămâne toată viața împreună, nu-i așa? a insistat ea, ignorându-i eforturile de a o pune la muncă.

– Da, Nell. Uite, dacă nu mă lași să muncesc, va trebui să te întorci în casă.

A privit spre surioara lui, ai cărei ochi luceau la lumina lămpii cu parafină, cu apa murdară care îi șiroia la picioare și răsuflarea ieșindu-i din gură în nori de abur, în timp ce îl privea fermecată.

Când Bobby s-a întors la treaba lui, Nell s-a îndreptat spre capătul încăperii pentru muls, fluierând o melodie. Întorcând capul pentru a se asigura că nu o vede nimeni, a împins ușa și a pășit în ceața dimineții. Zăpada ușoară îi scârțâia sub cizme când se îndrepta spre poarta de la capătul terenului lor. În depărtare vedea salcia cea mare care creștea la câțiva metri de lacul ce mărginea Tisele și casa parohială. Păsările dimineții începeau să se adune pe ramurile sale. Era copacul ei preferat și locul în care se ducea ca să se gândească la tot ce o îngrijora. Mergând spre ea, a privit în jos la pietrele de mormânt lucrate de mână și la crucile care se ridicau în spatele casei parohiale.

Uneori se gândea cât de diferit era locul acesta față de cimitirul de la biserică, cu pietrele sale elegante, din marmură albă și neagră, cu litere aurite și flori proaspete pe care le lăsau vizitatorii veniți la biserică duminica. Dar mormintele acestea păreau că aparțin unor oameni de care nu îi păsa nimănui. Ca cel care o fascina: o simplă movilă de pământ, pe care erau înghesuite pietre și despre care Bobby îi spusese că aparținea unei vrăjitoare pe care localnicii o înecaseră în lacul de la Conacul Tiselor cu sute de ani în urmă.

Nu era nici un nume gravat pe piatră, ci numai simbolul unei sălcii pe o bucată de lemn.

– Pietrele au rolul de a o împiedica să se întoarcă din lumea morților, îi explicase Bobby într-o seară de vară, în timp ce Nell îl privea cu ochi mari.

În noaptea aceea nu a putut dormi. Și-a tot imaginat că vrăjitoarea se întoarce la viață, târându-se afară din mormânt; în părul lung și negru i se încurcaseră ciulini, iar pe nas avea negi. Zbura pe o mătură și pregătea poțiuni într-un cazan, cu picioare de broască și sânge de liliac. Ideea aceasta o înspăimânta, dar Bobby i-a spus că vrăjitoarele nu erau decât femei istețe, de multe ori moașe, pe care Biserica le voia moarte pentru că erau educate.

Nell a trecut pe sub gardul dincolo de care excavatorul aștepta privind în zare. Soarele se ridica în timp ce Nell înainta peste pământul crestă și măcinat de monstrul cu dinți galbeni. A fost un adevărat chin să urce și să coboare munții de bolovani pe care îi dezgropase excavatorul, iar în timp ce se apropia de salcie o rază de soare s-a reflectat într-un obiect care lucea în depărtare.

Inima îi bătea mai tare. A grăbit pasul, îndreptându-se spre trunchiul copacului. A privit în jos și a văzut colțul unei cutii metalice pe care a scos-o dintre bulgării de pământ cu mâinile înmănușate. A întors-o cu grijă. Era făcută din bronz, iar pe suprafață avea creștături și zgârieturi de la trecerea timpului. Iar pe partea din față, săpat în metal cu un cuțit, probabil, era scris cuvântul *Bella*. Scoțându-și mânușile, Nell a îndepărtat pământul care o acoperea. O comoară adevărată, și-a zis ea, înainte de a o deschide, dând la iveală o cheie ornamentată, cu capul gravat cu o salcie.

– Nell? a strigat-o tatăl ei, făcând-o să tresară.

A închis imediat cutia și a strecurat-o în buzunar, apoi a rupt-o la fugă înapoi spre staulul vacilor, împiedicându-se de pământul răscolit și simțind în urechi bătăile inimii.

– Nell! Vacile astea sunt pline de mizerie; avem nevoie de mai multă apă caldă. Ia apă din fântână și pune-o pe plită.

Alfle stătea în picioare la capătul staulului, cu fața roșie, ținând în mână o găleată pentru ea. Când a ajuns lângă el, i-a întins-o și a clătinat din cap înspre ea.

– Bobby, cunoști pe cineva pe nume Bella? a întrebat ea, când a trecut pe lângă el, gâfâind.

– Nu, a răspuns el, continuând să muncească, fără să ridice privirea spre ea.

– Nell! Acum! a strigat tatăl ei.

Bobby și-a luat o figură furioasă și s-a prefăcut că îl salută militărește pe tatăl lor, iar Nell a trebuit să-și strângă fularul peste gură, ca să nu chicotească. Mergând înapoi spre casa parohială, imaginația a început să îi scapere, gândindu-se cine era această Bella, căreia îi aparținea cutia.

Când a deschis ușa de la intrare, a lăsat găleata jos și a băgat mâna în buzunar, cuprinzând cu mâna înmănușată cutia uzată, apoi s-a repezit în sus pe scări, pentru a o ascunde sub păturile de pe patul ei.

4. BELLA. Luni, 15 ianuarie 1945

– Biletele, vă rog... Biletele, doamnă.

Bella s-a trezit speriată în huruitul trenului pe șine, uluită că adormise în ciuda durerilor care îi săgetau abdomenul și care începuseră când se urcase pe furiș în tren la Portsmouth.

Când a dat să îi răspundă controlorului, un alt val de durere i-a trecut prin corp, tăindu-i răsuflarea. Bella a închis ochii, rugându-se să treacă, în timp ce omul s-a aplecat spre ea, mirosul lui puternic a trecut prin uniforma veche și durerea arzătoare i s-a accentuat.

– Ei, haide odată, fato, s-a răstit el, și o picătură de transpirație i s-a scurs pe frunte.

Bella a privit în jur, în vreme ce creierul ei amorțit de somn încerca să găsească o scăpare, pe cineva, oricine, care ar putea să o ajute. Fusese destul de ușor să urce în tren nebăgată în seamă; peronul din Portsmouth era înțesat de soldați răniți aflați în drum spre casă, venind din Franța. Stând printre ei, și-a amintit cum l-a condus pe Eli la gară în iarna anului 1939, în mijlocul unei mări de tineri înfiăcăriți, gata să pornească în aventură spre ținuturi străine. În timp ce iubitele lor arborau steagul Marii Britanii, Union Jack, nici unul din ei nu era conștient de iadul despre care îi scrisese Eli mai târziu, de pe linia frontului. Acum, dimpotrivă, stăteau tăcuți și nemișcați, cu pielea palidă, cu umbre negre sub ochii ținuiți în gol și holbați de șocul celor văzute. Unii erau în cârje, cu picioarele amputate; alții aveau brațele imobilizate cu eșarfe și vreo doi erau orbi, legați cu frânghii de cei care îi ghidau. Reușise să se amestece într-un grup care urca în tren și se ascunsese într-un colț, lângă un tânăr care îi amintea de Eli, înalt și blond. Dacă ar fi vorbit cu el, își spunea acum, dacă ar fi rămas trează, ar fi putut să își schimbe locul în tren, dar epuizarea și mișcarea legănată îi pusese rămas-bun.

– O clipă, a zis ea, când durerea a lăsat-o și s-a întors spre geanta din pânză tocită, care conținea toate bunurile ei: un fular de lână pe care i-l tricotase mama ei; o fotografie cu băiețelul ei, Alfie; o pătură subțire pe care o luase de pe patul ei din casa negustorului la care lucrase ca servitoare; și o cutiuță în care se afla un inel de logodnă, cu smarald, pe care i-l dăduse Eli Hilton în noaptea dinainte de a pleca la război, când nici nu știuse că îl purta în pântec deja pe Alfie.

Iar la fund, portofelul gol și telegrama urgentă de la mama ei, pe care guvernanta i-o înmânase cu un rânjel de mulțumire pe chip, și care îi spunea să se ducă fără întârziere acasă, la Alfie. Apoi s-a uitat cu groază la dată, care era în urmă cu o săptămână, ceea ce îi spunea că guvernantei îi luase o săptămână să îi dea telegrama. Alfie stătuse ascuns tot timpul acela? Nici acum nu suporta să se gândească la lucrul acesta, în timp ce trenul hurducăia pe șine, înaintând cu o viteză dureros de mică, iar fiecare secundă care trecea până să ajungă la el i se părea o oră.

Era deja îngrijorată de moarte în privința lui Alfie înainte de a primi telegrama, de când văzuse în ziar titlurile care îi săriseră în ochi din pragul casei victoriene unde lucra. O fotografie alb-negru în care se vedea iubita ei mamă, sub titlul de pe prima pagină: *O moașă riscă închisoare pe viață pentru ucidere din culpă*.

Vorbise imediat cu cei pentru care lucra, ceruse să i se permită să plece acasă pentru o scurtă vizită, știind că fără prezența mamei sale și cum Eli lupta în linia întâi, Alfie rămânea în grija familiei tatălui său, care s-ar bucura de ocazia de a-l face dispărut pe băiat.

Dar cererea ei de concediu și un avans din salariu îi fuseseră refuzate și se dusesse la culcare în seara aceea îngrozită de ce s-ar putea întâmpla cu copilul ei. Fără bani și fără nici un mijloc de a ajunge acasă, nu avusese de ales, fusese nevoită să aștepte încă o săptămână, ca să primească salariul. Fuseseră șapte zile chinuitoare, gândindu-se că Alfle va fi trimis într-un loc unde nu va mai avea nici o șansă de a-l revedea – dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru șocul din clipa când a înțeles că băiatul petrecuse acele șapte zile teriflat, înfrigurat și singur în ascunzătoarea preotului din casa parohială.

A continuat să caute un bilet de tren despre care știa bine că nu se află acolo, cu mâini tremurânde. În vagonul de tren, aerul era închis și fierbinte, iar ei i s-a făcut rău și a simțit că amețește când a întors din nou capul spre controlorul care se făcuse roșu de enervare, căci un copil mic care stătea vizavi de ea îl trăgea de haină.

– Îmi pare rău, dar nu reușesc să îl găsesc, a zis ea. L-am avut. Poate mi-a scăpat din mână când am adormit.

S-a uitat pe podea, sub picioare.

– Este împotriva legii să urci în tren fără bilet. Te rog să îți aduni lucrurile și te vom escorta jos din tren la prima oprire, a zis controlorul lipsit de înțelegere.

O altă durere a lovit-o, ca un junghi de data aceasta, iar lacrimi usturătoare i-au umplut ochii. Stătuse trează toată noaptea și nu se gândise decât la Alfle, simțindu-și stomacul care începea să se umfle din pricina sarcinii, care, judecând după ultima sângerare, avea deja trei luni.

Se trezise în zori, luase niște pâine din cămară în timp ce bucătăreasa era întoarsă cu spatele, apoi o pornise pe drumul lung de câteva ore până la gară. În timp ce mergea pe șoseaua aglomerată, începuseră durerile. Dureri pe care încercase să le ignore când a reușit să se strecoare într-un vagon, dureri care au crescut încet, odată cu înaintarea trenului. Știa că pierde fătul din pânțece. Tot ce putea face era să meargă înainte și să spera că va ajunge la casa parohială înainte de a începe să sângereze. A încercat să nu se gândească la teroarea pe care o simțea Alfle, imaginea frumosului ei băiat singur în întuneric și să se concentreze la ce avea de făcut pentru a ajunge acasă, la el.

– Vă rog să nu mă dați jos din tren, domnule, vă rog, a implorat ea. Casa mamei mele este în Kingston; vă rog să mă lăsați până acolo. Fac orice.

Simțea cum lacrimile îi ard ochii, simțea umilința de a fi nevoită să insiste în felul acesta.

– Nu vreau o scenă, don'șoară. Ridică-te înainte să chem poliția și să te aștepte pe peron.

Femeia din fața ei, cu un copil pe genunchi, a încruntat din sprâncene îngrijorată când Bella a strâns din dinți, înfruntând un nou val de durere, apoi s-a silit să se ridice și să se îndrepte spre ușile lângă care doi soldați stăteau pe podea, jucând cărți și fumând.

– Unde suntem? i-a întrebat ea.

– Tocmai intrăm în Falmer, a zis o femeie cu doi copii mici, care aștepta să coboare.

– Este cumva în apropiere de Kingston? a întrebat Bella, alarmată.

– Nu foarte departe. Aș zice zece minute cu autobuzul.

– Și pe jos?

Femeia s-a uitat la ea cu ochi mari.

– O oră, o oră și un sfert. Sunt patru mile peste dealuri. Va trebui să găsești un han și să aștepți până dimineață.

– Nu pot, trebuie să ajung acolo în seara asta.

Bella a gemut când un nou val de durere i-a tăiat răsuflarea.

Femeia a privit înspre Bella, apoi la copilul care i se agăța de picior. Era sărăcăcios îmbrăcată, hainele îi erau aproape zdrențăroase, ghetetele uzate. Încet, a băgat mâna în palton și a scos un șiling.

– Ține, a zis ea. Pentru autobuz. Te știi, ești fata Tessei James, nu-i așa? Cea de la casa parohială?

Bella a confirmat din cap.

– Nu pot să-ți iau banii.

– I-a salvat viața băiețelului meu, a zis femeia încet. Este îngrozitor ce i s-a întâmplat; nu i-ar fi făcut niciodată rău acelei femei, Tessa este un înger.

Trenul a oprit în gară.

– Trebuie să iei autobuzul numărul 16, chiar de la intrare. Noroc!

– Mișcă, javră! a strigat controlorul, de parcă Bella ar fi fost un câine vagabond.

Picioarele îi tremurau când a coborât pe peronul înghețat, cufundat în întuneric.

– Și să nu te mai prind în tren, că te dau pe mâna copoilor, i-a strigat de la geam înainte de a trânti ușa în urma ei.

*

În timp ce autobuzul șaisprezece înainta pe drumurile de țară spre Kingston, Bella a reușit să ațipească din nou un pic, cât i s-a mai domolit durerea. Gândurile i-au zburat la întâmplările din ultimul an, de când îi văzuse ultima oară pe Alfie și pe mama ei. O duceau foarte rău cu banii acasă, căci femeile pe care le ajuta Tessa să nască erau invariabil sărace și rareori era plătită. De disperare, Bella răspunsese la un anunț pentru o slujnică la bucătărie în Portsmouth, ca să se poată întreține amândouă, în timp ce mama ei avea grijă de Alfie. Numai până când se va întoarce Eli din război, așa își spusese, iar atunci se vor putea căsători și vor putea fi o familie.

Plânsese tot drumul spre Portsmouth, dar reușise să se adune și să muncească din greu, obișnuindu-se cu noul ei rol și permițându-și chiar să creadă zvonurile care circulasera săptămâna trecută, că războiul se va termina în scurt timp. Eli va veni acasă și își va putea cunoaște în sfârșit flul. Apoi venise dimineața în care văzuse ziarul cu articolul despre arestarea mamei sale pe treptele pe care fusese trimisă să măture. L-a ridicat tremurând și l-a citit uluită.

O moașă din Lewes a fost acuzată de ucidere din culpă în seara aceasta, după ce o naștere la care asista s-a sfârșit cu moartea tragică a mamei și copilului.

Evelyn Hilton, în vârstă de patruzeci și doi de ani, din Kingston-near-Lewes, dădea naștere celui de-al treilea copil al său, o fetiță mult așteptată, când s-a petrecut tragedia. Moașa Tessa James a ignorat semnele de avertisment ale unei nașteri anormale, cu prezentatie pelviană, până când a fost prea târziu. Deși timpul trecea în defavoarea mamei și copilului, nu l-a chemat pe medicul doamnei Hilton, dr. Jenkins, încercând în schimb să scoată singură copilul, ceea ce a dus la o fatală pierdere de sânge și la moartea pruncului.

Polițistul șef Payne de la Poliția din Lewes a declarat în seara aceasta: „Am arestat o femeie de cincizeci și unu de ani în legătură cu moartea lui Evelyn Hilton. Audierea va avea loc mâine după-amiază la Curtea Coroanei din Lewes. Gândurile și condoleanțele noastre se îndreaptă spre soțul doamnei Hilton și cei doi tineri fii, care sunt mângâiați de prezența rudelor în seara aceasta“.

Ziarul *Sussex Argus* l-a găsit pe dr. Jenkins în cabinetul său din Lewes. „Nu pot comenta în legătură cu cazul Tessei James, dar pot spune că problemele pe care le scoate la lumină acesta sunt extrem de tulburătoare și, din nefericire,

deloc noi. Părerea mea este că activitatea moașelor trebuie reglementată mult mai drastic. Legea Moașelor din 1902 specifică foarte clar că moașele nu pot asista decât nașterile normale. Au obligația de a transfera îngrijirea femeii aflate în travaliu unui doctor în cazuri complicate și nu au voie să utilizeze instrumente precum forcepsul, pe care nu au pregătirea medicală necesară pentru a-l folosi. Ceea ce s-a întâmplat cu doamna Evelyn Hilton este mai mult decât tragic, dar binele care poate ieși de aici, dacă există vreunul, va fi că de acum încolo trebuie introduse măsuri mai ferme.“

Când guvernanta îi dăduse telegrama, Bella se decisese pe loc. A străbătut casa și a bătut la ușa stăpânului, controlându-și înfățișarea în oglindă înainte de a intra. Chipul îi era tras de la plâns, cu cearcâne negre sub ochii albaștri. Părul lung și negru, care era prins la spate într-un coc, îi scotea în evidență paloarea pielii prin contrast. Uitându-se la imaginea ei în oglindă, și-a imaginat ochii albaștri pătrunzători ai lui Alfie care o priveau din întunericul ascunzătorii preotului și a încercat să își tragă puterea de la ei.

– Ah, Bella, a zis domnul Collins când a intrat.

S-a îndreptat spre ea, clătinându-se pe picioare, cu respirația mirosind a whisky când s-a oprit prea aproape și a închis ușa în spatele ei.

– Ce pot face pentru tine? Sper că doamna Blackwood nu se așteaptă de la mine să rezolv problemele cu angajații, căci nu am dispoziția necesară.

Ea îi zâmbise politicoasă, simțindu-se cuprinsă de o senzație intensă de greață, căci zâmbetul lui stăruia prea mult. Avea o bucățică de spanac rămasă între dinți și, cu toate că rânjetul lui galben îi repugna, îi era imposibil să își ia privirile de la el.

– Îmi pare rău să vă deranjez, domnule, dar, vedeți, fiul meu locuiește acasă cu mama mea. A fost arestată, așa că trebuie să mă duc acasă pentru un timp, ca să găsesc alt aranjament pentru el.

A lăsat capul în jos, știind ce urma și o lacrimă i-a scăpat și a căzut pe pantof. A privit în jos la pântecul rotunjit. Știa ce îi făcuse deja? Știa că îi purta copilul în pântec? Când sarcina nu va mai putea fi ascunsă, o va arunca afară în stradă, așa cum făcuse cu altele înaintea ei?

– Înțeleg. Te aștepti cumva să îți păstrăm postul aici? Pentru că ne-ai cere foarte mult. Presupun că putem ajunge la un fel de înțelegere...

Când trupul i-a fost cuprins de panica cunoscută, el a tras de fermoar, apoi i-a luat mâna și a îndesat-o în izmenele lui, iar respirația lui care mirosea a pește a făcut-o să icnească. Bella a închis ochii, implorându-l să se oprească, ceea ce părea să îl stârnească și mai tare și l-a făcut să geamă puternic în urechea ei. A început să plângă încet, încercând să se tragă în spate, dar el a plesnit-o și a împins-o cu forță peste colțul biroului, de unde Bella a rămas cu privirile pironite în focul arzând, iar el a scos un geamăt adânc de satisfacție. După scurt timp, s-a prăbușit grămadă într-un fotoliu, și-a mai turnat ceva de băut și a privit-o în tăcere, în timp ce sorbea din pahar.

– Pot pleca de dimineață, domnule? a întrebat ea luptându-se cu greața și îndreptându-și uniformă.

A făcut o pauză lungă înainte de a răspunde.

– Îți poți lua o zi liberă, dar avem nevoie să te întorci până miercuri la miezul nopții, altfel nu te mai deranja să vii. Se uitase urât la ea, de parcă era un gust rău pe care îl simțea în gură. Nu ai de gând să îmi mulțumești? Nu sunt mulți patroni atât de îngăduitori ca mine.

– Vă mulțumesc, domnule Collins, a spus ea ascultătoare, înainte de a traversa înapoi coridorul friguros și a urca scările către dormitorul ei, unde s-a prăbușit pe

pat, înăbușindu-și lacrimile cu perna. Acolo a simțit primele crampe și, trecându-și degetele în josul piciorului, a descoperit o mică dâră de sânge.

– Kingston, ultima oprire, Kingston, a spus șoferul autobuzului, oprind motorul și privind în interiorul autobuzului, unde se afla Bella.

S-a ridicat și a privit pe fereastră. În josul aleii, la nici douăzeci de metri, era poarta cărării care ducea la iubita ei casă parohială. I-a mulțumit șoferului, apoi a pășit în noaptea friguroasă și s-a apropiat de poartă cu picioare nesigure. Ridicând zăvorul, a înaintat târșându-și picioarele pe poteca acoperită cu zăpadă până la ușa căsuței cufundate în frig și întuneric.

Când a băgat cheia în broască și a întors-o, amintirea mamei sale ultima dată când fusese acasă, stând în prag și zâmbind, cu brațele pline de flori sălbatice, îi era proaspătă în minte. Încet, a pășit înăuntru și a închis ușa în spatele său.

– Alfie! a strigat ea, fără suflare, simțind că inima îi sparge pieptul.

Nu s-a auzit nici un răspuns și în clipa aceea un alt val de durere i-a tăiat respirația și a simțit că i se frânge inima, căci nu se auzea nimic. Îl lăsase de izbeliște pe băiețelul ei; venirea ei durase prea mult timp, iar el renunțase la speranța că îl va salva. Ieșise din ascunzătoare și fusese văzut de Wilfred Hilton, iar acum nu îl va mai găsi niciodată.

– Alfie! a strigat din nou, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Tăcerea rece și întunecată din casa familiei lor, care de obicei zumzăia de fericire și căldură a umplut-o de tristețe când s-a uitat de jur împrejur, căutând semne de viață.

Când durerile au revenit necruțătoare, s-a învelit în pătura pe care mama ei o lăsase lângă foc și s-a ghemuit, înfigându-și unghiile în braț și strângând din dinți. A rămas pe podeaua rece de piatră, iar durerile au sporit într-atât, că nu mai putea suporta. Avea abia trei luni, dar contractiile erau la fel de dureroase ca atunci când se născuse Alfie; chiar în camera aceasta, unde mama ei o ținea de mână, cu focul care ardea, florile de pe pervazuri și pernele sub cap. A rămas acolo singură, plângând, în timp ce durerile s-au întetit atât de mult încât abia mai putea suporta, până când a simțit un șuvoi de sânge cum iese din ea și se revarsă pe pătura adunată între picioare.

A rămas nemișcată o clipă, ușurată că ce era mai rău trecuse, și respirația ei panicată a început să se domolească.

După ce a stat pe podea într-o baltă de sânge un răstimp care i s-a părut a fi de câteva ore, până nu și-a mai simțit corpul de frig, s-a forțat să se ridice. Slăbită și amețită de chinul prin care trecuse, a adunat încet pătura însângerată și a îndesat-o în găleata de lângă ușa din spate.

– Mama?

Vocea e slabă, dar cu siguranță e Alfie. Bella s-a întors și s-a uitat la treptele de lemn din fața ei. Simțind că e gata să leșine, s-a chinuit să urce scara până când a ajuns pe palier, unde s-a aplecat și a tras de capac. Era blocat.

Și-a ținut respirația mușcându-și puternic buza de jos ca să nu leșine. Băiețelul ei era încă acolo, nu putea să-și închipuie în ce stare. A început să bată ușor cu pumnul în plafonul ascunzătorii.

– Alfie, Alfie, dragul meu, ești acolo? a zis ea, mușcându-și buza, încercând să nu se lase înghițită de panică. Alfie, dragule, sunt mama, deschide ușa, mă sperii. Sunt singură, nu mai este nimeni cu mine. Te rog, dacă poți, deschide ușa.

A întors capul, căutând ceva cu care să forțeze ușa, iar ochii i-au căzut pe vâtrai, dar în timp ce își opintea corpul frânt să coboare scările, pentru a-l lua, un clichet zgomotos a sfărâmat tăcerea din casa parohială. Încetișor, capacul ascunzătorii a început să se deschidă cu un scârțâit.

Bella s-a întors și, în spațiul cufundat în beznă, a început să se distingă o pereche de ochi luminoși, albaștri și zâmbitori.

5. VANESSA. *Ajunul Anului Nou, 1969*

Vanessa Hilton stătea la fereastra dormitorului ei de la Conacul Tiselor, privindu-l pe soțul ei, care împodobește cu lumini dafinii ce străjuiau alea de acces pentru mașini; lumina lor pâlpâia în întuneric, în vreme ce exclamațiile lui de frustrare față de fiul lui, care încerca să îl ajute, răsunau până departe.

A privit spre ceasul de la mână. Mai era o oră până la sosirea musafirilor, dar deja se simțea epuizată până în măduva oaselor. Capul îi vâjâia de săptămâni întregi din cauza tuturor detaliilor acestei petreceri de revelion, care îi părea un eveniment pentru care se pregăteau de un deceniu. Chiar și așa, nici un amănunt nefiind lăsat la voia întâmplării, ziua părea că se desfășura ca un dezastru, din clipa în care se ridicaseră din somnul agitat și până acum.

Un viscol care lovise casa fără milă toată noaptea îi ținuse treji pe câinii care lătraseră până târziu, iar când dimineata sosise, într-un sfârșit, descoperiseră că nu aveau curent. La asta se adăuga drumul din fața casei, complet blocat de zăpadă, ceea ce făcuse alea de acces aproape impracticabilă, până când Richard l-a rugat pe Peter, grădinarul, să aranjeze să le fie livrată o tonă de scoarță de pin, care să absoarbă mătza formată. După aceea își îndreptase atenția spre lumini, care fuseseră întinse prin copaci în seara dinainte, iar acum atârnavă de pe ramuri sau fuseseră sparte. De câteva ori în decursul acelei zile Vanessa fusese tentată să anuleze. I se părea că mama natură făcea tot ce putea pentru a-i spune să oprească acest eveniment care le absorbise întreaga atenție și se transformase în obsesie de câteva luni.

Buum!

Focurile de armă se auziseră toată ziua și fiecare detunătură îi făcea oasele să tremure. Alfie și Bobby începuseră să sacrifice vitele la ora prânzului, unele diagnosticate cu tuberculoză, altele trebuind să fie omorâte ca măsură de precauție. Nici că se putea o potrivire mai proastă, în săptămâna în care se perfecta vânzarea pământului din jurul casei parohiale, pentru o nouă construcție, iar Richard le înmânase ordinul de evacuare din casă.

Bum! Bum!

Vanessa a tresărit auzind bătaia ușoară în ușa dormitorului.

– Doamnă Hilton?

S-a întors și a văzut o servitoare cu șorț alb.

– Mă iertați că vă deranjez, dar ne întrebam când trebuie să ajungă șampania.

– Ce vrei să spui? A fost livrată acum câteva ore. L-am văzut chiar eu pe șofer. Trebuie să se afle la gheață, în pivniță.

Vanessa a traversat dormitorul în direcția fetei, cu ochii larg deschiși, plini de neliniște.

– Îmi pare rău, doamnă, dar când am coborât ca să începem să o aducem în casă, nu era acolo. L-am căutat pe domnul Hilton, ca să îl întrebăm.

Vanessa a aruncat o privire spre rochia lungă până la podea, care atârna peste ușa șifonierului și și-a strâns capotul de casă mai bine în jurul taliei.

– Ei bine, vom bea șampanie caldă dacă se află încă în lăzi, pe undeva. De ce nu am fost anunțată mai devreme?

Servitoarea a pornit-o după ea spre capătul scărilor, unde s-a întâlnit cu bona copiilor, care venea în direcția ei, ducând în mâini pantofii roșii ai lui Alice.

– Dorothy, știi unde este Alice? Trebuie să rezolv o problemă cu șampania, iar ea ar trebui să fie îmbrăcată până la ora asta.

– Da, doamnă Hilton, este în dormitorul de oaspeți – i-am pregătit hainele acolo. Nu mai durează mult.

Vanessa a remarcat cât de obosită arăta bona. Părul negru îl avea prins la spate într-o coadă de cal și era încă îmbrăcată cu șorțul de bucătărie, care era plin de făină, pentru că toată după-amiaza făcuse fursecuri cu copiii, ca să îi țină ocupați. În ciuda eforturilor ei de a rămâne veselă tot timpul, era clar că sărmana femeie se săturase. Petrecerea aceasta îi obosise pe toți, iar Vanessa abia aștepta să se termine.

A aruncat o privire în oglinda din hol și și-a ajustat unul dintre bigudiuri. Era complet machiată, cu tot cu gene false și stătea în picioare, cu degetele răsflrate peste șoldurile înguste, iar oja lucioasă de culoarea sângelui reflecta luminile venite dinspre imensul brad de Crăciun din holul de la parter.

– Iată-te, Miss Alice. Vrei să te îmbrac cu frumoasa rochie roșie? a zis Dorothy, zâmbind către fetița care apăruse în spatele mamei sale.

După ochii înroșiți și ușor umflați, era limpede că plânsese.

Alice a ridicat din umeri, iar breteaua salopetei i-a căzut de pe umăr.

– Urăsc rochiile, a spus ea, privind în sus către mama ei, cu disperare în ochi.

– Alice, nu am timp de asta acum. Te rog, fă și tu o dată ce ți se spune, da?

Vanessa a dat să pornească spre scara cea mare.

– N-o găsesc nicăieri pe Snowy. Mi-e teamă că a fugit, a scâncit Alice, referindu-se la cățelușul de trei săptămâni, care era obișnuit cu frigul și fugea mereu afară, căci se născuse la casa parohială, în mijlocul iernii.

– Ce-ar fi să îți pui rochia și apoi ne putem pregăti împreună în camera mamei.

Încercarea Vanessei de a-și ascunde iritația era sortită eșecului.

– Mă doare burtica.

Alice și-a înfășurat brațele în jurul stomacului și s-a așezat pe podea.

– Alice, te rog! N-ai nimic, doar că ai mâncat prea multe fursecuri pe care le-ai copt cu Dorothy în după-amiaza asta. Iar Snowy este probabil în bucătărie, caută ceva de mâncare. Vanessa a întins capul spre bonă. Dorothy, scuze, ai vreo idee unde este șampania? Nu pot crede că am petrecut un an plănuiind această petrecere; totul este un haos din cauza blestematului de viscol.

Servitoarea, care aștepta încă ordinele, s-a făcut roșie ca focul și a rămas cu mâinile împreunate în fața șorțului.

– Cred că l-am auzit pe domnul Hilton spunându-i lui Peter să o lase afară, lângă ușa din spate, pentru că este destul de rece, a răspuns Dorothy.

Vanessa a clătinat din cap, enervată.

– Ar fi fost util dacă i-ar fi spus și responsabilului asta. S-a întors spre servitoare. Te poți duce, te rog, să vezi dacă șampania este lângă ușa din spate? Și ai grijă să o pui la gheață cât poți de repede. Oaspeții vor sosi într-o jumătate de oră.

Fata a dispărut în grabă.

– Doamnă Hilton, a zis Dorothy, este în regulă dacă plec la șapte?

Vanessa s-a uitat la ceas: era deja șapte fără cinci. Nu era deloc convenabil ca Dorothy să plece acum. Leo era încă afară, pe aleea din față, și trebuia să se pregătească, iar Alice era într-una din stările ei proaste.

– Ai putea să mai aștepți câteva minute, ca să îl îmbraci pe Leo? Sunt încă atât de multe lucruri de rezolvat și sunt în întârziere.

– De ce nu poate să vină și Dorothy la petrecere? a zis Alice, uitându-se țintă în ochii mamei sale.

Vanessa și Dorothy au schimbat o privire care vorbea cât o sută de cuvinte.

– Dorothy este epuizată, pentru că a avut grijă de voi toată ziua. Nu vrea să vină la petrecerea noastră prostească.

Chiar în timp ce cuvintele îi zburau de pe buze, Vanessa s-a simțit prost că nici măcar nu îi trecuse prin cap să o invite pe Dorothy. Era prea târziu acum: nu ar avea cu ce să se îmbrace și ar ști că era un gând întârziat al Vanesei, rostit numai pentru că se simțise jenată.

– Petrecerea aceasta este numai pentru prietenii sus-puși ai mamei tale, a zis Dorothy, fără să o scape pe Vanessa din încurcătură.

– Dar tu ești singura căreia îi pasă de noi. Toți ceilalți numai se prefac.

– Alice, nu fi obraznică. Dacă mai poți sta puțin, Dorothy, îl trimit pe Leo în casă acum. Îmi pare rău că trebuie să te rog, a zis Vanessa, îndepărtându-se înainte ca Dorothy să îi poată răspunde.

Jos, în hol, Vanessa și-a tras cizmele de cauciuc peste pulpele îmbrăcate în ciorapi și și-a înfășurat un palton din blană de vulpe peste halatul din mătase. După o ultimă privire îndreptată în sus, spre flica ei sfidătoare, care rămăsese în capul scărilor, i-a strigat:

– Alice, mă întorc în cinci minute și aștept să fii îmbrăcată și gata de petrecere.

– Nu vă faceți griji, doamnă Hilton, o ajut eu. Vom fi gata imediat, nu-i așa?

Dorothy i-a zâmbit blând fetiței ai cărei ochi verzi luceau din nou, plini de lacrimi de frustrare.

– Îți mulțumesc, Dorothy! a răspuns Vanessa, simțindu-se vinovată când a ieșit în aerul rece de decembrie.

Știa că de cum va rămâne singură cu Dorothy, Alice o va târî pe sărmana bună afară să caute cățelușul prin zăpadă. Fusese o greșală să îi permită să păstreze animalul; cățeei provocau întotdeauna haos, iar blestematul făcuse pipi pe covorul lor cel nou, cumpărat în onoarea petrecerii.

A mai aruncat o privire în spate, spre scena pregătită să găzduiască spectacolul: tavanul înalt, făcut pentru a expune un brad transportat de la Londra; scara maiestuoasă, împodobită cu crenguțe de ilice și o sută de fundițe roșii din catifea, cusute de mână; holul de la intrare, destul de mare ca să încapă un pian de concert, la care pianistul urma să cânte colinde de Crăciun.

Vânzarea pământului din jurul casei parohiale îi adusese lui Richard o atât de necesară injecție de lichidități pentru a menține ferma pe linia de plutire și a redecora casa. În anii scurși de la moartea tatălui lui Richard, Wilfred Hilton, își dăduseră seama cu durere că ținuse ascuns un număr mare de decizii economice proaste. Wilfred era un bărbat cu gusturi scumpe – cai, mașini și femei – și o etică a muncii deficitară. Moștenise domeniul de la tatăl lui, dar nu îl interesa ferma și nici viitorul ei și cheltuise aproape toți banii familiei Hilton până când murise, lăsând în urmă numai datorii și inimi frânte, printre care și pe cea a sigurului său fiu rămas în viață, Richard, pe care îl neglijase toată viața. Ceea ce făcea ultima scrisoare, scrisă pe patul morții, cu atât mai dureroasă.

Noiembrie 1959

Dragă Richard,

Știu că nu ne-am înțeles întotdeauna bine, iar îndepărtarea noastră este una din cele mai mari dureri ale mele, laolaltă cu abandonarea copilului fratelui tău, Alfie James. Vreau să știi că îmi pare foarte rău că nu ți-am fost alături mai mult când a murit mama ta, pe vremea când aveai numai șase ani.

Când s-a dus mama ta, în condiții atât de groaznice, voiam să învinuiesc pe cineva, atât pentru moartea ei, cât și a lui Eli. Dar pe măsură ce viața mea a mers înainte și durerea s-a mai domolit, am privit moartea lui Evelyn cu alți ochi. Și am ajuns să regret felul în care m-am purtat cu Tessa James.

Ani întregi m-am torturat pentru ce s-a întâmplat cu Alfie, iar când s-a întors la noi am simțit că este un semn de la Dumnezeu, șansa de a îndrepta greșelile făcute. Sunt

conștient că te-am lăsat cu datorii, dar îți scriu ca să știi că am vorbit cu avocatul familiei, pentru a-l informa că la moartea mea casa parohială îi va reveni lui Alfred James, să facă cu ea cum va dori. Ani întregi am ales să ignor dreptul prin naștere al lui Alfie și acum știu că am greșit. Noi avem destul; nu avem nevoie de o altă fermă, pe când pentru el este totul. În plus, este un preț mic pe care i-l putem plăti în schimbul a ceea ce ar fi fost dreptul lui, dacă Eli nu ar fi pierit în război. Bella și Eli erau logodiți și urmau să se căsătorească atunci când a plecat el, iar după moartea lui ea a returnat inelul cu smarald al bunicii mele, pe care i-l dăduse Eli, ceea ce dovedește o putere de caracter pe care puțini o au. Dacă l-ar fi vândut, prețul obținut ar fi salvat-o din sărăcia care o ucis-o în cele din urmă.

Sper să fii de acord cu această decizie. Alfie James mi se pare un tânăr cât se poate de cordial și de harnic și sper că veți găsi o cale de a trăi alături unul de celălalt.

Cu multă dragoste și admirație,
Tatăl tău, Wilfred

Vanessa citise scrisoarea chiar înainte ca Richard să o arunce în foc, provocând o ceartă strașnică între ei, care l-a trezit pe Leo. Familia James era de prea multă vreme un blestem pe capul lor, a strigat Richard și își dorea ca Alfie să nu se fi născut. Când Richard a ieșit trântind ușa, Leo a asaltat-o cu un torent de întrebări despre Bobby și Alfie James, pe care fusese nevoită să le ocolească.

Sigur că știa adevăratul motiv al furiei lui Richard; afecțiunea dintre Wilfred și Alfie fusese greu de ignorat. Wilfred își neglijase fiul toată viața, lăsându-l în grija unui șir nesfârșit de bone și profesori particulari. Alfie, dimpotrivă, fusese iubit cu pasiune de două femei din familia James. Era făcut dintr-un material rezistent, iar la azilul pentru săraci îi fusese încredințată o muncă la fermă, unde a învățat meserie prin trudă istovitoare, astfel încât în ziua când a sosit la ușa lor, în vârstă de 16 ani, era în stare să conducă Ferma Tiselor de unul singur.

Richard îl urâse pe tatăl lui pentru că preferase un alt băiat în defavoarea propriului fiu, iar acum Vanessa observa cu tristețe cum se repetă istoria; durerea din ochii fiului lor se vedea limpede când soțul ei făcea mare caz de Bobby James, dar pentru sărmanul Leo nu avea decât cuvinte de ocară.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Unde s-o fi dus? a strigat Richard de la capătul aleii, ca să îl audă oricine se afia în jur.

– Richard, ce s-a întâmplat? a zis ea, grăbindu-se spre el.

– Băiatul ăsta este un incapabil. Este în lumea lui și parcă merge cu capul în cur. Richard era roșu la față, în ciuda frigului aprig.

– Sunt convinsă că își dă silința, a zis Vanessa. Este aici, cu tine, de ore întregi.

– M-aș fi descurcat mai bine singur, a replicat Richard.

Toată după-amiaza, Leo încercase să îl ajute pe tatăl lui să întindă luminile de-a lungul aleii de acces, iar Vanessa, privind de la fereastră, se înfiorase văzându-l cum tot scapă uneltele din mână și cum se repede de colo colo, făcând numai greșeli. De două ori o întrebase Richard când va veni Bobby să îl ajute, dar aceasta era singura zi când Bobby nu putea veni. El și Alfie masacrau cireada, detunăturile răsunau ca un memento constant de-a lungul zilei al suferinței familiei, iar pentru Bobby nu putea fi o prioritate să îl ajute pe Richard să instaleze luminile pentru petrecere.

– Iată-te, în sfârșit, s-a rățoit Richard către Leo, care a apărut din direcția casei.

– Îmi pare rău, tată, nu le-am găsit, a zis Leo încet.

– Ce vrei să spui? Ce ai făcut tot timpul acesta? Lasă, mă duc să le iau singur.

Leo s-a făcut roșu la față.

– Îmi pare rău, am căutat peste tot.

– Mă duc eu, Richard, a zis Peter din vârful unei scări. Vrei siguranțele albastre, nu-i așa?

Vanessa l-a privit pe Leo, care își mușca buza, cu capul plecat. Era un adevăr trist că lui Leo îi lipsea simțul practic. Ura viața la fermă și nu avea nici cea mai mică aplecare pentru ea, obosea, se enerva și i se făcea frig foarte repede. Era înalt și subțire, dar avea forță, cu un breton blond în spatele căruia se ascundea, și o preferință pentru visarea cu ochii deschiși cu o carte în mână, înăuntru, la căldură.

Bobby James, fiul lui Alfie, era neobosit și de multe ori îl vedeau sus, pe tractor, la mult timp după lăsarea întunericului, oprindu-se numai ca să mănânce sau să bea. Richard și Bobby vorbeau de multe ori cu însuflețire, iar când băiatul își termina treburile încredințate de tatăl sau, Richard îl ruga să îi dea o mână de ajutor la câmp cu un gard rupt sau un vițel nou-născut.

Obrajii îi ardeau de frig când luminile au prins în sfârșit viață, inundând cărarea din fața ei timp de o clipă, înainte de a se stinge din nou, cufundând alea în întuneric.

– Blestemăția asta a făcut scurtcircuit din nou, a mârâit Richard.

Se uita furios la beculețele refractare din mâna lui și se clătina periculos în vârful scării mobile. Înalt de un metru nouăzeci, cu pielea măslinie, ochii căprui și părul blond, avea câteva kilograme bune mai mult decât în ziua în care, un tânăr deșirat de nouăsprezece ani, îi ceruse mâna Vanessei, pe malul Lacului Tiselor, dar era încă chipeș, fără nici o îndoială.

– Richard, dragule, a zis ea privind în sus la el, ce-ar fi să-l lași pe Peter să termine luminile? Tu trebuie să te pregătești.

O liniște nepământească se lăsase peste întreaga proprietate acum, că viscolul trecuse. Parcă se odihnea, dar nu se încheiase încă. Vanessa auzise că lacul înghețase în întregime și că urmau alte viscole. Nu știa dacă artificiile aveau să se aprindă, dar următoarea sarcină a lui Peter era să le pregătească pe ponton, pentru miezul nopții.

– Aproape am terminat. Încă vreo două minute, a zis Richard, fără să își ia ochii de la ceea ce făcea.

Vanessa s-a întors către casă și a văzut un alt om angajat să servească grăbindu-se spre ea în timp ce Dorothy, îmbrăcată în paltonul ei cel nou, se apropia cu pași mari.

– Ce bine că ești aici, Dorothy. Poți să îl duci pe Leo în casă și să îl ajuți să se îmbrace?

– Nu am nevoie să mă ajute. Nu sunt bebeluș, s-a bosumflat Leo.

– Nici nu am spus că ești bebeluș, Leo. Nu vreau decât să mă asigur că ești pregătit pentru sosirea invitaților, în cincisprezece minute!

– Îmi pare rău, doamnă Hilton, eu trebuie să plec, sora mea trebuie să ajungă în orice clipă. Alice este gata, iar hainele lui Leo sunt pe pat. Vă doresc o petrecere minunată.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai mai putea sta un pic, Dorothy, a spus Vanessa, încercând să își ascundă exasperarea fără rost.

Femeia fusese acolo toată ziua, dar se blestema că nu o rugase să lucreze în seara asta. Va avea nevoie de cineva care să o culce pe Alice și să se asigure că Leo nu pune gura pe șampanie. Își închipuise că Alice va sta pe lângă ea toată seara, cât se pregătea, dar vijelia și haosul care urmaseră capăt oricărei speranțe ca totul să meargă strună.

– Sunt gata să te plătesc în plus.

– Nu este îmbrăcată pentru petrecere, mamă, și cu siguranță nu încapă într-o rochie de-a ta, a râs pe înfundate Leo.

Dorothy i-a aruncat o privire urâtă, iar Vanessa a rămas fără grai. Știa că Dorothy și Leo nu se înțeleg; nu avuseseră niciodată o relație liniștită. Adevărul era că Leo o voia pe mama lui, nu o bună și nu făcea absolut nici un efort să o ascundă.

– Leo! Îmi pare foarte rău, Dorothy, vom avea o discuție despre comportamentul lui. Te rog, rămâi, a implorat-o ea.

– Îmi pare rău, doamnă Hilton, a zis Dorothy ȗuguindu-și buzele. Sunt în picioare de la ora nouă și trebuie să mă duc acasă la cățel și să pregătesc cina pentru Peter și sora mea, care vine în vizită. Dacă Richard l-ar putea lăsa pe Peter să plece în curând, aș fi foarte recunoscătoare. Sper să aveți o seară frumoasă, noapte bună.

Vanessa a fost o clipă distrasă văzând-o pe Alice, în rochie roșie, ieșind în goană pe ușa cea mare și traversând peluza în direcția căsuței din copac, ascunse între ramurile unui stejar imens de la intrarea pe alee.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alice a plecat din nou în căutarea blestematului de cățel. O să înghețe, Dorothy.

Dar ea se îndrepta deja spre poartă, în vreme ce fetița dispăruse în întuneric.

– Doamnă Hilton, îmi pare tare rău să vă deranjez, dar nu s-a livrat decât jumătate din șampanie.

Omul din personalul de servire se bâlbâia un pic în timp ce vorbea, sărind de pe un picior pe altul pe pământul acoperit cu zăpadă.

– Pentru Dumnezeu, ești sigur? a strigat Richard de unde se afla, în vârful scării.

– Da, domnule. Ar fi trebuit să fie douăzeci de lăzi și sunt numai zece.

– Leo, ce caută Alice afară? a întrebat Vanessa. Și vrei să te duci să îți pui costumul? Voi discuta cu tatăl tău despre felul cum ai vorbit cu Dorothy adineauri – nu sunt deloc mulțumită.

– De parcă i-ar păsa, a zis Leo, aruncându-i o privire dușmănoasă.

Vanessa s-a uitat spre fiul ei. La doisprezece ani, era înalt pentru vârsta lui și deja chipeș ca tatăl lui, dar în alte privințe erau cât se poate de diferiți.

– Leo, te rog să o cauți pe Alice și să îi spui să intre în casă. Nu îmi place să alerge prin zăpadă în hainele de petrecere.

– Fără îndoială, este în căsuța din copac, o caută pe Snowy, a mormăit Leo.

– Câinele ăla o să moară dacă e afară pe vremea asta, a zis Richard încruntându-se spre ei.

– Să nu-i spui asta lui Alice. Pe mine deja e supărată. Nu voia să se îmbrace pentru petrecere. Vrea să stea în salopeta ei, a zis Vanessa.

– Atunci, las-o, pentru Dumnezeu! Avem destule lucruri pe cap. Leo trebuie să se ducă cu bicicleta până la casa parohială și să îl aducă pe Bobby, ca să mă ajute.

– Nu poate merge cu bicicleta acum! Drumurile sunt periculoase și, în plus, nu îi putem cere ajutor lui Bobby astăzi, când își omoară vacile. De ce nu te poate ajuta Leo?

– Pentru că va face o treabă de mântuială. Am nevoie de Bobby, ca să fiu sigur că se rezolvă.

Vanessa s-a uitat spre Leo, care tresărise vizibil la auzul cuvintelor tatălui său.

– Poate îl rugăm pe Peter să mai stea puțin. Nu mi se pare corect să îl deranjăm pe Bobby astăzi.

– Vanessa, ai putea să nu mă contrazici, măcar de data asta?

Leo i-a aruncat mamei sale o privire prelungă, apoi a ridicat capul spre tatăl lui.

– E în regulă, mă duc să-mi iau bicicleta.

Când a dispărut în întuneric, Vanessa a scos un oftat.

– Trebuie să o găsesc pe Alice. Cred că Leo are dreptate: probabil stă îmbufnată în căsuța din copac.

– Nu crezi că trebuie să te îmbraci, Vanessa? a zis Richard. Măcar unul din noi trebuie să fie gata când vor veni invitații. Las-o pe Alice un pic. Vine ea când i se face frig. Te agiți prea mult.

Vanessa a ridicat ochii spre soțul ei. Starea de spirit sumbră care coborâse peste el o agitase și pe ea și știa că nu era deloc o idee bună să înrăutățească situația acum, când urmau să sosească două sute de invitați. Dar instinctul nu îi dădea pace, îi spunea să o ducă pe Alice în casă.

– Ai o lanternă, Peter? a zis ea. Iartă-mă, știu că trebuie să pleci acasă, dar durează un minut.

Grădinarul răbdător a încuviințat din cap și a căutat prin trusa de scule, scoțând lanterna și întinzându-i-o, iar Vanessa a pornit-o pe alee, simțind cum pământul îi lipăie sub picioare. Gândul la ceea ce s-a ales de pantofii roșii ai lui Alice din cauza noroiului a făcut-o să se cutremure.

Bum! Bum!

S-a oprit brusc și a întors capul pentru a-l vedea pe soțul ei care o pornise cu pași mari înapoi spre casă împreună cu omul de la servire, în timp ce sunetul puștii lui Alfie James răsuna prin noapte.

– A fost o zi lungă, i-a strigat Peter. Cred că se vor opri în curând.

Vanessa a încuviințat din cap și s-a întors spre căsuța din copac, dar înaintând spre ea a simțit cum i se strecoară în sufiet un sentiment de neliniște, când a ajuns în dreptul ei și și-a dat seama că nu vine nici o lumină dinăuntru.

6. VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017

Vanessa Hilton stătea la fereastra dormitorului ei, privind-i pe oamenii care intrau și ieșeau din casa ei, ducând cutii pline cu lucrurile ei. Nu știa ce se petrece. Poate că Leo și Helen se hotărâseră, în sfârșit, să zugrăvească; de multă vreme nu se mai făcuseră reparații.

Luptându-se cu lacrimile neînțelegerii, a privit spre lac în timp ce oamenii de jos strigau unii la alții, iar casa în plină agitație i-a amintit de zilele de după dispariția lui Alice. Când fusese atât de plină de lume, încât simțea că pierduse controlul asupra propriei case. Echipa de polițiști scafandri sosiseră și căutaseră trupul lui Alice pe fundul lacului, dar nu dăduseră de ea. Ar fi fost cel mai evident scenariu: că rătăcise într-acolo căutându-și câțelul, așa cum spusese Bobby; poate chiar îl văzuse chinându-se să înoate și înecându-se. Poate strigase în noapte, chemase pe cineva în ajutor, în timp ce casa palpita de muzică, și oaspeți, și viață. Prea mult zgomot pentru a auzi strigătele unei fete.

O casă plină de oameni, iar ea o neglijase pe singura persoană de care ar fi trebuit să aibă grijă. S-a întors din nou, și din nou, disecând fiecare detaliu al acelui ajun de An Nou, ultimul lucru pe care i-l spusese lui Alice, ultimul lucru pe care Alice i-l spusese ei. Cine fusese ultima persoană care o văzuse; cine era cu adevărat Bobby James? De ce nu mărturisise niciodată? După aproape cincizeci de ani, nu era mai aproape de adevăr, nu era mai aproape de a găsi trupul fetei sale sau de a-și acorda iertare. Durerea ei își schimba forma, se modela în jurul vieții sale și devenise o pelerină de piatră pe care o purta în fiecare zi. Alice era încă acolo; era pe câmpuri, și în leagăn, și în dormitorul ei. Conacul Tiselor era Alice, iar Vanessa știa că răspunsul la ceea ce se întâmplase cu ea se afla acolo.

– Vanessa? a auzit vocea lui Helen strigând-o în timp ce urca scara. Aici erai! Nu te găseam.

A apărut în pragul ușii, cu paltonul plin de zăpadă.

– Ce fac toți oamenii aceștia în casă, Helen? a zis Vanessa, în timp ce Helen o privea cu ochi mari.

– Facem bagajele și plecăm, Vanessa, a răspuns ea cu blândete. Vânzarea casei se încheie mâine.

– Să plecăm? Ce tot spui?

Vedea cum Helen se încordează toată și închide ochii, încercând să își ascundă frustrarea. Evident, mai purtasera de multe ori această discuție.

– Am discutat despre asta, îți amintești, am hotărât că așa este cel mai bine, că îți este prea greu aici. Vom locui împreună în casa din Franța despre care ți-a spus Leo.

– Dar nu vreau să merg în Franța. Nu vreau să vând casa. Nu o pot părăsi pe Alice.

– Nu mai durează mult și vine Leo, s-a dus să discute ceva cu Mike la birou. E cel mai bine așa, Vanessa, crede-mă, e cel mai bine.

– Cel mai bine pentru cine? s-a răstit Vanessa la ea.

– Îmi pare rău, Vanessa, dar nu avem de ales. Firma nu mai are nici un ban, a zis Helen și a strâns din buze.

Vanessa a privit încruntată spre Helen. Totul îi era neclar în minte, dar i se părea că Helen devenise și mai retrasă decât de obicei și evita să rămână singură cu ea. Știa că nora ei nu o plăcea; nu fusese nici o discuție, dar Helen avea grijă să nu-i arate prea mult din ce simțea și ce gândea.

Reușise în viață, căsătorindu-se cu Leo. Vanessa era sigură că îi cunoscuse pe părinții lui Helen, dar nu își amintea nici fețele lor, nici numele; tot ce își amintea era că nu făceau parte din lumea lor. Nu își putea suprima sentimentul că Helen nu fusese destul de bună pentru Leo. Totul fusese atât de ușor pentru ea, iar acum, că vindeau casa și urma să devină foarte bogată, îi datora Vanesei respect, bunătate – o fărâmbă de empatie.

Sienna a apărut deodată la ușă și a dat fuga spre ea, făcând ca senzația de panică care o încerca să se domolească. Atât timp cât era cu nepoata ei, totul era bine. Își amintea că fusese vorba de multe datorii – Leo îi vorbise despre lucrul acesta și poate că fusese de acord cu vânzarea casei. Era totul într-o asemenea ceață din care țâșnea câte o informație ca un fulger care îi zguduia creierul în încercarea de a-l face să-și amintească.

– Bună, draga mea, a zis Vanessa, calmată de prezența fetei. Cum a fost la școală?

– Nu a fost deloc bine, a spus Sienna, încrucișându-și brațele.

– Vai de mine, ce s-a întâmplat?

Vanessa a tras-o pe fată la pieptul ei.

– Ben s-a așezat lângă mine la prânz.

– Cine-i Ben?

– Ben mi-a distrus viața, este foarte rău cu mine, a zis Sienna, oftând din rărunchi.

– Mie mi se pare că te place, dacă s-a așezat lângă tine. Băieții sunt de multe ori răutăcioși cu fetițele pe care le plac.

– Așa cum este tati cu mami? a zis fetița, ridicând ochii spre ea.

Vanessa s-a uitat încruntată spre Helen, apoi a îmbrățișat-o pe nepoata ei. La înfățișare semăna mult cu Leo – și cu Alice –, dar firea o moștenise de la Helen.

Stătea pe loc și se uita la tatăl ei care se învârtea de colo colo făcând greșeli și erori de judecată și absorbea totul, ca și cum și-ar fi notat ce să nu facă atunci când va crește. Avea numai șapte ani, dar când puneă o întrebare, aștepta răspunsul și rămânea cugetând în mintea ei la răspuns, până ce se hotăra dacă să îl accepte sau nu. De multe ori știa unde se află lucrurile pierdute, întinzându-i calmă cheile sau portofelul tatălui ei care se agita roșu la față, înjurând și strigând. Când nu se juca afară, era un copil foarte liniștit, stătea împreună cu Vanessa și o întreba despre petrecerile pe care le dădeau altădată în casă și despre rochiile elegante pe care le purtase odinioară.

Iar apoi Sienna voia să vorbească despre Alice – întreba ce i se întâmplase. Cum fusese și dacă semăna cu ea. Și chiar semăna, și-a zis Vanessa, era bucătică ruptă din Alice, cu părul ei blond și ochii verzi, deși era mai liniștită și mai docilă decât Alice. Avea un fel aparte, care te făcea să simți că vede ce fel de om ești numai uitându-se la tine. Uneori era de-a dreptul tulburător, aproape straniu, să o vezi că te urmărea cu privirile.

– Așadar, ce să facem? Jucăm un joc, sau poate gătim ceva împreună?

– Cred că ar fi greu să gătiți ceva, trebuie să stăm aici, sus, să nu îi încurcăm, a zis Helen simplu, iar Vanessa i-a aruncat o privire aspră.

– Când plecăm de la Conacul Tiselor? a întrebat, strângând mâna Siennei atât de tare, încât degetele i s-au făcut albe.

– Avem avion mâine. Nu vrem să fim aici când începe demolarea, i-a răspuns Helen.

– Nu-mi vine să cred că e mâine. A trecut atât de repede timpul, încât simt că nu mi-am luat la revedere de la toată lumea, așa cum se cuvine, a zis Sienna și a început să plângă.

– Nu ți-au spus prietenii la revedere azi, la școală?

– Ba da, mi-au făcut o felicitare.
– Asta e foarte frumos, va trebui să mi-o arăți. Cui nu i-ai spus la revedere?
Vanessa i-a mângâiat părul, în timp ce fetița i se cuibărea în brațe.
– Lui Peter și lui Dorothy, a șoptit Sienna.
– Dorothy? a exclamat Vanessa, aruncând o privire spre Helen. Nu știam că te vezi cu Dorothy, draga mea.

Sienna a încuviințat din cap.

– Uneori, a spus ea încet.
– Înțeleg, a zis Vanessa, cu un zâmbet forțat.
Sienna a sărit în picioare și s-a dus la fereastră; afară începea deja să se însereze.
– Uite, bunico, ninge! Putem să mergem să ne jucăm afară?
– Vrei să facem un om de zăpadă? a propus Vanessa, simțindu-se mai veselă.
– Da, putem? a strigat Sienna. Mă duc să îmi iau mănușile.
– Se întunecă, Sienna. Nu cred că este o idee bună, a zis Helen, dar era în zadar: Sienna ieșise deja pe ușa dormitorului și coborâse scările până la jumătate când Helen s-a grăbit să o ajungă din urmă.

Ceva mai lent, Vanessa le-a urmat pe coridor și a coborât scările încet, privindu-le pe Helen și Sienna aflate acum în vestibul, în căutarea mănușilor.

Când a ajuns jos, unul dintre oamenii de la firma de transport a trecut pe lângă ea și a luat-o în sus pe scări. Vanessa l-a urmărit din ochi până când a ajuns la capătul scărilor și a privit în jur, apoi s-a îndreptat pe palier spre biroul lui Leo, aruncând o scurtă privire spre ea. Ceva din purtarea lui a neliniștit-o, nu semăna cu ceilalți, agitați și hotărâți. Părea pierdut.

– Haide, bunico! a strigat Sienna.

Cutiile din hol în care se aflau paltoanele lor erau încă deschise, iar Vanessa a tras dintr-una geaca roșie din puf a Siennei.

– De ce uneori îmi spui Alice, bunico? a întrebat Sienna, băgându-și brațele prin mâneci.

– Îmi pare rău, nu intenționat. Cred că se întâmplă pentru că îmi amintești de ea.

– Tati nu vorbește niciodată despre ea. Semăna cu mine, nu-i așa? a întrebat Sienna, ridicând privirile către tabloul cu Alice, aflat pe palier.

– Este în regulă dacă împachetăm asta? a zis unul dintre muncitori, întinzându-se spre portret.

Vanessa a simțit că înțepenește pe loc.

– Puteți să îl mai lăsați pe acela, vă rog? a spus Helen care apăruse brusc.

Vanessa s-a întors și s-a uitat la ea. Helen și Alice aveau aceeași vârstă, și-a dat ea seama deodată. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă Helen ar fi fost cea care ar fi dispărut și nu Alice, poate că fiica ei ar sta astăzi în locul unde stătea Helen acum.

– Unde este mama ta, Helen? Nu o să îi fie dor de tine când ne vom muta?

– Poftim?

Helen s-a înroșit, tulburată de întrebare.

– Mama ta, unde locuiește ea? Nu îmi amintesc să o fi cunoscut.

Helen a privit-o țintă, apoi și-a dres glasul și a spus încetișor:

– Mama mea a murit pe când eram mică.

Vanessa a privit-o țintă pe Helen în ochii albaștri, simțind un val de ură intensă care i-a tăiat răsufierea. Mama lui Helen era moartă, deci nimeni nu i-ar fi dus dorul. Dacă Helen ar fi murit în locul lui Alice, Leo și Helen nu s-ar fi cunoscut, Leo s-ar fi căsătorit cu altcineva. Cineva de care să îi placă și ei, și lui Alice, iar ei trei ar fi fost fericiți împreună.

– Sigur, nici o problemă, ne întoarcem după el mai târziu, a zis omul în timp ce Helen se îndepărta.

– Alice nu voia să poarte rochii, nu-i așa, bunico, la fel ca mine? a insistat Sienna.

Vanessa a simțit că îi tremură picioarele. Nu voia să părăsească această casă; mi voia să o părăsească pe Alice.

– Da, a zis ea, privind-o pe Helen care a urcat scările spre dormitorul ei și a închis ușa. Era foarte haioasă și deșteaptă și ura rochiile. Nu voia să poarte decât salopetă. Mie îmi plăcea să o îmbrac în rochițe frumoase, dar ea le ura, așa că, de cele mai multe ori, cedam și o lăsam să-și ia salopeta.

– Ai fost tristă când a murit?

Sienna o privea cu ochii ei mari, verzi. Chipul părea să i se amestece cu cel al lui Alice, iar camera începuse să se învârtă.

– Da, toți am fost triști. Și acum sunt tristă, dar tu m-ai făcut foarte fericită când te-ai născut.

Vanessa a simțit deodată că o ia amețeala și s-a îndreptat spre un scaun uitat în hol.

– Unde îți sunt căciula și mănușile, bunico? a zis Sienna, strângând între mâinile ei degetele bunicii. Ai mâinile încă reci, după plimbarea de mai devreme.

– În camera mea, cred. Mă duc să le iau, iar tu începe să faci un bulgăre mare pentru bază. Nu durează mult.

Vanessa a început să urce scările, iar zarva celor cinci-șase muncitori, care strigau unul la altul, intrând și ieșind în grabă din casă, a pierit. Când a trecut pe lângă dormitorul lui Helen, a auzit radioul și sunetul apei care curgea în cadă, dincolo de o ușă închisă. Apoi, trecând de cabinetul lui Leo, a văzut că ușa era întredeschisă și înăuntru se mișca cineva.

– Alo? a zis ea, împingând-o la perete.

Un bărbat în jur de șaiszeci de ani, înalt și îmbrăcat în negru, stătea în picioare în spatele biroului lui Leo. A ridicat privirea și Vanessa a înghețat, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

– Nu cred că fiului meu i-ar plăcea să umble cineva pe aici, a zis ea.

Bărbatul a încuviințat din cap și, fără să zică nimic, a închis cu putere un sertar, apoi a trecut pe lângă ea și a ieșit din cameră. Vanessa l-a privit coborând scările și ieșind pe ușa principală, unde doi dintre muncitorii de la firma de transport l-au salutat printr-o mișcare politicoasă din cap; așa cum ai face cu un străin.

– Haide, bunico! Începe să se aștearnă, i-a strigat Sienna, în timp ce Vanessa se afla în pragul ușii dormitorului său și îl privea pe omul care se îndepărta pe alee în lumina proiectoarelor care începeau să se aprindă.

Recunoscuse ceva în înfățișarea lui – ochii lui de un albastru rece îi erau familiari.

Vanessa a intrat în dormitor, tulburată de prezența lui și și-a luat mănușile de pe caloriferul de la fereastră, apoi a mai privit o dată spre omul care ieșea pe porțile conacului chiar în clipa în care Sienna traversa alergând pajiștea din față, spre căsuța din copac, în lumina care pierea.

Deodată fetița s-a oprit și a făcut semn cu mâna cuiva aflat la depărtare. Vanessa a aruncat o privire spre pădure și i-a văzut pe Dorothy și Peter care își plimbau câinele pe aleea luminată, înspre căsuța în care locuiau. Dorothy i-a zâmbit fetiței și a fiuturat o mână spre ea cu însufiețire, înainte de a se uita spre fereastră Vanessei, ca și cum ar fi știut că este acolo și îi privește. Pentru o clipă, privirile li s-au întâlnit, iar apoi Dorothy s-a uitat în altă parte, șoptindu-i ceva soțului ei înainte să dispară după colț.

Vanessa nu știuse că Sienna o cunoaște pe Dorothy; credea că Helen nu mai vorbise cu ea de ani întregi. Nu îi plăcea ideea că ele două aveau o relație pe la spatele ei. Un secret pe care îl ascundeau de bunica. O făcea să se simtă personajul

negativ. Dar adevărul era că Dorothy avea o problemă cu ea, o evita. De când dispăruse Alice.

Nimic nu o rănea mai tare decât cei care nu îi spuneau nimic despre Alice. În săptămânile și lunile de după dispariția ei, mulți prieteni orbecăiseră neștiind ce să spună, de multe ori spunând lucruri greșite. Dar nu o deranja ce spuneau, atâta vreme cât spuneau ceva.

Dorothy era una dintre cei care nu spuneau nimic, care traversau strada dacă o vedeau apropiindu-se. O lașă care nu voia să fie nevoită să îi vadă durerea, iar Vanessa bănuia că se simțea parțial vinovată. Dacă Dorothy nu ar fi plecat de la petrecere în seara aceea, dacă ar fi rămas, așa cum o rugase Vanessa, Alice ar fi fost în viață acum, o femeie în toată firea, ca Helen, ar fi avut copii.

Ninsoarea cădea mai deasă acum, iar amintirile acelui ajun de An Nou i-au revenit ca un talaz. De câteva ori fusese tentată să anuleze petrecerea în acea zi; Mama Natură părea să facă tot posibilul să îi spună ceva; să încerce să oprească petrecerea care schimbase tot cursul vieții ei. De-ar fi ascultat!

– Unde este Sienna?

A revenit brusc în prezent, s-a întors și a văzut-o pe Helen în pragul ușii, stând ca o căprioară în lumina farurilor.

– Este afară. Eu îmi luam mănușile.

– Nu o văd de la fereastră. Credeam că ești cu ea.

Vanessa a trecut pe lângă ea, ieșind pe palier.

– Nu sunt aici decât de câteva clipe. Nu te agita. Vrem să facem un om de zăpadă; ea a început să îl construiască, cât timp eu am urcat până în cameră pentru câteva clipe.

– A trecut mai mult de atât; s-a întunecat.

Vocea lui Helen era panicată. Cele două femei s-au grăbit pe scări în jos, pe lângă muncitorii care încă se agitau de colo colo, în ciuda ceasului care le spunea că trecuse de ora cinci.

– Ați văzut-o pe fetița care era aici mai devreme? În hăinuța roșie? a zis Helen, îndreptându-se spre unul dintre muncitori, care ducea în brațe o cutie grea.

– Nu am mai văzut-o de o vreme, îmi pare rău. Aproape am terminat la parter; să ne apucăm de dormitoare acum, sau vreți să îl așteptați pe soțul dumneavoastră?

Mergând spre ușă, Vanessa a aruncat o privire în camerele de la parter, surprinsă de cât de multe lucruri fuseseră strânse de când urcase la etaj. Afară se lăsase întunericul, dar proiectoarele care străjuiau alea și marginea peluzei luminau totul.

– Sienna! a strigat, simțind deodată că lumea încetineea, iar simțurile i se ascuțeau. Alerga spre căsuța din copac ultima dată când am văzut-o, a zis cu voce tremurată, în timp ce Helen își căuta frenetică cizmele de cauciuc.

– Unde sunt cizmele mele? Le-am lăsat aici, s-a rățoit la unul dintre muncitori care, simțindu-i panica, s-a oprit și a lăsat jos cutia pe care o ducea în brațe.

Într-un final, le-a găsit și a pășit printre cutiile îngrămădite lângă ușă, strigând numele Siennei. Vanessa și-a tras în picioare pantofii de sport, a apucat o lanternă și a pășit în noaptea care se lăsa.

– Sienna! Sienna! a strigat Helen, alergând spre colțul casei.

– Verific eu căsuța din copac, a zis Vanessa, apucând lanterna și coborând lunga alee de acces acoperită cu pietriș, implorând-o pe Sienna să se afle acolo, înfășurată într-o pătură, citind o carte și răspunzându-i cu un zâmbet.

Într-un sfârșit, a ajuns la căsuța din copac și a urcat scările, băgându-și capul prin deschizătură. Cu inima bubuindu-i în piept, a plimbat lanterna în jurul încăperii mici, întunecate și umede, care era goală.

Numai un morman de pături, perne și ambalaje de dulciuri care acopereau podeaua. Coborând cu grijă treptele, Vanessa s-a uitat înapoi spre casă, unde Helen alerga înnebunită, strigând numele ficei sale.

Parcă s-ar fi întors în timp, parcă se privea pe ea însăși în urmă cu cincizeci de ani; fiecare secundă chinuitoare transformând îngrijorarea în panică oarbă.

Când Vanessa a pornit înapoi spre casă, unde muncitorii se împrăstiaseră deodată în întuneric ca să ajute la căutarea Sienei, a început să o cuprindă o înfiorătoare senzație de familiaritate.

7. WILLOW. Joi, 21 decembrie 2017

– Mike este un nemernic egoist, a zis Kellie în timp ce Willow și Charlie se chinuiau să traverseze parcare din fața primăriei ducând în brațe cutii pline cu diferitele piese ale machetei proiectului Parcul Tiselor. De ce te-a lăsat să te ocupi singură de întrunirea cu localnicii?

Kellie, office manager la Sussex Architecture, plănuia o dimineată în care să aducă la zi documentele restante, când a sunat telefonul cu rugămintea șefului ei de a o aduce pe Willow și macheta dezvoltării imobiliare a Parcului Tiselor la birou, astfel încât el să poată avea o întâlnire cu clientul. Fumegând, sărise în mașină și condusesese până la primăria din Kingston.

– Spunea că Leo Hilton pleacă mâine și au ceva de discutat, a încercat Willow, oarecum speriată de furia lui Kellie, în ciuda faptului că nu era îndreptată spre ea.

– Rahat! N-a vrut să fie deranjat cu o tonă de întrebări despre măsurile de reducerea traficului, acum, că afacerea este ca și încheiată, a răbufnit Kellie, în timp ce un cuplu de oameni în vârstă a trecut pe lângă ea privind-o cu îngrijorare. Ce drăguț din partea lui să recunoască toată munca pe care ai făcut-o – nici măcar nu te-a invitat la prânz. De necrezut! Bine, o pornim?

Scuturată de un fior de frig, Kellie și-a strâns paltonul subțire de lână în jurul corpului ei suplu. Când s-au întâlnit pentru prima dată, Kellie i s-a părut fragilă ca o păpușă de porțelan, cu părul ei roșcat ondulat și cu tenul palid, dar s-a dovedit a fi exact opusul; neînfricată, cu limba ascuțită și cu o energie nestăvilită.

Charlie s-a uitat la Willow, apoi la părinții lui, care așteptau răbdători lângă Volvoul lor, în celălalt capăt al parării.

– Putem veni după voi până la birou și să vă ajutăm să băgați macheta înăuntru, s-a oferit el. Părinții mei întreabă dacă vrei să luăm prânzul în oraș. Desigur, ești binevenită și tu, Kellie, a adăugat el.

– Nu mănânc la prânz în perioada asta, a zis Kellie scoțând telefonul și înconjurând mașina, către scaunul șoferului.

Willow a privit către Charlie, apoi către Kellie, care tasta nervoasă pe telefonul ei.

– Este foarte drăguț din partea lor, dar mă tem că am ceva de lucru.

I se strângea stomacul amintindu-și de discuția cu Dorothy despre cimitir. Ședința consiliului de planificare era a doua zi; dacă uitaseră un lucru atât de important ca un cimitir, vor avea mari probleme – dezvoltatorii vor fugi mâncând pământul. Trebuia să vorbească cu Mike, fără întârziere.

– Bine, a zis Charlie, nici o problemă. Să le spun eu la revedere din partea ta?

– Nu. Vin eu, a zis ea, aplecându-se în interiorul mașinii ca să îi spună lui Kellie că mai durează un minut și ca să evite privirea de evidentă dezamăgire din ochii iubitului ei.

Ea și Charlie nu se certau niciodată; el ura discuțiile în contradictoriu, la fel și ea, dar din motive complet diferite. O anunțase mândru la prima lor întâlnire, într-o pizzerie din Brighton, că părinții lui nu se certaseră niciodată în douăzeci și cinci de ani de căsătorie – ceea ce era un concept străin lui Willow. Părinții ei, care divorțaseră într-un final după douăzeci de ani tumultoși, nu comunicau decât pe un ton răstit, aruncând cu lucruri și scoțând-o pe Willow pe balconul apartamentului indiferent de vreme, ca să poată urla unul la altul.

Charlie nu era genul de bărbat lângă care își închipuise că va trăi. De fiecare dată când își imagina viitorul, era alături de cineva în care nu putea avea încredere, care dispărea la intervale regulate, așa cum făcuse tatăl ei mai toată

copilăria ei. Dimpotrivă, Charlie era un om de încredere, haios și săritor, cu un fel de a vorbi care îl făcea să pară că îi cere mereu scuze. Când se cunoscuseră, la barul studenților de la Universitatea Sussex, îi amintise de Clark Kent: atrăgător și înalt, cu ochi căprui zâmbitori și o atitudine blândă, oarecum anostă. Se împăcaseră bine timp de aproape trei ani, până în acea zi de Sfântul Valentin când căzuse într-un genunchi înaintea ei în vârful Catedralei Sagrada Familia din Barcelona, în fața unui grup de elevi din Germania care nu mai conțineau cu chicotelile. Dinăuntru ei, totul striga nu, dar reușise să murmure ceva de genul „mulțumesc, dar nu sunt pregătită”. După care coborâseră cele cinci sute patru trepte într-o tăcere perfectă.

Păruse să accepte refuzul ei cu grație, dar de atunci se enervau reciproc. Între ei persista o ambianță care nu fusese niciodată prezentă; o conversație pe care Willow nu dorea să o poarte. Îl iubea pe Charlie într-un fel care o făcea să se teamă că l-ar putea pierde, dar eternitatea era un timp prea lung.

– La naiba, Kellie este o forță a naturii, a zis el, împingându-și ochelarii pe nas, în timp ce traversau parcare.

– Este minunată; nu-i pasă ce cred ceilalți. Mai toți partenerii de la firmă sunt speriați de ea, pentru că spune lucrurilor pe nume, dar este angajată de atâta vreme, încât nu își permit să îi plătească o compensație de concediere.

– Minunat, a zis Charlie când ajunse lângă părinții lui. Willow nu poate veni cu noi, din păcate, căci are ceva de lucru înainte de ședința consiliului, de mâine.

– Vai, ce păcat! Ai muncit atât de mult la proiectul ăsta, că ar trebui să ne lași să te scoatem la masă, a zis John, zâmbindu-i cald.

– Mi-ar face mare plăcere, de cum va fi aprobată propunerea. Este foarte amabil din partea voastră și vă mulțumesc că ați venit. Vă mulțumesc pentru tot ajutorul.

Willow a simțit cum îi revine starea de neliniște de cum a rostit cuvintele. Avea o senzație de groază că lucrurile nu erau așa cum păreau. Părinții lui Charlie jucaseră un rol esențial în atragerea susținerii din partea comunității locale din Kingston. Știa oare despre acest cimitir? Știa toată lumea, în afară de ea? Cum de nu spusese Leo nimic despre el?

– Dorothy a spus că i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu tine, a zis Lydia. Toată lumea este de părere că ai reprezentat comunitatea într-o manieră minunată.

– O cunoașteți? a întrebat Willow, încercând să ignore emoția pe care o simțea în stomac.

– Desigur, a locuit în Kinston toată viața, în șirul de căsuțe de la capătul aleii de acces a familiei Hilton, a întrerupt-o tatăl lui Charlie pe soția lui, așa cum avea obiceiul.

Willow nu avusese ocazia de a o cunoaște mai bine pe Lydia, căci John era un personaj impunător, care avea tendința de a domina discuțiile. Dar judecând după felul în care îi vorbea – nu aspru, dar pe un ton cumva superior – și după felul în care ea îl accepta, Willow bănuia că Lydia era o femeie care se lăsase dominată toată viața de soțul ei.

– Zicea că ea și soțul ei au lucrat amândoi pentru familia Hilton. Știți cumva cu ce se ocupau? a întrebat Willow.

– Cred că Dorothy era bona copiilor – înainte de dispariția lui Alice, desigur, a zis Lydia, părând deodată copleșită de mâhnire. Nimeni nu mai vorbește despre Alice. Cred că Leo a fost o stâncă în furtună pentru mama lui. Sărmana Vanessa, cred că trăiește un calvar neștiind ce s-a întâmplat cu fetița.

– Da, bine, Lydia, nu are nici un rost să fim morbizi. Willow nu a întrebat asta. John a clătinat din cap, aparent stânjenit.

– Ai dreptate, Lydia, trebuie să fie îngrozitor, a spus Willow, zâmbindu-i încurajator.

Lydia s-a înroșit la față și și-a coborât privirile spre mâinile ei. Era o femeie atrăgătoare și spumoasă când nu se afla în cameră soțul ei și putea vorbi liberă. Dintr-un motiv de neînțeles, Willow nu o considerase o sursă de informații despre familia Hilton, dar era la mintea cocoșului că știa multe despre ei. Supărarea evidentă a lui Helen nu îi dădea pace și ar fi vrut să îi mai pună câteva întrebări Lydiei, dar era conștientă că o așteaptă Kellie.

– Am observat că Helen, soția lui Leo, a plecat pe neașteptate, a zis ea, încercând să nu pară foarte interesată.

Lydia i-a aruncat o privire soțului ei, apoi s-a uitat din nou spre Willow.

– Cred că a fost o situație destul de jenantă pentru ea și Dorothy. Cred că nu s-au mai văzut de ceva vreme. Este foarte trist, dar sărmanul Leo pare să facă față cu bine situației. Bănuiesc că are multe pe cap, nevoit să se ocupe de fermă și de dezvoltarea imobiliară și de suferința mamei sale, cât și de problemele lui Helen, a zis ea cu un oftat. Ce om agreabil!

Willow s-a încruntat.

– Așadar, supărarea lui Helen avea legătură cu Dorothy?

– Da, Helen este fiica adoptivă a lui Dorothy, dar s-au înstrăinat una de alta, cred. Este foarte complicat.

Willow a simțit că inima îi bate mai tare aflând această informație, la care a încercat să nu reacționeze în nici un fel.

– Așa cum sunt lucrurile într-o familie, a zis ea, încuviințând din cap când Charlie și părinții lui au schimbat priviri.

Și-i imagina pe Lydia și John vorbind despre ea, încercând să îi deslușească trecutul, îngrijorați că fiul lor se îndrăgostise de o fată a cărei familie nu o cunoscuseră, despre care știu atât de puține lucruri.

Kellie a claxonat deodată nervoasă, iar Willow a întors capul spre ea și a făcut un semn din mână, în semn de scuze.

– Trebuie să plec. Vă mulțumesc din nou pentru că ați venit. S-a aplecat să îl sărute pe Charlie. Te sun mai târziu. Poftă bună!

Willow s-a întors și a alergat spre mașina lui Kellie, aruncându-se pe locul pasagerului în timp ce Kellie ambala motorul.

– Iartă-mă că te-am ținut, a zis ea, fixând centura de siguranță în timp ce părăseau parcare în scârțait de roți și evitau la limită un cuplu de bătrâni ce plecau de la întâlnire.

– Totul este în ordine? a întrebat Kellie, străbătând străduțele de țară din Kingston ceva mai repede decât i-ar fi plăcut lui Willow.

A auzit ceva răsturnându-se în portbagaj și a tresărit.

– Cred că părinții prietenului meu au fost puțin dezamăgiți că nu m-am putut duce cu ei la masă, a zis ea.

– De câtă vreme sunteți împreună?

– De vreo trei ani. De fapt mi-a cerut mâna când am fost la Barcelona, a zis Willow, simplu.

– Ce?! De ce nu ai spus nimic?

Kellie o privea cu ochi holbați.

– Pentru că am spus nu, a dat din umeri Willow.

– Foarte înțelept, a zis Kellie și i-a făcut cu ochiul. De fapt, căsătoria este partea ușoară, abia când vin copiii simți că ajungi la limită. Și chiar dacă te-ai căsătorit cu cel mai drăguț bărbat din lume, responsabilitatea tot pe umerii tăi cade și totul pare de la sine înțeles.

Willow a confirmat printr-o mișcare din cap, în timp ce ștergea cu mâna geamul aburit, ca să privească afară. Ajunse pe autostrada A27, Kellie a apăsat

acelaș și a trecut pe banda de mare viteză, iar motorul mașinii a vuit suprasolicitat.

– Adică, noi îi ducem și luăm de la școală, spălăm, facem cumpărăturile, gătim, facem curățenie, organizăm petreceri, întreținem prietenii, îi ridicăm de jos și îi scuturăm după fiecare supărare. Dar dacă tatăl face vreunul din lucrurile acestea, încep comentariile: Nu-i așa că este un tată bun? Te ajută mult, nu-i așa? Ce norocoasă ești!

L-a claxonat pe șoferul care i-a tăiat calea, apoi s-a întors spre Willow.

– Nu, de fapt nu sunt deloc norocoasă, asta este datoria lui, doar sunt și copiii lui, la dracu'!

Willow a zâmbit și a scos o gumă din geanta ei, apoi a întins pachetul spre Kellie.

– Nu știu care este problema, a zis ea. Mă îngrozește ideea căsătoriei și a copiilor. Nici nu mă pot gândi la așa ceva. Mă panichez când mă gândesc că cineva ar depinde de mine atât de mult. Mă face să dau bir cu fugiții, lucru pe care în mod clar îl moștenesc de la tata, a adăugat ea, gândind cu voce tare.

– Nu mi-ai pomenit niciodată de tatăl tău până acum. Și el tot arhitect este?

Kellie a aprins o țigară și a coborât geamul, ca să iasă fumul.

Willow a zâmbit și a clătinat din cap.

– Nu, niciodată nu a făcut carieră. Are cazier judiciar și de aceea îi este dificil să își găsească de lucru. Nu aveam mai nimic când eram copil; îmi amintesc că mama era foarte îngrijorată în legătură cu banii când tata era absent și presupun că de asta am devenit o fire independentă.

Willow a privit afară pe geam, surprinsă ea însăși că i se destăinuie lui Kellie.

– Îmi pare rău. Cred că a fost greu, a zis Kellie înțelegătoare.

Willow a oftat.

– Greu, mai ales pentru mama. Cred că greutățile au dus-o în mormânt de tânără.

– Pentru ce avea cazier? Dacă nu te deranjează că întreb, a spus Kellie ieșind de pe A27 și îndreptându-se spre centrul orașului Brighton.

Willow a făcut o pauză, cu ochii ațintiți asupra unui biciclist pe care îl depășeau. Era aplecat înainte, pedalând cu putere, iar norișori de aburi îi scăpau din gură, în timp ce încerca să înainteze prin frigul neîndurător. Lupta împotriva vântului, mergând tot înainte, o bătalie pe care o ducea la deal: așa se simțea ea tot timpul. A întors capul spre Kellie zâbind stânjenită; nu prea vorbea despre tatăl ei, nici măcar cu Charlie, dar în ea vedea un spirit înrudit, o persoană căreia viața îi împărțise, de asemenea, o mână de cărți complicate.

Charlie, pe de altă parte, era o persoană de tip alb-negru: părinții lui nu se certau, totul era ordonat, clar explicat și logic. Dacă ar fi știut ce îndurase în copilărie – fura mâncare când îi era atât de foame, încât nu putea să doarmă, lua autobuzul la zece ani ca să îl caute pe tatăl ei prin cărciumi, îi mințea pe polițiști când îl căutau la ușă pentru că știa că este beat și că ar fi fost în stare să îl lovească pe unul dintre ei – l-ar urî pe Bobby, iar ea nu voia să se întâmple așa ceva.

– A fost ultima persoană care a văzut o fetiță care a dispărut cu multă vreme în urmă, când era adolescent, a zis ea. Poliția credea că are o legătură cu dispariția. Și erau presați din toate părțile să o găsească. Nu au putut dovedi nimic, dar tata era cunoscut la poliție, așa că l-au trimis într-un centru de detenție pentru tineri, iar asta l-a dat peste cap. De atunci a tot intrat în închisoare.

Nu îi spusese niciodată lui Charlie despre trecutul tatălui ei și nici despre dispariția lui Alice Hilton. Deși Charlie și tatăl ei se întâlniseră de câteva ori, ceva o oprea mereu să îi destăinuie realitatea unui tatăl pe care îl iubea, dar care îi frângea inima tot timpul.

– Îmi pare rău să aud asta, scumpo, cred că a fost foarte greu. Îmi amintesc de o prietenă de la colegiu care vorbea despre tatăl ei violent. Mereu îmi zicea: „Emoțiile nu sunt în alb și negru. Eram nevoită să îl privesc cum o bătea pe mama, dar în alte zile cânta cu mine, sau mă învăța să merg pe bicicletă, sau petrecea ore întregi aplecat peste un puzzle cu mine. Tot îi iubești, în ciuda monstrul care se ascunde în ei; nu te poți abține“.

– Are dreptate, a zis Willow. De cele mai multe ori, te învinovățești pe tine când te dezamăgesc.

– Sper că acum știe ce vedetă mare ești. Toată lumea vorbește despre tine la birou, iubito. Ai făcut o treabă grozavă punând la punct acest dosar. Nu doar o clădire de patrimoniu, ci două; este impresionant.

– Parcă ai fi Mike. Nu s-a terminat încă, a zis Willow mușcându-și buza. Mi-am vândut sufletul diavolului ca să o fac. Sper doar că nu am căzut într-o capcană.

– Ce vrei să spui?

Au tras mașina în fața biroului, iar Kellie a oprit motorul.

– Nu sunt sigură, dar în seara asta Mike m-a făcut să mă simt un pic folosită. Iar unul dintre săteni a spus ceva ce m-a neliniștit. Willow și-a mușcat buza în timp ce Kellie o privea în expectativă. Se pare că există un cimitir lângă una dintre clădirile pe care le demolăm.

– Bine, a zis Kellie, încruntându-se. Ai făcut o cercetare arheologică?

– Nu, Mike mi-a zis că nu este nevoie și că nu se obișnuiește, ca să o spunem pe aia dreaptă; de obicei se așteaptă să se vadă ce iese la suprafață când încep să sape fundația.

Îl întrebase pe Mike de două ori și de ambele dăți îi înlăturase îngrijorările, spunând că nu este necesar.

– Dar dacă a existat un cimitir acolo, ar apărea în evaluarea de teren teoretică și ai fi nevoită să o faci, a zis Kellie.

– Mike a făcut o evaluare arheologică pe care am văzut-o și sunt sigură că nu conținea nici urmă de cimitir.

– Poate nu era unul oficial. Cu ceva vreme în urmă, s-au găsit rămășițe omenеști pe unul dintre șantierele noastre și se pare că săracii care nu își permiteau o înmormântare cum trebuie și nici o piatră de mormânt erau de multe ori îngropați în apropiere de biserici, dar nu chiar în cimitir.

Willow a simțit cum crește senzația de panică. Mike fusese atât de țănoș la întâlnirea cu sătenii din această dimineață, de parcă era totul aranjat deja.

– Rahat, lui Mike n-o să-i placă deloc chestia asta.

– Hmm, s-ar putea să știe deja, a zis Kellie întorcându-se spre ea. Mike a invitat pe cineva de la departamentul de planificare urbană din consiliul Lewes la întâlnirea cu localnicii, la casa de cultură? a întrebat ea nonșalantă.

– Nu, nu cred. De ce?

Willow simțea cum îi bate inima tot mai tare.

– Pentru că s-ar putea ca Leo și Mike să știe deja despre acest cimitir, dar Mike încearcă să ascundă faptul că este acolo până ce se semnează înțelegerea.

– Probabil că o asemenea veste i-ar îndepărta de tot pe dezvoltatori, remarcă Willow încordată.

– Doar un pic. Te costă zece mii și o lună de muncă să muți un schelet uman, așa că excavarea unui cimitir poate dura câțiva ani. Dezvoltatorii fug cât îi țin picioarele când aud de ele. Întâmplător, Mike are parola dosarului tău pe care îl depui la primărie?

– Sigur că da, de ce? a întrebat Willow.

– Ar fi bine să verifici că nu conține nimic despre care să nu știi înainte de ședința de mâine.

Kellie a coborât din mașină și a deschis portbagajul mașinii, apoi a început să pună una peste alta diferitele bucăți ale machetei, ca să le care înăuntru.

– De ce ar include Mike ceva despre care eu să nu știu? Cu siguranță își dă seama că voi verifica, a zis Willow în timp ce traversau alea ce ducea la ușa biroului.

– Nu neapărat. Se bazează pe faptul că oamenii nu mai verifică lucrările pe care le-au predat deja. În trecut a mai adăugat lucruri la un proiect mare, de genul acesta – poate o cerere pentru câteva apartamente în plus, pe care localnicii nu le-ar înghiți prea bine, astfel încât, atunci când vorbești cu oamenii, tu nu trebuie să îi minți în față.

– Dar dosarul acela poartă numele meu, a zis Willow privind-o pe Kellie stupefiată. Vorbești serios? Simțea lacrimile care îi frigeau ochii. De ce mi-ar face una ca asta?

– Deoarece contractul acesta valorează mulți bani și vrea să îl pună în mișcare cât se poate de repede, ceea ce nu se va întâmpla dacă pe teren se află un cimitir. Probabil crede că oricum vei pleca în scurtă vreme. Există un motiv pentru care nu sunt femei în firma asta, bărbații le tratează execrabil, pentru că în mintea lor avem o durată scurtă. Facem copii, concediul maternal îi costă o avere, iar într-un final, când ne întoarcem la muncă, nu mai stăm peste program până la niște ore imposibile, ca altădată.

– Dar Leo Hilton? El trebuie să știe – de ce nu mi-a spus nimic? Lucrăm împreună de un an.

Willow s-a îmbujorat, simțindu-se ca o școlăriță credulă.

– Poate nu știe cât de important este lucrul acesta. Sau poate că Mike i-a zis să nu spună nimic.

Willow a simțit lacrimi usturătoare în ochi.

– Dar lucrul acesta mi-ar putea afecta grav cariera. Blackers Homes este una din cele mai mari companii dezvoltatoare din țară; m-ar putea târî în instanță din cauza asta.

– Uite, eu nu fac decât o presupunere. Poate greșesc. Dar lucrez aici de multă vreme și nu ar fi prima dată. Mike a tras pe sfoară mulți dintre propriii angajați ca să obțină o aprobare de construcție.

Ajunse la intrare, Kellie a băgat cheia în broască și au intrat în clădirea de birouri în stil georgian, cu două etaje. Willow a urmat-o și, în timp ce urcau treptele spre primul etaj, au văzut lumină în cabinetul lui Mike, aflat la capătul biroului de tip open space.

Kellie s-a apropiat de biroul ei plin de bucăți de hârtie, ambalaje de la dulciuri și fotografii înrămate cu copiii ei și a așezat cutiile pe care le căra pe podea.

– Bun, le sortez mai târziu. Am o grămadă de facturi de care să mă ocup acum.

– Mulțumesc, Kellie, a zis Willow, încă sub imperiul discuției. Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor și îmi pare rău că ți-am stricat ziua.

– Nici o grijă, sunt obișnuită, i-a făcut Kellie cu ochiul. Dacă aș fi în locul tău, aș afla cu ce am de-a face și aș căuta niște dovezi înainte de a sta de vorbă cu Mike, altfel s-ar putea să își ascundă urmele. Nu te beșteli prea tare. Durează până înveți lucrurile astea, doar ești la primul proiect. Este ușor să te lași captivată. La început nici nu îți dai seama cum funcționează, dar în decursul timpului înveți unde se ascund rahaturile.

Kellie și-a pus căștile și s-a așezat la laptop, lăsând-o pe Willow singură cu gândurile ei. S-a uitat spre cabinetul lui Mike. Îl auzea vorbind cu cineva; era o voce familiară, pe care a recunoscut-o. A mai înaintat câțiva pași și l-a auzit pe Leo râzând. S-a simțit copleșită de dorința de a bate la ușă și de a-i întreba fără ocolișuri despre cimitir. Dar dacă Mike ascundea ceva, avea nevoie de dovezi.

În minte a început să i se formeze o idee. A scos telefonul și a apăsă pe aplicația audio, apoi pe butonul înregistrare. A inspirat adânc de câteva ori, a bătut la ușa și a așteptat.

– Intră, a zis Mike.

– Bună, scuze că vă deranjez, a zis Willow cu un zâmbet larg.

– Nu-i nici un deranj, Willow, ne bucurăm să te vedem, a zis Leo, sărind în picioare. Te-ai descurcat de minune în dimineața aceasta, bravo. Documentele sunt semnate cu cei de la Blakers; simt că am ajuns la final!

– Abia aștept să mergem la o cină festivă după ce se va sfârși totul mâine, a zis ea, plimbându-și privirile de la Leo la Mike.

Pe birou erau cutii de pizza și doze de coca-cola, iar ea a făcut un pas în față și a strecurat telefonul sub una din cutiile deschise.

Leo a încuviințat din cap și și-a dres glasul.

– Din păcate, cred că va trebui să plecăm foarte repede după ședința de mâine, a zis el, dar ne vom întoarce să vedem cum merge treaba și atunci te invităm la o cină festivă, Willow, nu-i așa, Mike?

Mike a încuviințat din cap, cu chipul lipsit de expresie, în timp ce Leo a râs nervos. Willow simțea o piatră în stomac, văzând schimbarea de atitudine a celor doi. Fusese izgonită, toată camaraderia ultimului an topindu-se în aer. A încercat să își supprime panica crescândă.

– Cred că totul a mers foarte bine. Toată lumea pare să fie de acord, acum, că planurile sunt finalizate, a zis ea, uitându-se spre Mike, care și-a ferit privirile. Oricum, nu vă țin. Mă întrebam doar dacă ați vrea un ceai, că vreau să fac unul pentru mine.

Le-a aruncat un zâmbet inocent.

– Aș fi în stare de crimă pentru o ceașcă, mulțumesc, Willow, a zis Leo.

Mike a mijit din ochi.

– Nu, mulțumesc, a zis el scurt. Nu mai stăm mult.

– Bine, un ceai atunci.

I-a aruncat un zâmbet lui Leo înainte de a se întoarce și a ieși din cameră, lăsând telefonul care înregistra pe biroul lui Mike când a închis ușa în urma ei.

8. NELL. Decembrie 1969

– Nell, o să pierdem autobuzul! a zis Bobby, luând-o de mână și trăgând-o după el. O auzeau pe Molly lătrând lângă cotețul găinilor. Ce-a pățit câinele ăla? Lătră de câteva ore.

– Mă doare rău burtica, Bobby.

– Haide, Nell, nu ai decât o răceală, a zis Bobby, iar respirația i se ridica în norișori înghețați în timp ce pământul acoperit cu zăpadă scârțâia sub picioarele lui. Dacă pierdem autobuzul din nou, voi fi pedepsit să rămân la școală până târziu.

Nell a căscat lung. Îi luase o grămadă de timp să adoarmă pentru că tusea i se înrăutățea, apoi cocoșul Christopher o trezise în zori și auzise un sunet ciudat venind de undeva, din casă. Ascultând sunetul înăbușit și încercând să își dea seama ce putea fi, s-a întors și l-a văzut pe Bobby care dormea liniștit în patul lui, acoperit de pături care se ridicau și coborau în timp ce respira, o imagine care avea întotdeauna un efect liniștitor asupra ei. Încetișor, dăduse într-o parte păturile și coborâse din pat cu grijă, strângând la piept ursulețul și încercând să găsească sursa zgomotului care devenea tot mai puternic. Înaintând cu atenție pe palierul cu podele din lemn care scârțâiau și încercând să nu tușească, a văzut că tatăl ei nu se afia în camera lui. Patul lui era făcut, dar afară era încă întuneric, și nu îl trezise pe Bobby pentru muls, așa că nu putea fi încă dimineață.

Oare nu se întorsese acasă seara trecută? S-a oprit, ascultând atentă zgomotul și dându-și seama într-un târziu că era un plânset. Intuiția îi spunea să nu îl strige pe tatăl ei. Dacă el era, nu voia să se simtă stânjenit. Dar trebuia să afie unde era și dacă pățise ceva grav.

A rămas neclintită ascultând și l-a auzit cum s-a mișcat, apoi s-a oprit din plâns și a tușit, dregându-și glasul. Sunetele veneau de aproape, parcă ar fi putut întinde mâna să îl atingă, dar nu se vedea niciunde. A strâns ursulețul bine la piept și a simțit o fierbințeală, în ciuda nopții friguroase. Pielea i s-a înflorat de o senzație sinistră când s-a gândit că s-ar putea să fie o stafie în pereți sau poate că totul era în imaginația ei. Poate nu era el; poate că el era la cârciumă, iar ce auzea ea era un animal sălbatic care plângea afară, lângă fereastră. A mers până la capătul palierului, dar când a privit în josul scărilor, toate luminile erau stinse și nu se vedea nici un semn de viață. S-a întins pe jos și și-a lipit urechea de scândurile din podea. Acum îl auzea mai clar; fredona un cântecel pe care îl fiuiera uneori când mulgea vacile. El era, asta era limpede, dar parcă se făcuse deodată invizibil. A rămas încremenită de frică, iar în urechi îi vâjâia zgomotul propriei respirații.

Deodată, a auzit un scârțâit și prima treaptă a început să se miște. A sărit în picioare și a dat fuga înapoi în camera ei, închizând ușa astfel încât să nu mai rămână decât o crăpătură îngustă, prin care să poată spiona. Apoi a văzut, înțepenită de uimire, cum prima treaptă s-a ridicat ca un chepeng și de sub ea a ieșit tatăl ei. Și-a dat seama că plânsese.

Încet, a coborât treapta la loc, apoi a intrat în dormitorul lui și a închis ușa. Nell s-a strecurat înapoi în pat, simțind cum inima îi bate mai tare și capul îi vuiește de emoție. O cameră ascunsă sub scări, despre care nu știuse nimic în tot timpul acesta, de când locuia în casa parohială. S-a uitat spre Bobby, care dormea încă. Oare el știa? Sau tatăl lor păstrase secretul față de amândoi? Ce se afia acolo? Ce rost avea? Și lucrul cel mai încurajator dintre toate: oare va putea ține cățelușul acolo în timpul zilei, când era la școală? Este adevărat că ar putea lătra, dar odată ce tata pleca la fermă, rareori se mai întorcea în casă. Abia aștepta să îi

spună totul lui Alice, în autobuzul de școală. Avea să fie secretul lor. Puteau organiza un club secret acolo. Nimeni n-avea să știe. Abia aștepta să intre acolo și să se uite bine în jur.

Nell a început să tușească din nou, ghemuită în spatele ușii, știind că nu va putea dormi, așteptând să audă sforăiturile tatălui ei, care au venit într-un târziu, înainte de a merge tiptil până la prima treaptă, unde a rămas cu privirile lipite de ea de parcă ar fi fost o poartă către o lume magică. Încetișor, și-a trecut un deget peste marginea treptei și descoperit la capătul ei ceva ce părea a fi o muchie metalică. A coborât în grabă două trepte și și-a întins gâtul în lumina lunii până ce a văzut o mică gaură pentru cheie, iar în lemnul din dreptul ei era scobită silueta unei mici sălcii, la fel ca cea de pe cheia ei. Oare aici se potrivea cheia Bellei? A dat fuga în dormitor și a ridicat salteaua cu multă grijă, să nu o audă Bobby, a luat cutia, a băgat cheia în broască încet, a întors-o și a auzit un declic. Apoi a întors-o înapoi și din nou clic! Sunetul s-a răspândit ca un ecou în casa parohială și inima i-a tresărit de spaimă.

Oare tatăl ei știa că exista o cheie? Poate știa cine este această Bella. Tare i-ar mai fi plăcut să îl întrebe, dar nu putea, pentru că și-ar fi dat seama că știe de camera secretă. Dar situația era chiar mai bună, avea o cheie pe care nu o mai avea nimeni, așa că putea să îl încuie pe Snowy acolo în timpul zilei, fără ca tatăl ei să afle.

Temându-se să nu fie descoperită, s-a dus tiptil înapoi în camera ei și a rămas cu ochii pironiți în tavan, căci nerăbdarea și tusea au ținut-o trează până când într-un final s-a făcut dimineață, iar tatăl ei l-a strigat pe Bobby să meargă și să mulgă vacile.

Când a coborât la parter, cu ochii împăienjeniți de oboseală, terciul era pe masă, iar focul pâraia în colț, dar nu avea poftă de mâncare. Tusea, care se înrăutățise peste noapte, abia o lăsa să răsufie.

– Nu te simți bine, Nell? a zis Bobby, turnându-i un pahar de apă pe care l-a băut recunoscătoare.

Totul părea normal, dar chipul tatălui ei era trist, cu cearcăne negre sub ochi. Stătea tăcut și nu se auzea bombănitul lui dintotdeauna, ceea ce era îngrijorător. S-a gândit la noaptea care trecuse. Nu îl auzise niciodată plângând, deși uneori îl surprindea uitându-se lung pe geam, la finalul zilei, zicându-și încet: „Mama voastră iubea apusurile acestea“.

– Trebuie să aruncăm din nou tot laptele, băiete. Alte două juninci sunt bolnave, iar cea gestantă a pierdut vițelul azi-noapte.

– Bine, tată, a zis Bobby, știind că nu este bine să pună mai multe întrebări. A spus ceva veterinarul?

– Da, mi-a cerut două coroane ca să îmi spună că au tuberculoză, ceea ce știu și singur. A luat probe de sânge și o să facă analize. Dar nu cred că ar fi bine să bem laptele. Nu este sigur. Am luat boala de la ferma Hilton.

– Sunt sigur că nu a fost intenționat, a zis Bobby, iar Alfie i-a aruncat o privire aspră.

Tati și Bobby se ceartă mult în ultimul timp, și-a zis Nell în gând, silindu-se să înghită terciul. Orice făcea Bobby era criticat, indiferent cât de mult muncea, iar Nell știa că motivul era că îl ajuta pe tatăl lui Alice foarte des. Bobby spunea că întotdeauna are grijă să își termine mai întâi propriile treburi, iar Richard îi plătește pentru munca lui. Alfie folosea o parte din bani pentru a cumpăra alimente, dar Nell știa că Bobby pune restul deoparte, în pușculița lui. De multe ori o lăsa să vină cu el la Ferma Tiselor, ca să se întâlnească cu Alice, iar la întoarcere tata se uita urât la ei.

– Trebuie să fim uniți, Bobby, tu habar n-ai de ce este în stare familia asta, îi zicea trântind lucrurile prin bucătărie.

În dimineața aceea, Nell s-a uitat peste scrisorile de pe masă și a văzut un plic pe care era scris cu litere mari, roșii, ORDIN DE EVACUARE. Bobby a văzut-o unde se uită și a dus un deget la buze.

– Tată, ce înseamnă evacuare? a întrebat ea, începând din nou să tușească.

– Nell!

Bobby a ridicat ochii spre cer, s-a ridicat și a pus bolul din care mâncase în chiuvetă.

– Richard Hilton încearcă să ne facă să ne părăsim casa, dar tatăl lui, Wilfred – bunicul meu –, a vrut să fie casa noastră. Așa că nu ne poate evacua. Am vorbit cu un avocat și el spune că avem un caz solid. Nu trebuie să-ți faci griji, Nell, nu vom pleca nicăieri. Singurul mod în care voi pleca de aici este într-un coșciug, a zis Alfie trăgându-și cizmele în picioare. Familia lor nu ne vrea binele. Richard Hilton nu cunoaște semnificația cuvântului loialitate.

– Nu este adevărat. Alice face parte din familia Hilton și ea este cea mai bună prietenă a mea. Și vom fi toată viața cele mai bune prietene.

– Da, vezi tu, cred că nu ar trebui să vă mai vedeți atât de des. Având în vedere situația de față.

Nell l-a privit îngrozită și apoi a izbucnit în plâns.

– Bine jucat, tată, a zis Bobby când Nell a deschis ușa din spate și s-a repezit spre hambar, dar tusea a oprit-o când a ajuns la ușa sa cea grea.

O auzea pe Molly înăuntru, zgreptănând frenetică ca să fie lăsată afară și a fost nevoie de toată forța ei ca să urnească ușa din loc, și în clipa aceea câinele a zbughit-o printre picioarele ei. A durat ceva până a găsit-o pe Snowy, dar într-un final a văzut-o ascunsă între doi baloți de fân. Frații și surorile ei nu se vedeau niciunde; și-a zis că Molly îi mutase în altă parte. Bobby îi spusese că uneori animalele fac asta cu puii lor, ca să îi apere. Dar sărmana Snowy fusese lăsată în urmă și tremura necontrolat.

Amintirea stării în care o găsisese pe Snowy făcea să i se rupă inima de milă acum, în timp ce Bobby o trăgea după el spre școală. Ridicase cățelușa suferindă de jos și îi dăduse niște pește rămas de la cină și niște smântână. Nu o putea lăsa singură în hambar, pur și simplu nu putea.

– Nell James, ce duci acolo, în geantă?

Bobby se opri brusc și se uita îngrozit la ghiozdanul ei.

– Te rog, Bobby, nu mă spune.

În stilul ei dramatic, fetița a căzut în genunchi și și-a împreunat mâinile, ca și cum ar fi implorat să îi fie cruțată viața. Cu multă grijă, Bobby a ridicat clapa ghiozdanului și s-a uitat înăuntru, unde a văzut doi ochi de un albastru ca gheața și o față albă, îmblănită, care îl privea fix.

– Sfinte Iisuse, Nell! Nu poți lua câinele cu tine la școală, a exclamat el.

– Dar dacă nu o iau, o să moară de frig.

Lacrimi mari au început să se adune în ochii lui Nell și a început să tușească din nou.

În urma lor, Molly urla, zgâriind cu frenezie ușa cotețului de găini.

– Ce a pățit câinele ăla blestemat? a zis Bobby. Tata o s-o împuște dacă nu se oprește repede.

– Oh, Bobby! N-ar face asta, nu-i așa?

Nell a început să hohotească, ceea ce i-a declanșat un nou acces de tuse.

– Sigur că nu. Haide să ducem câinele înapoi în hambar.

– Nu! Bobby, te rog, nu. O să moară dacă o lăsăm acolo.

– Dar Snowy o să fie cu mama ei în hambar; Molly o să-i țină de cald.

– Ba nu. Mămica ei s-a plictisit să aibă grijă de ea. Când m-am dus în hambar de dimineață, Molly a fugit afară. A abandonat-o pe ea și nici pe ceilalți cățeluși nu i-am găsit. Au dispărut!

– Cum adică au dispărut? Nu pot fi departe; probabil i-a mutat în altă parte.

– Sper să-i găsim, pentru că Alice își va primi cățelușul mâine. De săptămâni întregi numai despre asta vorbește!

Molly urla de-acum, ca un lup, zgâriind cu putere ușa cotețului pentru păsări, care părea pe punctul de a se rupe. Alfie a apărut în ușa casei roșu la față și a strigat:

– Taci din gură, Molly!

– Bobby, sunt prea obosită, nu pot să merg, a zis Nell. Nu mă simt deloc bine. Îmi este cald.

El a oftat.

– Poate ar fi mai bine să nu mergi la școală dacă te simți atât de rău, a zis el.

– Nu, lasă. Vreau să merg la școală.

S-a gândit la descoperirea pe care voia să i-o împărtășească lui Alice. Vor intra împreună în camera secretă și o vor explora împreună cu Snowy. Poate chiar azi după școală, în timp ce Bobby și tati sunt la muncă, dacă mama lui Alice o lasă să vină la ea, să se joace. Dacă tata nu-i mai dădea voie să se întâlnească cu Alice, aveau nevoie de o ascunzătoare, mai mult decât oricând.

– Nu poți s-o iei pe Snowy cu tine la școală, a zis Bobby, scormonind în minte ca să găsească ceva. Uite, o pun în cotețul de găini, în timpul zilei de azi. Înăuntru este o lampă care ține de cald. Iar diseară vom vedea ce este de făcut.

A desfăcut ghiozdanul și a scos cățelul care scâncea.

– Nu-ți face griji, o învelesc bine. Tu ia-o înainte pe deal, Nell, și oprește autobuzul. Te ajung din urmă.

Nell l-a urmărit îndreptându-se spre cotețul de găini. Apoi a pornit-o pe cărare, dar era prea frig și a început să tușească mai tare. Abia făcuse zece pași când l-a auzit pe Bobby strigând. S-a întors, simțind că îi zvâcnește capul și l-a văzut ieșind în goană din coteț.

– Tată! a strigat el.

În vocea lui se deslușea o panică pe care Nell nu o cunoștea. Bobby era de obicei calm, așezat, opusul ei. Și-a dat seama imediat că s-a întâmplat ceva rău.

A privit ca într-un film rulat cu încetinitorul, cum tatăl ei aleargă spre coteț. A pornit-o înapoi pe cărare, cu picioare tremurânde, știind că indiferent se petrecea, nu era bine. Purta un fular gros, și în ciuda frigului amarnic, simțea că pielea îi luase foc, așa că l-a smuls de la gât, în timp ce înainta cu greu.

Alice o aștepta la capătul cărării, dar a coborât în fugă până când a ajuns lângă ea.

– Nell, ce se întâmplă?

Părul îi era legat frumos și prins cu funde roșii care se potriveau la culoare cu paltonașul ei. Nell simțea întotdeauna cum se întristează văzând cât de frumos arată prietena ei. Își dorea să aibă și ea o mamă care să-i cumpere lucruri frumoase și să-i aranjeze părul.

– Nu știu, s-a întâmplat ceva cu Molly.

În timp ce Nell și Alice priveau, Bobby a scos ceva din coteț. Era un sac greu, iar din el se scurgea apă. Alfie, care se chinuia să-l deschidă, a scos un briceag și a tăiat sforile cu care era legat. Bobby s-a uitat spre Nell, iar în ochi i se citea panica.

– Stai acolo, nu veni aici! a strigat el.

– Ce se întâmplă? a zis Nell, începând să plângă.

Alice a luat-o de mână și a ținut-o strâns, dar Nell s-a eliberat și a pornit în fugă spre Bobby, care stătea în genunchi lângă tatăl lui și tot încerca să desfacă sacul.

A ajuns lângă ei chiar în clipa în care tatăl ei a reușit să îl taie, iar un cățeluș lipsit de viață a căzut din sac, îmbibat de apă. Bobby s-a uitat la ea speriat și a încercat să o gonească, în timp ce tatăl ei se lupta cu oroarea din fața lui. A scos cățelușii unul câte unul. Patru ghemotoace de blană albă îmbibate cu apă.

Nell a încercat să țipe, dar nu i-a ieșit nici un sunet din gură.

– Nell, ce s-a întâmplat?

S-a întors și a văzut-o pe Alice, care rămăsese ținută locului, moartă de îngrijorare. Fratele ei, Leo, apăruse și el și aștepta în spatele ei, cu o expresie încrezută și plină de satisfacție pe chip.

– Cățelușii au fost înecați, a hohotit Nell.

Alice a început să plângă, dar Leo nu a încercat în nici un fel să o aline pe sora lui, care număra săptămânile, și zilele, și orele până în clipa când urma să primească un cățel.

Când Bobby a ajuns lângă Nell, fata a început din nou să tușească, de data aceasta violent, incontrollabil, până ce un lichid metalic i-a umplut gura. S-a aplecat, plângând panicată, iar sângele îi curgea din gură, pe albul zăpezii de la picioarele ei.

– Doamne Dumnezeule, Nell, a rostit Bobby cu respirația întretăiată, întorcându-se pentru a-l striga pe tatăl lui.

– Bobby, ce se întâmplă cu mine? a țipat ea, iar lacrimile i se amestecau cu sângele care îi ieșea din gură.

– Leo, du-o pe Alice de aici, acum! s-a răstit Bobby.

Leo s-a întors cu o privire dezgustată și a început să urce dealul spre autobuzul care aștepta.

– Alice, vino aici, acum, a țipat Leo, mergând înainte, iar fetița s-a întors și l-a urmat într-un șuvoi de lacrimi.

– Du-o înăuntru, Bobby, eu chem doctorul, a zis Alfie când a ajuns lângă ei, cu hainele picurând de apă.

– Totul va fi bine, Nell, a zis Bobby, cu o privire tulburată de spaimă, când a ridicat-o în brațe și l-a urmat pe tatăl lui în casă.

9. BELLA. Ianuarie 1945

– Mamă, tu ești?

Vocea lui Alfie nu era decât o șoaptă când ochii lui albaștri au sclipit spre ea din întunericul camerei secrete de la vechea casă parohială.

– Alfie! Da, eu sunt. Iartă-mă, dragul meu. Îmi pare atât de rău!

A întins brațele spre fiul ei, care s-a ridicat nesigur în picioare. Strângea ceva la piept, un caiet, care a căzut pe podea când a ieșit de sub scară.

O durere puternică i-a tăiat respirația Bellei când băiatul a căzut peste ea și a început să plângă cu hohote. Afundându-și fața în gâtul lui, a încercat să respire între accesele de durere și să nu strige.

– Îmi pare rău, dragul meu. Îmi pare rău că a durat atât de mult, a zis ea lipsită de suflare, tremurând incontrollabil de frig și agățându-se de el.

– Am crezut că nu mai vii. M-au strigat pe nume, încercând să mă facă să ies, a zis Alfie, privind-o cu ochi în care sclipeau lacrimile.

– Cine? Cine a fost aici? a întrebat Bella, îmbrățișându-l tare când i s-a urcat în poală.

– Poliția și domnul Hilton. A venit în fiecare noapte, dar i-am văzut lanterna.

Alfie a ridicat capul spre ea și lacrimile îi șiroiau pe față.

– Am crezut că nu mai vii. N-am știut ce să fac.

– Ai făcut foarte bine, dragul meu. Sunt foarte mândră de tine. Ți-e foame? Trebuie să fii hămesit.

Când s-a ridicat, a simțit un alt val de durere. S-a oprit și s-a aplecat în față.

– Ce este, mama, ți-e rău?

S-a uitat la ea cu ochii mari.

– Nu-i nimic, Alfie. Trebuie să aprindem focul. E foarte frig aici.

A respirat adânc, iar valul de durere a trecut.

– N-o să ne vadă? a zis Alfie temător.

– Nu contează dacă ne vadă. Acum sunt aici. Nu te pot lua de lângă mine, nu au voie.

Copilul și-a aruncat din nou brațele în jurul ei.

– Mamă, vino și stai jos, a zis el, ajutând-o să coboare scările spre balansoarul de lângă șemineu.

Recunoscătoare că se poate odihni, s-a lăsat pe scaun, iar Alfie a îngenuncheat lângă ea și a apucat-o de mână.

– Să aprind focul? a întrebat el.

Bella s-a uitat spre cenușa rămasă în grătar, era focul aprins probabil de mama ei, ultima dată când se aflase aici. Privirile i-au căzut pe coșul din răchită plin cu lemne și ziare și și-a imaginat-o pe mama ei aducând lemnele din magazie și desplicând surcele. Construindu-l cu atenție și dragoste, răsucind hârtia ca să-l aprindă.

– Da, aprinde-l, Alfie, dar mai întâi trebuie să mănânci ceva.

I-a zâmbit în timp ce el se zorea să construiască un foc și căuta chibrituri.

– E în regulă, mama, am ieșit pe furiș afară în fiecare noapte și am luat de mâncare din cămară. Așa am reușit să stau ascuns atât de mult timp. Știam când vine cineva pentru că se vedeau farurile prin cărămizile de sticlă din perete.

– Ești un băiat deștept, Alfie, bravo!

Durerea începea să o sfâșie din nou; a privit către mormanul de pături însângerate, sperând că Alfie n-o să le vadă.

Băiatul s-a aplecat și a aprins ziarul, iar focul a prins viață. Camera mohorâtă s-a umplut pe loc de o lucire caldă pe măsură ce el sufla ușor în flacără, așa cum o văzuse pe bunica făcând.

– Unde este Baba? a întrebat el. I s-a întâmplat ceva? A luat-o poliția.

– Încă n-am văzut-o, dar am de gând să mă duc mâine, a zis Bella, simțindu-se tot mai slăbită.

– Mama, îți aduc ceva de mâncare, a zis Alfie, trăgând o pătură peste ea.

– Nu, Alfie, mi-e bine. Vino și stai aici; vreau să fiu lângă tine.

A întins o mână pe care Alfie a apucat-o, stând ghemuit și îmbrățișându-i picioarele.

Ea a început să-i mângâie părul, pe când focul trosnea încălzindu-i pe amândoi. Era atât de obosită, că abia își mai ținea ochii deschiși.

– Mamă, pot veni cu tine să o văd pe Baba? a întrebat Alfie încet.

– Da, sigur. Nu te mai las singur.

– Baba a lăsat agenda ei în cameră cu mine. Am citit un pic, dar nu am înțeles mare lucru.

Alfie a căscat răsunător.

– Pot s-o văd? a zis Bella.

Băiețelul s-a ridicat și a urcat treptele în fugă, apoi, o clipă mai târziu, a reapărut.

– Uite, a zis el, întinzându-i-o.

Era o agendă legată în piele, cu o panglică la mijloc, iar Bella a recunoscut-o imediat. Era carnetul cu numele pacientelor mamei sale, pe care îl lua cu ea oriunde se ducea și pe care cu siguranță nu voia să pună mâna poliția. I-au dat lacrimile, de parcă ar fi strâns între degete mâna mamei sale.

Alfie a mai pus pe foc un lemn, care a sfârâit și a pocnit. Bella a pus carnetul pe masa de lângă ea și a privit spre fiul ei, care se întinsese, punându-i capul în poală. Și-a trecut mâinile prin părul lui negru, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față. Durerea din abdomen se domolea acum, iar corpul începea să i se relaxeze; era acasă, iar Alfie era în siguranță.

În timp ce focul pâlpâia și ea începea să aștească, i-a venit în minte amintirea nopții în care se născuse Alfie. Chipul concentrat al mamei sale, ochii ei albaștri zâmbitori, părul des care îi cădea peste fața sărutată de razele soarelui, încurajându-o, spunându-i să respire. Focul a pocnit ușor din colțul camerei, iar gândul ei s-a îndreptat spre Eli, neștiind dacă era mort sau viu, speriat sau liniștit, dacă lupta sau fusese capturat. O covârșea durerea înfiorătoare, dar știa că este în mâinile bune ale Tessei James, cea mai bună moașă care se născuse vreodată pe pământ – așa cum era de părere oricare mamă din clasa muncitoare din Lewes.

Un fel de euforie o cuprinsese în ultimele clipe ale travaliului, iar durerea nu mai conta. Încă o contracție și Alfie a ieșit. Un copil mic, iar nașterea a fost atât de rapidă în cele din urmă, că mama ei nu a avut timp decât să prindă copilul. L-au privit amândouă uluite, iar băiețelul stătea întins pe cearșaf și le privea ca și cum le-ar fi spus „Am venit! Agitați-vă în jurul meu!” Tessa i-a curățat căile aeriene, i-a legat cordonul ombilical și l-a tăiat, apoi a pus bebelușul în brațele mamei. Așa cum făcuse cu sute de alte femei. Mama ei avea mâini vindecătoare și atâtea cunoștințe despre sarcină și naștere, încât pierduse numai câțiva copii în toată viața ei, dar salvase sute.

Iar acum, drept mulțumire pentru treizeci de ani de muncă – în cea mai mare parte neplătită – era târâtă în fața unui juriu, acuzată de crimă.

În poala ei, Alfie a început să sforăie ușurel. Bella era copleșită de fericire că îl regăsise, dar tânjea după dragostea mamei sale; ducea dorul ceaiului și al pâinii cu miere pe care i le pregătise după ce i-l pusese pe Alfie în brațe, în noaptea în care

se născuse. În timp ce îl strângea în brațe extaziată, dorindu-și ca Eli să se afle acolo, să își cunoască frumosul flu, o privise pe mama ei aflată în bucătărie, o femeie cu aproape treizeci de ani mai în vârstă decât ea, care stătuse trează toată noaptea pentru a-i aduce pe lume copilul, dar era încă plină de energie, așa cum era de flecare dată când ajuta la aducerea pe lume a unui copil sănătos. Fluierând o melodie voioasă, pe care o inventase pentru a sărbători ocazia.

Cu toată epuizarea care o stăpânea, Bellei i-a fost greu să adoarmă. O bântuia imaginea mamei sale într-o celulă undeva, fără îndoială suferind de frig, de foame și de supărare, torturată de gândul la ceea ce urma.

Bella nu aflase încă detaliile cazului, dar știa că mama ei era un țăp ispășitor. Moartea lui Evelyn Hilton era o catastrofă pe cale să se producă încă din urmă cu zece ani și știa că avea o legătură cu doctorul Jenkins. Fusesse martoră la presiunea tot mai mare care se aduna pe umerii Tessei. Un bulgăre de ură se îndrepta spre ea dinspre doctorul Jenkins, părintele Blacker, preotul din localitate, și, desigur, Wilfred Hilton. Bărbați pentru care nașterea era blestemul Evei, iar sarcina, pedeapsa dureroasă pe care trebuie să o îndure orice femeie. Nu voiau femei ca mama ei, care nu cereau mai nimic pentru serviciile lor, care domoleau durerile nașterii cu ierburi, experiență și meditație și care făceau o treabă mai bună decât bărbații cu diplomă de medic, care cereau salariul pe o lună pentru nașterile lor de mântuială.

Ei vedeau nașterea ca pe o boală care avea nevoie de un tratament. Copiii trebuiau aduși pe lume cu mamele întinse pe spate, imobilizate în scăriță, într-un mediu steril și înspăimântător de medical, unde mamele nu erau ascultate și făceau ce li se spunea. Numărul de doctori care practica obstetrica creștea rapid, iar moașelor ca mama ei le displăcea foarte tare această invazie a teritoriului lor. Majoritatea bărbaților care se pregăteau pentru medicina de familie aveau numai o vagă idee despre desfășurarea unei nașteri normale, ca să nu mai vorbim despre nașterile complicate, și învățau din experiența cruntă, de multe ori omorând mame și prunci care altfel ar fi supraviețuit. Mame precum Evelyn Hilton.

Dar oricât de mult ar fi încercat, femeile din zonă îl ocoleau pe doctorul Jenkins, în favoarea Tessei, iar el se simțea ofensat de moarte. La ea se duceau de ani întregi, iar pe doctor nu îl plăceau, căci nu avea înțelegere și nici răbdare să aștepte nașterea unui copil. Scotea forcepsul și echipamentele medicale când nu erau necesare, numai ca să grăbească lucrurile și să plece odată acasă.

Pentru Bella era evident, din discuțiile pe care le auzise, este că femeile se simțeau mai liniștite cu Tessa decât cu el. Nu știa cum să aline o mamă aflată în durerile facerii și nici pe tinerele femei speriate și adesea abia ajunse la vârstă adultă, deloc pregătite să nască, și căroră le vorbea în termeni medicali pe care ele nu îi înțelegeau.

I se închideau ochii. Mișcarea ritmică a respirației profunde a lui Alfie și focul din cămin erau prea liniștitoare ca să li se poată opune. În timp ce ațipea, a simțit prezența mamei alături, ținând-o de mână. Tessa a condus-o afară, spre câmpul din spatele casei, pe lângă gardul viu, spre o mătrăgună otrăvitoare cu flori în formă de clopot și fructe mici, negre și lucioase, despre care o avertizase pe Bella de când era copil. Dar acum s-a întors spre fica ei și a început să culeagă fructele de pe rămurele și să le bage în gură în timp ce se înnopta.

Bella s-a trezit tresărind și a scos un geamăt de durere simțind contracțiile uterului. În timp ce durerea se domolea încet, l-a mutat pe Alfie din poală și a aruncat un alt buștean în focul care se stinge. A început să ardă duduind și un șuvoi de aer rece a coborât pe horn. A pus deasupra focului o găleată plină cu apă de la fântâna din curte.

Așteptând ca apa să se încălzească ca să se poată spăla, s-a dus la intrare și a deschis ușa. Răsărise soarele, dând la iveală o uluitoare zi de iarnă, rece și luminoasă; genul de dimineți pe care mama ei le iubea. Soarele care o mângâia pe față i-a dat Bellei puterea de care avea nevoie pentru a păși afară și, lăsându-se pe banca de piatră din fața casei, a privit spre lanțul cu care iubita ei iapă, Ebony, era legată de obicei în lunile de vară. Vânzarea calului înainte de a pleca spre Portsmouth îi frânsese inima, dar avuseseră nevoie disperată de bani. Ebony o scosese dintr-ale ei, o făcuse să uite cât de mult îi lipsea Eli; în zilele grele îl urca pe Alfie în șa și o pornea de-a lungul câmpurilor, spre apus.

A mijit ochii în lumina intensă a soarelui, privind înspre câmpul din depărtare și dincolo de el, spre gardul viu în care se împletea mătrăguna letală. Mama ei îi vorbise în vis, spunându-i că prefera să moară decât să trăiască o viață în spatele gratiilor. Dacă era condamnată pentru omor, avea să fie închisă într-o celulă, n-avea să mai poată sta la aer curat, în lumina soarelui, n-avea să mai vadă iarba sau copacii. Toate lucrurile pentru care trăise aveau să dispară; florile, plaja, marea, dar mai ales ea și Alfie. Ar supraviețui un an, poate doi, până ar muri de inimă rea. Va vrea să își ia viața într-un mod care să însemne că ea deține controlul, ca să fie alegerea ei; să moară așa cum trăise, independentă și neînfricată. Dacă venea acel moment, Bella nu știa dacă va avea puterea de a-i da fructele de mătrăgună, știind că ele o vor ucide, dar era datoria ei să fie puternică, dacă mama i-o va cere.

Ridicându-se în picioare, a auzit un hure, îndepărtat la început, apoi mai puternic, iar pământul de sub picioarele ei a început să tremure. A privit în jur, capul îi zvâcnea de frig, burta o durea încă, și a văzut un bărbat călare care se apropia de ea ca fulgerul. Soarele îl lumina din spate și nu-i distingea chipul, dar știa că omul era Wilfred Hilton pe Titus, iubitul lui cal negru, pe care, după cum spunea Eli, îl iubea mai mult decât pe propriii copii.

– Bună dimineata, domnișoară James, a zis el, oprind calul.

Era un bărbat formidabil, înalt și subțire, cu păr cărunt și o mustață groasă, care îi acoperea gura îngustă.

– Bună dimineata, domnule, i-a răspuns în doi peri, aruncându-i o privire scurtă.

Wilfred Hilton avea același chip ca flul lui, dar purtarea lui era complet diferită. În vreme ce Eli mergea cu pas săltăreț oriunde se ducea și râdea de el însuși, tatăl lui pășea grav, privind peste umăr tot timpul, așteptând parcă să se năpustească cineva la el. Deși era proprietar al întregului orașel Lewes, purta pe chip o privire mânioasă, de parcă nu avea nici doi bani, iar în mâna dreaptă ducea mereu un baston, gata să lovească în tot ce îi stătea în cale.

Bella a încercat să își controleze respirația, ca el să nu o vadă că tremura.

– Domnule, mama mea nu a fost declarată vinovată încă, a zis Bella, ridicând ochii spre el. Asta este casa noastră. Vă rog să plecați, a zis ea cu fermitate.

– Nu mai este a voastră. I-am înmănat mamei tale notificarea în ziua în care a omorât-o pe Evelyn, a zis Wilfred scurt.

Bella a simțit lacrimi usturătoare în ochi. Wilfred voia de ani întregi să scape de mama ei, dar Evelyn și Eli îl împiedicaseră. Acum, că soția lui nu mai era, când trupul ei abia se răcise, profitase de ocazie ca să pună mâna pe casă.

O senzație de neliniște a început să o cuprindă în timp ce Wilfred trona deasupra ei, ca un profet al apocalipsei. De ce îi dăduse mamei notificarea, când știa bine că Eli nu ar permite-o? Războiul era pe sfârșite și, dacă era să dai crezare zvonurilor, soldații urmau să se întoarcă în curând. Dar nu mai primise nici o veste de la Eli de săptămâni întregi – ultima lui scrisoare sosise în toamnă – și deodată i s-a făcut frică. A înțeles de ce se afla Wilfred acolo. Îi simțea ochii

așintiți asupra ei, îi auzea răsuflarea grea când a început să rostească acele cuvinte care urmau să pună capăt lumii ei.

– Eli a murit. Am primit o telegramă săptămâna trecută. Vrajile pe care le-ai aruncat asupra familiei noastre atâta vreme tu și mama ta s-au rupt. Nu mai ești binevenită aici.

Și-a strâns buzele și nu a mai spus nimic.

Bella s-a întors cu spatele, încercând să nu izbucnească în lacrimi în fața unui om pe care îl ura. Nu își permisesese să se întrebe de ce nu mai primise vești de la Eli; nu avea puterea să o facă. Tot ce o ținuse în picioare era gândul că se va întoarce și își va vedea fiul, că se vor căsători și vor fi o familie, ca să-și poată părăsi slujba din Portsmouth și să vină acasă.

Acum Wilfred Hilton îi spunea că bărbatul care era iubirea vieții ei era mort. Într-un final, refuzând să plângă în fața lui, a vorbit.

– Războiul acesta l-a răpit pe tatăl lui Alfie. El este tot ce v-a rămas din Eli; de ce îl urâți atât de mult? Vă este nepot.

– E un bastard. Nu erați căsătoriți. Cum pot fi sigur că este copilul fiului meu? Seamănă numai cu tine, cu părul negru și ochii albaștri, și deloc cu băiatul meu blond.

Vocea lui Wilfred a tremurat ușor vorbind despre Eli, dar apoi și-a fixat din nou căutătura cruntă asupra ei.

Bella i-a întors privirea.

– Nu am unde să mă duc. Patronul meu nu mă va primi împreună cu Alfie, iar dacă mama este găsită vinovată, nu mai poate avea grijă de el. Dumnezeu ai atât de mult, iar dacă faceți asta, noi vom ajunge la casa de săraci, vom fi despărțiți. Vă implor, mai lăsați-ne un pic de timp.

– La asta ar fi trebuit să te gândești înainte să îl primești pe fiul meu în patul tău fără un inel pe deget. Nu suntem organizație de caritate; ai fi fost de mult pe străzi fără bunătatea soției mele. Eu am o reputație de apărat. Văd femei venind și plecând în toiul nopții. Știu bine de ce vin aici, ca să facă avorturi, iar unii ar spune că asta este crimă. Nu mai vreau să am de-a face cu vrăjitoriile familiei James, vreau să dispăreți.

Încă de când mama ei devenise moașă, femeile o implorau tot timpul să le ajute să avorteze copiii pe care nu îi doreau sau pe care nu-și permiteau să-i nască. De cele mai multe ori refuza, dar uneori, dacă situația era extremă, mai chibzuia. Bella își amintea de o femeie care purta în pântec un copil care nu era al soțului ei. I-a spus Tessei că fusese violată de un soldat și când mama ei a examinat-o, a văzut că femeia avea rupturi înăuntru. I-a spus Tessei că dacă nu o ajută, își va face felul, asta dacă nu cumva o omora soțul ei mai întâi, lăsând cinci copii orfani de mamă.

– Eli voia ca Alfie să fie proprietarul casei parohiale, domnule Hilton. Dacă ne lăsați să stăm aici până la terminarea procesului, voi pleca fără să mă mai opun. Vocea îi tremura, și-a șters lacrimile și inima i s-a frânt pentru că trebuia să implore, dar știa că asta era singura șansă, a ei și a lui Alfie, de a supraviețui. N-o să mă mai vedeți niciodată. Vă rog, domnule, asta ar fi vrut Eli.

A urmat o tăcere lungă, timp în care Wilfred Hilton i-a cântărit propunerea.

– Vreau să-mi juri pe viața fiului tău că nu vei primi nici un fel de vizitatori.

– Aveți cuvântul meu.

– Și nu te voi mai vedea niciodată?

Bella a încuviințat din cap, fără să-l privească.

– Foarte bine, ai timp până la pronunțarea verdictului. Apoi nu vreau să te mai văd în Kingston, domnișoară James.

Cuvintele lui i-au răpit ultima fărâmbă de putere pe care o mai avea și s-a lăsat pe banca din piatră, ca să nu se prăbușească. Cât ai bate din palme, Wilfred Hilton reușise să-i elimine complet din viața lui; să le ia casa, siguranța, libertatea. Și asta, pentru că Eli era mort.

L-a privit îndepărtându-se călare, dorindu-și să nu mai respire și să dispară totul. Și-a ținut respirația cât de mult a putut, până ce a simțit că i se sfâșie plămânii, apoi a scos un urlet pătrunzător, din adâncul răunchilor. A început să ningă, dar ea a rămas pe loc, neputând să-și adune forțele și să se miște. Nu-și mai simțea mâinile, obrajii și nici o parte din corp. După o vreme, s-a oprit din tremurat și nu mai auzea decât cântecul mamei sale, care culegea ierburi din grădină. Se vedea copilă, stând în iarba înaltă, în timp ce mama ei se mișca în jur, culegând roșii, fasole cățărătoare și spanac.

– Mamă, ai înghețat de frig, a auzit ea vocea lui Alfie. Ridică-te, mamă, vino și stai lângă foc. Mâinile lui mici s-au întins ca să le prindă pe ale ei. Nu plânge, mamă. Este frig, o să îți înghețe lacrimile.

Dar ea nu se putea ridica. Respirația i-a încetinit, la fel și bătăile inimii în piept.

– Mămico, trezește-te! Am nevoie de tine! a strigat Alfie, și de data asta Bella s-a trezit tresărind.

Încet, s-a ridicat și a privit în jur. Nu mai era nimeni lângă ea. Cu picioarele tremurând, s-a întors în casă, unde Alfie încă dormea, și a pus pe foc câteva surcele.

Urmărind respirația copilului, a început să se dezghețe, iar disperarea i s-a topit în furie. A găsit ceva pesmeți și miere în cămară și a început să mănânce. Apoi a luat găleata cu apă care se încălzea deasupra focului și a urcat scările, către dormitorul mamei sale. Acolo a luat un cearșaf vechi cu care a spălat cât de mult a putut sângele dintre picioarele ei. Și-a învelit hainele însângerate în cearșaf, apoi s-a îmbrăcat cu fusta și puloverul mamei sale și s-a încălțat cu ghetetele ei negre, punându-și peste umeri unul din șalurile ei.

Privind în jurul ei prin cameră, s-a simțit pătrunsă de puterea și hotărârea pe care i le dădea iubirea mamei sale. A coborât treptele care îi scârțâiau sub picioare, a trecut peste încăperea secretă care-l ținuse în siguranță pe flul ei, s-a aplecat spre coșul cu unelte pentru grădinărit aflat lângă ușă și a luat din el o mistrie, apoi s-a întors și a ridicat păturile pline de sânge și a descuiat zăvorul ușii principale.

Soarele încălzea pământul, iar zorii unei noi zile îi dădeau energia de care avea mare nevoie. Bella a mers cu pași mici spre colțul grădinii cu plante aromatice, unde știa că pământul va fi mai moale, datorită îngrijirii constante a mamei sale și a început să sape, cu ochii atrași în repetate rânduri de gardul viu și de mătrăguna ascunsă după el.

10. VANESSA. *Ajunul Anului Nou, 1969*

Vanessa a urcat scările și a băgat capul prin deschizătură, cercetând tot locul în raza de lumină. Căsuța din copac era pustie. Pături, perne și ambalaje de la dulciuri acopereau podeaua. În timp ce cobora treptele cu spatele, a cuprins-o o senzație de teamă.

– Alice, ești aici? a strigat ea, ascultând zgomotele nopții și sunetul îndepărtat al pianului în clipa în care a început să cânte.

În timp ce mergea înapoi spre casă, porțile s-au deschis și pe alee a intrat un Rolls-Royce. Începea; musafirii soseau, iar ea nici nu era îmbrăcată. Alice trebuia să fle în casă, altă explicație nu era.

Mergând cât putea de repede, a intrat în grabă pe ușa principală, ignorând personalul angajat care se învârtea fără rost, a aruncat cizmele din picioare și a început să urce treptele câte două, intrând în goană în dormitorul lui Alice.

– Alice? Draga mea, ești aici?

Pielea i s-a înflorat deodată și, stând în pragul camerei ficei sale, a început să se simtă tot mai neliniștită. S-a întors și a plecat, pornind în fugă către dormitorul ei, unde a tras rochia din catifea de pe umeras.

Cât timp i-a luat să își încheie fermoarul, să își înfășoare șalul din pene în jurul gâtului și să își pună cerceii, enervarea i s-a transformat în frică. Richard a apărut în pragul ușii, încă fumegând de nervi din cauza supliciului prin care trecuse – luminile, alea de acces, distrugerile provocate de viscol – și a început să izbească în stânga și în dreapta, iar fiecare mișcare a lui o făcea să tresară.

– Am nevoie de un duș, a zis el, traversând camera spre baie.

– Nu dau de Alice. Nu era în căsuța din copac, nu este în camera ei.

A simțit cum se înroșește la față de panică: odată rostite, cuvintele transformaseră îngrijorarea ei în realitate.

– Trebuie să fie pe undeva prin casă, încearcă la bucătărie – probabil șterpelește ceva de mâncare, a zis Richard apropiindu-se de geam. Sosește o altă mașină. Am nevoie de o băutură mai mult ca oricând.

– Leo este și el afară, în zăpadă, a zis Vanessa, neputându-și stăpâni îngrijorarea.

– Te rog să nu intri într-o stare de-a ta de panică. Alice n-a pățit nimic. O să-i frâng gâtul pentru că-ți provoacă atâta îngrijorare, dar deocamdată n-a pățit nimic. Leo se va întoarce în câteva minute și o va ține el sub supraveghere, ca să te poți relaxa.

– Mai bine nu îl trimiteam pe Leo. Nenorocitul ăsta de viscol, iar acum Alice – toate astea mă fac să simt că atârnă un blestem deasupra casei în seara asta. Unde este? De ce se ascunde de mine? N-am fost chiar așa severă cu ea, i-am spus doar să se îmbrace. E imposibilă!

– Vanessa! a zis Richard, privind supărat către soția lui. Nu începe.

Vanessa și-a pus pantofli cu toc și s-a dat cu Channel No. 5, apoi a întins mâna către clanța ușii. A auzit soneria de jos și a aruncat o privire în hol, unde a văzut două angajate cu tăvi pline cu pahare de șampanie, așteptând primii sosiți.

– Alice! Alice, te rog, ieși. Nu contează dacă vrei să stai îmbrăcată în salopetă, dar te rog să ieși acum.

A alergat dintr-o cameră în alta, de-a lungul palierului de la etaj, deschizând ușile spre întunericul din spatele lor.

În timp ce cobora scările, ușa de la intrare s-a deschis și au apărut primii invitați. Vanessa a zâmbit larg către cuplul care pășea peste prag. Brusc, a simțit că i se face greață.

– Bill, Olivia, îmi pare atât de bine să vă văd, a zis ea, mergând în întâmpinarea lor. Vă mulțumesc că ați venit. Arăți uimitor, Olivia! Ce credeți despre viscolul acesta, mai că am fost nevoiți să anulăm totul. Vă rog, serviți-vă cu șampanie.

S-a aplecat spre ei să îi sărute. Un tânăr cu cravată neagră a făcut un pas în față, gata să le ia paltoanele.

– Îmi mulțumim, Vanessa. Vai, ce rochie! Pe cuvântul meu, îți taie respirația. Vă mulțumim că ne-ați invitat. Așteptăm de câteva săptămâni scara aceasta.

Olivia a luat un pahar de pe tava care i se întindea.

Vanessa a aruncat o privire în jur, sperând să o vadă pe Alice prin hol, apoi s-a întors spre una dintre chelnerițe.

– Ai putea, te rog, să o cauți prin casă pe fica mea? Are șase ani și poartă o rochie roșie. Și vino să îmi spui când o găsești. Dacă nu este în casă, ia o lanternă și caut-o pe-afară.

– Nu vreți să servesc șampania?

Fata părea surprinsă.

– Nu, vreau să o găsești pe fica mea. Repede, te rog. Mă găsești în salon.

– Ăă, sigur, a zis chelnerița, înroșindu-se.

– S-a întâmplat ceva, Vanessa? a întrebat Olivia.

– Nu, o prostie de fapt, nu o găsesc pe Alice. Sunt sigură că este în casă, dar are o criză de încăpățănare; nu vrea să se îmbrace cu rochița roșie pe care i-am cumpărat-o pentru petrecere.

Soneria s-a auzit din nou și un șuvoi de oameni a început să sosească. Vanessa își simțea inima tremurându-i speriată în piept în timp ce întâmpina un cuplu după altul de una singură. În tot timpul acesta, trupul ei o trăgea cu disperare să plece în căutarea lui Alice. Într-un final, când Richard a coborât scara, a reapărut chelnerița, clătinând din cap.

– Îmi pare rău, doamnă Hilton, n-o găsesc nicăieri.

În clipa aceea i s-a părut că lumea își încetinește mișcarea. Sunetele plăcute și voioase ale petrecerii au început să îi zgârie urechile; pianul, sporovăiala, căldura. Vanessa a întors capul către soțul ei.

– N-o găsește nimeni pe Alice.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Vanessa, se ascunde pe undeva prin casă. O face dinadins. George, Martha, mă bucur tare mult să vă văd, a zis el, pășind înainte ca să dea mâna cu noii sosiți.

– Îmi pare rău, Richard, trebuie să o caut. Ceva nu e-n regulă.

Vanessa a zâmbit amabilă spre oaspeți, l-a lăsat pe Richard singur și a traversat în grabă holul, cu pantofii ale căror tocuri țacăneau zgomotos pe dale și strigând-o pe Alice în timp ce înainta.

Bucătăria era plină de aburi și de un miros de mâncare care i-a întors stomacul pe dos. A alergat spre partea din spate a casei, răsucindu-și gleznele în pantofii cu tocuri când a ajuns în dreptul cămării.

– Alice!

Orbecăind la ușa din spate, a deschis-o spre grădina în care se vedeau contururile jucăriilor lui Alice, risipite peste tot.

– Alice!

Tocurile i se afundau în noroi în timp ce a fugit spre magazia pentru biciclete și a deschis ușa. A pipăit prin întuneric, fără să zărească nimic, până ce a dat de întrerupător. Clic. Când ochii i s-au obișnuit cu lumina puternică, s-a dat înapoi și a simțit un gol în stomac la vederea standului de biciclete aproape gol. Numai două biciclete, unde altădată erau patru; un loc gol acolo unde trebuiau să fie bicicletele lui Leo și a lui Alice. Inima îi bubuia atât de tare, încât abia mai putea

respira când a alergat înapoi în grădină și a ieșit pe poarta din lateralul casei, care ducea spre aleea de acces din față.

Ultima discuție cu fiica ei îi răsună în urechi: *N-o găsesc pe Snowy.*

Pe lângă mașinile care se înșiruiău în lungul aleii, s-a repezit la ușă în pantofii ei roșii cu tocuri înalte, auzind hărmălaia de voci, râsete, frânturi de vorbe: *o seară frumoasă.... casă minunată... încântați de invitație...* Richard stătea în prag, dând mâna cu oamenii, când s-a repezit spre el.

– Ceva nu e în regulă, Richard. Ar trebui să pornim cu mașina prin zonă, să îi căutăm. Cred că Alice s-a dus după Leo la casa parohială, să își caute cățelușul. Bicicleta ei a dispărut.

– Ce tot vorbești? Ne sosesc oaspeții, nu putem pleca! Pentru numele lui Dumnezeu, sigur nu e în grădină? Dacă s-a dus după el, cel puțin sunt împreună.

Încerca să le zâmbească musafirilor, dar unii dintre ei se încruntău îngrijați.

– Leo probabil nici nu și-a dat seama că l-a urmărit. Richard, te rog, sunt îngrijorată. Ceva nu e în regulă.

Și-a înfipt unghiile în brațul soțului ei, care s-a retras zâmbind în semn de scuze spre oaspeții care se aflău în fața lui.

– Ca întotdeauna, îți faci prea multe griji, i-a șoptit el. Nu ai nici un motiv să fii îngrijorată. Nu îmi face asta acum. Vrei să-mi strici seara?

– Fiica noastră a dispărut, Richard! a zis Vanessa ridicând tonul, astfel încât mai mulți oameni s-au întors să o privească. Trebuie să sunăm la poliție!

– O, Doamne, Vanessa, îmi pare atât de rău, a zis o femeie mai în vârstă, într-o rochie verde-smarald, care a atins-o pe braț. Dumnezeule mare, Richard, ce grozăvie, pot să ajut cu ceva?

Richard a privit în jur, a văzut marea de chipuri care îl pironău cu priviri care așteptău să facă ceva, apoi a întors capul spre chelnerul aflat lângă el.

– Poți tu și încă doi angajați să luați câteva lanterne și să o căutați pe fiica mea, Alice, pe domeniul din jurul casei? Are șase ani și este îmbrăcată într-o rochie roșie, nu-i așa, Vanessa? Eu caut în casă. Te rog să încerci să rămâi calmă, Vanessa. N-a pățit nimic.

– Eu o să cobor pe potecă, poate dau de ei acolo, a zis Vanessa, aruncând din picioare pantofii și trăgându-și cizmele negre, din cauciuc, în timp ce se lupta cu teroarea care o cuprindea.

Aleea se blocase acum de mașini, iar zăpada care cădea oblic era luminată de farurile automobilelor. Câțiva oaspeți au coborât geamurile când a trecut în grabă pe lângă mașina lor, făcându-i semne cu mâna și strigând-o voioși.

Când a ajuns la capătul aleii, i-a văzut pe Leo și pe Bobby venind spre ea, pe lângă șirul de automobile.

– Leo! Slavă Domnului!

S-a grăbit spre el, alunecând în clipa în care s-a agățat de ghidonul bicicletei lui.

– Leo! Unde este Alice? Ai văzut-o? Ne-am gândit că a venit după tine pe bicicletă.

Leo o privea cu chipul împietrit, cu nasul și urechile de un roșu aprins.

– Nu, n-am văzut-o. Ce s-a întâmplat, mamă?

– Ești sigur? Ah, Leo, unde e?

A încercat să își stăpânească panica ce amenința să o covârșească în timp ce cu ochii străbătea peluza din fața casei, vedea razele lanternelor care cercetau întinderea de zăpadă și auzea glasurile angajaților care strigău numele ficei sale. A simțit că i se taie picioarele, iar Leo a dat drumul bicicletei și a ajutat-o să se așeze pe banca acoperită cu zăpadă, în timp ce Richard venea în goană spre ei.

– Unde este Alice, Leo, Bobby? A venit după voi?

Ochii lui Leo s-au mărit văzând haosul care îl întâmpina acasă.

- Eu m-am dus să îl iau pe Bobby, așa cum mi-ați spus. N-am văzut-o pe Alice! Tremura de frig, zăpada îi albise căciula și paltonul.
- În casă nu este și nu o găsește nimeni nici pe domeniu. Trebuie să fi venit după tine! a zis Vanessa, privindu-l insistent pe fiul ei. Cred că îi era teamă că a fugit cățelușa înapoi la casa parohială.
- Imposibil. Am pedalat prea repede, a zis Leo, cu ochii mari.
- Noi sigur n-am văzut-o, doamnă Hilton, a adăugat Bobby.
- Vanessa a simțit că se prăbușește în clipa aceea, că o înghite un val de isterie în același timp în care viscolul cobora peste ei.
- Trebuie să te duci după ea, Leo! Trebuie să o găsești și să o aduci înapoi.
- Mă duc eu, a zis Richard, luând bicicleta de la fiul lui și încheindu-se la palton.
- Dacă o luați pe alee, eu plec înapoi prin pădure, pe unde am venit, a zis Bobby.
- Vanessa a simțit că îi pierde vocea.
- Ce facem, Richard? Nu știu ce să fac. Unde este? S-a uitat către soțul ei cu priviri stăruitoare, în timp ce întorcea bicicleta. E atât de frig!
- Chelnerii pe care Richard îi trimisese în căutarea lui Alice au reapărut.
- Am căutat peste tot, domnule Hilton, în magazine, pe domeniu, în grădini. Nu este nici afară, și nici în casă.
- Richard s-a uitat la soția lui și a început să pedaleze.
- Sună la poliție, Vanessa. Acum.

– Sienna, unde ești? a strigat Vanessa în întunericul care o înconjura cu o repeziciune înspăimântătoare.

A coborât din nou cu picioarele pe iarba acoperită de zăpadă și a privit în jur. Vântul rece îi vuia pe la urechi, dar o auzea pe Helen strigând numele Siennei undeva în spatele casei, în timp ce muncitorii le priveau cum țâșnesc dintr-o parte în alta panicate. Și-a spus că trebuie să se calmeze și să respire adânc. Sienna nu dispăruse de mult timp; cu siguranță urma să apară alergând după colț în orice moment. Nu dispăruse, se ascundea numai. Nu puteau să piardă un alt copil; nu se putea întâmpla din nou.

A auzit scrâșnet de roți, iar porțile s-au deschis și automobilul Volvo al lui Leo a intrat pe alee. Pământul arunca pietricele în jurul picioarelor ei, ca pe niște scânteii de artificii, în timp ce mașina se îndrepta spre ea. Leo a oprit lângă ea și a deschis geamul.

– Ce cauți afară, mamă? Aproape s-a lăsat întunericul.

Leo se uita la ea încruntat, iar căldura din mașină s-a prelins în aerul înghețat din jurul ei.

– Aveți nevoie de ajutor să o căutați? a strigat unul dintre muncitori.

– Da, vă rog! i-a răspuns Vanessa, înaintând spre el și ignorându-l pe Leo, neputând să dea cu ochii de el. Poartă o haină roșie.

Simțea că tot corpul îi tremură violent.

– Ce se întâmplă, mamă, pe cine cauți? a întrebat Leo străfulgerând-o cu ochii mari. Ce s-a întâmplat?

Vanessa s-a întors și l-a privit pe fiul ei, forțându-se să îi răspundă.

– N-o găsim pe Sienna. Era aici, se juca în zăpadă.

– Ce? Cum adică n-o găsiți? Încruntă din sprâncene, încercând să înțeleagă. De câtă vreme o căutați?

– Nu știu, nu de mult. Helen m-a găsit în dormitorul meu și m-a întrebat unde este. Eu am urcat numai ca să-mi iau mânușile, a zis Vanessa, începând să plângă.

– Mamă, nu-ți face griji, apare ea. Ne vedem în casă, trebuie să intri, că ai înghețat de frig. O caut eu. Probabil se ascunde pe undeva.

Leo s-a uitat spre casă, cu priviri neliniștite.

– Era aici. Se juca. Nu poate fi departe, a zis Vanessa, dar Leo pornise deja spre casă, parcase și sărise din mașină.

L-a privit printre lacrimi, neputând să respire bine și a văzut că Helen a reapărut în fața casei. Totul i se părea ireal, ca un film alb-negru, cu noaptea care se lăsa și zăpada albă care acoperea pământul, iar Leo și Helen gesticulând frenetic unul spre altul. Parcă se vedea pe ea și pe Richard în noaptea aceea. Parcă s-ar fi întors în timp.

Nu se poate, nu se poate întâmpla iar, și-a zis ea, iar, și iar. Când a ajuns lângă casă, Leo ținea un braț pe umerii lui Helen.

– Am s-o gălesc, Helen, am s-o gălesc, îi spunea el aruncând o privire spre Vanessa, care tremura de frig. Poți să o duci pe mama înăuntru, Helen? a zi el, apoi a luat-o la fugă în jurul casei, strigând-o pe nume pe Sienna iar, și iar.

Plângând incontrollabil, Helen a venit spre Vanessa și a luat-o de braț, ca să o conducă în casă. Aceasta a simțit căldura care venea dinspre sobă când Helen i-a tras un scaun lângă foc și a ajutat-o să se așeze. Muncitorii angajați stăteau în jur, de parcă așteptau în fața biroului șefului lor, neștiind ce să facă, cu capetele plecate. Helen i-a scos paltonul Vanessei și i-a pus o pătură pe genunchi.

– Îmi pare rău, a zis Vanessa încetișor. Am urcat numai ca să îmi iau mănușile.

– Stai aici, s-a răstit Helen la ea pe un ton pe care nu i-l cunoștea.

Vanessa a rămas cu privirile pironite în podea, cu mintea incapabilă să proceseze ce se întâmpla, în timp ce vocile și zgomotele din jur o înțepau ca niște săgeți.

– Sienna! a auzit-o pe Helen strigând iar, dincolo de fereastră. Sienna, unde ești? Dacă te ascunzi, nu e amuzant. Mami și tati sunt foarte îngrijorați.

A pierdut noțiunea timpului pe măsură ce noaptea s-a lăsat complet. Cineva i-a adus o ceașcă de ceai și i-a pus o pereche de papuci în picioare, iar oamenii continuau să strige numele Siennei. Nu știa cât timp a stat acolo, dar deodată s-au aprins luminile în bucătărie și strălucirea lor a făcut-o să tresară.

– E întuneric, Leo, trebuie să chemăm poliția, a auzit-o spunând pe Helen. Este ger afară.

– Mă duc în pădure cu câinii și cu muncitorii. Poate a căzut și s-a rănit.

– Are șapte ani și afară ninge. Într-o oră ar putea fi moartă, a început Helen să plângă. Nu știu ce să fac. Unde e?

– Uite, m-am gândit la ceva. Poate s-a dus acasă la Dorothy.

– Am sunat-o, nu e acolo.

– Dar ai fost acolo să vezi? Ar putea să se ascundă undeva. În șopronul lui Peter sau pe-acolo. Poate te duci să arunci o privire. Rahat, dacă se află, s-a zis cu noi, a adăugat Leo încet.

– Despre ce vorbești?

Lacrimile curgeau neconținut pe fața lui Helen, avea ochii roșii.

– Am semnat totul astăzi; suntem băgați în rahat până la gât dacă se întâmplă ceva ce periclitează ședința de consiliu de mâine. Dacă află presa? Vor scoate din nou la lumină povestea cu Alice.

– Nu-mi pasă de asta. Eu mă duc la Dorothy, a zis Helen. Și dacă nu este acolo, sun la poliție.

A ieșit din casă în goană.

– Mamă? Mamă? a îngenunchat Leo lângă Vanessa. Când ai văzut-o ultima dată pe Sienna? Ai zis că voiati să faceți un om de zăpadă.

– Ce? a zis ea.

– I-ai spus lui Helen că voiati să faceți un om de zăpadă, dar pe urmă te-a găsit singură în casă. De ce ai intrat? a întrebat Leo.

Vanessa a început să plângă.

– Nu știu, nu-mi amintesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Leo s-a ridicat și a făcut câțiva pași, înnebunit de grijă. Ai văzut-o de la fereastră? Mamă? Ai văzut-o pe Sienna de la fereastră?

Vanessa se holba la fiul ei.

– Când?

Ochii lui Leo s-au umplut de lacrimi.

– Azi, când erai în dormitor. Înainte ca Sienna să dispară.

Vanessa a încercat disperată să dea timpul înapoi. O vedea pe Sienna în hol, ca într-o fotografie. Pașii lui Leo îi făceau rău. A început să își amintească: avusese nevoie de ceva, se dusesse înăuntru ca să ia ceva...

– Aveam nevoie de mănuși. M-am dus în camera mea. Și m-am uitat pe fereastră la bărbatul acela plecând pe alee.

– Care bărbat?

Privirile lui Leo s-au oprit asupra ei.

– Bărbatul care era în biroul tău.

După-amiaza începea să îi revină în minte în imagini dezordonate, fără legătură între ele.

- Avea ochi albaștri.
- Cine? Cine a intrat în biroul meu? Era unul dintre muncitorii de la mutări?
- Nu știu.

Vanessa a simțit cum îi vine tot sângele în urechi în timp ce se străduia să își amintească. Memoria ei era ca o ușă încuiată, pentru care avea o sută de chei, dar nu știa care este cea bună.

- Nu avea uniformă. I-am spus că nu-ți place să între nimeni în birou și a plecat. S-a dus pe alee.

- În aceeași direcție în care a plecat Sienna? Spre căsuța din copac?

Leo o privea cu atenție.

- A mers spre poartă. Cred că a plecat. Era singur, părea...

- Ce, mamă? Cum părea? s-a răstit Leo la ea.

- Nelalocul lui, a zis Vanessa.

- Îți amintești cum arăta?

- Nu prea, în afară de ochii de un albastru foarte deschis.

- Stai aici, la căldură, mamă. Mă întorc repede.

Leo a ieșit în grabă din încăpere.

Ușa s-a trântit. Auzea oameni care o strigau pe Sienna, dar vocile lor erau tot mai slabe; se îndepărtau tot mai mult. Încăperea s-a răcit, dar ea a rămas pe loc, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Apoi a auzit o altă voce, una pe care nu o cunoștea.

- Doamnă Hilton? Mă auziți?

A ridicat privirile și a văzut un bărbat cu părul negru și mustață care își trăgea un scaun lângă ea.

- Sunt detectivul-inspector Hatton. Pot să mă așez aici, lângă dumneavoastră?

Vanessa s-a uitat spre ușă, unde stătea Leo, cu ochi mijiți, apoi și-a întors privirea spre polițist.

- Ați găsit-o? a întrebat. Ați găsit-o pe Alice?

12. WILLOW. Joi, 21 decembrie 2017

Willow s-a așezat comod în fotoliul din sufragerie și a apăsă butonul de oprire din aplicația audio de pe telefonul ei mobil. După ce s-a întors în biroul șefului ei și i-a dat lui Leo Hilton cana cu ceai, s-a prefăcut surprinsă că își uitase telefonul pe masă cât timp pregătise ceaiurile. L-a băgat înapoi în buzunar.

Înainte de a pleca de la birou, cercetase încă o dată dosarul pentru consiliul de planificare urbană și descoperise cu groază un folder pe care nu-l observase înainte și care conținea un raport pe care nu-l văzuse niciodată, intitulat „Raport de excavare a solului“. Era un document complet diferit față de evaluarea arheologică pe care Mike i-o arătase chiar la începutul proiectului. Mike trebuie să fi comandat raportul de excavare pe la spatele ei, a conchis Willow. Era scris de un bărbat pe nume Edward Crane de la firma Pre-Construct Archaeology, din Portsmouth. Avea vreo zece pagini, iar ultimul paragraf rezuma că stratul de sol aflat imediat sub cel vegetal fusese îndepărtat în cinci zone diferite, în partea din spate a casei parohiale și nu se găsiseră rămășițe umane. Crane concluziona că nu există nici un motiv să creadă că cimitirul menționat în evaluarea arheologică ar fi avut o dimensiune semnificativă, iar dacă existau rămășițe umane, ceea ce era de așteptat la un proiect de asemenea magnitudine, pe un teren pe care nu se construisese anterior, ar trebui să fie ușor de excavat.

Willow a simțit cum i se strânge inima. *Cimitirul menționat în evaluarea arheologică.* Își amintea foarte limpede că Mike lucra la evaluarea arheologică înainte să fie cooptată în echipă și că îi spusese că nu apărea nimic. Cu mâini tremurânde, a printat raportul.

Nu avea prea multă experiență în privința evaluărilor arheologice teoretice, dar știa că nu implică săpături, ci sunt numai colacionări ale unor dovezi de bibliotecă despre respectiva zonă. Dacă a existat, de pildă, o așezare romană pe acel pământ, sau dacă au fost găsite vreodată artefacte acolo, trebuia ca lucrurile astea să apară.

Și-a frământat creierii, încercând să își amintească discuția avută cu Mike în legătură cu evaluarea arheologică. „Dezvoltatorii imobiliari așteaptă întotdeauna până ce contractorii au săpat fundația și apoi inspectează aceste excavații pentru a vedea dacă există artefacte arheologice“, îi spusese el, foarte nonșalant, când îl întrebase. „Prin urmare, nu ar afia că se afia ceva dincolo de suprafață înainte de a începe să sape fundațiile.“

Citind raportul din nou acum, simțea că i se face rău. Îl întrebase pe Mike dacă îl poate citi la momentul acela, iar el i-l printase, dar documentul din folderul care conținea documentația și cel pe care i-l dăduse el nu erau unul și același. Lipseau cel puțin două pagini din cel pe care îl citise, dintre care una spunea că pe o hartă locală, datată 1895, apărea o mică zonă cenușie marcată „cimitir“ pe terenul din spatele casei parohiale.

Rămăsese în birou ținută pe scaun, năucită; era dovada de care avea nevoie pentru a înțelege că Mike o trăsese sfoară, dar nu era de ajuns ca să-l înfrunte. Mike putea pretinde că a făcut raportul ca s-o ajute, sau ca să câștige timp. Îi mai trebuia ceva.

Îi venea rău când se gândea la propria stupiditate, la faptul că avusese încredere în el – până acum. După ce și-a găsit o scuză ca să lucreze de acasă după-amiază, a stat și a ascultat înregistrarea de zece minute a discuției dintre șeful ei și client asupra proiectului la care lucrase timp de un an împreună cu ei.

Leo începuse prin a recunoaște meritele ei, spunând că făcuse o treabă excelentă și cum antrenase întreaga comunitate, mai bine decât îndrăznise el să spere. Mike

a fost de acord că fusese alegerea perfectă, acesta reprezentând primul ei proiect major, iar ea fiind atât de dornică să se afirme. O denumise „maleabilă” și spusese că folosirea farmecului ei în ofensiva față de săteni se dovedise o diversiune reușită.

Din punctul acela, discuția se mutase către cimitir, iar Willow a simțit că-i fuge pământul de sub picioare.

– Așadar, cu siguranță cei de la Blakers nu vor insista să facă propriile excavări înainte de a semna? întrebuse Leo, referindu-se la dezvoltatorii cărora era pe punctul de a le vinde aprobarea de construcție pentru dezvoltarea complexului imobiliar Parcul Tiselor, în valoare de cinci milioane de lire.

– Nu, săpăturile arheologice propriu-zise costă sute de mii de lire, rostise Mike cu voce joasă, și nu vor investi o asemenea sumă decât dacă au un motiv întemeiat. Îl cunosc pe Ed de la Pre-Construct de pe vremea când eram colegi la universitate; înțelege cum funcționează lucrurile de genul acesta și a fost de acord să sape în locurile în care i-am cerut eu. Din fericire, zona reprezentată în harta cea veche nu era cea unde ai spus tu că se află cimitirul – era câmpul de alături –, așa că am putut să lucrăm pe-alături de el.

– Iar Blakers nu ne poate da în judecată?

– Nu, noi am făcut raportul de excavație. Ar fi putut face una mai vastă, dar nu au vrut să arunce pe geam o sută de mii. De fiecare dată când construiești pe teren vacant, îți asumi un risc. Știu și ei asta. În plus, dosarul poartă numele lui Willow, iar dacă s-ar întâmpla ceva, aş putea susține că este primul ei proiect de genul acesta. Că nu a urmat protocolul și nu mi-a dat să verific excavația efectuată de Pre-Construct. Dar nu se va ajunge la asta.

– Ar fi de acord, la o adică? a zis Leo. Ar minți pentru tine?

– Categorie. Am ajuns să o cunosc destul de bine și nu ne va pune probleme. E foarte dornică să facă o carieră în domeniul ăsta. Și chiar dacă va face probleme, va fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Dosarul depus poartă semnătura ei, deci conținutul său cade în responsabilitatea ei. Va apărea ca incompetentă dacă va opune rezistență și n-o să vrea asta.

Willow derulase conversația la început și o ascultase de mai multe ori, luând notițe, până ce nu a mai suportat să o audă. Timp de un an își dăduse osteneala ca proiectul să fie aprobat, folosindu-se de toate cunoștințele sale, interpretând convenabil toate regulile posibile, întâlnindu-se cu consilieri și localnici, ba chiar și cu părinții iubitului ei, fermecând pe oricine era nevoie, pentru ca dosarul să fie aprobat. În tot acest timp, a crezut că a câștigat respectul lui Mike, că luptă laolaltă și că în sfârșit este luată în serios. Și totul era o minciună. Nu numai asta, dar îi foloseau numele ca să falsifice un dosar ce urma să fie depus, ceea ce era o încălcare a legilor de urbanism care îi putea atrage eliminarea din breaslă.

A lăsat jos telefonul și a scotocit prin geantă, scoțând o copie a evaluării teoretice, căreia, dacă era să te iei după cuvântul lui Mike, ea nu îi acordase întreaga atenție până acum.

S-a așezat și a citit documentul de douăsprezece pagini, asigurându-se că nu ratează nici un cuvânt. Apoi, când a întors ultima pagină, inima a început să îi bată tare. Era o fotografie a unei cutii metalice, cam de dimensiunea unei cutii mari pentru bijuterii, care purta numele „Bella” imprimat pe capac cu litere negre, aplecate, probabil prin gravare. Alături de ea, un carnetel, legat în piele de culoare maro. Sub fotografie era următorul text: *Cutie din metal, carnet legat, circa 1945. Găsit în aprilie 1987 cu ajutorul detectorului de metale, sub salcia cea mare de pe câmpul de est, domeniul Tiselor, lângă vechea casă parohială. Cutia expusă la Muzeul din Brighton, carnetul păstrat la Fortăreață, șoseaua Lewes, Brighton.*

Willow s-a lăsat pe spate în scaun.

– Bella, a zis ea cu voce tare.

Era sigură că acesta era numele străbunicii sale: Bella James. Știa că familia locuise timp de câteva generații în casa parohială, dar așa cum se întâmpla cu orice altceva, tatăl ei o redusese la tăcere când îi pusese întrebări despre trecutul lui. Își amintea că odată căutase numele Bella James pe Google, dar nu găsisese nimic și renunțase, căci nu avea nici un fir, și mai știa că tatăl ei ar dezavua încercările ei. Vederea cutiei i-a amintit deslușit de ce fusese de acord să intre în acest proiect la început: domeniul Tiselor făcea parte din istoria familiei ei și aici, în fața ochilor ei, se găsea probabil o bucată mare din puzzle.

Willow s-a așezat mai bine pe scaun și a încercat să gândească rațional. Poate că era naivă înfuriindu-se așa; poate că era nevoie să păcălești puțin sistemul ca să ți se aprobe un proiect de asemenea dimensiuni. Nu-i plăcea faptul că Mike o mințise, dar când spusese că o cunoștea destul de bine, de fapt habar nu avea cine era și ce motive o mânau. Așa că, dacă era să fie cinstită, și ea se făcea vinovată de lipsă de onestitate. Adevărul era că Mike nu știa cu cine se pune. Dacă se ajungea la asta, nu îi era teamă să îl înfrunte pe el și pe Leo și nu îi era teamă să își apere propriile interese. Trebuia să aibă mintea limpede, să-și păstreze luciditatea și să nu se mai comporte ca o victimă.

În mintea ei a început să se înfiripe un plan. Fortăreața din Brighton, unde era păstrat carnetul, era locul unde se țineau toate hărțile vechi ale zonei. Putea afla și singură dacă exista vreo dovadă a existenței unui cimitir în spatele casei parohiale. Apoi, înarmată cu această informație, avea să-i facă o vizită lui Dorothy la Căsuța Tiselor și să afle ce știe. Poate că cimitirul este unul mic, numai câteva pietre vechi de câteva secole, iar rămășițele omenești s-au erodat de mult. Nu putea să îi înfrunte pe Mike și pe Leo înainte de a-și pune datele în ordine, dar știa că avea nevoie să pună mâna pe cât mai multe informații înainte de ședința care urma să aibă loc în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

S-a ridicat să-și ia un pahar cu apă, astâmpărându-și răsufierea grea, ca să-și învingă senzația de vomă. Nu mâncase nimic toată dimineața și era de-a dreptul epuizată. De cum se va termina totul, își va lua câteva zile libere, ca să plece, să doarmă și să se odihnească.

Telefonul a început să bâzâie, iar când a privit în jos a văzut un mesaj de la Charlie. *Bună, iubito, vreau doar să văd ce faci. Ți-am simțit lipsa la prânz. Sper că te simți bine! Păreai obosită de dimineață. O nouă reușită. Te iubesc.*

A scos un oftat de epuizare, și-a aruncat pantofii din picioare și a traversat podeaua cu parchet, spre dormitor. Trebuia să-și dea jos costumul pe care îl purtase la ședință și să se îmbrace în haine comode. Când s-a așezat în fața mesei de toaletă ca să își îndepărteze machiajul, a privit la reflexia ei din oglindă. Semăna din ce în ce mai bine cu mama ei: fața în formă de inimă, buzele subțiri și părul lung, cenușiu, tuns cu breton ca să-i ascundă ridurile de stres, care în ultimele luni începuseră să semene tot mai mult cu cele pe care le purtase mama ei pe chip toată viața. Însă ochii erau ai tatălui ei – pătrunzători, cum spunea Charlie.

A privit în jur. Deținea apartamentul de numai un an, dar era deja locul ei preferat din toată lumea; refugiul ei. Charlie o ajutase mult. Împreună zugrăviseră dormitorul și se îmbătaseră cu cidru ieftin în timp ce munceau; cumpăraseră patul de fier forjat de la un magazin cu antichități din North Laine (eșuând în încercarea de a-l scoate la un preț mai mic); aleseseră și înrămaseră fotografii alb-negru din călătoriile lor prin lume, care acum se înșirau pe pereții holului. Își întinsese la maximum bugetul cumpărând apartamentul din vila victoriană restaurată, aflată la marginea orașelului Hove, ceea ce însemnase că fusese nevoită să facă renovările singură, la sfârșit de săptămână și după orele de serviciu. Până

acum nu reușise să se ocupe decât de dormitor și de parchetul care se întindea din bucătărie până în camera de zi. Ei și lui Charlie le luase mai bine de două luni să îl rașcheteze, să îl întărească și să îl lustruiască, dar arăta minunat acum. Din bucătărie se ieșea într-un balconaș care dădea spre o grădină comună, unde își petreceau serile de vară. Știa că Charlie ar fi preferat să-și ia o casă împreună, dar ea avea nevoie de propriul spațiu, de un loc unde să se poată ascunde și să nu trebuiască să zâmbească și să se prefacă mereu că totul merge bine.

S-a dezbrăcat și s-a îndreptat spre baia zugrăvită într-un verde-avocado, care încă nu intrase pe lista de renovări. A dat drumul dușului, așteptând să se încălzească apa. Simțea nevoia de a i se destăinui lui Charlie, dar el era genul care își face prea multe griji și exista pericolul de a o face să se simtă și mai rău. Iar cu tatăl ei nu putea vorbi, pentru că nu îi spusese încă nimic despre faptul că lucra pentru familia Hilton – trădarea supremă.

A închis ochii, imaginându-și chipul tatălui ei când avea să-i spună ce făcuse. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai sigură era că trebuie să înfrunte ceea ce făcuse de una singură; dansase cu diavolul apucându-se de proiectul ăsta, de ce o surprindea că se arsesese?

A ieșit de sub duș și s-a uscat, și-a masat pielea obosită cu unt de cacao, apoi s-a îmbrăcat cu o pereche de jeanși și un hanorac moale. S-a așezat pe pat ca să-și usuce părul, iar după ce i-a răspuns lui Charlie la mesaj, și-a deschis laptopul. În timp ce cursorul rămăsese suspendat deasupra barei de căutare, i-a revenit în minte conversația avută cu mama lui Charlie. *Nimeni nu mai vorbește despre Alice. Sărmana Vanessa, cred că trăiește un calvar neștiind ce s-a întâmplat cu fetița.*

Neliniștită, a tastat cuvintele *Hilton, Kingston, Lewes*. Primul rezultat a fost un articol din *Lewes Gazette*, datat 7 ianuarie 1970: *Marele mister nerezolvat al dispariției lui Alice Hilton*. Sub titlu era o fotografie alb-negru a unei fetițe cu cârlionți și fundițe în păr, care zâmbea la ceva în depărtare. Același portret care era expus în holul de la Conacul Tiselor, un portret care devenise sinonim cu dispariția lui Alice. Willow a citit mai departe:

Într-o dimineată rece din ianuarie 1970, la o săptămână după dispariție, sute de voluntari care au primit zi liberă pentru a putea căuta o fetiță de șase ani dispărută au străbătut zona Sussex Downs acoperită de zăpadă, până la apusul soarelui. A fost o imagine de neuitat, căci fiecare participant stătea la o depărtare de douăzeci de metri într-un șir lung de o milă, pentru a putea verifica zece mile pătrate în cadrul căutărilor organizate de detectivul-inspector Mills de la Poliția din Sussex; o strădanie minuțioasă, în decursul căreia fiecare voluntar a avut mare grijă să nu rateze nici cel mai mic detaliu care fi putut da poliției indicații privind unde ar putea să se afie fetița.

„Voluntarii au nevoie de o pregătire de bază înainte de a participa la o asemenea acțiune“, a zis inspectorul Mills, detectivul care conduce cazul. „Totul trebuie făcut cu cea mai mare atenție și foarte meticulos. Chiar și o bucată ruptă dintr-o haină sau o mănușă poate fi dovada care hotărăște soarta unui întreg caz.“

În urmă cu o săptămână, mica Alice Hilton a dispărut de la petrecerea de revelion dată în casa părinților ei din Kingston, lângă Lewes. Echipa de căutători de săptămâna aceasta a fost una dintre cele mai mari organizate vreodată în Anglia, iar mama lui Alice, Vanessa Hilton, nu și-a pierdut speranța ca fata să fie în viață.

„Nu ne putem opri din căutat. Poate este undeva, rănită sau poate s-a rătăcit, poate este ținută captivă. Vă rog, dacă v-ați aflat în zonă în ajunul Anului Nou, opriți-vă o clipă și gândiți-vă. Dacă o singură persoană își

amintește ceva, ne-ar putea oferi cheia dispariției ei. Dacă ați văzut ceva, oricât de nesemnificativ vi s-ar părea, sunați la poliție, la numărul de urgențe.”

Willow a derulat în josul paginii, până la o fotografie cu Vanessa și Richard Hilton înghesuiți unul în altul la o conferință de presă. Cu chipuri cenușii, ochi mari și uluiți, stăteau la o masă lungă în fața unui panou mare pe care scria *Poliția Sussex*, cu un șir de microfoane în fața lor. Își imagina foarte clar conferința de presă: încăperea de un alb desăvârșit, zgomotul asurzitor al obturatoarelor aparatelor foto și cacofonia strigătelor ziariștilor. Articolul continua, așa cum se făcea întotdeauna, menționând suspectul principal.

Un martor anonim, ultima persoană care a văzut-o pe Alice în viață, ajută în acest moment în anchetă. Poliția a confirmat că agenții au găsit o batistă murdară de sânge de aceeași grupă cu a lui Alice, în apropiere de locul unde a dispărut și de aceea tratează dispariția copilei drept una suspectă.

Dorothy Novell, o localnică implicată în acțiunea de căutare, i-a spus reporterului nostru: „Suntem toți foarte îngrijorați pentru Alice și ne rugăm să fie găsită vie și nevătămată”.

Inspectorul Mills a mulțumit tuturor celor implicați în căutare și a cerut publicului să rămână vigilent.

Willow a simțit că îi bate inima mai tare când a citit cele spuse de Dorothy. Poate că Dorothy îl cunoscuse pe Bobby și va fi de acord să îi vorbească despre tatăl ei și îi spună cum era ca tânăr când o va întreba ce știe despre cimitir.

S-a lăsat pe spate, peste perne și s-a întors la articolele găsite de motorul de căutare. A dat de un altul, datat 14 iulie 1980, care era însoțit de o fotografie alb-negru a tatălui ei de când era copil și de titlul: *Dispărută fără urmă: Alice Hilton – după zece ani*.

Au trecut zece ani de la acea seară fatală din ajunul Anului Nou în 1969 și, în ciuda investigației extinse a poliției și a miilor de ore petrecute în căutarea micuței Alice, Vanessa Hilton nu este cu nimic mai aproape de aflarea celor petrecute cu fiica sa.

„Este greu să spui ce este mai rău”, spune Vanessa Hilton, „să știi că ți-a fost răpit sau ucis copilul, sau să știi că a dispărut și ar putea fi oriunde, supus cine știe căror orori și să nu găsești niciodată răspunsul privind ce s-a întâmplat. În timp ce fărâma de speranță că fiica ta este încă în viață ți-ar da un motiv să mergi mai departe, lipsa unei încheieri și gândul neostoit te pot aduce în pragul nebuniei.”

Willow s-a întors la pagina de căutare și a remarcat un articol din *Lewes Chronicle*, datat 8 februarie 1968, anul dinaintea dispariției lui Alice.

Un fermier din East Sussex este „complet distrus” după ce turma sa de vite de lapte a fost sacrificată, ca urmare a depistării îmbolnăvirii cu tuberculoză bovină.

Richard Hilton, din orașelul Kingston aflat în apropiere de Lewes, spune că va trebui să o ia de la capăt, după ce testele de rutină au detectat boala. Aproape jumătate din vitele omorâte erau gestante, ceea ce a înrăutățit și mai mult situația.

Domnul Hilton a spus: „Nici nu pot exprima în cuvinte ce simți când vezi cum este omorâtă vaca pe care ai crescut-o de când era o vițelușă. Soția mea a plâns. Am fost lângă ele din ziua în care s-au născut“.

Willow s-a uitat la fotografia tatălui ei de pe consola căminului, aflată vizavi de ea. Știa foarte puține despre ziua în care dispăruse Alice, dar ceea ce știa era că Bobby și tatăl lui petrecuseră ziua sacrificând cireada, din cauza unei epidemii de tuberculoză. Citind articolul, era ușor de dedus că Nell și vacile bunicului ei fuseseră cel mai probabil infectate de cireada de la ferma Hilton.

Willow a lăsat să-i scape un oftat în timp ce s-a apucat să adune ceea ce-i trebuia ca să meargă la Fortăreață. Înșelătoria lui Mike o afecta cu atât mai mult cu cât proiectul avea o însemnătate personală. Petrecuse un an fără să-i spună tatălui ei despre proiect, știind că el s-ar fi înfuriat, și oricum a fost păcălită. Poate asta era karma ei pedepsind-o pentru că l-a trădat. Nu făcuse nimic greșit când și-a asumat proiectul, dar ar fi trebuit să fie sinceră cu el. Era timpul să-i spună despre proiect și să primească binecuvântarea lui, ca să poată amândoi să meargă mai departe.

Willow a hotărât, îndreptându-se spre ieșire, că avea să se ducă la Fortăreață și de acolo, direct la tatăl ei. A format numărul lui și a ascultat mesajul înregistrat pe robot. „Tată, eu sunt, trebuie să vorbim. Vin pe la șase; poate comandăm ceva de mâncare.“

Când a încheiat apelul, a simțit un alt val de greață și a ajuns la baie la timp pentru a vomita puținul pe care îl mâncase în ziua aceea. După aceea s-a șters la gură și s-a dus la bucătărie să-și toarne un pahar de apă. Minunat, avea o toxiinfecție, era complet epuizată, dar trebuia să tragă de ea, trecutul nu mai putea aștepta. Și-a luat cheile, s-a încălțat cu pantofii de sport și a deschis ușa. Se simțea copleșită de neliniște la gândul că îl va vedea pe tatăl ei, dar, și-a spus în gând, exista o mică șansă să nu se înfurie. Poate va fi mândru de ea și dispus să vorbească despre viața pe care o petrecuse la casa parohială, despre Nell, despre cimitir și Bella James. Și dacă așa stăteau lucrurile, o imensă povară avea să i se ridice de pe umeri, dar vârtejul din stomac îi spunea că era foarte puțin probabil ca tatăl ei să se împace cu ideea.

13. NELL. Decembrie 1969

– A reușit să rețină ceva fluide? a întrebat doctorul, luând termometrul din gura lui Nell.

Nell îl vedea cum privește atent la termometru, peste ochelarii de citit. Îi părea foarte bătrân; avea barbă albă și mâinile îi tremurau.

– De ieri, nimic, nu cred, a zis tatăl ei încet, în timp ce Nell se uita pe fereastră la norii de pe cer, căutând din nou printre ei chipul mamei sale.

Nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de rău. Bobby rămăsese lângă patul ei cât timp tatăl ei a chemat doctorul. Începuse să moțăie și când s-a trezit, a privit pe geam și a văzut tot felul de forme în nori – animale la început, apoi, încet-încet, s-a limpezit o față cu nas, gură, părul lung, lăsat pe spate. Tot uitându-se, a văzut cum apare o mână, un pumn și cinci degete, iau unul îi face semn să o urmeze.

– Bobby, cred că o văd pe mama printre nori, spusese ea.

Ațipise din nou după aceea și, când se trezise, la capătul patului se afla un bărbat care ținea un stetoscop la gât. Îi șoptea ceva tatălui ei, care era foarte palid și speriat.

Și-a coborât privirile spre patul ei și și-a închipuit-o pe mama sa stând lângă ea, mângâind-o pe păr, ținând-o de mână. Tare mult și-o dorea pe mama alături. Cum era posibil să îi fie atât de dor de o persoană pe care nici nu o cunoscuse?

Tatăl ascunsese toate fotografiile mamei sale, dar găsisese două în sertarul lui de jos, printre hainele mototolite. Într-una dintre ele, avea capul înclinat într-o parte și ochii mijiți, de parcă râdea atât de tare, că o durea burta. Ochii ei sclipeau atotștiutori și înțelepți; Nell și-a imaginat că spunea totul cu ei, fără să fie nevoie să vorbească. Părul îi era aranjat în onduleuri moi, lung și blond, pielea deschisă la culoare, cu pistrui pe nas. La fel ca Nell. A stat așezată pe covor în camera tatălui ei, cu privirile pironite asupra fotografiei până ce i-au amorțit picioarele, apoi și-a întors atenția către a doua fotografie, în care erau mama și tatăl ei la nuntă, dansau împreună, cu obrajii atingându-li-se. Își trecuse degetul peste rochia lungă de nuntă a mamei sale, imaginându-și atingerea dantelei și cum se mișca, cum mirosea mama ei. Nu-i plăcea să îl întrebe pe tata despre ea, dar pe Bobby îl întreba de câte ori avea ocazia. El avea șapte ani când murise mama și și-o amintea destul de bine, deși în ultimul timp se temea că amintirile începuseră să se șteargă; ca scenele dintr-un film care încep să se estompeze.

– Tata zâmbea mult când trăia mama, i-a spus el. Îmi amintesc că râdea mai mult. Acasă era altfel, mai cald, mai primitiv. Erau fiori pe masă la cină și îmi amintesc că stăteam lângă foc în balansoar. Îmi cânta până adormeam. Îmi amintesc că spunea că speră să fii fată. Îmi amintesc cum i se mișca burta când erai în pântecul ei.

– Nu crezi că eu sunt vinovată, nu-i așa, Bobby? întrebese Nell.

– Pentru ce?

– Pentru că mama a murit născându-mă.

– Nu este vina ta, Nell. Nașterea de copii este o treabă periculoasă. Toată lumea știe asta, a zis el, încercând să pară mai adult decât cei treisprezece ani ai săi.

Nell nu știa asta și se îndoia că Bobby o știa. Părea ceva ce spusese tatăl lor într-un moment când dorise să schimbe subiectul pentru că nu mai voia să răspundă la întrebări. Îl auzise o dată pe Bobby întrebând ce se întâmplase când murise mama lor, la care tata replicase așa: „S-a dus, fiule. Știu că este greu, dar trebuie să acceptăm ce s-a întâmplat“.

Doctorul Browne a început din nou să vorbească, readucând-o în prezent.

– Trebuie să fie internată, Alfred, are nevoie de o perfuzie. Nu este deloc bine.

– Mi-e frig, tată, a zis Nell, clănțănind din dinți atât de tare, că ai fi zis că o să-i cadă din gură.

– Păturile sunt ude, tată, de mult ce transpiră.

Bobby s-a aplecat peste ea, cu chipul încruntat de grijă.

– Nu vreau să mă duc la spital, a zis Nell.

Încerca să fie curajoasă, dar totul era înfricoșător și straniu.

– Nu-ți face griji, Nell, totul va fi în regulă. Îți schimbăm din nou cămașa de noapte și te vei simți mai bine, i-a zis tatăl ei.

– Ce a pățit? a întrebat Bobby.

– Tușește cu sânge, ar putea fi tuberculoză; o să facem niște analize, a răspuns doctorul, punând o mână pe umărul lui Bobby. Dacă se adeverește, spitalul s-ar putea să o trimită la sanatoriul din Portsmouth, la tratament.

– A luat boala de la cireada de vite? a zis Bobby, aruncând o privire disperată spre tatăl lui.

Nell a privit spre micul grup de trupuri care discutau despre ea, uitându-se la ea cum tremură sub păturile ude.

– Despre ce vorbește, Alfred? a întrebat doctorul Browne.

Tatăl ei a clătinat din cap.

– Mi s-au îmbolnăvit vacile; veterinarul spune că este tuberculoză. Am luat-o de la cireada fermei Hilton.

– Ești sigur? Are de gând să te despăgubească?

Alfie a pufnit.

– Nu, dimpotrivă. Încearcă să ne alunge. A vândut tot locul unui dezvoltator imobiliar și mai că ne sapă pământul sub picioare, dar n-o să plecăm nicăieri. Wilfred Hilton mi-a dat mie casa asta.

– Wilfred Hilton, adică tatăl lui Richard?

– Exact. Richard a încercat mereu să ignore că ăsta e pământul meu; face parte din mine, din sângele meu. Și într-o zi Hiltonii vor trebui să accepte acest lucru.

– Dar dacă nu reușești, dacă domnul Hilton te obligă să pleci înainte să mă întorc eu de la spital? a zis Nell, cu lacrimile curgându-i pe pernă.

– Nu plecăm nicăieri, a zis tatăl ei. Peste cadavrul meu.

Doctorul Browne și-a dres glasul.

– Voi trimite o ambulanță mai târziu în seara asta sau mâine-dimineață, după ce vorbesc la spital și mă gândesc la cea mai bună variantă. Va trebui să îi facă radiografie la plămâni. Până atunci ține-o sub supraveghere și sună-mă imediat dacă se înrăutățește situația.

Alfie l-a condus pe doctor la ușă, apoi s-a îndreptat spre Bobby.

– Trebuie să dau de mâncare la vaci și vântul a dărâmat din nou gardul de la capătul câmpului. Poți să stai tu cu Nell?

– Sigur, dar te descurci singur?

– Este în regulă, Bobby. Pot să stau puțin singură, a zis Nell, căutând sub pernă ca să se asigure că încă avea cheia acolo.

– Ești sigură? a întrebat tatăl ei.

– Da, sunt obosită, cred că vreau să dorm un pic.

– Bine, ne întoarcem repede.

De cum s-a închis ușa dormitorului, Nell s-a ridicat în picioare atât de repede, că a simțit cum amețește. S-a oprit o clipă ca să tușească, dar emoția i-a dat puterea să se ridice din pat. Pe picioare nesigure, s-a apropiat de fereastră și a privit afară. Tatăl ei și Bobby se îndreptau către staul; aveau să fie plecați o vreme.

Dacă pleca la spital a doua zi de dimineață, trebuia să vadă camera. Altă șansă s-ar putea să nu mai aibă. N-avea să intre, voia doar să arunce o privire.

Deodată s-a simțit mult mai bine, gândul aventurii care o aștepta o mâna de la spate. Voise să descopere camera împreună cu Alice, dar acum nu mai era timp. Avea să-i scrie din spital.

A înaintat încet de-a lungul palierului, cu pași nesiguri, până ce a ajuns la ultima treaptă, de unde îl văzuse ieșind pe tatăl ei în urmă cu câteva nopți. S-a uitat din nou pe geam, ca să se asigure că era lumină în staul, apoi s-a așezat, și-a trecut degetul peste buza treptei și a tras în sus. Dar ea nu s-a urnit.

Poate era prea slăbită, a încercat din nou, apoi a pipăit cu degetele sub treaptă, până ce a găsit un mic zăvor ascuns în stânga față de gaura cheii. A tras și *clic!* Treapta a sărit.

Cu grijă, simțind că i se învâрте capul, a săltat capacul spre altă lume.

Nu putea risca să intre direct în încăpere ca să nu i se facă rău, dar erau două trepte care coborau și a pășit pe prima dintre ele. A izbit-o mai întâi izul greu, de aer stătut și de igrasie, ca mirosul mobilei vechi. A strâmbat din nas și a luminat înăuntru, mișcând încet lanterna de jur împrejur.

Era un spațiu mic, în care abia încăpeau o saltea și un mic cufăr. La picioarele saltelei se afia o pătură. Întunericul o împiedica să vadă bine, dar pe peretele îndepărtat părea să fie o fereastră. I-au venit în minte cărămizile din sticlă de pe peretele exterior, despre care se întrebese mereu ce reprezintă și a zâmbit. Lângă pat era o carte, pe care a recunoscut-o ca aparținând tatălui ei, și o sticlă de whisky pe jumătate goală. Era evident că venea aici când era supărat și avea nevoie să se ascundă undeva.

În timp ce plimba lanterna în jur, a remarcat niște nume scrise pe perete: Clara, Sara, Megan. Cine erau fetele acestea și ce căutaseră aici?

A început să tușească din nou. Trebuia să se întoarcă în pat – dacă leșina aici și se întorcea tatăl ei și o găsea zăcând la intrarea în camera sa secretă? Dar nu se putea opune curiozității, cufărul o atrăgea spre el. Ce se afia în el?

Încercând să discearnă sunete de voci, a inspirat adânc, apoi s-a lăsat mai jos pe ultima treaptă. Deși locul era mic, nu îi dădea o senzație de claustrofobie; era mai degrabă ca un ascunziș, ca în căsuța din copac a lui Alice. S-a târât peste saltea până a ajuns la cufăr, apoi l-a deschis cu grijă, iar inima îi bătea și mai repede. Cât a putut de iute, a ridicat capacul și s-a uitat înăuntru.

În cea mai mare parte era plin de reviste și ziare vechi, dar când a luminat cu lanterna înăuntru, ceva aflat într-un colț i-a atras privirea: un carnet legat în piele. S-a întins și l-a tras afară, apoi l-a deschis la prima pagină. „Tessa James, Note despre paciente“, a citit ea încet, trecându-și degetele peste cuvinte. Scrisul era înclinat și dificil de citit pentru ea, dar din textul care semăna cu niște păianjeni care alcargă peste pagină, a reușit să descifreze câteva cuvinte: *naștere, prunc, blocat*. Și un rând întreg: *Nu am putut face nimic*.

Nell nu știa ce să creadă. Înțelegea că avea legătură cu bebelușii – din două în două cuvinte apărea „prunc“ – dar nu știa de ce ar exista un întreg carnet despre ei. A dat mai departe, fiecare nouă pagină altă înregistrare – martie, aprilie, mai, și tot așa, în 1942, 1943, 1944 – și alte cuvinte pe care nu le înțelegea: *expulzie, depresie postpartum, prezentatie pelviană, rotirea fătului*.

Deodată, a auzit voci la parter și ușa trântindu-se. Erau înăuntru, își scoteau ghetetele. A pus carnetul la loc în cufăr și a țâșnit spre ieșire. Când a ieșit, Snowy o aștepta la intrarea în camera secretă. A lăsat capacul în jos și l-a apăsat până ce s-a închis cu un mic zgomot, apoi a ridicat cățelul în brațe și a traversat palierul în vârful picioarelor. Îl auzea pe tatăl ei vorbind la telefon jos. Îi vâjâia capul acum și simțea că este pe cale să leșine.

– Bine, domnule doctor, înțeleg. Îi pregătim un bagaj acum.

Când a urcat în pat, a început din nou să tușească, ajunsă din urmă de oboseala aventurii ei. A strâns-o în brațe pe Snowy, care a lins-o pe față, începând să se îngrijoreze la ideea că nu va mai fi aici, ca să aibă grijă de el.

Bobby și tatăl ei au apărut în pragul ușii.

– Era doctorul la telefon, micuțo, a zis tatăl ei, ridicând-o în brațe. Ți-au găsit un pat la spitalul din Brighton pentru seara asta.

Bobby a învelit-o cu o pătură, iar tatăl ei a dus-o în brațe pe scări, cu treptele scârțâindu-le sub pași. Când au ajuns la intrare, s-a oprit brusc, iar Nell a văzut că pe chip avea o expresie îngrijorată.

– Bună, Alice, a zis el.

Nell a întors capul care îi zvâcnea și a văzut-o pe prietena ei stând în prag, cu ochii plini de lacrimi. Alice arăta frumoasă ca întotdeauna, în paltonașul ei roșu elegant, cu funde roșii în păr.

– Am venit să văd cum se simte Nell, a zis ea încet.

– Mă tem că trebuie să mergă la spital, Alice, a spus Alfie.

– Ah, înțeleg. Îmi pare rău, a auzit Nell vocea nesigură a lui Alice.

Au rămas în prag, nemișcați, până ce Snowy a început să latre la picioarele lor. Încet, Alice s-a aplecat și a ridicat-o în brațe.

– Vrei să am eu grijă de Snowy cât timp ești plecată? Știu că mama nu se va supăra, pentru că oricum urma să îl luăm pe unul din frații lui Snowy, îți amintești? a zis fetița cu speranță în glas.

– Tati, poate? a întrebat Nell. Chiar îmi făceam griji.

Se simțea din nou foarte obosită și și-a ascuns capul la pieptul tatălui ei.

– Dacă asta vrei tu, Nell, a zis tatăl ei. Să ne anunți dacă părinții tăi nu sunt de acord, Alice.

Alice a încuviințat din cap și Nell i-a zâmbit prietenei sale.

– Pot să îmi iau la revedere de la ea mai întâi?

Tatăl ei a încuviințat din cap și a lăsat-o pe un scaun de lângă foc, Alice i-a pus cățelușul în brațe, iar Nell i-a căutat zgarda. Dacă tatăl ei avea o cheie și încuia camera secretă, atunci Alice avea nevoie de cheia ei ca să poată intra.

Alice a rămas lângă ea și, dându-și seama ce face, s-a pus între ea și Bobby și tatăl ei, care așteptau lângă ușă.

– Te rog, ai mare grijă de ea, da? a zis Nell, iar Alice a privit-o cu ochi mari cum bagă cheia pe zgarda lui Snowy și apoi o leagă la loc.

– Sigur că da. Îți promit că n-o scap din ochi.

– O să îți scriu de îndată ce o să pot, ca să-ți spun cum mă simt.

Nell i-a făcut un semn cu ochiul prietenei sale.

– Haide, micuță Nell, a zis tatăl ei, iar Nell i-a întins cățelul lui Alice.

Se simțea ciudat în timp ce înainta spre ambulanța parcată pe alea din fața casei. Luminile albastre erau aprinse, dar nu și sirenele, și făceau ca pământul și gardurile vii să pară albastre. I se părea ciudat să se afle afară. Își simțea pielea ca de hârtie și tremura atât de tare, încât i se făcea din nou rău. Când au întins-o în ambulanță, tatăl ei a urcat și el și a luat-o de mână.

– Ești bine, Nell?

– Unde-i Bobby? Vreau să vină Bobby, a zis Nell, începând să plângă.

– Bobby trebuie să stea aici, ca să aibă grijă de vaci. Poate veni să te vadă în spital în curând, a zis tatăl ei în timp ce se închideau ușile.

– Bobby, îl vreau pe Bobby cu mine! Nell simțea cum o cuprinde panica la gândul de a fi despărțită de fratele ei. Bobby!

Bobby s-a apropiat de ambulanță și a sărutat-o.

– Fii curajoasă, Nell, în curând te vei întoarce acasă, i-a șoptit el în timp ce motorul pornea.

– Bobby, ai grijă ca Alice să ajungă acasă în siguranță, a zis Alfie și întreab-o pe doamna Hilton dacă pot păstra cățelul câteva zile.

Când au închis ușile ambulanței, Nell a văzut-o pe Alice stând lângă Bobby, cu lacrimile șiroindu-i pe față și cu Snowy în brațe, de zgarda căreia atârna cheia ornamentată.

14. BELLA. Ianuarie 1946

Bella trăgea de pielea din jurul unghiilor privind la inelul de logodnă cu smarald de pe mâna ei stângă. Nu îl purta de obicei și mai ales nu când plivea câmpul din spatele casei parohiale, ceea ce făcuse de multe ori în ultimul an, pentru a putea supraviețui. Nu reușise să-și găsească un loc de muncă, pentru că era imposibil să îl lase pe Alfie singur acasă, așa că munceau împreună, creșteau legume, cartofi, fasole cățărătoare, varză, ceapă și căpșune, așa cum făcuse mama ei pe vremea când ea era mică, și aranjase la capătul drumului o tarabă care le aducea un venit suficient ca să poată cumpăra lemne de foc, lapte și pâine.

Procesul nu fusese ușor de privit, stătuse în sala de judecată în fiecare zi împreună cu Alfie, ascultând minciunile pe care le spuneau despre Tessa. În ciuda faptului că îi scria în fiecare zi, implorând-o să se răzgândească, mama ei refuza să depună mărturie și să se apere. Sau să spună de ce. La asta se adăuga faptul că avocatul mamei ei nu consimțise să se întâlnească cu ea, refuzând să o lase să depună mărturie despre caracterul acesteia. Bella nu fusese acasă nici la momentul morții lui Evelyn Hilton, îi spusese domnul Lyons într-o scrisoare adresată ei, și nici în anul dinainte, iar părerea lui era că ar fi prea implicată emoțional și ar putea spune lucruri care ar dăuna apărării mamei sale și, în cele din urmă, s-ar putea întoarce împotriva ei.

Dar procesul nu mergea în favoarea mamei sale, iar toți experții chemați ca martori erau de partea doctorului Jenkins și nici unul nu vorbise în apărarea mamei sale. Luase hotărârea să mai încerce o ultimă dată să stea de vorbă cu avocatul, stând și așteptându-l de o săptămână la secția de poliție. Unde stătea și acum, cu mâinile tremurând și cu Alfie pe scaunul de lângă ea, care își legăna picioarele fără astâmpăr. A întins o mână, i-a pus-o pe genunchi ca să-l oprească și i-a zâmbit blând.

– Nu te simți bine?

El a clătinat din cap și s-a uitat spre sergentul de poliție care stătea în spatele ghișeului de la secția de poliție Lewes și care îi ignora de mai bine de două ore.

– Aș dori să nu fie nevoie să venim aici, a șoptit el. Dacă mă iau cu forța?

Bella l-a strâns de mână. Ultimul polițist pe care îl văzuse Alfie o arestase pe bunica lui și apoi rămăsese în casa parohială aproape toată noaptea ca un copoi care pândește vulpea să iasă din vizuină.

– Nu te vor lua, Alfie. Eu sunt mama ta, nimeni nu te poate lua de la mine.

Mama și-a tot schimbat poziția pe scaun, încercând să își stăpânească bâțâitul piciorului pe parchet, și a aruncat o privire spre ceasul de pe perete pentru a cincea oară în tot atâtea minute. Se apropia ora prânzului și știa că trebuia să înceapă în scurt timp cuvântul de încheiere al judecătorului. Polițistul a ridicat privirea și s-a uitat la ea agasat, pe deasupra ochelarilor cu rame subțiri, cum făcuse de zece ori de la sosirea ei.

– Domnul polițist-șef Payne mai întârzie mult? Încerc de o săptămână să îl văd. Este ultima zi a procesului mamei mele și am nevoie disperată să vorbesc cu avocatul ei.

– Mă tem că domnul polițist-șef este la judecătorie și ar putea rămâne acolo multă vreme. I-am telefonat și l-am anunțat că vă aflați aici. Ați putea încerca să dați de el acolo, sau vă pot face o programare pentru o altă zi, a adăugat sergentul privind-o cu speranță.

„Nu pot veni într-o altă zi, va fi prea târziu!” ar fi vrut să îi strige ea, dar știind că nu o va ajuta defel, a zâmbit slab și a spus:

– Am încercat la judecătorie, dar ei mi-au spus că este aici. Este în regulă, dacă îl așteptați să se întoarcă, o să-l așteptăm și noi.

S-a uitat de jur împrejurul sălii, care avea două bănci de lemn incomode și geamuri mari, în stil georgian, ce dădeau spre strada principală pietruită, apoi privirile i s-au întors spre polițistul îmbrăcat frumos, care își dădea silința să o ignore. A mai aruncat o privire la ceas și a văzut că secundarul se mișca prea repede; fereastra de oportunitate pentru a o ajuta pe mama ei se închidea rapid.

– Domnișoară James?

Un bărbat înalt și cu părul cărunt, îmbrăcat într-un costum bleumarin, a apărut deodată și a întins o mână spre ea.

– Îmi pare foarte rău că v-am făcut să așteptați. Numele meu este Jeremy Lyons și o reprezint pe mama dumneavoastră. Vreți să mă urmați?

Omul s-a întors și a pornit la fel de repede cum apăruse, cu tocurile ghetelor frecându-se de podeaua din lemn în timp ce mergea cu pași mari și grăbiți.

Bella s-a ridicat cât a putut de iute și l-a luat de mână pe Alfie, pentru a-l urma pe avocat în lungul coridorului.

– Domnișoară James, vă rog să luați un loc. Este o plăcere să vă cunosc. Și cine este acest tânăr?

– Acesta este fiul meu, Alfred, a zis Bella, iar domnul Lyons i-a tras și lui un scaun mai aproape.

– Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, deși în circumstanțe atât de triste, a zâmbit el, emanând grație. Pot să vă aduc ceva de băut? Poate ceai? Nu îmi vine să cred că este deja ora prânzului; unde s-a dus ziua? În scurt timp se întunecă.

A sărit din nou în picioare, s-a repezit la fereastra cea mică și a închis obloanele, apoi a aprins lumina și a revenit pe scaunul lui.

– Nu, mulțumesc, a spus Bella încet.

– În mod evident, va fi necesară prezența mea în sala de judecată în scurtă vreme, căci trebuie să începă în mai puțin de o oră cuvântul de încheiere al judecătorului. Dar când mama dumitale a auzit că ești aici, a dorit să îți acord o audiență.

Vorbea la fel de repede cum se mișca, gesticulând tot timpul, lucru menit să dea impresia că este un om foarte ocupat, care nu putea fi reținut prea mult timp.

– Vreau să vorbesc în apărarea ei înainte de a fi condamnată, a zis Bella.

Domnul Lyons a privit-o țintă o clipă, apoi a clătinat din cap, zâmbind.

– Mă tem că nu va fi posibil. Am audiat toți martorii deja; s-a terminat.

– Dar cu siguranță *eu* ar fi trebuit să fiu chemată ca mator, a zis Bella, rostind cuvintele rar.

– Martor la ce, mai exact? Nu vă aflați acolo, domnișoară James.

Și-a dres glasul și s-a așezat mai bine pe scaun.

– Nu, dar aceasta este o crimă împotriva mamei mele. Mulți oameni din comunitatea noastră o antipatizează; este o furtună care se adună de multă vreme. Este mai mult la mijloc decât ceea ce se relatează în ziare și în sala de judecată.

– Domnișoară James, trebuie să vă spun că nu încapă nici o îndoială că mama dumitale a tăiat-o pe doamna Hilton, lucru care a dus în cele din urmă la moartea acesteia.

– De ce? a zis Bella. De ce nu încapă îndoială că a tăiat-o pe doamna Hilton? Nu deține instrumente medicale; crede cu putere că trebuie să aștepti ca natura să își facă lucrarea. Nu ar fi tăiat-o niciodată și apoi să o lase să sângereze până la moarte.

Domnul Lyons a pufnit.

– De ce ar spune doi oameni diferiți, independent unul de altul, că a făcut-o?

– Cu tot respectul, domnule, sigur că asta vor spune. Sally își va pierde slujba dacă nu o face, și mai are și o fetiță la care să se gândească. Iar doctorului Jenkins i-ar fi luată licența de liberă practică. Trebuie să mi se permită să vorbesc în numele mamei mele, să povestesc juriului despre comportamentul doctorului față de ea.

– Despre ce comportament vorbiți, domnișoară James?

În cameră era un aer greu, fierbinte. Bella a simțit că îi vine să leșine și l-a apucat pe Alfie de mână, căutând un sprijin.

– Doctorul Jenkins conduce o vendetă împotriva mamei mele. Vrea să o îndepărteze, pentru că femeile preferă ca ea să le aducă pe lume copiii. Pentru că sunt înspăimântate de el, pentru că le taie și folosește pe ele instrumentele lui.

Fața avocatului s-a schimbat.

– Îmi pare rău, dar este mult prea târziu. Și, ca să fiu cât se poate de cinstit cu dumneata, domnișoară James, nici eu nu sunt sigur că vă cred. Domnul Jenkins este un om cu un caracter impecabil, cu o reputație nepătată, iar încercarea de a-l acuza din boxa martorilor ar putea să îi facă mai degrabă rău mamei duminale decât s-o ajute.

– Reputație nepătată? S-a mutat în zonă în urmă cu numai doi ani, fără nici un fel de experiență de obstetrician. Mama mea aduce copii pe lume aici de aproape treizeci de ani. De ce nu vorbiți cu nenumăratele femei ale căror vieți le-a salvat?

– Care femei? E prima dată când aud de asta.

– Pentru că nu m-ați ascultat, domnule. Dacă ați fi vorbit cu mine, v-aș spus cum îi cheamă pe soții lor, ca să vorbiți cu ei și să le cereți să depună mărturie. Mama mea moșeste în Kingston de aproape treizeci de ani. De ce nu vorbiți cu nenumăratele femei cărora le-a salvat viața? De ce ar fi tăiat-o pe doamna Hilton ca să sângereze până la moarte? Când ea n-a tăiat niciodată nici o femeie? N-are sens.

– Pentru că în după-amiaza în cauză, Wilfred Hilton i-a înmănat înștiințarea oficială de evacuare din casa parohială. S-au certat rău și ea i-a spus că aruncă un blestem pe nașterea soției sale.

Bella s-a lăsat pe spate în scaun în timp ce cuvintele îi pătrundeau în minte. Lacrimile îi pișcau ochii și le-a șters nervoasă, în timp ce Alfie se agăța și mai tare de mâna ei.

– Nu este adevărat. N-ar spune așa ceva niciodată. Wilfred Hilton este cel care vorbește astfel despre mama mea. Străbunicul lui a înecat o duzină de vrăjitoare în lacul de pe domeniul lui, și se spune că multe dintre ele erau moașe, iar el și-a băgat în cap că mama mea este descendenta uneia dintre ele și caută să se răzbune. În ciuda faptului că a salvat viața celor doi copii mai mari ai lui, dintre care unul este tatăl lui Alfie. Este vorba despre paranoia lui Wilfred Hilton; nu este nimic adevărat în ce spune.

– Domnișoară James, trebuie să mă întorc în sala de judecată, a zis avocatul, ridicându-se, în semn că pune punct discuției.

– Vă rog, domnule, nu vreau să mă cert cu dumneavoastră sau să vă jignesc. Dar trebuie să fac ceva. Bella simțea că vocea îi tremură și a încercat să rămână stăpână pe sine. Nu s-a terminat totul. Nu pot sta aici să aștept verdictul fără să fac ceva.

– Mai există șansa unui act de clemență. Puteți scrie o scrisoare către Home Office², a zis el îndreptându-și sacoul.

– Deci, credeți că va fi declarată vinovată?

Bella a început să plângă, iar Alfie s-a ridicat și a îmbrățișat-o.

– Domnișoară James, e prea târziu să mai putem face ceva.

– Dar am încercat de multe ori să vă vorbesc, știți prea bine! Mi-ați scris chiar dumneavoastră, acum câteva luni, respingând cererea mea de a mă prezenta ca martor în instanță. Nu s-a încheiat. Încă nu s-a dat verdictul. Nu înțeleg de ce nu încercați să îi salvați viața. Nu contează toate viețile pe care le-a salvat în trecut? Toate mamele și bebelușii pe care i-a ajutat? De ce nu a vorbit nici una dintre ele în apărarea ei?

– Pentru că ea n-a vrut să urmez calea asta, a zis el.

Bella s-a oprit și l-a privit țintă.

– De ce? a întrebat ea în șoaptă.

– Refuză să îmi spună, domnișoară James. Și ea ar fi trebuit să ia cuvântul, să se apere, sau să ne furnizeze martori pe care să-i chestionăm. Asta, împreună cu dovezile adunate împotriva ei, mi-au făcut sarcina de a o apăra aproape imposibilă.

– Dar de ce n-ar fi încercat să se salveze?

– Habar n-am. O s-o poți întreba personal când o să-ți acorde, în sfârșit, o audiență.

– Dar dumneavoastră ați întrebat-o? Ați încercat s-o faceți să se răzgândească? Ori sunteți plătit de cineva căruia îi convine ca mama să fie închisă? Cum ar fi Wilfred Hilton.

– Pardon?

– Mama mea nu și-ar fi permis un avocat.

– Eu îmi ofer serviciile gratuit.

– Nu vă cred.

– Domnișoară James, cred că trebuie să aveți grijă.

O privea dușmănos acum, cu ochii scăpărând de furie.

– De ce? Ce era mai rău s-a întâmplat deja. Acum nu îmi mai este teamă de nimic, a zis ea, scuipând cuvintele.

– Nici măcar că ți-ai putea pierde fiul? a zis el alene.

Bella l-a privit aspru.

– Mă amenințați?

– Nu fac decât să subliniez că sunteți isterică și că nici nu aș visa să vă aduc în boxa martorilor. Ați putea sfida Curtea și atunci ce se va alege de Alfie? Numai pe dumneavoastră vă are pe lume.

– Vreau să vorbiți cu judecătorul; să îi cereți să apar ca martor al apărării înainte de a se da verdictul, a zis Bella, fără să se miște de pe scaun.

Domnul Lyons s-a uitat la ceas.

– Îmi pare rău, domnișoară James, trebuie să mă întorc în sală. Am o întâlnire cu judecătorul în zece minute pentru care trebuie să mă pregătesc.

– Și dacă mă duc la presă? Dacă pe dumneavoastră nu vă interesează povestea mea, poate îi interesează pe jurnaliști, a zis ea încet.

În biroul lipsit de aer, Bella simțea durerea și suferința tuturor oamenilor care stătuseră pe acest scaun înaintea ei și a inspirat adânc, încercând să își suprimă senzația că totul se învârtea cu ea în timp ce domnul Lyons o privea plin de ură din pragul ușii.

– Nu te sfătuiesc să faci una ca asta, domnișoară James, a zis el rece.

– Sunt convinsă că nu. Dar eu am aici carnetul mamei mele, în care stau scrise toate lucrurile pe care i le-a spus Wilfred Hilton și toate amenințările. Ca să nu mai spun de doctorul Jenkins însuși și de părintele Blacker, preotul din parohia noastră, care crede că este vrerea lui Dumnezeu ca femeile să sufere în chinurile facerii.

– Nu l-ar publica. Domnul Hilton este un om cu influență.

– Poate, dar multe din lucrurile acestea ar fi ușor de dovedit. Sunt multe femei care ar depune mărturie în apărarea mamei mele. Nu că v-ați fi deranjat să vorbiți cu vreuna dintre ele. Cred că ar fi interesant de citit cum ați renunțat atât de repede.

Lyons s-a îndepărtat de ușă.

– Nu-mi plac amenințările dumneavoastră, domnișoară James, și cred că veți descoperi că o femeie din clasa dumitale are puțină influență. Mama dumitale mi-a cerut să vă dau asta.

A aruncat un plic mic pe masă, în fața ei. Vederea scrisului înclinat al mamei i-a înmuiat picioarele.

– Și acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă întorc în sala de judecată. Presupun că veți fi prezentă, dar ar fi mai bine să nu-l aduceți pe băiat. Sper că deliberările juriului vor dura mult timp; un verdict rapid nu e semn bun. O zi bună, domnișoară James. Vă voi transmite o dată la care o puteți vizita pe mama dumneavoastră, când va fi convenabil pentru toate părțile.

În timp ce ea și Alfie își croiau drum spre ieșire, către lumina rece a soarelui de ianuarie, în fața tribunalului mulțimea se aduna deja. Cu picioarele tremurând, s-a prăbușit pe o bancă din apropierea unei cafenele.

Un tânăr în robă neagră a ieșit din clădirea tribunalului și a traversat strada spre cafenea.

– Mă scuzați că vă deranjez, dar aș putea să vă pun o întrebare? a zis ea văzându-l că se apropie.

– Desigur, a răspuns el, încruntându-se ușor.

– Cum pot afla care avocați își oferă serviciile gratuit?

– Există programe înființate de avocați și jurisconsulți care oferă consiliere gratuită celor sărmani. Vă puteți adresa biroului administrativ de la judecătoria unde urmează să aibă loc procesul, iar ei vă pot elibera o listă cu nume.

– Vă mulțumesc, a zis Bella.

Când tânărul și-a continuat drumul, Bella a întors capul și a privit spre clădirea judecătoriei, înainte de a-și afunda mâna în buzunar pentru a scoate scrisoarea mamei.

– Mi-e foame, mamă, a zis Alfie.

A băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de pâine și un măr, pe care i le-a dat fiului ei. Apoi a strecurat scrisoarea în geantă. Putea să aștepte până mai târziu. Nu era drept să o citească în fața lui Alfie, când știa că îi va frânge inima.

Ridicând ochii spre marea clădire în stil georgian din fața ei, a auzit pe cineva care striga numele mamei sale. O mare de oameni, bărbați, femei și copii, se înghesuiau să intre, sperați să ocupe locurile din primul rând, pentru a urmări ultimul act al dramei.

Venise timpul pentru cuvântul de încheiere al judecătorului. Bella s-a ridicat și, cu picioare nesigure, a pornit înspre tribunal.

Ministerul de Interne britanic

15. ALFIE. Ajunul Anului Nou, 1969

Alfie James a ridicat pistolul la tâmpla Lolei, juninca sa preferată. Vaca a adulmecat nervoasă, apoi și-a smucit cu putere capul în funia care o lega de gard, în vreme ce vițelul dinăuntru ei o lovea cu putere în burtă. Alfie a întors capul, ținându-și respirația, simțind frigul amarnic care îi pișca ochii, urechile și degetul încovrigat pe trăgaciul metalic, pe care începuse să îl apese încetitor. Lola a întors capul ca să îl privească, iar respirația îi ieșea sub formă de norișori înfricoșați.

Fusese de față în ziua când se născuse. Avea o fire plăcută și dăduse deja naștere la câțiva viței, pe care întotdeauna îi ascundea de el în iarba înaltă, în încercarea sortită eșecului de a-l împiedica să îi ia. În minte o vedea cum venea spre el dimineata, la răsăritul soarelui, cu ugerele grele, ca să fie mulșă. Deschidea poarta și aduna animalele, câteva dintre celelalte împingându-se și agitându-se în jurul lui, dar nu și Lola, niciodată Lola. Iar acum stătea în fața lui, legată de o poartă, înconjurată de carcassele vitelor pe care fuseseră nevoiți să le sacrifice de-a lungul întregii zile. Cu ochii măriți de frică, urmărise cum celelalte vaci erau omorâte în jurul ei; știa ce se petrecea și ce urma. Nările i se umflau simțind mirosul de praf de pușcă al armei și cel de sânge al prietenelor sale.

Alfie s-a uitat spre fiul lui în vârstă de treisprezece ani și a văzut dărele de lacrimi care curgeau pe obrajii murdari ai lui Bobby, lacrimi pe care le-a șters cu mâneca în timp ce tatăl lui își forța degetul paralizat să apese trăgaciul. A închis ochii în clipa în care bubuitul asurzitor a răsunat peste câmpurile înzăpezite din jurul lor, iar Lola s-a prăbușit pe pământul înghețat, cu sângele explodându-i din tâmplă ca un foc de artificii. Se înfăptuise totul; erau moarte toate, circada pe care o crescuse și o îngrijise timp de douăzeci de ani.

Vițelul dinăuntru mamei sale moarte a început să lovească înnebunit, luptându-se pentru viață și, neputând să privească, Alfie s-a întors spre mormanul de carcasse pe care Bobby le mutase la capătul câmpului, gata să fie arse, unde picioarele lor moarte adunaseră zăpada, întinse pe pământ ca niște crengi înghețate. Deodată a simțit în gură gust de metal și și-a dat seama că lacrimile îi adunaseră stropii de sânge de pe față, care i se scurgeau acum în gură. A alergat spre fântână și și-a șters cu furie sângele cu apa rece ca gheața.

În timp ce Bobby continua să mute carcassele moarte, Alfie s-a așezat pe un morman de lemne de foc și a încercat să se adune. A privit spre casa parohială, unde lumina lunii se reflecta în mica fereastră care i se păruse întotdeauna un ochi îndreptat spre lume. Nimeni nu remarcase vreodată cărămida pătrată din sticlă, pe care bunica lui o inserase în zid când descoperise și renovase mica încăpere de sub scări.

Păstrase mereu secretul camerei ascunse; nici măcar Nell și Bobby nu știau de existența ei. Era ceva ce nu dorea să împartă cu nimeni; un loc unde se ducea când era trist și voia să își amintească de bunica lui. Coconul lui care îl apăra de lume. Îi oferise protecție timp de șapte zile și șapte nopți când fusese arestată, pe când el avea șase ani și de aceea simțea o mare afecțiune pentru locul acesta, ca și cum ar fi fost o persoană care îl apărase de rele.

Își amintea încă de femeile care veneau în casa aceasta – uneori în toiul nopții, ca să nu fie văzute – și care stăteau în camera secretă până se refăceau. De-a lungul anilor, femei care nu puteau să o plătească pe moașa care le aducea copiii pe lume reveneau de mai multe ori la Tessa James, căci ea nu refuza să ajute o femeie care avea nevoie de ea. De multe ori erau sărace, aveau soți violenți și soseau bătute și în lacrimi, uneori cu un copil sau doi după ele. Tessa le primea, le

așeza lângă foc, le dădea supă ca să prindă putere să-și împingă copiii afară. Apoi, după ce copilul se năștea lângă foc, ascundea femeia și pruncul în camera secretă pentru o zi sau două ca să se poată odihni. Le dădea de mâncare celorlalți copii și se ocupa de ei, le curăța hainele și îi spăla pe față. Alfie își amintea de soții care veneau să-și ia nevestele și băteau cu pumnii în ușă, cerându-i Tessei să le spună unde sunt. Dar nu le găseau niciodată, iar ascunzătoarea Tessei a rămas secretă; femeile păstrau secretul ei, iar ea păstra secretele lor.

Preotul din localitate, părintele Blacker, venea și el să bată la ușă, cerând cu insistență ca Tessa să le dea oamenilor nevestele înapoi și certând-o pentru că tulbura liniștea în zonă. Metodele moașelor, cunoștințele lor despre plante și abilitatea de a alina durerile în timpul sarcinii și nașterii erau ocărâte de părintele Blacker, care încerca să le facă de rușine pe femeile pe care le ajuta Tessa, dar bunica lui îl lua la trei păzește și îl dădea afară.

Înainte ca femeile să plece, le sfătuia să-și părăsească soții dacă le băteau sau le posedau cu forța câtă vreme nu erau refăcute după naștere. Dar ele nu făceau asta niciodată; n-aveau bani și nici unde să se ducă. Totuși, câteodată, o noapte sau două în camera secretă a Tessei era suficient ca să-și recapete puterea de a merge mai departe.

„Nimeni nu face mai mult rău Bisericii decât moașele“, îi spunea părintele Blacker acostând-o în timp ce trecea pe lângă biserică în spatele căreia se afla casa ei. Ea îi zâmbea întotdeauna și îi ura o zi bună, pentru că nu voia niciodată să-i dea apă la moară. Dar știa că multă lume o urăște, că viața ei era trecătoare ca nisipul din clepsidră. Că într-o zi vor găsi o cale s-o ia cu mâinile în cătușe, s-o închidă și să arunce cheia.

Ziua aceea a fost una de care Alfie încă își mai amintea, când bunica lui l-a lăsat singur în camera secretă. Timp de șase zile și șase nopți, se simțise la fel de îngrozit cum se simțea acum că va fi alungat din casa parohială; de lângă tot ce cunoscuse și iubise, de lângă mama și bunica lui.

A lăsat capul în jos la gândul scrisorii venite în dimineața aceea de la avocatul său, ultimul cui la coșciug. Luptase cât putea de tare, dar Wilfred Hilton amânase prea mult timp. Vorbele avocatului sunaseră așa: *Bănuiesc că, în ciuda faptului că ți-a scris ca să te notifice în legătură cu testamentul, domnul Hilton era prea slăbit la momentul semnării sale ca să citească cu atenție testamentul și nu a văzut că nu concorda cu dorințele sale.*

Totuși nu era pregătit să renunțe. Casa aceasta și pământul pe care se afla erau ale lui de drept. Tatăl și bunicul său doriseră să le stăpânească și nu putea ignora dorința mamei sale. A permite să fie demolată casa parohială echivala cu ștergerea amintirii ei și recunoașterea faptului că era un bastard, și nu copilul preaiubit al lui Eli Hilton.

– *Sunt fiul lui Eli Hilton, spune-o.* Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale mamei sale când i-l smulseseră din brațe la azilul de săraci din Portsmouth, unde au ajuns când mama lui nu și-a putut găsi de lucru. Trebuie să te întorci la casa parohială ca să revendici ceea ce ne aparține. Promite-mi!

Era singurul loc în care simțea prezența mamei sale și singurul loc care îi fusese casă. În ziua în care părăsise casa de copii, la paisprezece ani, în 1953, făcuse autostopul până la Lewes, apoi străbătuse restul drumului până la Kingston pe jos și întrebuse cum se ajunge la casa parohială. Era așa cum și-o amintea. La fel cum era acum. Își amintea cum arăta casa albă și frumoasă într-o zi însorită de iarnă, își amintea de mama lui care tundeia iasomia ce înconjură ușa din stejar proaspăt vopsită în negru, cum mătura praful adunat pe dalele din bucătărie, cum murmură un cântecel în timp ce săpa răzoarele pentru flori și planta panseluțele și narcisele care împodobeau căsuța pe dinafară. Nu le spusese Hiltonilor cine

era – nu-l mai văzuseră de când avea șase ani. Ceruse ceva de lucru, iar apoi, mai târziu, întrebase dacă poate închiria casa parohială. Abia după o vreme și-a dat seama Wilfred Hilton cine era cu adevărat.

– Bobby! Bobby!

Alfred s-a uitat peste umăr și l-a văzut pe Leo Hilton, fiul lui Richard, alergând spre ei, împingând bicicleta prin zăpadă. Era înalt și blond ca tatăl lui, cu același aer că totul i se cuvine, ceea ce însemna că se ținea drept, cu capul înclinat pe spate și îi privea de sus pe toți cei pe care îi întâlnea.

Bobby l-a auzit pe Leo strigând. A sărit jos de pe tractor și s-a grăbit spre el.

– Ce este?

Leo s-a oprit brusc și a privit la juninca moartă de la picioarele sale, la zăpada înroșită din jurul tâmpelor ei.

– Tata are nevoie de tine, a zis el încet, ferindu-și privirea de mizeria însângerată. Are probleme cu luminile pentru petrecere și vrea să te ocupi tu.

Bobby s-a uitat spre tatăl lui.

– Nu mă pot dispensa de el deocamdată, a zis Alfie.

– Tata nu o să se bucure deloc, a replicat Leo scurt.

– Lasă, tată, nu durează mult. Oricum aveam nevoie de o pauză.

– Am nevoie de tine aici.

Alfie simțea cum începe să tremure de furie.

– Bobby lucrează pentru noi acum, așa că nu depinde de tine, a rânjit Leo.

Bobby s-a uitat la el clătinând din cap.

– Mersi, Leo. Încă nu am spus da, tată. Richard mi-a oferit o slujbă la Ferma Tiselor. M-am gândit că ne-ar fi de ajutor.

Alfie s-a întors cu spatele la el, îngenunchind în zăpadă, ca să lege picioarele Lolei cu o frânghie.

– Urcă-te la loc pe tractor. Nu mă pot ocupa singur de treaba asta.

Ochii lui Bobby au scăpărat.

– Poate că am câștigat dreptul ăsta; poate că Richard mă respectă.

Leo s-a uitat în jos și a aruncat zăpadă cu piciorul în capul Lolei. Mâzga cenușie i-a alunecat pe falca însângerată.

Alfie s-a întors fără grabă.

– De asta te-a lăsat să ieși asupra ta vina pentru incendiul pornit de Leo în hambarul lor?

Leo s-a dat în spate încruntat, apoi s-a întors cu spatele și a pornit-o înapoi.

– Trebuie să mă întorc.

– Ce-ai spus, tată? a zis Bobby, apropiindu-se de el.

– Am spus că Leo a pus focul. Și sunt sigur că tot el a înecat și cățeei. Dar Richard Hilton, de care te-ai atașat atât de tare, a avut grijă ca fiul lui să scape și poliția să te considere pe tine responsabil. Iar tu tot crezi că te respectă. Nu te respectă, Bobby, te va arunca la câini dacă asta o să-l ajute pe el și familia lui.

Bobby a zâmbit și a clătinat din cap.

– Ai înțeles greșit, tată. Vrea să ne ajute. El a venit cu ideea ca Nell să stea la Ferma Tiselor când iese din spital, până ne așezăm în noua noastră casă.

– Peste cadavrul meu, a zis Alfie, aruncându-i o căutătură aspră fiului său. Putem să terminăm ce avem de făcut?

– De ce? Ca să țipi la mine și să mă critici? Nu îmi mulțumești niciodată, nu îmi spui că am făcut o treabă bună. Mă tratezi ca pe un sclav.

– Nu îmi vorbi tu mie pe tonul ăsta. Suie-te pe tractor și ajută-mă, jigodie nerecunoscătoare ce ești.

Bobby l-a privit lung și a clătinat din cap, apoi s-a întors și a pornit după Leo.

– Bobby, Hiltonii nu-ți sunt prietenii! i-a strigat Alfie.

– Greșești, tată, a zis Bobby mândru.

– Dacă pleci acum, nu te deranja să te mai întorci, a strigat el, regretându-și imediat vorbele, dar era prea mândru ca să și le ia înapoi.

Alfie a continuat să lege picioarele Lolei, ascultând scârțâitul zăpezii sub pașii lui Bobby în timp ce se îndepărta. S-a oprit și a așteptat să se întoarcă. Dar minutele treceau, iar tăcerea devenea asurzitoare. S-a uitat în depărtare; fiul lui nu se întorcea.

Și-a lăsat capul în jos, ca să își ascundă lacrimile care îl podideau și s-a apropiat cu pași grei de tractor. Nu va fi ușor să o ridice pe Lola de unul singur. Grămada de carcase era aproape în totalitate acoperită de zăpadă acum, iar în scurtul răstimp de când Bobby oprise motorul, un strat gros de gheață se depusese pe cauciucurile tractorului.

S-a urcat pe platforma de metal și a privit peste câmp. Bobby și Leo aproape dispăruseră în marea de alb. A întors cheia în contact și motorul a pornit tușind. Mișcarea cutremurată a tractorului l-a scuturat violent și s-a pornit să plângă cu suspine zguduitoare. Richard Hilton îi răpise cireada, mijloacele de trai, casa, iar acum, fiul. A împins schimbătorul de viteze, apoi a apăsat pedala de accelerație, iar cabina s-a scuturat violent, apropiindu-se de trupul mort al Lolei.

Ajuns lângă ea, a coborât cupa excavatorului și a încercat s-o introducă sub ea. A încercat de mai multe ori, dar de fiecare dată copitele ei înghețate clămpăneau lovind gura din oțel, iar excavatorul aluneca și nu răzbea pe gheață. A apăsat mai tare pedala de accelerație, știind că ar trebui să renunțe, dar dacă nu o muta pe morman, alături de celelalte, până dimineață avea să înghețe bocnă și probabil aveau să fie nevoiți să sfredelească gheața pentru a o scoate de acolo.

A cuplat frâna și a coborât, lăsând motorul în funcțiune, pentru a încerca să încălzească pământul de sub ea. Cu lacrimile scurgându-i-se în gură, și-a șters nasul cu dosul mâinii înmănușate și a încercat să-și concentreze eforturile pentru a o împinge pe Lola mai aproape de excavator. S-a aplecat, prefăcându-se că e încă în viață și doarme, și s-a apropiat de ea o clipă, simțind căldura care îi părăsea trupul.

N-ar fi trebuit să se întoarcă aici; ar fi trebuit să-și găsească de lucru în Portsmouth, să ignore promisiunea făcută mamei și să-și vadă de viața lui. Nimic bun nu ieșise din treaba asta; tot ce suportase la azilul pentru săraci, moartea mamei, totul fusese în zadar. Richard n-avea să-i dea niciodată ceea ce îi aparținea de drept și nu mai avea putere să se lupte. Ar fi trebuit să lase morții să-și doarmă somnul de veci și să încerce să-și găsească fericirea altundeva. Tot ce reușise să facă întorcându-se aici fusese să o îmbolnăvească pe fiica lui și să îl piardă pe Bobby în favoarea familiei Hilton.

Numărând până la trei, a lăsat să îi scape un urlet și a împins cu toată puterea, încercând să o urnească pe Lola cu umărul, dar era grea ca o bucată de plumb și nu putea să facă nimic ca să o ducă mai aproape de tractor. S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre hambar, în căutarea unei lopeți. Dacă reușea să sape sub ea, ar fi putut încerca să bage cupa excavatorului sub trupul mort.

A ridicat lopata și a izbit cu ea în stratul de gheață, dar el era epuizat, iar pământul era tare ca cimentul. Tremura din cauza frigului și a zilei lungi, petrecute împușcând vitele. Îl dureau brațele și, de fiecare dată când lovea cu lopata, o durere ascuțită îi urca până în umăr.

S-a urcat din nou pe tractor și a apăsat atât de tare pedala de accelerație, încât roțile s-au învârtit în gol, încinse. Încet-încet, excavatorul a ridicat-o pe Lola până ce era pe jumătate în interiorul cuvei. Dar apoi i-au alunecat picioarele și capul și a început din nou să o ia în jos. Panicat, Alfie a tras frâna și a sărit din tractor,

aplecându-se sub capul și umerii ei pentru a încerca să o împingă la loc înăuntrul cuvei excavatorului.

Opintindu-se sub greutatea trupului ei mort și inert, ca și cum s-ar fi luptat să-și salveze lumea de la prăbușire, a scos un urlet. Își imagina petrecerea în plină desfășurare din depărtare: muzica, băutura, strigătele, râsetele. Bobby bătut pe spate de Richard, convins să bea prima sa bere, să mai stea o vreme. „Se descurcă tatăl tău și singur. Se dă el pe brazdă. Ați avut o zi grea.” A săltat carcasa cu un efort atât de mare, încât capul a început să-i zvâcnească și în tăcere a implorat să vină cineva, oricine. Să îl ajute.

Nu știa de câtă vreme stătea acolo, încercând să susțină greutatea vacii moarte, când și-a dat seama că tractorul începuse să se aplece spre el. La început a fost un zgomot, o alunecare, un sunet de precipitare, iar el a crezut că este zăpada care cădea de pe ramuri pe lângă el. Se mișca și el, era împins, la început mai încet, apoi mai repede. A încercat să se dea la o parte din drum, dar cele șapte tone ale tractorului se mișcau tot mai repede, îl apăsau, răsturnau mașinăria într-o parte, spre șanțul care înconjură câmpul. A încercat să facă o săritură în lături, dar era prins între Lola și dinții excavatorului, iar pământul era prea alunecos ca să se poată agăța de ceva. Laba piciorului se încovoia sub el, contorsionându-se și răsucindu-se astfel încât genunchiul îi gemea de durere și a simțit cum i se rupe femurul. A urlat, a strigat să îl ajute cineva. Durerea sfâșietoare îi cuprinsese piciorul rupt și întregul corp, dar zgomotul de cădere era tot mai puternic și roțile scârțâiau, prinzând viteză tot mai mare.

L-a trecut un val de panică, pentru că presiunea devenea insuportabilă și simțea că i se încovoiaie cutia toracică. N-avea nici o putere de a opri excavatorul care se răsturna peste el, iar greutatea Lolei îl împiedica să se tragă de sub el. Încet, și-a dat seama că era în întregime prins între dinții din metal și pământ, fără nici o cale de scăpare. A întors capul, căutând în jur un ajutor, și l-a văzut pe Leo îndreptându-se spre casa parohială.

– Leo! a strigat el. Leo, cheamă-l pe Bobby, ajută-mă!

Durerea sfâșietoare din tot corpul îl seca de puteri – abia mai putea respira –, dar dacă Leo alerga în drum, ar fi putut opri o mașină. Mintea lui Alfie alerga, încercând să rămână concentrată și să nu-și piardă cunoștința; doi bărbați ar fi putut să îl tragă de sub tractor. Dacă acționa rapid, băiatul îl putea salva.

Dar când s-a apropiat, Leo s-a oprit și a rămas nemișcat, cu o privire stranie pe chip. Aceeași privire pe care o avea pe chip când Bobby descoperise cățelușii înecați în sac.

– Ajută-mă, Leo!

Plămânii lui Alfie șuierau, privați de aer. Tractorul îl împingea tot mai jos în șanțul plin de gheață, metalul scârțâia, motorul se ambala din ce în ce mai tare. Acum era prins cu capul în jos, cu gura plină de noroi și gheață neagră, iar deasupra lui apăsau câteva tone de metal. A întors capul și, printr-o deschizătură între dinții excavatorului, a văzut o fetiță care alerga spre el, o fetiță într-o rochie roșie. Pământul înghețat i-a scârțâit sub picioare când s-a aplecat și a băgat un braț înăuntru, încercând să îl ajute.

– Alice, dă-i drumul! Ieși de acolo! i-a strigat Leo în timp ce ea își încorda trupul mărunțel ca să-l ajute.

Motorul tractorului se încinsese de efort și a trimis în aer o dâră de fum negru. În timp ce zăcea în șanțul plin de zăpadă, cu răsufierea întretăiată, a simțit cum fetița îl trage de braț.

– Ajută-mă, Leo, ajută-mă. E prins aici.

O auzea gemând de efort, iar când a ridicat privirea, a văzut că avea chipul roșu de panică, lacrimile îi curgeau pe obraji, iar în ochi i se citea frica. A încercat să se

miște, dar nu putea. Era ținut locul, cavitatea toracică îi era strivită, iar inima i se umfla din cauza presiunii. Simțea că este îngropat de viu.

– Ajută-l! țipa fetița.

– Alice, nu! a strigat Leo. Ia-mă de mână!

Când tractorul a gemut, dându-și ultima suflare, vocile s-au auzit înăbușit, iar vederea a început să i se încetoseze. Și-a fixat ochii pe pantofi roșii din piele lăcuită, care erau la același nivel cu capul lui. Și-a imaginat cum ridică singură tractorul, ca un supererou din desenele animate.

În clipa în care tractorul s-a prăbușit peste ei, cu un zgomot ca un urlet, de vaiet, ca un animal în agonie, Leo a înhățat fetița și lumea s-a întunecat.

16. VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017

– Îmi pare foarte rău, doamnă Hilton, a zis detectivul-inspector Hatton, dar n-am găsit-o pe Alice. Noi o căutăm pe nepoata dumneavoastră, Sienna, care se juca în zăpadă în această după-amiază.

Vanessa s-a uitat la el, apoi la ceas; a văzut că secundarul gonia înainte, că timpul trecea atât de repede, că nu-l putea nici opri, nici întoarce înapoi. Simțea că se află într-un tren din gară care pornea cu viteză prea mare ca să mai poată coborî, lăsându-le pe Alice și pe Sienna una lângă alta pe peron, privind-o cum se îndepărtează.

– Ne puteți spune încă o dată cu exactitate ce s-a întâmplat după ce ați vorbit ultima oară cu Sienna?

Vanessa s-a uitat spre Leo, care stătea la masa din bucătărie. Deodată, telefonul s-a trezit la viață, făcându-i pe amândoi să tresară. A vibrat pe masa din lemn, scoțând un înfiorător zgomot de sfredelire, iar el l-a luat de pe masă și a răspuns, ieșind din cameră. Detectivul-inspector Hatton a privit încruntându-se în urma lui.

Ochii polițistului aveau o nuanță de cenușiu șters, iar cămașa i se părea Vanessei că nu fusese călcată foarte bine. Și-a coborât privirile spre pantofii lui; erau uzați, nelustruiți, iar paltonul, pe care nu îl dăduse jos, îi era prea mare. Părea tânăr, necăsătorit; și-l imagina singur într-un apartament, luând o cină simplă târziu în noapte, muncind până la miezul nopții ca să poată avansa. De ce trimiseseră pe cineva atât de tânăr și de neexperimentat? Gândul acesta i-a sporit senzația de panică.

– Am urcat să-mi iau mănușile, n-am stat mult, a zis ea încetișor.

– Prin urmare, ați fost în dormitorul dumneavoastră tot timpul cât Sienna a fost afară?

A încuviințat din cap, iar detectivul a notat ceva în carnetelul lui.

Vanessa a întors capul și a văzut o polițistă în uniformă care stătea în dreptul ușii bucătăriei și o privea curioasă. Când Vanessa a ținut-o cu privirea, femeia s-a înroșit și a întors capul. Ura prezența tuturor acestor oameni în casă, era la fel ca în noaptea în care dispăruse Alice. Poate visa, poate nu se întâmpla nimic și din moment în moment urma să se trezească și să audă vocea Siennei venind de jos.

Leo s-a întors în bucătărie, trecându-și degetele prin bretonul neglijent, așa cum făcea întotdeauna când era nervos. Și-a aruncat telefonul pe masă.

– Lua-l-ar dracu', nu se oprește niciodată!

Detectivul i-a aruncat lui Leo o privire lungă, care spunea cât o mie de cuvinte. Vanessa își dădea seama că omul nu îl place pe fiul ei; îl privea pe Leo în același fel în care îl privise detectivul-inspector Mills pe Richard în noaptea dispariției lui Alice.

– Am vrea să ținem o conferință de presă, domnule Hilton, cu dumneavoastră și soția dumneavoastră. Primele douăzeci și patru de ore sunt cruciale în cazurile disparițiilor de copii.

Leo a sărit în picioare auzind bâzâitul interfonului de la poarta principală, care se declanșase în mod repetat în ultima oră, de când sosise presa. A traversat bucătăria și a apăsat pe butonul care a activat camera video.

– Da, alo? a zis el cu disperare în glas.

– Domnule Hilton, numele meu este Hannah Carter, sunt de la *Daily Mail*. Am dori să ne exprimăm părerile de rău pentru că treceți prin aceste momente grele și

ne întrebam dacă aveți vreo veste despre fica dumneavoastră. Sau vreun comentariu pe care ați dori să îl faceți?

– Nici un comentariu. Și vă rog să nu mai sunați la interfon; trebuie să îl lăsăm liber pentru poliție. Dumnezeu, cum de au ajuns aici atât de repede?

– Avem nevoie de presă, mă tem că e răul necesar. E știrea principală în programul de seară. Detectivul Hatton îl urmărea pe Leo care măsoara bucătăria cu pasul. Și am lansat un apel public, exprimându-ne îngrijorarea crescândă pentru siguranța ei.

Leo s-a apropiat de televizor și l-a pornit. Pe ecran a apărut o fotografie a Siennei zâmbind. Era o fotografie pe care o făcuse Helen la un picnic în grădină, vara trecută, o fotografie care surprindea un anumit moment în timp. Nimeni nu și-ar fi putut imagina importanța ei, faptul că într-o zi va fi imaginea afișată de toate ziarele și televiziunile din țară.

– Dispariția unui copil ar fi un coșmar pentru orice familie, spunea reportul aflat la poartă, în capătul aleii, dar pentru Leo Hilton și familia lui este un coșmar care se repetă. În 1969, în ajunul Anului Nou, Alice Hilton, în vârstă de șase ani, a dispărut de aici, de la Conacul Tiselor, casa familiei, unde a fost văzută ultima dată Sienna ieri, chiar înainte de a dispărea. Alice nu a fost găsită niciodată, iar dispariția ei rămâne și astăzi un mister. Oricine o vede pe Sienna este rugat să anunțe imediat poliția. Fetița are părul blond, ochii verzi și o înălțime de un metru douăzeci. Purta o geacă roșie, din puf, o căciulă neagră și mănuși.

– Doamnă Hilton, a spus detectivul întorcându-și atenția înapoi, la Vanessa, cu pixul pregătit. Să ne întoarcem la ultimul moment în care ați văzut-o pe Sienna. Ați văzut-o de la fereastra camerei dumneavoastră în fața casei, corect?

Vanessa l-a privit și a simțit un miros de ceapă în respirația lui. Își simțea tot corpul ca pe un nerv expus, ca și cum pielea îi era încet.

– Doamnă Hilton, credeți că am putea urca în camera dumneavoastră ca să-mi arătați locul exact din grădină în care ați văzut-o pe Sienna?

Vanessa a privit în spatele detectivului, către reflexia ei în geamul bucătăriei, dincolo de care cădea zăpada. O femeie bătrână o fixa cu privirea. În visele ei, avea întotdeauna vârsta pe care o avusese în seara petrecerii. Încă putea alerga, putea dansa și înota. S-a uitat la mâinile ei; erau mâini de femeie bătrână, dar în sufletul ei se simțea de treizeci de ani.

– Doamnă Hilton? Mă auziți?

– Vă rog, o puteți lăsa în pace pe mama? a zis Leo. N-o mai ajută memoria și nu-și amintește nimic. Ne putem concentra asupra căutării? O mulțime de prieteni și săteni mă întreabă dacă ne pot ajuta, dar la momentul acesta nu pare să fie nimic coordonat.

– Este imposibil să căutăm pe întuneric, domnule Hilton. Vom reîncepe, desigur, odată cu primele raze de lumină și vom ridica un cort unde voluntarii se pot înregistra. Am programat, de asemenea, o conferință de presă mâine-dimineață, la ora opt, iar dumneavoastră și soția trebuie să pregătiți o declarație.

– Ei bine, eu nu pot să stau și să aștept să fac o declarație când Sienna e pe undeva pe afară. Acum o să ies din nou s-o caut. Leo a ridicat ochii spre ceasul din bucătărie. Este abia șase. Nu pot sta aici degeaba până dimineață.

– Polițistul de legătură cu familia se află aici, așa că poate avea ea grijă de mama dumneavoastră, a spus polițistul.

Vanessa a ridicat privirea și a văzut-o pe Helen intrând. Era palidă și tremura violent. Polițista i-a tras un scaun lângă plită și a ajutat-o să se așeze.

– Vă fac un ceai, a zis ea, înainte de a se uita spre Leo. Aveți niște pături?

– Cred că au fost împachetate toate, dar o să arunc o privire sus.

– Am remarcat cutiile; când vă mutați? a întrebat detectivul în timp ce Leo se îndrepta spre ieșire.

Leo s-a oprit brusc, apoi s-a întors lent.

– Trebuia să plecăm în Franța mâine, dar în mod evident plecarea nu va mai avea loc acum.

– S-a finalizat vânzarea? Adică există cumpărători care așteaptă să se mute în casă?

– Nu, casa va fi demolată. Suntem în proces de vânzare a pământului unor dezvoltatori imobiliari.

– Înțeleg, ce fel de dezvoltare imobiliară?

– Se vor face zece case și un centru comunitar. Ce relevanță are asta?

Detectivul Hatton și-a înclinat capul, mâzgăind ceva în agendă.

– S-ar putea să nu aibă, dar poate că Sienna era supărată pentru toate schimbările și pentru mutare. Era cineva de care-i părea rău în mod deosebit că se desparte, știți cumva?

Leo a închis ochii.

– A pomenit de Dorothy și Peter, dar am verificat la ei deja.

– Cine sunt Dorothy și Peter? a întrebat detectivul Hatton.

Leo i-a aruncat o privire Vanessei și a oftat.

– Sunt părinții soției mele – e adoptată. Stau la Căsuța Tiselor, la capătul aleii noastre, dar nu ne vedem prea des. Cum am spus, am verificat deja.

Detectivul a privit spre polițistul de legătură.

– Spune-i unuia dintre băieți să se ducă la Căsuța Tiselor și să mai verifice o dată dacă Sienna e acolo. Deci, aveți autorizație de construcție? E gata totul?

– Nu, ședința consiliului de autorizare este mâine. Să aduc pătura pentru Helen, sau nu? s-a răstit Leo nervos, iar detectivul a încuviințat din cap.

Când Leo a ieșit din cameră, a început să îi sune din nou telefonul.

Vanessa și-a întors atenția spre televizor, în încercarea disperată de a-și opri zbârnăitul din cap.

– Unii se vor întreba, fără îndoială, a continuat reporterul, dacă există vreo legătură între cele două dispariții, în ciuda faptului că au trecut aproape cincizeci de ani. Am contactat în seara aceasta poliția din Sussex pentru a întreba dacă vor fi interogați din nou martorii chestionați în noaptea în care a dispărut Alice Hilton, în ultima zi a anului 1969, exact din același loc din care a dispărut și Sienna.

Vanessa s-a ridicat și s-a apropiat de ecran, unde apăruse o fotografie a lui Bobby James.

– Martori precum fermierul local Bobby James, pe atunci în vârstă de treisprezece ani, ultima persoană care a văzut-o în viață pe Alice. Bobby James nu a fost niciodată acuzat de vreo infracțiune în legătură cu dispariția lui Alice, dar, întrucât a fost ultima persoană care a văzut-o pe Alice înainte ca aceasta să dispară, rămâne un nume asociat cu al ei.

– Ne vedem mai târziu, mamă, a zis Leo, întorcându-se cu o pătură și învelind cu ea umerii soției sale. Ies din nou. De tine va avea grijă doamna polițistă.

– A fost aici, în casă, a zis Vanessa încet, arătând spre televizor în timp ce Leo trecea pe lângă ea.

– Ce ați spus, doamnă Hilton? a întrebat detectivul.

– Bărbatul acela de la televizor, a fost în casă mai devreme, a zis Vanessa, ridicând privirea spre fiul ei.

Leo s-a uitat încruntat spre televizor.

– Ce? Când?

– Când erai afară, ți-am spus, era un bărbat în biroul tău, căuta prin lucrurile tale. Nu era unul dintre muncitori, nu era îmbrăcat în uniformă.

Vanessa a simțit că îi bate inima mai tare amintindu-și de scena care o tulburase atât de mult.

– Cine a fost la televizor adineauri? s-a răstit Leo la polițistă.

– Se vorbea despre dispariția surorii dumneavoastră, Alice. Martorii din seara aceea.

Leo a făcut ochii mari.

– Bobby? Vorbeau despre Bobby James?

Leo a ridicat telefonul mobil și a început să apese ca nebunul pe taste, apoi s-a apropiat de Vanessa și i-a arătat fotografia.

– Asta e bărbatul care a fost în casă, mamă? a întrebat-o el.

Vanessa a întins mâna ca să atingă ecranul.

– Da, el este bărbatul pe care l-am văzut. Când am urcat, era în biroul tău.

– În timp ce Sienna se afia afară? a întrebat detectivul Hatton, privind mai întâi la Leo, și apoi spre colega lui.

– Da, așa cred. Chiar înainte să dispară.

Vocea Vanessei tremura.

– Helen? a zis Leo. Helen? Ai auzit ce a zis mama?

Helen nu a reacționat; nu a făcut decât să își strângă pătura mai bine în jurul corpului, de parcă s-ar fi ferit de explozia care urma să se petreacă.

– Helen? a țipat Leo.

– În regulă, domnule, calmați-vă, vă rog.

– Nu vreau să mă calmez. Trebuie să-l găsiți pe omul acesta imediat! Este ultima persoană care a văzut-o pe sora mea înainte să dispară, iar acum afiu că a fost aici. Astăzi, chiar înainte de dispariția Siennei. Pentru numele lui Dumnezeu, ar putea fi în mâinile lui. A apucat-o pe Helen de braț și a scuturat-o. Ai auzit ce a zis mama? Știi ceva despre asta?

Helen s-a uitat la el cu lacrimi în ochi.

– Nu, Leo, nu știu. Din cauza ta, nu mai vorbesc cu el.

Leo a strâns-o de umeri.

– De ce a venit aici, Helen? De ce?

– Domnule Hilton, este ultima oară când vă spun, calmați-vă, a zis detectivul.

– De ce nu faceți ceva? Trebuie să-l găsiți! Poate a văzut-o pe Sienna, poate el a luat-o. Leo s-a întors spre soția lui. Spune-mi de ce a fost aici, Helen, chiar acum!

Helen s-a ridicat și, uitându-se cu dușmănie la soțul ei, epuizată, cu ochii în lacrimi, a ieșit în fugă din cameră, în timp ce detectivul-inspector Hatton îl apuca de braț pe Leo, oprindu-l să pornească după ea.

Willow a oprit mașina în fața blocului în care locuia tatăl ei, în Mouslecoomb, și a ridicat punga cu cafele de la picioare. Îi era încă greață și cafeaua avea un gust ciudat, dar nu se simțea atât de rău încât să nu facă față acestei discuții; gata cu scuzele, trebuia s-o facă.

După ce se înregistrase la Fortăreață și obținuse un card de membru, ca să poată face fotografii cu telefonul mobil, rămăsese până la închidere. Era o clădire modernă impresionantă, un centru de informare care conținea documente, tăieturi din ziare, o arhivă istorică și hărți vechi de până la nouă secole.

După ce a fost condusă în bibliotecă, a cerut să vadă hărțile Serviciului Cartografic pe care le aveau pentru satul Kingston-near-Lewes. Femeia cu glasul blajin căutase numerele de referință în sistemul electronic, iar Willow completase formularul, așteptând răbdătoare, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. S-a uitat la ceas; cum nu mai erau decât șaptesprezece ore până la ședință, era foarte târziu să caute o informație de o asemenea importanță. Condamnându-se pentru că avusese încredere în Mike și simțind că tot corpul i se acoperă de un strat de sudoare, și-a dat seama că se împlinea un an de când Mike îi încredințase proiectul și că Fortăreața ar fi trebuit să fie primul loc în care să caute, nu ultimul.

După un scurt răstimp, femeia cea săritoare, cu ochelari pe lanț și o cămașă bine apretată, ca gheața nespărtă, apăruse lângă ea cu trei hărți și o rugase să le manevreze cu cea mai mare atenție. Le întinsese pe mesele mari, albe, din fața lui Willow și le deschisese, apoi îi zâmbise binevoitoare și plecase. Willow a cercetat planul satului, în căutarea punctelor de reper pe care le cunoștea foarte bine, după ce lucrase timp de un an la planuri alături de Mike, Leo și dezvoltatori: sala de cultură, biserica, Conacul Tiselor și vechea casă parohială. Cimitirul din spatele bisericii se vedea clar în toate cele trei hărți, dintre care cea mai veche era din 1853, dar nu era nici un semn al existenței unui cimitir lângă casa parohială. Deși asta însemna că nu aflase nimic nou, era o ușurare să știe că nu ratase un detaliu strigător la cer.

La o investigație suplimentară, în hărțile mai recente, datând de la începutul secolului XX, erau trei zone mici în câmpul din jurul bisericii etichetate *Cimitir extramural*, care i-au atras atenția.

Scoțând telefonul din geantă, le-a făcut o fotografie și apoi o scurtă căutare pe Google i-a spus că reprezentau soluția la problema cimitirelor suprapopulate de la acele vremuri.

Populația localității Lewes a crescut rapid la începutul secolului al XIX-lea, iar cimitirul Sf. Nicolae a devenit neîncăpător. În 1893, Consiliul a interzis înmormântările în interiorul sau în jurul bisericilor și capelelor din Lewes prin Legea înhumărilor în afara metropolei, din 1853, și a achiziționat douăzeci de pogoane pe câmpurile adiacente.

Logic este, și-a zis Willow, în timp ce trecea cu privirea peste cele trei câmpuri din jur, că dacă cimitirul bisericii este plin, iar câmpul care se întindea până în spatele casei parohiale era folosit drept un fel de cimitir de rezervă, ca unele din morminte să se întindă și pe terenul care aparținea casei.

I-a venit în minte conversația avută cu Kellie în mașină, în dimineața aceea: că era posibil ca cimitirul menționat de Dorothy să fi fost locul în care erau îngropați săracii care nu-și permiteau o înmormântare așa cum se cuvine. Probabil că

situația era în genere trecută cu vederea și nu era cunoscută decât de localnici. Nu apăreau aceste morminte în hărțile Serviciului Cartografic sau în evaluarea cadastrală din dosarul ei.

A returnat hărțile și i-a mulțumit femeii înainte de a-și concentra atenția spre găsirea agendei. Pentru asta trebuia să se ducă la secția de arhivare. A trecut dincolo de o imensă ușă glisantă din sticlă, cu aspect futurist, și i-a înmânat fetei de la ghișeu referința, așteptând puțin timp până ce i s-a adus un dosar albastru legat cu sfoară.

Carnet aparținând moașei Tessa James, circa 1930–1945.

S-a dus la cea mai apropiată masă și a deschis dosarul; a simțit că i se furnică pielea de pe brațe când a scos un mic carnet legat în piele. Timpul și umezeala din sol afectaseră o mare parte din frumosul scris de mână înclinat, dar se vedea că înregistrările mergeau din 2 aprilie 1930 până în 4 ianuarie 1945. Însemnări scurte, scrise clar de stră-străbunica ei, despre nașterea la care asistase în ziua respectivă. Primele câteva înregistrări erau prea rău afectate de apă și noroi ca să mai poată fi citite, dar după câteva pagini a descifrat cuvintele următoare:

Era prea tânără pentru a naște, iar băiatul care a ținut-o de mână tot timpul i-a promis că nu o va mai supune niciodată la asemenea dureri; o promisiune rareori ținută.

Este minunat să pui un copil în brațele unui cuplu atât de iubitor. Am ajutat prea multe mame cu șase copii acasă pe care nu își permit să îi hrănească și un soț bețiv. Dar nu și aceștia; era primul lor copil și pe obrajii lui curgeau lacrimi. „E o frumusețe”, a șoptit el după ce a tăiat cordonul ombilical.

După alte câteva pagini, a mai putut citi o consemnare.

O femeie a născut gemeni azi-noapte. A fost o noapte lungă și s-a chinuit îngrozitor. Un băiat și o fată. Fata s-a născut moartă.

„Mă bucur”, a zis mama. „Mai am cinci. Nu pot avea grijă de toți. Soțul meu zice că este mai bine că trăiește băiatul, pentru că o fată nu valorează nimic.”

O mamă din Lewes este însărcinată din nou, deși are cinci guri de hrănit și un soț care o bate. Mi-a cerut să îi fac un avort, dar știind cât de slăbită este, am refuzat. Puteam s-o omor. Mai târziu, femeia a băut clor ca să își provoace un avort și a sângerat până la moarte, lăsându-și copiii fără mamă. Mai bine îi dădeam niște ierburi și o ajutam, așa cum mi-a cerut. Copiii aceia îmi bântuie visele.

A continuat să citească în timp ce afară se lăsa întunericul. Pe unele pagini nu se vedeau decât pete de cerneală mânjită și câte un cuvânt ici-colo. Dar alteori se puteau citi paragrafe întregi.

Doctorul Jenkins le-a spus bărbaților din Kingston că de nașteri ar trebui să se ocupe un bărbat; că nu sunt decât o vrăjitoare cu remediile mele învechite și metodele mele de vindecare. Este voința lui Dumnezeu ca o femeie să sufere în durerile facerii, zice el, și nu este treaba mea să intervin – deși el intervine bucuros cu forcepsul și bisturiul, numai ca să ajungă la timp acasă, la cină.

După un răstimp prea scurt, femeia din spatele ghișeului a anunțat-o că s-a făcut ora închiderii, iar Willow a început să-și adune lucrurile. Fotografiasse toate paginile care erau lizibile și se întorcea să returneze carnetul, când a observat

colțul unei bucăți de hârtie care ieșea de la spatele lui. Încetișor, a tras-o afară și a deschis-o. Era un bilet scris de mâna unui copil.

PENTRU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA, ALICE,

ÎMI PARE RĂU, N-AM VRUT SĂ STRIC TOTUL. MI-E TARE DOR DE TINE.

NELL X

A rămas cu ochii țintă la el, ținându-și răsuflarea. Nu-i venea să creadă – biletul pe care îl ținea în mână era pentru Alice. Sursa obsesiilor ei din ultimul an, ba mai mult de atât, vederea numelui ei, atingerea unui obiect pe care poate l-a atins și Alice, totul o făcea să simtă că se uită în ochii unei fantome. Privirile i-au coborât către numele celei care scrisese biletul: Nell. Trebuia să fie sora lui Bobby – mătușa ei, Nell – pe vremea când era o fetiță; prea mare coincidența ca să nu fie așa. Era de așteptat ca ea și Alice să fi fost cele mai bune prietene: locuiau în case alăturate și aveau aceeași vârstă.

A citit din nou biletul, de data aceasta mai încet, încercând să se lase pătrunsă de trecut, să și-o imagineze pe fetița care îl scrisese. Era o scrisoare atât de tristă, încât lui Willow i-au dat lacrimile studiind scrisul copilăresc. Niciodată nu se apropiase atât de mult de Alice și de sora lui Bobby, Nell, și simțea că descoperise o mică fereastră către lumea lor.

A dat să îl pună la loc în carnet, dar i-a fost imposibil să se despartă de el. Era un bilet spre trecut, către Alice și Nell și tot ce dorea cu disperare să afie de când se știa. Dacă ar putea să dea de Nell și să vorbească cu ea! Ar face orice să o întâlnească, să discute cu ea. Nu înțelegea cum putea să simtă atât de mult lipsa unei persoane pe care nu o întâlnise niciodată. Willow a aruncat o privire scurtă spre ghișeu, luând o decizie pe loc și, asigurându-se că femeia nu o vede, a strecurat biletul în poșetă.

– Ați cerut articole despre Tessa James, a zis femeia voioasă când Willow s-a apropiat de ea, făcând-o să se simtă foarte vinovată pentru ceea ce făcuse. Au fost multe, așa că v-am printat câteva. Dar puteți veni în altă zi să le citiți pe celelalte.

Willow i-a mulțumit și a trecut cu privirea peste primul articol. Era din *Sussex Times*, datat februarie 1950: *Moașa condamnată era nevinovată? Articol în exclusivitate, de Milly Green.*

Un șofer a apăsat pe claxon când Willow a pășit în stradă, în fața blocului tatălui ei. A făcut un salt în spate și inima i-a bubuit în urechi, când mașina a trecut în goană pe lângă ea. Era pierdută în gânduri, copleșită de ziua aceasta; s-a uitat în ambele direcții și a pășit din nou pe stradă, încercând să se liniștească și să își astâmpere emoțiile. Telefonul mobil s-a pornit să-i sune în geantă și, știind că era probabil Charlie, care voia să vadă ce face, nu a răspuns. Nu voia să-l mintă sau să fie nevoită să îi explice situația la telefon. Odată ce va vorbi cu tatăl ei, spera că se va simți mai bine și îl va suna. Dar îi era groază de discuția cu tatăl ei despre proiectul cu casa parohială, și nu știa cum să o abordeze.

A început să urce treptele spre apartamentul lui și când a simțit mirosul de urină de pe scară, i-a revenit senzația de greață. Durase mult timp până ce consiliul local îi găsisse o locuință și o vreme păruse că va trebui să locuiască cu ea când va ieși din închisoare, ca să nu ajungă pe străzi. Dar în cele din urmă îi găsiseră un apartament prăpădit de două camere și, cu toate că nu era ceea ce s-ar numi o casă primitoare, Willow îi cumpărase câteva obiecte de mobilier și vase de bucătărie de la un magazin caritabil din apropiere și zugrăviseră împreună camera

de zi și dormitorul. Se simțea mai bine știind că e acolo și că, atâta vreme cât reușea să nu intre în belele, polițistul supraveghetor îl va lăsa în pace.

Ajunsă pe coridorul de la etajul lui, a fost cuprinsă de panică și a început să repete în minte discuția. Gândurile i s-au întors la polițistul de legătură care o intervievase când Bobby urma să fie eliberat pentru bună purtare și nu avea unde să se ducă.

– Știm că ai avut o relație tensionată cu tatăl tău, Willow, dar avem nevoie de o adresă, altfel nu îl putem elibera. Ești ultima lui speranță; dacă nu îl primești la tine, va trebuie să îi fie revocat ordinul.

Spusese că îl va primi, desigur, dar în același timp recunoscuse că de multe ori i se păruse un om cu care era greu de tratat.

– Tuturor ni se pare așa, Willow, îi răspunsese femeia. Muncim din greu să construim relații, dar unor oameni pur și simplu nu le place sistemul, nu le plac funcționarii, își țin capul plecat și nu comunică. Tatăl tău este unul dintre acești oameni.

– Pot să pun o întrebare? De ce nu i s-a acordat eliberarea condiționată mai devreme? Adică, de obicei deținuții nu ispășesc decât jumătate din sentință, nu-i așa?

Willow simțea că îl trădează, punând întrebări pe la spatele lui.

– Comportamentul tatălui tău în închisoare este de vină pentru faptul că a stat mai mult decât minimum necesar. Are o atitudine conflictuală, se opune autorității și nu respectă regulile.

– Dar de ce? Adică, de ce vrea să-și facă viața mai grea decât trebuie să fie?

Femeia se oprise o clipă, o privise pe colega ei, apoi pe Willow.

– Pentru că ispășea o condamnare mai lungă, i s-a făcut o evaluare psihologică și a ieșit la suprafață trauma pe care a suferit-o.

– În timpul pe care l-a petrecut în centrul de detenție juvenilă? Întrebase Willow, știind că era o întrebare retorică.

Femeia încuviințase din cap.

– Din păcate, când cineva a fost instituționalizat un timp atât de îndelungat ca tatăl tău, are o viziune denaturată asupra lumii. Nimic nu se întâmplă din vina lor; mereu au o scuză – dacă asta sau ailaltă nu s-ar fi întâmplat, dacă o persoană sau alta nu m-ar fi trădat, totul ar fi fost bine. Nu-l lăsa să te facă să te simți vinovată.

Willow încuviințase din cap. Nu auzea nimic nou.

– Și de foarte multe ori membrii familiei sunt cei care plătesc prețul; într-un fel, și voi sunteți victime, înfrânte de repetatele sale încălcări ale legii și de promisiunile încălcate.

– Știu că încercă să-și dea silința. Vreau să-l ajut, chiar vreau. Nu ne avem decât unul pe celălalt.

– Mă bucur să aud asta, Willow, dar trebuie să te protejezi și pe tine. Lui s-ar putea să-i fie greu să vadă lucrurile din punctul tău de vedere un timp. Închisoarea îi face pe oameni să-și concentreze atenția asupra lor și le este greu să înțeleagă că oamenii văd lucrurile altfel.

Willow dăduse din cap îngrijorată.

– Suntem aici, dacă ai nevoie să vorbești cu noi. Reintegrarea în societate nu este ușoară și va avea nevoie de mult ajutor. A petrecut cea mai mare parte a vieții în instituții. Mulți recidiviști pot fi de-a dreptul copilăroși; se așteaptă ca lucrurile să se rezolve de la sine și se dau bătuți ușor.

– Înțeleg, spusese ea, cuprinsă de o stare de tulburare.

Îi explicaseră cum era probabil să se poarte tatăl ei și că va avea interdicția de a părăsi casa după o anumită oră, că nu va avea voie să se întâlnească cu anumite

persoane sau să meargă în centrul oraşului. Ea avea obligaţia de a raporta la poliţie dacă el nu respecta termenii eliberării condiţionate; dacă ieşea după ora limită sau bea prea mult. Şi, pe măsură ce se apropia data eliberării sale, începuse să-i piară somnul, îngrijorată că îşi va pierde sanctuarul care era casa ei; că va greşi, că va spune ceva ce îl va supăra, iar el va reîncepe să bea şi va ajunge din nou în închisoare. De aceea, când o sunaseră, cu două zile înainte de eliberarea lui, să-i spună că urma să i se acorde un apartament social, plânsese uşurată.

Acum, stând în faţa uşii lui, a ridicat pumnul, a inspirat adânc şi a bătut în uşă de trei ori. Auzea televizorul dinăuntru apartamentului, dar nu îi răspunsese la mesajul prin care îl anunţa că venea la el, aşa că se temea că va fi surprins – într-un mod neplăcut – să o vadă la uşă. Emoţiile au pus din nou stăpânire pe stomacul ei. A ridicat pumnul pentru a bate din nou, când uşa s-a deschis brusc şi în prag a apărut tatăl ei, în bluză de trening şi pantaloni scurţi.

Era un bărbat înalt, cu maxilare puternice, o gură îngustă şi un smoc de păr negru. Albastrul ochilor era atât de aprins, încât privirea lui o stânjenea uneori. Semăna perfect cu el; părul lung şi negru, ochii de culoarea cerului, care erau de multe ori remarcaţi şi care o enervau pe mama ei, căci îi aminteau permanent de tatăl de cele mai multe ori absent.

Întotdeauna părea obosit şi nu prea zâmbea, dar când o făcea, zâmbetul se oprea la ochii sclipitori şi rareori ajungea la buze. Dacă primeai un zâmbet din partea lui Bobby James, era o chestie. Dar acum, stând în pragul uşii, o privea încruntat, în mod evident surprins de prezenţa ei, iar ochii care tot alunecau într-o parte o făceau să creadă că are ceva de ascuns. Nu se bărbierise şi avea cearcăne adânci sub ochi, iar pielea îi era încreţită pe obrazul stâng, semn că abia se trezise.

Willow s-a speriat de halul în care arăta, dar a încercat să schiţeze un surâs.

– Bună, tată!

– Salutare, puştoaico, ce mai faci?

Părea agitat şi distant, ca şi cum s-ar fi întâlnit pe stradă cu o persoană pe care nu şi-o amintea prea bine.

– Nu sunt sigură că ai primit mesajul meu, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, a zis ea muşcându-şi buza.

– Ah, da. Nu, îmi pare rău, nu l-am primit, a zis el, căutând un motiv acceptabil pentru care să nu o lase să intre.

Simţea că respiraţia îi miroase a alcool chiar şi de la depărtarea la care stătea, iar fumul ţigării pe care o ţinea în mână se ridica spre ea, provocându-i un nou val de greaţă.

– Nu durează mult. Putem merge la o plimbare, dacă preferi. Pot să te aştept aici până te îmbraci.

Ar fi vrut să iasă la aer curat, decât să stea în apartamentul plin de fum.

– Nu, e-n regulă, intră, a zis el.

L-a urmat şovăielnică păşind pe covorul cu modele maronii, spre camera de zi. Televizorul trâmbiţa muzică rock din anii optzeci şi pe masă se afla o sticlă de vin ieftin, din care jumătate fusese turnat într-un pahar aflat alături, iar chiştoacele de ţigară formau un morman pe o farfurioară aşezată pe podea. Măsuţa de cafea era murdară şi plină de ziare vechi, iar draperiile erau trase la ferestre. Podeaua era plină de cutii în care fusese mâncare comandată, de grămezi de haine dezbrăcate şi de cutii goale de bere. Camera avea un miros umed şi, în ciuda fumului, toate geamurile erau închise. Tatăl ei stătea în centrul camerei, cu o privire hăituită pe chip.

Willow a simţit că o încearcă un sentiment de vină pentru că nu mai venise de mult să-l vadă. Fusese atât de ocupată la muncă şi îl evitase din pricina conversaţiei pe care era nevoită să o poarte cu el acum.

– Poți să aștepti un minut, până mă îmbrac? a zis el, uitându-se la Willow, care a găsit un loc pe canapea și s-a așezat.

– Sigur, a zis ea, privind la dezastrul din jur și încercând să nu alunece într-un vârtej de vinovăție la vederea stării în care se aflau tatăl ei și apartamentul.

Era o fiică rea; fusese datoră ei să aibă grijă de el, iar ea dăduse greș. A inspirat adânc și a încercat să se tragă înapoi de pe marginea prăpastie; nu-l lăsa să te facă să te simți vinovată. Doar nu era copil; era un bărbat în toată firea, și nu o responsabilitate a ei. Poate avusese o săptămână grea. Câtă vreme nu a încălcat termenii eliberării condiționate, totul va fi bine. Ea lucrase mult în ultima vreme, dar proiectul era aproape gata și acum putea să-și ia ceva timp liber pe care să-l petreacă cu el.

Încercând să găsească ceva de făcut, a privit în jos la mormanul de documente și scrisori împrăștiate în jur și ochii i-au căzut pe o cutie cu fotografii aflată la piciorul canapelei. A privit fotografia de deasupra: o imagine alb-negru a unei femei în rochie de mireasă, care dansa împreună cu mirele ei.

Bobby a reapărut, pe jumătate îmbrăcat, și a luat o țigară din pachetul de pe masă.

– Fă-ți o cafea, a zis el.

– Ți-am adus eu cafea, a spus ea, ridicând punga.

Când el a dispărut din nou, Willow și-a întors atenția spre fotografii, apoi s-a aplecat și a ridicat una. Părea să fie tatăl ei pe când era copil, în jur de treisprezece ani, sprijinit de o poartă pe care stătea cocoțată o fetiță blondă. Fata avea un zâmbet radios pe chip și se uita la el cu priviri adulatoare. În fundal, o circadă de vaci venea pe alee, spre ei.

Willow s-a uitat mai atent. Era sigură că fata trebuia să fie Nell. Nu o întâlnise niciodată pe mătușa ei, iar tatăl ei refuzase să-i vorbească despre ea. Tot ce știa era că Nell îl rănisese profund, ceea ce însemna că, după cum îi era obiceiul, o izgonise cu totul din viața lui. Willow s-a gândit la biletul pe care îl descoperise și care îi ardea buzunarul. Vedea că Nell semăna cu Bobby; aveau aceeași față în formă de inimă și același zâmbet, aceiași ochi. Tare mult i-ar fi plăcut să o cunoască.

Bobby a intrat în cameră.

– Ce poză frumoasă, tată. Este Nell?

El a încuviințat din cap, iar ea a lăsat poza din mână, interpretând semnele uzuale care îi spuneau că subiectul era dincolo de limitele permise.

– Ce ai mai făcut, puștoaico?

În comportamentul lui era ceva ce o neliniștea.

– Bine. Mi-e un pic cam rău; cred că s-ar putea să fi luat un virus.

A mai luat o gură din cafeaua cu gust ciudat.

– Nu cumva ești însărcinată? a zis el, făcându-i un semn cu ochiul.

Willow a râs.

– Nu, Doamne ferește! Nici o șansă, s-a încruntat ea, în timp ce ideea i se așeza mai bine în minte.

– Ce mai face tipul tău? Charlie, parcă.

Willow, rămasă încă la ideea dinainte, a făcut o pauză înainte de a răspunde.

– Bine, mă ajută să renovez apartamentul. Am terminat de lustruit podeaua și de zugrăvit dormitorul. Încep să mă simt acasă, a zis, punând fotografia înapoi peste celelalte.

– Minunat. E un băiat bun, îmi place. Știi că îți pot da o mână de ajutor oricând, a zis el, scoțându-și o țigară din pachet și trecându-și degetele prin părul gras. Nu înțeleg de ce nu-mi ceri niciodată ajutorul.

– Tată, a zis ea încet, trebuie să vorbim despre ceva. Nu știu dacă nu cumva o să te superi pe mine, dar vreau să fiu cinstită cu tine.

– Sună de rău augur, a zis el, căutând o brichetă.

– Vreau doar... S-a oprit, cu inima bubuindu-i în piept, căci vocea începea să îi tremure. Vreau doar să știi că ceea ce urmează să-ți spun a fost un lucru foarte important pentru mine, și a fost o decizie pe care n-am luat-o ușor.

– Bine.

Bobby s-a lăsat pe spate în fotoliu și a pus un picior peste celălalt, ceea ce a făcut-o să-l simtă foarte departe. Avea privirea aceea care o intimidă, când părea capabil să-și rețeze emoțiile numai prin forța voinței. Când a vrut să continue, și-a simțit gura uscată.

– De aproape un an lucrez la un proiect în Kingston-near-Lewes. A zâmbit, încercând să spargă tensiunea, dar el era nemișcat și o privea ținută, foarte încruntat. Tată, cei din familia Hilton – adică foștii tăi vecini – au de gând să dărâme casa parohială și să construiască zece case și un nou centru comunitar pe terenul acela. Iar firma mea, biroul meu de arhitectură... ei bine, noi lucrăm împreună cu Leo Hilton și conducem proiectul.

Ochii lui Bobby au rămas ațintiți în podea cât timp și-a aprins țigara și a tras un fum. În cele din urmă, când ea nu mai putea suporta tăcerea, l-a auzit vorbind.

– Știu.

Dintre toate lucrurile pe care se aștepta să le spună, la acesta nu se aștepta sub nici o formă. În decursul a numai câteva secunde, a trecut de la uluială la furie. Așadar știa – de cât timp? Între ei, ca de obicei, existau numai secrete. Lucruri rămase nespuse, conversații dificile amânate. Aceasta era povestea vieții ei.

Bobby s-a uitat în jos, la țigara care arsese până la muc.

– Nu sunt idiot, Willow, a spus el, iar buzele i-au tresărit și și-a ferit privirile. Oamenii vorbesc, s-a scris și în ziarul local. Dar trebuie să-ți spun că aș fi preferat să o aud mai întâi de la tine.

Willow a simțit că greața i se ridică din nou dinspre stomac.

– Am vrut să îți spun mai devreme, dar nu știam cum vei reacționa.

Furia i s-a intensificat. Ca de fiecare dată, vina era a ei. Întotdeauna vina aparținea altcuiva; el nu-și asuma nici o responsabilitate. Nu vorbise cu ea, nu încerca să înțeleagă presiunea la care fusese supusă. Inima îi bătea cu putere și îi tremurau mâinile. Trecuse atât de multă vreme de când fusese martoră la o izbucnire de furie de-a lui, încât se convinsese că nu mai suferea de mânie. Dar era mereu acolo, pândeau sub suprafață; nimic nu se schimbase.

A rămas tăcut, iar scrumul cădea pe podea, la picioarele lui, în timp ce ea continua, vorbind cu o voce mai calmă acum.

– Șeful meu m-a rugat să conduc proiectul, iar eu voiam să o fac. Eram îngrijorată de reacția ta, dar am așteptat un proiect de anvergură aceasta ani întregi. Am muncit din greu ca să ajung în acest punct; dacă l-aș fi refuzat, îmi era teamă că nu voi mai primi altă șansă.

– Așadar, ai lucrat cu Leo Hilton. Știe cine ești?

Chipul lui Bobby era alb ca ceara.

– Nu.

Lui Willow i s-a făcut din nou greață. Știa că se va simți trădat, dar la asta nu se așteptase.

– Uite, tată, de asta am evitat să îți spun. A simțit că o podidesc lacrimile. Aveam nevoie de slujba aceasta. Nu îmi permit luxul de a refuza oferte de muncă; nu am pe nimeni la care să apelez pentru ajutor financiar.

– Ah, bine, vrei să zici că ai fost nevoită să accepți proiectul oferit de Hilton pentru că eu sunt un tată de tot rahatul? Te-ai gândit vreodată că poate tocmai ei și tot ce mi-au făcut mie sunt adevăratul motiv?

– N-am vrut să sune așa. Nu vreau să spun decât că uneori trebuie să mă pun pe mine pe primul loc, deoarece m-am obișnuit să fiu singura persoană în care pot avea încredere. Simțea că limba i se înnoadă, că vorbele îi ies greșit. Poate reușesc să mă explic ceva mai bine, să-ți spun de ce am acceptat să conduc proiectul.

Și-a șters lacrimile, încercând să se controleze.

– Dacă aș fi știut de la început, aș fi putut să te avertizez să stai departe de ei. Te vor folosi, apoi te vor arunca deoparte ca pe o măsea stricată, asta fac ei. A mai tras un fum din țigară, iar furia i s-a transformat în tristețe. Așa s-a întâmplat cu mine. L-am întors spatele tatălui meu, care era sângele meu, pentru familia Hilton, tocmai în ziua în care a murit. L-am lăsat singur în seara aceea, ca să dau fuga și să îl ajut pe Richard Hilton cu niște nenorocite de lumini pentru petrecere, iar el a murit. Își măcelărise propria cireadă, iar eu l-am părăsit. Nu mi-o voi ierta niciodată, și pentru ce? Ca să ajut un om care m-a aruncat în calea lupilor. El m-a avertizat în legătură cu Hiltonii, dar eu nu l-am ascultat. Fii atentă, Willow, habar n-ai de ce sunt în stare. A mai tras un fum din țigară, cu ochi morți. Prin urmare, demolezi casa parohială?

Willow a încuviințat din cap.

– E o ruină, tată, nimeni n-a mai locuit acolo de la plecarea ta.

– Dar mormintele? Ce se va întâmpla cu ele?

Willow a simțit din nou o greutate în stomac.

– N-am știut despre cimitir până azi, a zis ea în șoaptă. Nu sunt înregistrate pe nici una din hărțile locale – și pe asta se bazează și Leo, cred.

– Nici nu mă așteptam să fie. Acolo îi înmormântau pe săraci, pe mamele nemăritate care mureau la naștere. Și o vrăjitoare, dacă este să dăm crezare folclorului. Nici unul dintre ei nu a avut o piatră de mormânt propriu-zisă, numai pietricele sau cruci din lemn. Pe mormântul vrăjitoarei era un morman de pietre. Se pare că localnicilor le era teamă că ar putea să revină la viață. Nell era fascinată de mormântul acela, a adăugat el, pierdut în gânduri.

– Eu am aflat despre ele abia astăzi, din întâmplare, de la o localnică. Din ce spui, pare că sunt multe rămășițe umane pe terenul acela, ceea ce înseamnă că sunt într-un mare rahat dacă nu mint, ca să îl apăr pe Leo.

– Să nu minți niciodată ca să îl aperi pe Leo. Așa am făcut eu și am ajuns în spatele gratiilor, a zis el cu o voce cruntă.

– Ce vrei să spui? Despre ce ai mințit? a întrebat Willow, cu ochii larg deschiși.

– Nu contează, nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ce surpriză, a murmurat ea pentru sine.

Tatăl ei i-a aruncat o privire.

– Să nu ai încredere în el și niciodată să nu încasezi un glonț în locul lui. Promite-mi, Willow.

O privea într-un fel care o stânjenea, de parcă ar fi putut să vadă înăuntrul ei.

– Bine, promit, a oftat Willow, aproape în lacrimi.

– Nell știe despre planul de dărâmare a casei parohiale?

Willow a încruntat din sprâncene.

– Nell? Nu știu, tată. N-am întâlnit-o niciodată.

A scos un hohot scurt și a clătinat din cap, din nou nervos.

– Ar fi de folos dacă ai înceta să mă mai minți, Willow. Dar bine, cum zici tu.

– Nu mint. Willow l-a văzut pe tatăl ei ridicându-se și începând să măsoare camera cu pasul. Nu înțeleg. Cum să o fi întâlnit? Nu ne-ai prezentat niciodată, habar nu am unde locuiește, nici măcar cum arată nu știu.

Nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Își dorea cu disperare un tată care să comunice cu ea, să o țină în brațe, să îi spună că este mândru de ea. Puteau

petrece oricât timp voiau renovându-i apartamentul, plimbându-se împreună, construind poduri, dar când situația se împutea, obloanele erau coborâte imediat.

– Tată, de ce nu te mai vezi cu Nell? Este clar că o iubești foarte mult, a zis ea, lăsându-și privirea să coboare spre fotografia lui Nell, aflată în vârful grămezii. Ce ți-a făcut?

– De ce nu o întrebi singură? a rostit el scurt.

– Cum să o întreb? Unde este? Lacrimile se porniseră să curgă de acum. De ce ești atât de nemilos?

– Pentru că îmi dau seama când sunt mințit, s-a răstit el.

– Nu mint! A fost nevoie de mult curaj ca să vin aici, tată. Am crezut că putem să avem o discuție deschisă, ca să nu mai trebuiască să-ți ascund lucruri sau să te mint. Știi, tată, unul dintre principalele motive pentru care am acceptat acest proiect a fost ca să mă apropii mai mult de tine. Ca să aflu despre originile tale, despre lucrurile care ți s-au întâmplat și care te-au făcut așa cum ești acum. Așa că să nu-mi spui mie despre cum e să fii mințit. Tu n-ai fost cinstit cu mine în legătură cu nimic, începând cu ziua în care m-am născut.

Bobby s-a oprit locului.

– Nu știu de ce vrei să mă rănești astfel, dar cred că ar fi mai bine să pleci.

Vorbea calm, fără emoție.

– Tată, te rog, nu mă îndepărta din nou.

– Sunt mândru de tine, Willow. Casa aceea nu a adus decât nefericire mamei și bunicii mele. Mă bucur că va fi dărâmată. Poate acum pot lăsa trecutul în spate, o dată pentru totdeauna.

În clipa aceea, s-a auzit soneria. Era ca un țipăt pătrunzător. Bobby s-a uitat la Willow încruntat, apoi a traversat încet holul de la intrare și a deschis ușa.

A urmat o neașteptată explozie de strigăte și agitație. Ușa a fost izbită de zid și doi polițiști s-au aruncat spre el, împingându-l cu spatele la perete și încătușându-l. Alți doi polițiști au început să gonească prin tot apartamentul, deschizând șifoniere și dulapuri, căutând sub pat și strigând „Sienna? Sienna? Sienna!”

– Ce se întâmplă? a întrebat Willow, punându-se în fața unuia dintre polițiști.

– A dispărut o fetiță din Kingston. Tatăl dumitale a fost văzut astăzi în apropierea locuinței copilului, în jurul orei la care a dispărut.

– Stați puțin, ce? Unde îl duceți? a cerut ea să i se spună.

– La secția de poliție din Lewes, a zis ofițerul, în timp ce Bobby era escortat spre ieșirea din apartament.

Un alt polițist a trecut pe lângă ea, vorbind în aparatul de radioemisie.

– Nu este aici. Repet: Sienna Hilton nu se află pe proprietatea suspectului.

– Bine, îi voi informa pe părinți, a venit răspunsul.

Nici unul dintre polițiști nu a aruncat vreo privire spre Willow în timp ce îl scoteau pe ușă pe tatăl ei mai mult târându-l, într-un val-vârtej de tropăieli, strigăte și uși trântite – apoi, liniște.

A rămas în apartamentul tatălui ei, șocată, înghițindu-și lacrimile, apoi s-a forțat să ajungă până la telecomandă și să pornească televizorul. A schimbat canalele până a dat de știri, apoi a pornit sonorul.

– Sienna Hilton, fetița în vârstă de șapte ani, lipsește încă, după ce a dispărut în prima parte a acestei zile din grădina casei părinților ei, aflată în satul Kingston, East Sussex. Un bărbat care a fost remarcat în apropierea casei a fost arestat pentru suspiciunea de răpire și va fi interogat. Sienna Hilton este flica omului de afaceri Leo Hilton, a cărei soră, Alice, a fost subiectul unei celebre dispariții din aceeași casă, în urmă cu aproape cincizeci de ani, într-un caz care nu a fost niciodată rezolvat.

Willow a închis televizorul și a alergat spre baie, unde a vomitat toată cafeaua pe care o băuse mai devreme. După aceea s-a așezat pe marginea căzii, a deschis robinetul de apă rece și s-a stropit pe față. Când a băgat mâna în buzunar după un șervețel, degetele i s-au închis peste bilețelul pe care îl luase de la Fortăreață.

O singură persoană putea să o ajute acum: sora lui Bobby, Nell James. O persoană pe care nu o întâlnise niciodată și despre care nu știa nimic – în ciuda insistenței tatălui ei că o cunoștea. O femeie care – judecând după bilețelul pe care îl scrisese – putea arunca lumină asupra dispariției lui Alice. O femeie pe care nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea să o găsească.

Dragă Bobby,

Niciodată nu mi-am închipuit că ar putea să îmi fie atât de dor de tine, și de tata, și de fermă. Oamenii se poartă frumos cu mine aici, dar totul sună, și se simte, și miroase diferit de lucrurile cu care sunt obișnuită. Și este atât de frig! Vor să ne țină cât mai mult în frig, și în pat, și asta fac mai tot timpul – mă plâng de frig și stau întinsă în pat, dar asta nu este foarte diferit de ceea ce fac acasă!

Nell și-a mușcat buza când a spus cuvântul „acasă” și a ridicat privirea spre prietena ei Heather, care stătea în capul oaselor în patul de alături și scria scrisoarea pe care i-o dicta Nell. La cei doisprezece ani ai ei, Heather era mare, iar Nell o adora. Avea bucle blonde și o piele ca de porțelan, ca o păpușă dintr-un magazin de jucării, și avusese grijă de Nell din ziua când sosise. Lui Nell i se părea că tot ce făcea Heather era perfect, îi citea, jucau cărți împreună și o ținea de mână când nu se simțea bine, ceea ce se întâmpla mai tot timpul. Și se pricepea mult mai bine la scris decât Nell, scrisul ei era înalt și frumos, ca ea.

Nell a privit în jur prin camera lungă, cu podele din lemn, cu șiruri de paturi și geamuri deschise, unde își petrecuse ultimele câteva săptămâni și a simțit că o macină dorul după tatăl ei, că tânjește să vină și să o ia de acolo.

Știa din certurile tatălui ei cu domnul Hilton că nu casa parohială îi va fi cămin de acum încolo, dar încerca să fie curajoasă și să nu-i pese prea mult. Acasă era locul unde se aflau Bobby și tata și trebuia să rămână puternică până ce vor veni după ea. Heather știa cum se simte, și ei îi era tare dor de casă, pentru că era la sanatoriu de peste un an. Nell nu știa cât de bolnavă este Heather, dar știa că nu va pleca acasă prea curând. I se făcuse o radiografie la plămâni zilele trecute și i se spusese că tuberculoza revenise. Nell îi auzise pe doctori vorbind cu Heather, spunând că vor să încerce un nou tratament pe ea. Dar când Heather s-a dus la sala de radiografie, doctorul a spus că plămânii îi sunt foarte afectați. Heather a fost foarte supărată și a plâns câteva zile, iar Nell i-a dat ursulețul ei, ca să încerce să o înveselească.

În cele din urmă, veniseră părinții lui Heather și prezența lor o făcuse să se simtă mai bine. Nell îi plăcea pe părinții lui Heather; erau foarte buni și îi aduceau dulciuri, pe care Heather le împărțea cu ea. Pe mamă o chema Emma, iar pe tată, George. Heather avea pe chip un zâmbet care se întindea de la un obraz la celălalt. Zâmbetul mamei era la fel, dar tatăl era supărat și nu zâmbea deloc, ci doar privea în jos la mâinile sale. Când Heather plecase la baie, Nell a auzise pe mama ei spunându-i tatălui că data viitoare ar fi mai bine să nu mai vină, dacă nu putea măcar să încerce să fie vesel, de dragul lui Heather.

Fusese minunat să vadă niște părinți, chiar dacă era îngrozitor de invidioasă că nu erau părinții ei. Nimeni nu-i spunea de ce nu veneau tatăl ei și Bobby. În cele mai multe seri, plângea până adormea, îngrijorată că erau supărați pe ea, sau că făcuse ceva greșit. Mama lui Heather îi spusese că biletul de tren era foarte scump și poate familia ei nu și-l permitea, dar că era convinsă că tatăl ei va veni în scurt timp să o vadă. A privit spre Heather care aștepta cu stiloul pregătit ca Nell să continue.

Ceilați copii de aici sunt drăguți. Am o prietenă pe nume Heather, care este foarte bună și care își împarte dulciurile cu mine. Încă tușesc mult și mă doare în piept.

Doctorul mi-a făcut o radiografie la plămâni. Nu doare, dar ecranul din metal este foarte rece când stai lipit de el, pentru că trebuie să îți dai jos toate hainele, până la lenjeria de corp.

Te rog, scrie-mi, Bobby, vreau să primesc vești de la tine despre ce face Alice, cum îi este lui Snowy. Doctorul spune că mă fac bine și că medicamentele pe care mi le dau funcționează, așa că sper că voi putea veni acasă în curând. Pun pariu că este multă liniște pe acolo fără mine! Cu multă dragoste,

Nell

– Este o scrisoare minunată, Nell, a zis Heather. Vrei să semnezi?

Heather i-a întins scrisoarea și Nell s-a folosit de scrisul ei cel mai adult ca să o semneze.

– Părinții mei vin weekendul acesta, a zis Heather, luând scrisoarea de la Nell și strecurând-o într-un plic. O pot duce ei la poștă.

– Poate vine și tata weekendul ăsta, a zis Nell însuflețită. Trebuie să ne mutăm din casa noastră și poate va ști unde mergem.

– Ei, vezi, a zis Heather veselă. De asta a fost ocupat, este mult de muncă la o mutare. Sunt sigură că va veni în scurtă vreme. Vrei să mai scrii și alte scrisori astăzi, Nell?

Nell a ezitat, știind că vrea să îi scrie lui Alice, dar nedorind să împărtășească nimănui altcuiva secretul camerei de sub scară.

– Da, dar cred că voi încerca să o scriu pe aceasta singură.

– Bravo, Nell, vrei hârtie de scris și stiloul meu? Uite, poți sprijini foaia pe cartea mea, a zis Heather, punând totul pe noptiera de lângă patul lui Nell.

– Mulțumesc, Heather, a spus Nell, îndreptând un zâmbet de adorație spre prietena ei.

În timp ce Heather s-a întins să doarmă puțin, Nell a luat hârtia și stiloul și a început să scrie încet, în timp ce brațele o furnicau de emoție.

Dragă Alice,

Sper că ești bine, că o ții pe Snowy la căldură și te joci cu ea. Îmi este atât de dor de tine, încât nu mă pot gândi prea mult la asta, că mă apucă plânsul. Abia aștept să te revăd și să-ți arăt camera secretă pe care am găsit-o sub scările din casa parohială – la asta se potrivește cheia de pe zgarda lui Snowy.

Nici nu-ți dai seama că acolo ar fi o încăpere, dar sub ultima treaptă este o micuță gaură pentru cheie. Se deschide ca un capac, către o lume secretă, cu un pat și un cufăr și o lumânare cu chibrituri. Dar nu știu unde vom locui de acum încolo sau dacă vom putea intra împreună în camera secretă. Dacă îi vezi pe Bobby sau pe tata, te rog să le spui că îmi este dor de ei și spune-le să îmi scrie. Abia aștept să fim din nou împreună. Tu ești cea mai bună prietenă a mea din toată lumea.

Cu dragoste, Nell xxx

Nell a băgat scrisoarea în plic și a scris pe fața lui Alice Hilton, Conacul Tiselor, Kingston – PERSONAL, A NU SE DESCHIDE DE ALTCEINEVA – cu litere mari, apoi a dat cu limba pe clapeta plicului și l-a închis bine.

19. BELLA. Ianuarie 1945

– Să fie adusă Tessa James! a strigat funcționarul, iar zarva din sala de judecată s-a domolit, lăsând locul unui murmur.

Bella și-a pierdut respirația când a văzut-o pe mama ei adusă în boxa acuzaților. Aproape că îi putea atinge umerii lăsați și fragili. A privit la vânătăile care i se întindeau pe încheieturile mâinilor ca niște șerpi, de la cătușele purtate ore în șir.

Atmosfera în sala de judecată era electrizată, ca o gloată care așteaptă să curgă sânge. Bella le simțea bucuria la gândul unei condamnări pe viață. Nu voiau să afie că Tessa James era nevinovată; unde mai era distracția?

Oare nu se săturaseră de oroare și durere pe câmpurile de luptă? se întreba Bella. În timp ce trecea cu privirea peste rândurile de spectatori, a văzut câțiva bărbați cu cicatrice pe față sau cu brațe prinse în eșarfă. Nu văzuseră destulă moarte și nefericire?

După ce mersese pe jos împreună cu Alfie de la secția de poliție la tribunal, Bella își croise cu greu drum spre intrare prin mulțimea adunată care huida și striga numele mamei sale.

După ce a plecat cu Alfie de la poliție și s-a dus la judecătorie, Bella se luptase să intre, în timp ce mulțimea care se adunase huida și striga numele mamei sale.

– Scuzați-mă, sunt Bella James, îi spusese ea polițistului care stătea acolo. Omul nu a auzit-o, așa că a mai făcut un pas spre el. Scuzați-mă, domnule, unde trebuie să merg? Sunt flica Tessei James.

Polițistul a auzit-o într-un final, dar la fel și câțiva alți oameni. Vedeau cum se schimbă dispoziția mulțimii, le simțea privirile ațintite asupra ei și a lui Alfie.

Își întorsese privirile speriate spre polițist, care încercase să o strecoare printre cele două uși, în timp ce strigătele și îmbulzeala se înteteau. Un bărbat aflat în mulțime a lovit-o în spate, iar ea s-a împiedicat de ultima treaptă. Durerea i-a traversat piciorul când s-a lovit de piatra rece și, în timp ce se chinuia să își recapete echilibrul, o tânără femeie elegantă, cu părul roșu ondulat, îmbrăcată într-o bluză albă și o fustă lungă, neagră, și-a făcut loc prin mulțime și i-a ajutat pe ea și pe Alfie să treacă de ușa.

– Vă mulțumesc, a zis Bella încet, când ușile s-au închis în spatele lor. Ai pățit ceva, Alfie? a zis ea, iar băiatul a clătinat din cap spre ea.

– Mă bucur că v-am putut ajuta. Trebuie să mergeți în sala de judecată numărul 1, a zis femeia, zâmbind binevoitoare.

Bella s-a scuturat și și-a masat genunchiul care o durea, înainte de a porni înainte, cu inima grea, în lungul coridorului acoperit cu un covor roșu.

– Scuzați-mă, i-a zis unei femei care ștergea geamurile la capătul holului. Puteți să îmi spuneți unde se află biroul administrației?

Femeia a întors capul și s-a uitat la ea; părea enervată pentru că fusese întreruptă.

– Sus pe scări, prima pe stânga, a spus ea, după care și-a văzut de treaba ei.

Bella a privit în jur, asigurându-se că nimeni nu îi remarcase prezența și a pornit pe scara din lemn, împreună cu Alfie, care se ținea strâns de mâna ei. Într-un final, a ajuns în vârful scării și a bătut la ușa din față ei. O voce curtenitoare i-a strigat să intre, iar ea a deschis ușa și a dat peste o femeie masivă, cu părul strâns într-un coc și ochelari pe un lanț, care se odihneau pe pieptul ei.

– Bună ziua, mă întrebam dacă m-ați putea ajuta, a zis ea, zâmbind nesigură. O rudă de-a mea trebuie să compară în fața instanței peste câteva săptămâni și mă întrebam dacă aveți o listă a avocaților din zonă care își oferă serviciile gratuit.

Femeia s-a uitat la ea prelung, apoi a deschis un sertar și a scos un dosar. A căutat prin el, scoțând o foaie de hârtie.

– Sunt foarte aglomerați, a zis ea, întinzându-i-o, așa că dacă procesul este peste numai câteva săptămâni, s-ar putea să nu aveți noroc.

Bella a aruncat o privire peste pagină.

– Mulțumesc. Sunteți sigură că aceștia sunt toți?

Femeia a încuviințat printr-o mișcare a capului.

– Mă tem că da. Justiția este scumpă. Unii avocați își oferă timpul voluntar, dar cei mai mulți nu lucrează niciodată gratuit.

Bella i-a mulțumit femeii, a împăturit foaia de hârtie și a pus-o în geanta ei din pânză, apoi a coborât încet scările, spre ușa sălii de judecată numărul 1.

Când a întins mâna spre clanța din alamă, o voce de femeie din spatele ei a făcut-o să tresară.

– Domnișoară James? Îmi pare rău să vă deranjez, dar am putea să vorbim câteva momente?

Bella s-a întors și a văzut-o pe femeia care o ajutase la intrare. Părea tânără – în jur de douăzeci și cinci de ani, și-a zis Bella – și se băteau de pe un picior pe altul în timp ce vorbea, de parcă avea atât de multă energie, că nu mai știa ce să facă cu ea.

– Numele meu este Milly Green, sunt reporter la *Sussex Times*. Dacă vreți vreodată să vorbiți despre procesul mamei dumneavoastră, să spuneți povestea din punctul dumneavoastră de vedere, ușa mea este deschisă oricând. O buclă roșcată i-a căzut peste ochii verzi când i-a întins Bellei o carte de vizită cu un număr de telefon pe ea. Știu că și-a susținut întotdeauna nevinovăția și aș vrea să aflu adevărul.

Ochii Bellei s-au fixat fioroși asupra tinerei.

– Mă îndoiesc că adevărul vinde la fel de multe ziare ca o poveste de senzație, a spus ea.

Femeia a zâmbit ironic.

– Depinde de poveste. Nimeni nu vrea să aibă pe conștiință condamnarea pe viață a unei femei nevinovate și, dacă este condamnată pe nedrept, vreau ca toți cititorii noștri să știe asta. Vocea mamei dimitale merită să fie auzită. Biroul meu se află vizavi de tribunal, dacă doriți să vorbiți cu mine.

– Ce convenabil! Vă rog să ne lăsați să trecem.

Milly Green a făcut un pas într-o parte, iar Bella și Alfie au intrat în sala de judecată. Era deja ticsită de oameni: ziariști, avocați și spectatori. Mulți dintre ei s-au întors și i-au privit lung pe cei doi care s-au așezat pe una dintre băncile tari, din lemn. Bella a strâns cu putere mâna lui Alfie, care îi dădea putere, și a simțit că i se frânge inima când a văzut-o pe frumoasa ei mamă adusă în boxa acuzaților.

L-a căutat din ochi în mulțime pe Wilfred Hilton. Era așezat în cealaltă parte a sălii de judecată, în fața juriului. S-a uitat la el insistent, dar el și-a ferit privirea imediat, de cum a început să vorbească grefierul.

– Domnilor membri ai juriului, este datoria mea să rezum declarațiile acuzării și apărării și să vă reamintesc mărturiile pe care le-ați ascultat. Pentru a o condamna pe acuzată de omor voluntar, trebuie să fiți convinși că victima a murit drept urmare a acțiunilor ei și că i-a provocat un rău intenționat.

Bella s-a uitat lung spre mama ei, încercând să o facă să întoarcă privirea, căci nevoia de a întinde brațele spre ea și a o îmbrățișa era atât de copleșitoare, încât a trebuit să își bage mâinile sub șezut ca să se înfrâneze.

A simțit că întreaga sală își ține respirația, că își freacă mâinile de bucurie, așteptând disperați să audă rezultatul pe care îl voiau: închisoare pe viață, lucru

căruia mama ei nu-i va putea supraviețui; o celulă lipsită de lumina soarelui, de flori și cer.

Ochii i s-au furișat spre bărbații îmbrăcați în robe negre și peruci maronii-deschis. Judecătorul, în roșu, privind încruntat spre mama ei, de la înălțimea tronului său. Bella simțea o prezență în încăpere. Ceva se mișca printre ei. A lăsat mâna în jos și a simțit în buzunar fructele letale de mătrăgună, învelite într-o cârpă. Moartea ședea alături de ea. Chiar urma să i le dea mamei sale? Era ca și cum ar ucide-o cu mâna ei.

A simțit că tot trupul i se lasă moale în față. Un polițist a prins-o înainte să se prăbușească la podea în fața sălii înțesate de oameni. S-a ținut de bancă și a închis ochii, simțind că Alfie o strânge tare de mână.

Bella și-a ținut răsuflarea și a privit în jur. Șirurile de spectatori erau fascinate de acțiunea care se petrecea în fața lor de parcă urmăreau un film la cinema. Plăcerea lor era palpabilă. Alfie s-a uitat la ea cu lacrimi în ochi și ea l-a tras mai aproape.

– Sarcina acuzării este să dovedească faptul că acuzata se face vinovată de omor voluntar. Noi susținem că cei trei martori aduși de noi au dovedit acest lucru. Am auzit-o pe Sally White, servitoare în casă la Conacul Tiselor, care se afla acolo în seara aceea. Ea a văzut ce s-a întâmplat și a coroborat spusele celui de-al doilea martor al acuzării, doctorul Jenkins. De ce ar spune doi oameni, independent unul de altul, același lucru? Că Tessa James a luat bisturiul din geanta doctorului și a tăiat-o pe doamna Hilton. Domnișoara White a văzut-o cu propriii ochi, căci stătea lângă ușă și privea la ce se petrecea în cameră; a putut să vadă totul.

Bella a privit spre Sally, o fătucă firavă, care ar fi rămas pe drumuri dacă familia Hilton ar fi concediat-o. Fuseseră buni cu ei, lăsând-o să stea în casă împreună cu un copil; nici o altă familie nu ar fi făcut-o, iar ea o știa prea bine.

– Cum să aveți încredere în spusele unei femei a cărei întreagă apărare se reduce la înfierarea doctorului Jenkins? Un om cu un caracter impecabil, un doctor bine cunoscut, cu o reputație nepătată, un stâlp al comunității care nu avea absolut nici un motiv să aducă o acuzație gratuită împotriva acuzatei. Aceasta este o femeie care, după cum am aflat de la părintele Blacker, nu este cunoscută ca o salvatoare de vieți, ci pentru că provoacă avorturi femeilor imorale și nevestelor sătule de nașterea de copii. O moașă care le ascunde pe femeile însărcinate la casa parohială, unde nu pot fi găsite de soții lor, și se abate asupra lor cu instrumente pe care pretinde că nu le are, pentru a le provoca o sângerare. Hotărând astfel de una singură care copii vor trăi și care nu. La fel cum a făcut în ziua morții doamnei Hilton, după ce domnul Hilton îi spusese că nu mai poate închide ochii la activitățile ilegale care se petreceau pe pământul lui și că trebuia să plece fără întârziere. Domnilor membri ai juriului, este de datoria dumneavoastră să decideți dacă acest lucru i-ar provoca unei femei intenția de a-i face un rău soției acestui om. O femeie cunoscută pentru că ia în propriile mâini legea și viața copiilor nenăscuți.

Bella l-a văzut pe judecător ridicând din sprâncene, un răspuns la care câțiva jurați au zâmbit. A privit către femeia care dactilografia tot ce se spunea; așternut pe hârtie, totul părea destul de nevinovat, dar era clar încotro bătea părerea judecătorului.

Simțea cum crește valul de furie dinăuntru ei și a aruncat o privire spre Jeremy Lyons, avocatul mamei sale, care, de-a lungul întregului proces, nu făcuse mai nimic pentru a dovedi nevinovăția mamei sale. Bella a lăsat capul în jos, iar mintea ei striga împotriva nedreptății care se desfășura în fața ochilor săi și a minciunilor care au rămas necontestate de avocat; grandoarea procesului de judecată făcea ca dreptatea să imposibilă pentru mama ei.

- Domnilor jurați, când doctorul Jenkins a lăsat-o pe Tessa James cu doamna Hilton, aceasta era în viață. Servitoarea a văzut-o pe moașă care a folosit bisturiul pentru a face tăietura - mărturia ei confirmă spusele doctorului - dar, încă o dată, aceasta este o chestiune asupra căreia să reflectați dumneavoastră. Legea moașelor din 1902 a fost creată pentru a reglementa profesia de moașă, dar dacă dumneavoastră, jurați, nu o veți condamna pe Tessa James, femeile asemenea ei vor continua să nesocotească legea. Numai Dumnezeu poate hotărî să ne ia pruncii. Mă tem că Heinrich Kramer & Jacob Sprenger au avut dreptate când au spus că nimeni nu face mai mult rău credinței catolice decât moașele.

O tăcere împietrită s-a așternut asupra audienței, care îl aștepta pe domnul Lyons să înceapă. Bella l-a privit pe domnul Lyons ridicându-se și s-a chinuit să-și înghită furia, știind dinainte ca el să scoată primul cuvânt că nu-i va face dreptate mamei sale.

- Domnilor jurați, poate credeți că sunt puține dubii că decizia acuzatei de a face incizia a provocat sângerarea care a dus în cele din urmă la moartea sărmanei doamne Hilton. Dar dacă aceasta este concluzia dumneavoastră, ea nu este suficientă, a zis avocatul, lovind cu pumnul în masă. Pentru a o condamna pe acuzată, trebuie să fiți convinși că a avut intenția de a înfăptui crima. Domnilor jurați, Tessa James nu a avut intenția de a ucide. Nici măcar pe aceea de a înfăptui un rău. Singura greșală a doamnei James este că nu a urmat protocolul. Nu a respectat prevederile Legii moașelor din 1902, adoptată tocmai pentru a reglementa profesia aceasta, și anume ca moașele să nu asiste decât nașterile normale, să transfere unui doctor îngrijirea femeii aflate în travaliu în cazuri complicate ca acesta și să nu folosească instrumente ca forcepsul sau bisturiul. Tessa James nu a intenționat să o ucidă pe Evelyn Hilton. Dar este o femeie mândră, o moașă care practică meseria de peste treizeci de ani, iar a cere ajutor contravenea tuturor principiilor sale. Mândria, și nu răutatea, a fost cea care a împiedicat-o să o transfere pe doamna Hilton în grija doctorului Jenkins până când a fost prea târziu. Timpurile se schimbă, femeile însărcinate vor un doctor cu calificare medicală la patul lor, iar moașele ca Tessa James sunt împotriva doctorilor care practică obstetrica. Era înverșunată împotriva acestei invazii a teritoriului ei. Dar, vă întreb, doamnelor și domnilor jurați, acest lucru o face criminală?

A bătut din nou cu pumnul în masă.

- Vă întreb din nou, domnilor jurați, asta o face demonică? Întreaga sa viață profesională a fost pusă în slujba comunității din Kingston și multe femei care se află astăzi aici sunt martore la acest lucru, existența ei a fost dedicată apărării vieții, și nu scurtării ei. Eu vă spun că Tessa James a făcut o greșală, a crezut că va face față situației, dar nu a putut. Iar Evelyn Hilton a plătit scump pentru greșala ei. Așadar, rămâne ca dumneavoastră, domnilor jurați, să decideți dacă trebuie să meargă la închisoare pe viață pentru acea greșală. Nu se îndoiește nimeni că decizia acuzatei de a face tăietura care a cauzat sângerarea a dus la moartea sărmanei doamne Hilton. Dar dacă aceasta este concluzia dumneavoastră, nu este de ajuns, deoarece, pentru a o condamna pe acuzată, trebuie să concluzionați că aceasta a fost intenția sa. Și, domnilor jurați, ea nu a avut intenția nici de a ucide, nici de a provoca un rău. Comunitatea din Kingston îi datorează mult Tessei James, iar astăzi trebuie să ne gândim la sutele de vieți pe care le-a salvat și nu la cea pe care, în cele din urmă, n-a putut s-o salveze. Așadar, vă spun că astăzi trebuie să găsiți în dumneavoastră justetea de a o declara nevinovată pe acuzată.

Bella fierbea de dorința de a se ridica în picioare și de a-și apăra mama. Dacă nu spunea nimic, iar mama sa primea o sentință pe viață, n-avea să și-o ierte niciodată.

– Domnule, iertați-mă, vă rog! a zis Bella ridicându-se, și toată sala s-a întors să o privească, Aș putea spune câteva cuvinte în apărarea mamei mele?

S-a auzit cum toată sala își trage răsuflarea.

– Nu puteți! a urlat judecătorul.

Bella l-a ignorat și a privit spre juriu cu rugăminți în ochii plini de lacrimi.

– Mama mea a adus pe lume mii de copii și nu a folosit niciodată bisturiul. Nu ar face așa ceva. Doctorul Jenkins o privea ca pe o amenințare, pentru că femeile din zonă o iubeau pe mama mea, iar pacientele plecau de la el. Eu însămi l-am auzit spunând că este hotărât să o distrugă. Mama mea nu i-ar fi făcut rău lui Evelyn Hilton. Erau prietene; i-a adus pe lume pe ceilalți doi copii ai ei și o iubea foarte mult.

– Stai jos, domnișoară, în clipa asta! Altfel, vei fi acuzată de ofensă la adresa Curții!

Judecătorul a lovit atât de tare cu ciocănelul din lemn, încât a simțit o detunătură trecând prin ea și, ezitantă, s-a așezat. Mama ei s-a întors s-o privească și ochii ei albaștri au înghețat pentru o clipă, înainte ca Tessa să izbucnească în plâns și să se întoarcă pentru ca Bella să nu vadă.

Când judecătorul și-a început cuvântul de încheiere, Bella nu a mai putut să asculte minciunile și, începând să plângă, l-a luat de mână pe Alfie și s-a ridicat pe picioarele tremurânde. S-a îndreptat spre ușă. Avocatul mamei sale o privea dușmănos, cu chipul roșu de furie.

I se spusese că ar putea dura câteva ore, ba chiar zile, înainte de a se ajunge la un verdict și s-a așezat pe o bancă dincolo de ușa sălii de judecată, uitându-se încordată la mânuța lui Alfie, pe care o ținea strâns. Alfie s-a lăsat în poala ei și ea i-a mângâiat părul, iar dărele lăsate de lacrimi se vedeau încă pe chipul lui frumos. Semăna cu Eli, și-a zis ea, atât de mult semăna cu Eli, dar avea ochii ei albaștri. Curând, mulțimea din sala de judecată a început să se reverse afară, sporovăind vioi despre prăjituri și ceai, de parcă ar fi fost în pauza unui spectacol de teatru.

Nu știa cât timp trecuse, dar în scurtă vreme s-a produs un freamăt de activitate, murmurul a ceva ce se petrecea. Doar nu venise timpul, nu? I-au revenit în minte cuvintele lui Jeremy Lyons și a simțit că o traversează un val de panică. *Sper că deliberările juriului vor dura mult timp; un verdict rapid nu e semn bun.*

O voce de bărbat, strigând în lungul coridorului unde se afla ea, a zis:

– Verdict, sala numărul 1.

Alfie și Bella s-au uitat unul la celălalt, iar Alfie s-a aruncat de gâtul ei. În timp ce membrii juriului se întorceau în sală și își reluau locurile, nici unul dintre ei nu s-a uitat spre ea. Bella a închis ochii și s-a agățat de mâna lui Alfie.

– Domnule președinte al juriului, vă rog să vă ridicați. Înțeleg că ați ajuns la un verdict.

– Da, domnule judecător.

– Și este un verdict unanim?

– Da, Onorată Curte.

– Considerați că acuzata este vinovată de uciderea voluntară a lui Evelyn Hilton, sau nevinovată?

– Vinovată.

Bella a închis ochii și a încercat să se încordeze ca să nu i se facă rău, căci tot conținutul stomacului i se ridica în gât. A aruncat o privire spre mama ei, căreia i se înmuiaseră picioarele. Gardianul a prins-o și a ajutat-o să se lase pe scaun. Timp de câteva minute, a fost haos în sala de judecată, când masa de oameni a erupt, strigând și făcând glume, lovind cu pumnii în scaune. Alfie a tresărit speriat

din cauza zarvei și s-a uitat spre mama lui, care l-a îmbrățișat strâns, ca să nu audă.

– Ridicați-vă, doamnă James! a ordonat judecătorul, iar polițistul a tras-o pe Tessa în sus, forțând-o să se ridice. Ați fost găsită vinovată de omor voluntar. Sunt rugat de avocatul dumneavoastră să vă arăt clemență, datorită comportamentului bun de până acum, dar nu pot ignora faptul că mai mulți martori au relatat că provocați avorturi, un act strict interzis în ochii legii. Fiica dumneavoastră a făcut afirmații injurioase la adresa doctorului Jenkins, spunând lucruri pe care nu le pot crede și care nu m-au ajutat cu nimic să mă conving că v-ați asumat greșelile făcute. Pe lângă caracterul infracțional și intenționat al acțiunilor dumneavoastră care au dus la moartea doamnei Hilton, ați încercat să distrugeți reputația doctorului Jenkins, un stâlp al comunității și un om căruia îi datorăm adâncă recunoștință.

Bella a fost cuprinsă de un val violent de greață și a încercat să își calmeze respirația. Murmurele celor din public s-au întetit, iar scrijeliturile creioanelor pe agendele reporterilor le auzea ca pe niște unghii zgâriind pe tablă. Privirea încremenită a lui Milly Green era fixată asupra ei și o tulbura. S-a uitat spre Wilfred Hilton, care își ținea privirea pironită asupra judecătorului. Ochii Tessei rămâneau în pământ. Deodată, de niciunde, o rază de soare a pătruns prin geamurile cu vitralii, luminând camera cenușie și băncile din lemn de mahon, închise la culoare. Timpul s-a oprit în loc, iar reporterii au ridicat privirile înfometate și chiorășe către mama ei.

Bella a întins o mână, în căutarea unui sprijin, în timp ce judecătorul vorbea cu vocea sa profundă, încet, calm, chibzuit.

– A fost o crimă egoistă să vă puneți ambițiile de moașă înaintea binelui unei femei și al pruncului ei, iar pentru asta nu este decât o singură pedeapsă. În ciuda faptului că v-ați susținut continuu nevinovăția, dovezile împotriva dumneavoastră sunt copleșitoare. Domnul Lyons s-a referit, de nenumărate ori, la femeile ale căror vieți pretinde că le-a salvat clienta dumnealui. Din păcate pentru dumneavoastră, doamnă James, avocatul n-a fost capabil să convingă nici măcar una singură să depună mărturie în apărarea dumneavoastră. Iar dumneavoastră refuzați să depuneți mărturie. I-ați cauzat o suferință îngrozitoare doamnei Hilton și copilului său, iar noi trebuie să ne asigurăm că nici o altă mamă nu va suferi aceeași soartă. Tessa James, vă faceți vinovată de omor voluntar. Sentința acestei instanțe este să fiți dusă de aici în celula din care ați fost adusă, unde veți începe să ispășiți condamnarea pe viață. Să sperăm că această sentință va opri alte moașe să mai ia legea în propriile mâini.

Când au izbucnit strigătele de jubilație, Bella s-a ridicat și s-a îndreptat spre boxă. Toți ochii din sala de judecată s-au întors spre ea și au urmărit-o.

– Mamă, mamă, sunt eu, Bella. Nu-și putea stăpâni lacrimile, văzând că puternica ei mamă trebuia să fie susținută de un gardian ca să se țină în picioare. Presiunea era prea mare, lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Mamă, sunt aici, a zis ea ceva mai tare.

Tessa a întors capul încet spre fiica ei, într-o stare de stupefacție, iar ochii ei albaștri scoteau scântei. Judecătorul a început să strige peste zgomotul mulțimii.

– Liniște, liniște! Îndepărtează-te, domnișoară, sau te acuz de ofensă la adresa Curții.

– Mamă, te iubesc, a zis Bella, întinzând mâna, pe care mama ei a apucat-o.

În mâna ei era o punguță din pânză, prea micuță ca să poată fi văzută de altcineva, care conținea douăzeci de boabe. Degetele i s-au închis peste o mână pe care o cunoștea la fel de bine ca pe a ei, iar mama a privit-o ținută cu ochi care dezvăluiau toate amintirile vieții lor împreună. Bella a privit la gardian și a tras-o

pe Tessa încet spre ea într-o îmbrățișare, iar părul, corpul și spiritul mamei sale au învăluit-o. În timp ce îi inspira mirosul pentru ultima oară, erau înapoi la casa parohială, lângă foc, adăpostindu-se de furtună.

– Sunt mereu cu tine, mamă, a șoptit ea.

Tessa s-a prăbușit la pieptul ei, iar Bella a simțit cum ritmul inimii mamei sale încetinește și timp de o clipă au fost una. Ochii li s-au întâlnit, apoi gardienii au tras-o înapoi pe Tessa și judecătorul a izbit cu ciocănelul în masă.

– Scoateți-o pe femeia asta de aici; să rămână închisă o noapte!

Un polițist a tras-o pe Bella după el, separându-le pentru ultima oară, iar ea a privit neajutorată cum mama ei era condusă în jos, pe scările boxei acuzaților.

Când polițistul a luat-o de braț, dirijând-o prin sala de judecată, bărbații cu râsete batjocoritoare au scuipat-o, oameni însetați de sânge, ale căror neveste fuseseră ajutate de nenumărate ori de mama ei, adesea fără bani. Bella a privit înapoi și a văzut că Wilfred Hilton se îndrepta spre Alfie și atunci a început să țipe, căci o panică oarbă îi inundase tot corpul. Cum Eli era mort, iar ea se afla în custodia poliției, Bella știa că Wilfred va susține că el este tutorele legal al copilului. În timp ce era scoasă cu forța din sală, l-a implorat pe judecător să o lase liberă, că îi pare rău, că va face orice. Dar în timp ce ea striga numele flului ei, Wilfred zâmbea la băiat și îl îndemna să nu se uite, după care l-a luat de mână liniștit pe Alfie și l-a dus cu el.

20. VANESSA. *Ajunul Anului Nou, 1969*

– Fiica dumneavoastră a mai fugit vreodată de acasă?

Vanessa s-a uitat la polițistul cu părul negru, așezat dincolo de masă, apoi spre fiul ei, care se holba la foc, iar peste umerii înguști și tremurători avea înfășurată o pătură groasă, din lână.

– Nu, a zis ea. Adică, ba da, dar a fost numai un joc prostesc, o neînțelegere.

S-a ridicat și a reînceput să măsoare camera cu pasul, în timp ce detectivii așezați la masă se întorceau să o urmărească.

– Ați putea să ne explicați ce s-a întâmplat cu acea ocazie, doamnă Hilton?

Nu știa ce să mai facă; își simțea tot corpul lipsit de astâmpăr, din cauza adrenalinei și a panicii, și simțea că vrea să o ia la fugă. Ar fi fugit toată noaptea, dacă asta ar fi însemnat să o găsească pe Alice. Dar nu avea unde să fugă, nu vedea decât fundături și un ghem arzător de panică în stomac. Era ora unu noaptea, iar fiica ei nu fusese găsită. Viscolul se oprise, înlocuit de un strat alb, mut și neted care acoperise tot satul, o pânză goală care astupa toate urmele. Fusese afară, în zăpadă, aproape două ore, alergând pe drumul care traversa satul în căutarea copilului ei, până ce înghețase atât de tare, încât nu-și mai simțea deloc corpul.

Câțiva oaspeți bine intenționați se învâртеau încă în jurul casei, ajutând la organizarea unei echipe de căutare, intrând în casă să se încălzească, să-și adune puterile, să bea ceva cald, să vorbească. Știa că au nevoie să se regroupeze, dar ar fi preferat să iasă din nou cât mai curând. O înfuria sporovăiala lor, poate savurând drama, clinchetul ceștilor de cafea: „Nu-i așa că este îngrozitor?“, „Nu înțeleg cum s-a întâmplat“, „Un copil atât de frumos, cu siguranță nimeni nu ar vrea să-i facă rău, nu-i așa?“ Singurul sunet pe care ar fi vrut să îl audă era Alice, strigătele, râsetele, chicotelile ei, iar absența ei din casă o împingea în pragul nebuniei.

– Mai dorește cineva o ceașcă de ceai sau de cafea?

Chelnerița care o căutase mai devreme în seara aceea ca să o întrebe despre șampanie nu plecase, rămăsese pe loc, cu chipul palid ca moartea. Fusese una dintre ultimele persoane care o văzuseră pe Alice în viață; când Vanessa o certase pe frumoasa ei fetiță pentru că nu se pregătise de petrecere. Tot ce o interesa de un an încoace, tot ce îl obsedase pe Richard, era această nenorocită de petrecere, evenimentul, spectacolul organizat pentru partenerii de afaceri, cunoștințe și săteni. În vreme ce acele două ființe care contau cel mai mult, pe care le iubea mai mult decât orice altceva pe lume, erau ignorate tot mai mult. Privind în lungul holului, a simțit cum o cuprinde o asemenea furie față de casa care îi răpise o parte atât de mare din viață, încât îi venea să urle, să doboare bradul de Crăciun, să rupă ornamentele, să sfărâme vasele pline de trandafiri roșii ca sângele. Dacă ultimele câteva săptămâni, când fusese atât de distrasă, de supărată și de stresată din cauza decoratorilor și a planurilor pentru petrecere, fuseseră ultimele săptămâni petrecute cu Alice?

– Doamnă Hilton, îmi puteți spune ce s-a întâmplat ultima dată când fiica dumneavoastră a fugit de acasă?

– Nu a fugit de acasă! s-a răstit Vanessa la el. S-a dus în căsuța din copac. A fost o simplă ceartă; era supărată că n-am vrut să o las pe prietena ei, Nell, să doarmă la noi peste noapte. Așa că și-a pregătit un coș de picnic, a pus în el pisica și o pătură și în timp ce eu pregăteam cina, a fugit în căsuța din copac. Am găsit-o aproape imediat. Are șase ani; uneori ne mai certăm, dar nu a însemnat nimic. De

data asta e altceva. Nu ar vrea să fie departe de mine – de noi –, singură prin zăpadă.

– Așadar, ați descrie-o pe flica dumneavoastră ca neastâmpărată?

Detectivul a ridicat privirea, cu stiloul oprit în expectativă; presupunerea că Alice pusese la cale ceva era singura direcție în care își îndreptau atenția și timpul. Secunde treceau, dar ei nu luau în serios dispariția. Vanessa ar fi vrut să îi scuture, să le arunce agendele în foc; ascultați-mă, s-a întâmplat ceva cu Alice, pentru numele lui Dumnezeu!

A încercat să respire calm, și-a concentrat atenția asupra mișcării de ridicare și coborâre a umerilor lui Leo, așezat pe scaun, în fața focului. Vanessa știa că ar trebui să se afle în pat, dar asta ar fi însemnat să admită că ziua s-a încheiat, apoi vor veni zorile și va începe să domine peste ei un sentiment de teroare. Abia în ziua următoare, când Alice nu se va fi întors acasă și când va fi prea târziu, vor începe să își dea seama că nu era o joacă de copil neascultător, că poate zăcea undeva, în vreun șanț. Parcă auzea știrea de la radio: „O fetiță de șase ani a fost dată dispărută în micul sat Kingston-near-Lewes. Copila a dispărut de la casa familiei aseară la ora șapte și nu a mai fost văzută de atunci“. În timp ce ei stăteau aici, punându-i o întrebare după alta, timpul esențial în care Alice mai putea fi găsită în viață se scurgea ca nisipul printr-o clepsidră și nu mai putea fi dat înapoi, iar ea le scăpa printre degete. Se îndepărta tot mai mult de clipa în care Vanessa își văzuse copilul pentru ultima dată.

Totul părea să încetinească, vocea detectivului, focul care pâraia, ceasul de pe perete. O speria că începea să îi treacă starea de isterie; simțea că devine tot mai tăcută și mai închisă, iar creierul ei nu mai putea procesa emoțiile copleșitoare și începea să se decupleze.

– Nu era decât... este un copil încăpățânat.

A fost o scăpare să se refere la fetița ei la timpul trecut, dar deodată a început să simtă că i se ridică voma spre gât și a început să verse, întorcându-se spre chiuvetă cât stomacul i-a fost traversat de spasme în mod repetat. A deschis robinetul și s-a stropit cu apă rece pe față, inspirând adânc, încercând să se îndrepte, să se controleze, de dragul lui Alice.

– Nu înțeleg de ce nu o căutați, a zis, întorcându-se spre detectiv. De ce ne aflăm aici, în casă? A fost viscol, ea are șase ani, a plecat singură cu bicicleta să caute câțelul prietenei sale. S-a dus pe urmele fratelui ei și s-a rătăcit sau a căzut; zace într-un șanț undeva, în frigul acesta teribil și ar putea fi pe moarte. Chiar în clipa aceasta. Pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să faceți ceva! Nu mai suport să stau aici, fără să fac nimic!

Au ridicat cu toții privirile și l-au văzut pe Richard intrând cu obraji înroșiți de frig, cu pălăria, paltonul, mănușile și fularul întărite de zăpada depusă.

– Nimic, a zis el. Sunt polițiști peste tot acum, întregul sat o caută. A dispărut. Sunt două grade cu minus afară. Dacă nu a găsit vreun loc unde să se adăpostească, nu mai este nici o speranță. Fir-ar al dracului! Unde este?

A lovit cu pumnul în masă, făcând ca un pahar de șampanie să se rostogolească pe podea, unde s-a făcut țandări.

Detectivul s-a aplecat în față.

– Domnule Hilton, știu că este un moment foarte dificil, dar dacă v-am putea pune câteva întrebări...

– Nu pot vorbi cu dumneavoastră acum, trebuie să ies din nou! s-a răstit Richard.

– Știu că vă este greu, dar nu durează mult și ne-ar putea ajuta să o găsim. Vă rog, încercați să nu vă gândiți la ce este mai rău. Majoritatea copiilor dispăruți se

întorc acasă în douăzeci și patru, patruzeci și opt de ore, a zis bărbatul, cu voce plată.

– Nu-mi place să stau aici și să nu fac nimic, ar trebui să fim cu toții afară – să o căutăm!

– Dacă ați putea să vă așezați, ca să vorbim, am putea desluși împreună unde s-ar fi putut duce.

Detectivul i-a făcut semn către un scaun de lângă masă.

– Nu vreau să stau jos. Nu am intrat decât ca să verific dacă nu cumva a apărut.

Richard s-a apropiat de foc, a pus mâinile pe polița căminului și s-a aplecat deasupra fiăcărilor, încercând să se încălzească.

– Haideți, spuneți, ce doriți să aflați?

– Bine, domnule Hilton, vă rog să nu vă simțiți ofensat de natura întrebărilor. Nu facem decât să încercăm să aflăm care era starea de spirit a lui Alice înainte de a dispărea; și noi vrem să se întoarcă acasă, la fel ca și dumneavoastră.

– Da, da, spuneți ce aveți de spus, s-a stropșit Richard, ridicând privirea spre ceasul de pe perete.

– Alice s-a certat fie cu dumneavoastră, fie cu soția dumneavoastră astăzi? a zis detectivul, foarte precaut.

– Are șase ani, pentru Dumnezeu; fiecare zi este o nouă ceartă!

Richard și-a scos pălăria și și-a scuturat zăpada din păr.

– Bine, dați-mi voie să pun întrebarea altfel. Au existat tensiuni în ultima vreme, care ar face-o să se teamă să se întoarcă acasă?

– Dacă mă întrebați cumva dacă am lovit-o sau dacă i-ar fi frică de mine, atunci, nu. Nu am ridicat niciodată mâna la ea. A avut o ciorovăială prostească cu mama ei și s-a bosumflat.

– Așadar, a avut loc o ciorovăială? Pot să întreb despre ce a fost vorba?

Vanessa a oftat.

– Nimic serios. Nu voia să se îmbrace cu rochia pe care i-o cumpărasem pentru petrecere, dar totul s-a terminat cu bine.

Detectivul a încuviințat din cap.

– Bine, ați putea să îmi spuneți cum s-a derulat dialogul?

– Eu aveam o problemă cu șampania și nu aveam timp să mă ocup personal, așa că m-a ajutat bona noastră.

– Și Alice a fost de acord să îmbrace rochia în cele din urmă și v-ați împăcat?

Singurul zgomot care se auzea era scârțâitul stiloului său pe hârtie.

– Da, ultima dată când am văzut-o alerga prin fața casei îmbrăcată în rochița roșie. Alice are o fire puternică, dar suntem foarte apropiate, niciodată nu rămânem supărate mult timp. Aveți copii? Cu siguranță știți și dumneavoastră cum este.

Detectivul a continuat să scrie în agenda lui, fără să îi răspundă la întrebare.

– Înțeleg bine că bona a fost ultima persoană care a vorbit cu ea, după câte știm până acum?

– Cred că da, a răspuns Richard.

– Și mai este aici? Putem să vorbim cu ea? a zis detectivul.

– Nu, a fost aici toată ziua, a avut grijă de copii în timp ce eu mă pregăteam, dar a plecat chiar înainte de ora începerii petrecerii. Dar este din zonă, locuiește în sat, a zis Vanessa încet.

– Prin urmare, a plecat cam la aceeași oră la care a dispărut Alice? Și ați vorbit cu ea despre fica dumneavoastră când a plecat? Spuneți că a ajutat-o să se îmbrace?

– Da, ea a schimbat-o pe Alice. Am vrut să stea și să se ocupe de copii în timpul petrecerii, dar se grăbea să plece; aștepta oaspeți. Iar eu îmi făceam griji în

legătură cu șampania. Acum pare atât de lipsit de importanță, dar a fost o zi nebună. Totul a mers prost.

Omul a încuviințat din cap, uitându-se la carnetelul cu notițe.

– Cum o cheamă?

– Dorothy Novell. Locuiește într-una din căsuțele din șirul de locuințe de la capătul aleii noastre de acces, Căsuța Tiselor.

Detectivul s-a întors spre colegul lui.

– Poți să te duci acasă la Dorothy Novell și să o aduci aici? Trezește-o dacă e nevoie.

A rupt bucata de hârtie pe care scrisese și i-a întins-o.

Leo l-a privit plecând, apoi s-a ridicat și a pornit spre ușă.

– Unde te duci, Leo? a întrebat Richard.

– Să-mi schimb puloverul, e ud.

Leo era palid și îi clănțăneau dinții.

– Întoarce-te imediat, s-a răstit Richard la el.

– Se întoarce, Richard, a zis Vanessa.

Chiar dacă Richard nu ridicase niciodată mâna la Alice, în privința lui Leo nu fusese la fel de reținut. Nu voia să se afle că uneori îl mai lovea pe fiul lui, să se pună reflectoarele pe familia lor, să se piardă timpul îndreptându-se degetul spre ei, în loc să o caute pe Alice.

– Nu înțeleg cum ne ajută toate astea, a zis Richard, uitându-se mânios la detectiv. Nu văd ce legătură poate avea Dorothy cu toate astea.

– Sunt convins că aveți dreptate. Încerc doar să schițez mișcările lui Alice pe cât este posibil. Ați putea să îmi spuneți când ați văzut-o alergând prin fața casei, în ce direcție se îndrepta flica dumneavoastră?

– Soția mea a văzut-o. Se îndrepta spre căsuța din copac din grădină. A fost primul loc unde s-a uitat Vanessa și când a văzut că nu este acolo, a început să se îngrijoreze.

– Și unde se afla fiul dumneavoastră în acel moment?

Vanessa a luat o înghițitură de apă.

– Richard îl trimisese cu bicicleta să îl aducă pe Bobby James de la vechea casă parohială, ca să îl ajute cu luminile. Noi credem că se poate ca Alice să se fi dus după el; dacă era în căsuța din copac, ne-a auzit spunându-i lui Leo să se ducă după Bobby. Nu o găsea pe Snowy, cățelușa ei, și probabil s-a gândit că fugise înapoi acasă, unde se născuse. Dar Richard a mers pe urmele lui Leo de zeci de ori și nici urmă de ea.

– Bine, ne-ar fi de ajutor să vorbim cu fiul dumneavoastră despre drumul pe care l-a făcut până acolo, dacă se poate. Și aș vrea să discut și cu Bobby James, să vedem dacă a văzut-o pe Alice.

– Sigur, a zis Richard, îndreptându-se spre ușa bucătăriei. Leo! Ce tot faci? Poți să vii aici? a strigat el.

– Richard, ia-l încet, a zis Vanessa în șoaptă. E foarte tulburat din cauza asta. Mi-a spus că se învinovățește.

– De ce să se învinovățească? a zis detectivul, încruntat.

Richard i-a aruncat o privire scurtă și a ridicat din umeri.

– Pentru că probabil ea era în spatele lui, iar el nici nu a observat-o. Trăiește într-o altă lume.

– De ce s-ar fi uitat în urma lui, după Alice? Nici măcar nu știm sigur dacă s-a dus după el. Ești mereu atât de dur cu el!

Vanessa a început din nou să plângă.

Când tăcerea s-a lăsat peste încăpere, Vanessa a ridicat privirile și a văzut că ochii detectivului erau fixați asupra ei.

– Bine, ne putem întoarce la căsuța din copac? a zis el. Se află în fața casei, nu-i așa?

Vanessa a încuviințat din cap.

– Da, pe peluza din fața casei, destul de aproape de aleea de acces. Dacă se afla înăuntru, este foarte posibil să-l fi văzut pe Leo plecând; era luminat de farurile mașinilor care veneau la petrecere. Îmi amintesc că era șapte fix când am văzut-o alergând într-acolo. M-am uitat la ceas pentru că am auzit răsunând din nou pușca lui Alfie și mi-am făcut griji că nu se vor opri înainte de începerea petrecerii.

– Pușca lui Alfie? a ciulit urechile detectivul.

Richard a încuviințat din cap.

– Alfie James, unul dintre fermierii care lucrează pe pământul meu, a trebuit să își împuște cireada astăzi. Toată ziua s-au auzit detunăturile.

– Se auzeau împușcături și când a dispărut Alice?

– Ce sugerați acum? Că Alfie a împușcat-o pe fiica mea din greșală? Nu vâna iepuri sau căprioare; împușca vitele de aproape, a zis el, luându-și cheile de pe masă. Mă întorc afară.

După ce a ieșit Richard, detectivul a întors capul spre Vanessa.

– Aș putea să arunc o privire în camera lui Alice?

– Cred că da, a spus Vanessa.

L-a condus în hol, pe lângă enormul pom de Crăciun și pianul de concert de la capătul scărilor. Uitându-se în susul scărilor, a simțit că se mișcă podeaua cu ea. A întins mâna și s-a prins de balustradă, simțindu-se nesigură pe picioare.

– Nu te simți bine, Vanessa? Lasă-mă să te ajut.

S-a întors și a văzut-o pe Dorothy stând în picioare, lângă intrare.

Trecuseră abia șase ore de când o văzuse ultima oară, dar în acest timp întreaga ei lume se schimbase. Dorothy arăta obosită, iar părul, de obicei strâns la spate într-o coadă îngrijită, era acum nepieptănat. În mod normal, foarte bine pusă la punct atunci când venea să aibă grijă de copii, acum era îmbrăcată în ceva ce, în mod evident, aruncase pe ea în grabă când fusese trezită de poliție. Purta o pereche de blugi, un pulover șifonat și o pereche de adidași, încălțați fără șosete. Nu era machiată și arăta foarte diferit, s-a gândit Vanessa; ca o străină. Vanessa a simțit că o cuprinde un val de furie irațională față de ea. Nu avea rost să se afle aici acum; dacă ar fi rămas când fusese rugată, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Alice ar dormi în patul ei, iar petrecerea ar fi în plină desfășurare. În schimb, Vanessa trăia un coșmar. Ar fi preferat ca polițiștii să nu o fi adus pe Dorothy aici.

S-a întors cu spatele la ea, fără să o bage în seamă, și a început să urce scările, oprindu-se de câteva ori ca să își recapete răsuflarea. Privind spre palierul de la etaj, amintirea ultimei dăți când vorbise cu Alice, stând în capul scărilor și privind în jos la fetița îmbrăcată în salopeta pătată de urme de iarbă, a făcut-o să înghețe din cap până în picioare. Își auzea propria voce rostind ultimele cuvinte pe care avea să i le spună vreodată: „Mă întorc în cinci minute și aștept să fii îmbrăcată și gata de petrecere“.

Deodată, ușa cea mare s-a deschis cu zgomot și cineva a strigat numele detectivului-inspector Mills.

– Aici! a răspuns el, iar Vanessa s-a grăbit să coboare scările după el.

– Ce este? Ați găsit-o? a zis ea, aproape isterică.

– Mă tem că s-a întâmplat ceva.

– Ce tot spui, băiete? s-a răstit detectivul la el.

– Un bărbat a fost strivit de un tractor pe câmpul din spatele vechii case parohiale – Alfred James înțeleg că este numele lui. Fiul lui, Bobby, l-a găsit și a

reuşit să îl tragă de sub tractor, dar mă tem că este mort. Oamenii mei l-au găsit pe Bobby în zăpadă, lângă corpul mort. Tânărul poliţist a aruncat o privire spre Vanessa, apoi şi-a tras sufietul şi a continuat. Bobby James spune că a văzut-o pe Alice înainte de a-l găsi pe tatăl lui şi îi sângera o rană la cap. Dar acum a dispărut; a fugit, aşa spune el. A lăsat-o să plece.

Vanessa s-a uitat la poliţist, apoi a scos un ţipăt primitiv, în timp ce faţa frumoasă a fetei strălucea în mintea ei. Ferestrele au zăngănit din cauza viscolului care se întetise din nou şi în care probabil se pierduse fetiţa ei, îmbrăcată în rochiţa roşie de petrecere şi încălţată în pantofiori. Vanessa a privit-o pe Dorothy cu un sentiment copleşitor, care îi făcea rău de la stomac, că nu o va mai vedea niciodată pe Alice în viaţă.

21. VANESSA. *Vineri, 22 decembrie 2017*

– Ați scris declarația, domnule Hilton?

Detectivul-inspector Hatton l-a privit pe Leo peste masa pe care se afla micul dejun, peste ceștile de cafea și farfuriile cu pâine prăjită abia atinse.

– Ce declarație, Leo? a întrebat Vanessa.

Leo a scos un oftat atât de greu, încât și-a dat seama că probabil îi mai pusese întrebarea aceasta.

– Pentru conferința de presă din dimineața asta, mamă. Să facem apel pentru informații despre Sienna.

S-a uitat către fiul ei, la ochii lui injectați, la părul zbârlit, la cămașa mototolită.

– Ce s-a întâmplat cu Sienna? Ce s-a întâmplat, Leo? Arăți îngrozitor.

Leo și-a cuprins capul între mâini.

– A dispărut. Am fost afară, în căutarea ei, de la prima lumină a dimineții, mamă, am mers prin pădure, am mers pe toate drumeagurile, am oprit mașina, am strigat-o, am mers mai departe, am strigat-o din nou, și din nou.

Telefonul mobil a început să-i sune, Leo a sărit în picioare și a ieșit din cameră ca să răspundă.

– Salut, Philip. Da, știu care este termenul limită, dar lucrurile sunt foarte dificile aici...

– Ce vrea să spună, că o caută pe Sienna? Ce s-a întâmplat?

– Nepoata dumneavoastră a dispărut, doamnă Hilton, dar facem tot ce putem ca să o găsim. Încercați să nu vă îngrijorați, vă rog.

Vanessa a început să simtă lacrimile care îi pișcau ochii și și-a ferit privirea, uitându-se pe geamul bucătăriei, spre lumina dimineții de iarnă care răsărea deasupra lacului. Își simțea creierul ca pe o negură deasă; rămăsese trează aproape toată noaptea, adormind și trezindu-se din nou, ascultând plânsetele lui Helen.

Își amintea acum. Sienna nu era de găsit. Dar de fiecare dată când i-o spunea cineva, părea că descoperă dispariția ei din nou. Era epuizată, dar îi fusese imposibil să doarmă. Poliția nu a plecat din casă toată noaptea, aparatele lor de emisie-recepție au primit încontinuu informații, oamenii au intrat și au ieșit până în zori, trântind ușile. La un moment dat ațipise și avusese un coșmar în care lacul se transformase în gheață. Alice era prinsă sub ea în paltonașul ei roșu, iar Vanessa nu avea forța necesară ca să poată sparge gheața și să o scoată de acolo. Ușa de la intrare se trântise atât de tare, încât s-a trezit, speriată. De fiecare dată când adormea, mintea i se întorcea la noaptea în care au pierdut-o pe Alice.

– Credeți că ar trebui să chemăm un doctor, să îi dăm ceva care să o ajute să doarmă? auzise vocea fiului ei pe palier, în dreptul ușii camerei sale.

– Nu vreau să dorm, nu pot să dorm până când mi se întoarce fetița acasă. Unde este, Leo? strigase ea.

Leo îi promisese că va căuta în continuare, o dusesse înapoi în dormitor, dar nu putea fi calmată sau alinată. Odată cu prima lumină a zilei, au renunțat cu toții să mai încerce să adoarmă și ieșiseră din nou în căutarea Siennei.

Leo a intrat din nou în bucătărie și a aruncat telefonul pe masă. A scos un geamăt de frustrare și și-a turnat o cafea.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva, a mormăit el.

Detectivul și-a dres glasul.

– Așadar, principala idee pe care vreau să o subliniez în vederea declarației pe care o veți da este că vă încurajăm să fiți cât mai naturali, atât dumneavoastră, cât și soția dumneavoastră, ca Sienna să vă recunoască tonul vocii. Conferința de

presă este pentru ea, în definitiv; ei îi este adresat apelul. Vrem să o asigurăm că nu a făcut nimic rău. Ceva în genul te rugăm, vino acasă, ne este foarte dor de tine, nu ai făcut nimic rău.

Leo s-a încruntat.

– Dar dacă a fost răpită? Nu ne adresăm persoanei care a luat-o?

Detectivul Hatton s-a uitat spre el.

– Dacă vă referiți la Bobby James, îl interogăm în acest moment, dar nu credem că știe unde se află fata.

– În mod evident, nu reușiți să faceți nici un progres cu el, căci altfel am avea-o pe Sienna înapoi acasă până la ora asta. Eu mă refer la faptul că am auzit apelul public pe care l-ați făcut în dimineața asta, iar declarația sugerează că Sienna a fugit de acasă. Are șapte ani; unde ar fugi de acasă? s-a stropșit Leo la el.

Vanessa asculta discuția. Procedurile polițienești nu se schimbaseră prea mult odată cu trecerea timpului. Practica standard era ca la început să se meargă pe presupunerea că vinovatul era cineva din familie, iar conferința de presă avea și rolul de a-i observa pe Leo și Helen, de a le analiza comportamentul și limbajul corporal, nu doar de a face un apel la public. Felul în care detectivul îl privea pe Leo era identic cu felul în care se uitase inspectorul Mills la Richard în seara dispariției lui Alice. S-a simțit vinovată că nu îl avertizase pe fiul ei, dar, oricum, nu avea nici un rost. Nu o asculta, iar ideea că ar avea vreo legătură cu dispariția Siennei era ridicolă. Leo nu era nici pe departe perfect, dar dragostea pentru fica sa nu putea fi pusă la îndoială.

– În acest moment ne adresăm Siennei. Apelul este făcut pentru ea, ca să vină acasă. În același timp, apelăm la oricine se afla în zonă la momentul dispariției, ca să ne ofere informațiile pe care le-ar putea deține, oricât de nesemnificative li s-ar părea. Scopul este să conștientizăm publicul în legătură cu dispariția fetei, să oferim presei o descriere și să îi îndemnăm pe oameni să sune.

Leo a lăsat capul în jos. N-a spus nimic, dar s-a întins spre sertar, de unde a scos două pastile de paracetamol și le-a dat pe gât cu un pahar de apă.

Hatton l-a privit, apoi a continuat.

– Inspectorul-șef care conduce investigația va fi prezent la conferința de presă alături de dumneavoastră. Va face un apel la Sienna sau la oricine știe unde se află, să ia legătura cu poliția. După ce termină de vorbit, va da un număr de telefon la care poate suna publicul. Avem o echipă de oameni care răspund la telefoane.

– Vă așteptați să primiți multe apeluri? a întrebat Vanessa.

Telefonul lui Leo a sunat din nou. S-a uitat la număr, a clătinat din cap și l-a pus pe silențios.

– Sunt mulți oameni care ne fac să pierdem vremea. Suntem nevoiți să alegem grâul de neghină, dar cel puțin dacă apare o informație utilă, se poate reacționa rapid, iar dacă sună cineva să spună că a văzut-o, putem ajunge în locul respectiv în câteva minute.

Leo a încuviințat din cap și a pornit cu pași rari în susul și în josul camerei.

– Primesc multe telefoane de la prieteni și săteni care vor să ajute. Nu li s-a comunicat nici un plan concret de căutare. Mulți dintre ei au hotărât să nu se ducă la serviciu astăzi, dar acum stau degeaba și așteaptă.

– Odată ce vom termina conferința de presă, vom începe căutarea. Acum se alcătuiesc planurile și îi vom pune la curent pe toți de îndată ce va fi posibil. Suntem conștienți că oamenii vor să ajute, dar trebuie să fie informați. Zona trebuie acoperită metodic și trebuie să știe ce caută și ce să facă cu orice lucru pe care l-ar putea găsi.

– Prin urmare, Bobby James nu spune nimic? Ce căuta aici, în casă?

– Nu am voie să discut acest lucru, dar spune că nu știe nimic despre dispariția Sienei.

Leo a închis ochii și s-a frecat la tâmpile.

– Domnule Hilton, când ne întoarcem, ar fi util să aruncăm o privire peste extrasele dumneavoastră de cont, a zis detectivul Hatton.

Leo i-a aruncat o privire înspăimântată, iar culoarea i s-a scurs din obraji.

– De ce este nevoie să faceți asta?

– Polițistul de legătură se poate uita peste ele împreună cu dumneavoastră – atât pentru conturile care vă aparțin, cât și ale lui Helen și ale mamei dumneavoastră. Trebuie să vedem dacă s-a înregistrat vreo activitate neobișnuită în vreunul dintre ele, dacă Sienna a luat vreun card sau dacă le-a furat altcineva fără să vă dați seama. Dacă a retras cineva bani, putem afla de unde și de obicei sunt camere de supraveghere lângă bancomate.

– Am un singur card bancar, despre care știu sigur că se află în portofelul meu. L-am folosit aseară, ca să cumpăr benzină.

– Nu contează, trebuie să verificăm totul. Ați putea avea vreun card uitat într-un sertar.

– Nu există nici un alt card de care să fi uitat.

O tăcere jenantă s-a lăsat între ei. Detectivul a fost cel care a reluat discuția.

– Ei bine, putem analiza acest lucru cu dumneavoastră și cu soția mai târziu. Este numai o măsură de precauție. Urmează să coboare, ce știți?

– Sărmana Helen trebuie să fie complet epuizată, a zis Vanessa. Am impresia că a stat trează toată noaptea.

– Da, vine acum, a spus Leo.

S-au ridicat cu toții și s-au mutat în hol. Vanessa a ridicat privirea și a văzut-o pe Helen coborând scările împreună cu un polițist. Era atât de palidă, că i se vedeau venele de pe frunte și, în mod vădit, plânsese. Tremura puternic deși avea pe ea un cardigan greu, din lână, iar în mână strângea o batistă udă.

Când a ajuns lângă Leo, el a vrut să o îmbrățișeze, dar ea a tresărit și s-a îndreptat spre intrare fără să spună nimic.

– Nu știu cât timp va dura, mamă. Polițistul de legătură rămâne aici, ca să aibă grijă de tine.

– Nu vreți să vin și eu? a întrebat Vanessa.

– Nu, stai aici și ai grijă, în caz că apare Sienna.

Leo a urmat-o pe Helen spre mașina poliției care îi aștepta pe alea de acces din față.

Vanessa a urmărit plecarea mașinilor, iar casa a trecut deodată de la zarva mișcării la tăcerea unei carcase goale. Apoi s-a întors și a traversat holul pustiu, unde singurul lucru care mai rămăsese era portretul lui Alice pe care Helen îi rugase pe muncitorii de la firma de mutări să îl lase deocamdată.

S-a oprit și s-a uitat la el, apoi s-a lăsat pe podea, trecând cu degetul peste obrazul copilei, și a început să plângă.

Willow a trecut cu mașina pe lângă mulțimea de jurnaliști aflați la capătul aleii de acces de la Conacul Tiselor și i-a văzut pe cei doi polițiști în veste fluorescente care încercau să-i țină pe loc. În mod obișnuit, nu ar fi avut probleme la parcare, dar marea de reporteri disperați să afle noutăți sau să surprindă o imagine cu Helen și Leo Hilton bloca toată aleea.

Într-un final, a găsit un loc la capătul potecii care ducea spre vechea casă parohială și a oprit motorul. Și-a sprijinit fruntea în palme și a inspirat de câteva ori. După o noapte nedormită, în care își făcuse mii de griji în legătură cu tatăl ei și cu Sienna, se trezise devreme. Habar nu avea cum să o găsească pe Nell; nu știa nici măcar dacă mai era în viață. Dar comentariul tatălui ei despre faptul că a întâlnit-o o făcea să presupună că este.

Dar unde se afla? În mod evident, Bobby nu reușise să dea de ea, deci ce șanse avea ea? Sunase la consiliul local la ora începerii programului, în încercarea de a afla cum să găsești pe cineva despre care nu cunoști nici un detaliu de la care să pornești, în afară de numele pe care îl purta în copilărie și adresa de atunci. Vorbise cu o femeie pe nume Claire care îi spusese că este destul de nouă acolo și n-avea nici o idee, dar că va cere sfatul unei colege și o va suna înapoi.

Nedorind să ajungă devreme la serviciu, se îndreptase spre casa parohială. Nu știa ce o atrăgea într-acolo, dar simțea că proximitatea casei în care copilăriseră Bobby și Nell îi va aduce mai aproape de ea și o va ajuta să gândească mai limpede.

Coborând din mașină, a fost izbită de aerul rece de la primele ore ale dimineții. Telefonul mobil a început să sune, atrăgându-i atenția. Pe ecran clipea numele lui Charlie, dar ea l-a băgat înapoi în buzunar și a lăsat căsuța vocală să preia mesajul. Simțea că îi vâjâie capul, iar după arestarea tatălui ei știa că Charlie va avea o mulțime de întrebări la care nu avea puterea de a răspunde. Gândurile ei se îndreptau spre Sienna, care lipsise deja întreaga noapte, în condițiile unor temperaturi cărora n-ar fi putut să le supraviețuiască. A încălțat ghetele pe care le ținea întotdeauna pe bancheta din spate, și-a încheiat paltonul și și-a înfășurat fularul de două ori în jurul gâtului. Apoi a pornit pe poteca acoperită cu gheață, pe lângă gardul viu din dreapta ei, care ascundea vederii Conacul Tiselor. Au învăluit-o sunetele și mirosurile peisajului de țară și s-a forțat să tragă adânc în piept aerul rece al dimineții, în încercarea de a se liniști.

Ajunsă la capătul gardului viu, a privit spre stânga și l-a văzut: maiestuosul conac în stil georgian, aflat dincolo de două câmpuri, înconjurat de mașini de poliție și camioane de la firma de mutări. Pământul familiei Hilton se întindea cât vedea cu ochii, iar casa parohială era singura spărtură de pe domeniu. A inspirat adânc, simțind că urma să revadă un prieten de mult pierdut și, când a lăsat în urmă zona străjuită de gardul viu, i-a apărut în față casa parohială.

A fost surprinsă să vadă două excavatoare deja pregătite lângă casă, așteptând parcă nerăbdătoare semnalul de începere. Pe toate zidurile erau lipite indicatoare pentru demolări, vopsite într-un galben aprins. Leo Hilton nu pierdea timpul.

Nu mai fusese aici decât o singură dată, cu ocazia unei vizite pe viitorul șantier, împreună cu Mike, și atunci se forțase să se plimbe în jurul casei cât putea de detașată, ca să pună la punct detaliile demolării. Nu lăsase să i se formeze în minte gândul că aceasta era casa în care tatăl ei își petrecuse copilăria. De atunci nu mai fusese locuită de nimeni și ajunsese o ruină. Pe toate zidurile urca iedera, iar ferestrele nu mai aveau geamuri.

Acum, după discuția cu tatăl ei, s-a întors și a privit-o drept în față, silindu-se să o vadă cu adevărat pentru prima dată. Era mai mică de aproape decât părea privită de la marginea pământului Hiltonilor și, cu toată starea ei deplorabilă, avea încă un farmec aparte: un acoperiș ascuțit peste tindă, ferestre mici, cu pervazuri groase pe care și le imagina împodobite cu ghivece de flori și o verandă care înconjura toată partea din față a casei. Fusese vopsită în alb la un moment dat, dar acum era într-atât de acoperită de mizerie, că se făcuse aproape neagră.

Willow s-a apropiat încet de intrare. Ușa grea, din lemn, atârna în balamalele sale de fler, iar după câteva încercări, a reușit să o urnească. A așteptat ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, apoi a pornit lanterna de pe telefonul mobil ca să arunce o privire în jur, luminând înspre colțuri pe măsură ce înainta.

Nu vedea nici o urmă a casei primitive despre care vorbea câteodată tatăl ei; nici o urmă a vieții trăite de Alfie, de Bobby și Nell. Nimic în afară de un loc rece, o podea din piatră care se fărâmițase în timp și o gaură în zid, acolo unde altădată era șemineul. Lipsea o bucată mare din acoperiș, iar porumbeii își făcuseră cuib în ce mai rămăsese din el.

Și l-a imaginat pe tatăl ei ca băiat, poate stând la masa de la fereastră, sau lângă foc, împreună cu sora lui. Willow și-a amintit de fotografia fetei blonde cu ochi albaștri pe care o găsisese în apartamentul tatălui ei și a încercat să și-o imagineze în spațiul în care se afla acum. Era încă tulburată de acuzația lui că ar fi întâlnit-o pe Nell; cum putea să se petreacă una ca asta fără ajutorul lui? Oare Nell îi spusese că luase legătura cu ea? Să fi ratat vreun e-mail sau vreo scrisoare primită de la ea, pentru că fusese atât de ocupată în ultimul timp? Tatăl fusese atât de vehement; i se păruse imposibil de acceptat că nu se întâlniseră. Dar cum?

Umezeala din căsuță îi stârnea din nou senzația de greață și, îndreptându-se spre ușă, pentru a ieși, și-a dat seama că înțepenise închisă. A împins-o cu umărul, străduindu-se să o deschidă și simțind că o încearcă din nou plânsul. Oriunde se ducea, indiferent cu cine era, oricât se prefăcea că totul era în regulă, se simțea ca în clipa aceasta: înfrigurată, singură, împingând în ușa vieții și neavând niciodată liniște. Într-un final, după un ultim brânci, ușa a cedat și ea aproape s-a prăbușit în lumina dimineții de iarnă. În timp ce aerul rece îi pătrundea în plămâni, a pornit-o grăbită înainte, încercând să își scoată din suflet tristețea casei.

În scurt timp a început să-și dea seama că traversa în sens invers poteca pe care trebuie să fi mers Alice Hilton în seara aceea fatidică. Îndreptându-se spre Conacul Tiselor, și-a imaginat-o pe fetița în rochie roșie mergând în fața ei, călcând prin zăpadă în căutarea cățelușului. Ajunsă la gardul viu de la capătul câmpului, a găsit o deschizătură în frunziș și a trecut prin ea, iar ramurile groase i s-au prins de palton și i-au zgâriat mâna. Ieșind pe câmpul dinspre Conacul Tiselor, a văzut salcia imensă – după care fusese numită³ – sub care știa – din scrisoarea lui Nell pentru Alice, găsită în carnet – că Nell îngropase cutia din metal cu carnetul înăuntru. Cum ajunsese carnetul în posesia ei? se întreba Willow. Și de ce îl îngropase?

Salcia domina peisajul – o siluetă singuratică, între pământul casei parohiale și marginea domeniului din jurul conacului. Ramurile sale lungi păreau să se întindă, încercând să o tragă spre ea.

Ascultând sunetele propriei răsuflări grele, privirea i-a fost atrasă de ceva de la baza copacului. O etichetă din plastic, îndesată la rădăcină. S-a apropiat și s-a aplecat, ridicând-o de la pământ. Și-a dat seama imediat ce era: un indicator folosit pentru raportul de excavare a solului, cu numele companiei pe el: Pre-Construct Archaeology. L-a băgat în buzunar; acum avea o dovadă, dacă Mike încerca să nege.

A mers mai departe prin pădure către casă, neînțelegând ce o trăgea într-acolo. Gândul la dispariția micuței Sienna și la disperarea pe care o simțeau cu siguranță Leo și Helen a izbit-o deodată când a ajuns la liziera pădurii și a văzut mașinile de poliție parcate în fața casei. S-a simțit dintr-odată scârbită de ea însăși pentru că venise pe domeniul Tiselor când familia trecea prin ce trecea; n-avea ce căuta acolo, nu era locul ei. S-a întors și a plecat pe unde venise, până când a ajuns la mașină. În timp ce scotocea în geantă după cheie, simțea că întâmplările din ultimele douăzeci și patru de ore o ajunseseră. Greșise venind aici; era panicată și copleșită după discuția cu tatăl ei. În cele din urmă, a intrat în mașină, în siguranță, încercând să-și regleze respirația, în timp ce o mașină de poliție a trecut pe lângă ea cu Helen Hilton pe bancheta din spate. De fiecare dată când se întâlneau, Helen fusese binevoitoare, oferindu-i ceai, zâmbind, dar întotdeauna distantă față de Willow, dispărând la fel de repede cum apărea. Acum, trecând prin fața ei, părea complet schimbată: trasă la față și cu o privire hăituită.

Telefonul lui Willow a sunat deodată, făcând-o să tresară.

– Alo? Willow James la telefon.

– Bună ziua, sunt Claire de la Consiliul din Lewes; am vorbit mai devreme.

– Da, vă mulțumesc că mă sunați înapoi atât de repede.

– Mă tem că nu am prea multe vești pentru dumneavoastră. Am vorbit cu colega mea și se pare că nu este permis să dezvăluim numele de după căsătorie – din cauza dreptului la confidențialitate.

– Dar îmi puteți spune dacă a fost adoptată sau a intrat sub tutelă? Este mătușa mea, suntem rude, îi știu numele dinainte.

– Îmi pare rău, nu pot. Dar dacă aveți dovada că sunteți rude, puteți face o cerere către instanță pentru a primi acces la dosarul ei.

– Nu am timp pentru asta. Trebuie să o găsesc repede. Tot ce știu este că a fost trimisă la un sanatoriu la sfârșitul anilor șaiszeci. Cred că a fost adoptată după aceea.

– Ei bine, nu sunt expertă, dar nu ați putea încerca la arhiva sanatoriului? Unele dintre ele au fost transformate în spitale și păstrează încă vechea arhivă în același loc. Dacă sunteți rude, poate vor fi acord să vă permită să îi vedeți dosarul, dar probabil trebuie să mergeți acolo personal, cu un act de identitate. Știți unde se află?

– Sanatoriul Mayfield din Portsmouth, cred, a zis Willow, gândindu-se deja dacă era posibil să își ia liber în ziua aceea.

Mike trimisese un e-mail, în care spunea că Leo solicitase ca ședința consiliului de planificare urbană să se desfășoare fără el și că prezența ei nu era necesară, ceea ce îi eliberase întreaga dimineață. Când a încheiat convorbirea, a tresărit la auzul unei izbituri puternice în spatele ei, care a făcut-o să se întoarcă. Dorothy, femeia pe care o întâlnise ieri la primărie, scotea gunoiul în fața căsuței sale de la capătul aleii. Willow a coborât din mașină și a salutat-o cu un semn din mână.

Dorothy s-a încruntat și a privit-o fix.

– Sunt Willow, ne-am întâlnit ieri la primărie.

– Ah, da, Willow, bună.

Willow a traversat spre ea.

– Îmi pare rău că te deranjez. Mă întrebam dacă putem schimba două vorbe.

Dorothy arăta cu totul altfel astăzi, palidă și obosită.

– Mă tem că nu este un moment bun, Peter nu se simte bine.

– Îmi pare rău. Sper că nu este vorba de nimic grav, a zis Willow.

– Nu, doar o migrenă, dar ar fi mai bine să mă întorc la el.

Dorothy s-a întors cu spatele și a făcut câțiva pași.

– Ce vești îngrozitoare în legătură cu Sienna, a strigat Willow în urma ei.

– Da, așa este. Sărmana, sper că nu a pățit nimic. Peter și cu mine suntem foarte îngrijorați.

Femeia a clătinat din cap și a mers în continuare spre casă.

– Dorothy, pot să te întreb ceva? Ai spus ceva despre un cimitir care s-ar afla lângă casa parohială. Am făcut câteva cercetări, dar nu găsesc nici o dovadă a existenței sale, deși tatăl meu și-l amintește și el.

– Tatăl tău? a zis Dorothy. E din zonă?

Willow a simțit că i se aprind obraji. Nu spusese nimănui din Kingston cine era tatăl ei, dar acum simțea că trebuie să dezvăluie secretul, dacă voia să o găsească pe Nell.

– Da, locuia la casa parohială; numele lui este Bobby James.

– Tatăl tău este Bobby James? a întrebat Dorothy, făcând ochii mari, vizibil uluită. Dar lucrezi pentru Leo. Leo știe?

Willow s-a încruntat, oarecum surprinsă.

– Nu, nu știe.

– Ei, nu cred că va fi prea fericit să afle. Trebuie să fii atentă, Willow.

– Atentă? Ce vrei să spui?

Deodată, Willow se simțea stânjenită.

– Din cauza istoriei pe care o are Bobby cu această familie, este multă ostilitate între ei. Vanessa și acum crede că el știe ce s-a întâmplat cu Alice, a zis Dorothy, privind-o insistent.

– Dar tatăl meu nu a avut nimic de-a face cu dispariția lui Alice. Și nici a Siennei. Dacă aș putea să o găsesc pe sora lui, Nell, cred că ea ar putea ști ceva despre noaptea în care a dispărut Alice.

– Nell? Nell nu știe nimic, a reacționat Dorothy.

Willow a inspirat adânc. Trebuia să o facă să vorbească.

– Pari foarte sigură. O cunoști pe Nell? a întrebat Willow surprinsă. Sau ai idee cum pot să dau de ea?

Dorothy s-a încruntat la Willow.

– Cum adică să dai de ea?

– Trebuie să-i dau de urmă într-un fel, dar nu știu de unde să încep, a răspuns Willow, nedumerită de întrebarea lui Dorothy; ultimele douăzeci și patru de ore o zăpăciseră complet, era epuizată. Am găsit o scrisoare pe care a scris-o Nell când a dispărut Alice, care mă face să cred că ar putea avea vreo informație care l-ar putea ajuta pe tata.

– Eu nu m-aș apuca să dezgrop trecutul, Willow. N-ai vrea să te pui rău cu familia asta.

Willow a căscat ochii, șocată.

– Să mă pun rău cu Hiltonii vrei să spui? Dorothy, te rog, vorbește cu mine. L-au arestat din nou pe tata.

Willow a simțit că i se frânge vocea. A ridicat ochii și l-a văzut pe Peter încruntându-se la fereastra de sus.

Dorothy a clătinat din cap.

– Știu. Îmi pare rău, scumpo. Era un băiat minunat și știu că nu a avut nimic de-a face cu dispariția lui Alice. Vanessa învinuiește pe toată lumea în afară de ea pentru dispariția fetiței. A spus la toată lumea din sat că m-a rugat să rămân în seara aceea să am grijă de Alice și eu am refuzat. Și ei au crezut-o. Nimeni nu pune la îndoială cuvântul unei femei care și-a pierdut copilul; este de neatins.

Willow s-a aplecat spre ea intrigată, simțind cum vântul înghețat îi pișcă obraji.

– Îmi pare rău, Dorothy, a zis ea încetișor, trebuie să fi fost groaznic.

Willow a ridicat din nou privirea spre fereastră, de unde Peter încă privea în jos, la ele. Apoi a început să coboare scările spre ele.

Dorothy a încuviințat din cap, părând să se relaxeze pentru un moment.

– Bineînțeles, n-a spus nimănui că fusesem toată ziua acolo și am avut grijă de copii, de la șapte dimineața până la șapte seara. Eram frântă și trebuia să ajung acasă. Urma să vină sora mea la cină. Nu i-a dat prin minte să mă invite și pe mine, normal. Am muncit pentru Vanessa zece ani – o știam pe Alice din ziua în care s-a născut –, iar Peter a lucrat neobosit pentru ei ca grădinar; nimic nu era prea mult când era vorba de Richard. Un an întreg n-am auzit altceva decât pregătiri pentru petrecere: ornamente, ce-o să mănânce, cu ce-o să se îmbrace, invitațiile. Toată lumea era invitată, tot satul, toți prietenii, toți furnizorii lui Richard, toți, în afară de Peter și de mine. Am înghițit atâtea de la familia asta, și am fi zis că le pasă de noi, dar nu eram destul de buni pentru ei, nici măcar pentru o singură noapte.

A ridicat spre cer ochii larg deschiși, plini de mânia acelor amintiri.

– Asta, până în clipa în care și-a dat seama câtă nevoie avea de mine. Abia când începea petrecerea i-a picat flsa. Și, recunosc, mi-a făcut plăcere să văd cum intră în panică. M-am bucurat că absența mea avea să aibă un impact. Dar, așa să mă ajute Dumnezeu, nu mi-am închipuit niciodată că avea să i se întâmple ceva rău lui Alice. O iubeam pe fetiță.

Deodată, ușa casei s-a deschis și Peter a strigat la soția lui:

– Dragă, ce faci tu acolo?

Willow s-a întors spre el. Nu arăta prea bine, s-a gândit ea.

– Nimic. Willow tocmai pleca, Peter. Du-te acasă, i-a spus Dorothy strângându-și cardiganul pe ea și întorcându-se să intre în casă. Știu că Bobby nu i-a făcut nimic lui Alice, nici n-a dat foc – ăștia ar face orice ca să-și protejeze familia –, dar tu trebuie să stai deoparte; nu poți să schimbi trecutul. Iar în privința lui Nell, te înșeli. Ea nu știe ce s-a întâmplat. Trebuie să o lași în pace.

– Sta, stai! Știi despre foc? Te rog, spune-mi unde e Nell. Nu pleca! a strigat Willow disperată.

Dorothy a ajuns la ușă, iar Peter i-a aruncat o privire lui Willow, în timp ce soția lui intra în casă.

– Nu mai veni pe-aici, Willow, te rog, a zis și a închis ușa Căsuței Tiselor.

În engleză, *Willow* – atât nume propriu feminin, cât și substantivul „saleie“

Nell se uita țintă spre ușă, spre șirul de vizitatori care intrau în salon, așa cum făceau întotdeauna în ultima duminică din lună. Era a treia oară când stătea acolo sperând cu fiecare bătaie a inimii ei frânte că aceasta va fi ziua în care vor apărea Bobby sau tata, zâmbitori și cu brațele pline de cadouri. Visa cu ochii deschiși că se vor așeza pe pat, îi vor lua mâinile și îi vor explica de ce le luase atât de mult timp să vină; de ce le luase atât de mult timp să vină; de ce nu-i scriseseră.

S-a întins pe pat, s-a întors cu spatele la ușă și și-a tras păturile peste cap. Nu mai putea suporta să îi vadă sosind pe părinții celorlalte fete și nici ochii indiscreți care o priveau fix când ea își cobora privirile asupra mâinilor, încercând să nu plângă. O auzise pe una dintre asistente vorbind despre ea când o credea adormită.

– Sărmana! E un drum lung cu autobuzul pentru unii oameni și nu au banii necesari sau nu își pot lua liber de la muncă. Pentru adulți mai treacă-meargă, dar pentru copii e îngrozitor. Unii dintre ei sunt părăsiți aici de părinți care au acasă alți doisprezece copii și nu își permit să-i țină. Nimeni nu-i vizitează niciodată și nu vin să-i ia, nici chiar atunci când se fac bine. De aici merg direct la casa de copii.

Nell începuse să urască sanatoriul. La început îl privise ca pe un refugiu temporar unde să se însănătoșască, dar ajunsese să-l simtă ca pe o închisoare înfiorătoare, din care n-avea să mai scape niciodată. Ura sunetele acestui loc: căruțul împins pe parchet, cu medicamente sau cele necesare băii cu buretele; tusea permanentă a celorlalte fete. Noptile o îngrozeau cel mai tare, pentru că noaptea mureau fetele care se simțeau cel mai rău. Într-o zi era acolo, iar în dimineața următoare patul era gol și fata dispăruse. Asistentele o mințeau, ca să nu se mai teamă atât de tare și îi spuneau că fata plecase acasă, dar după o vreme a înțeles care era adevărul.

– Bună, Nell, a spus mama prietenei sale, Heather, stând lângă patul ei.

Întotdeauna era drăguță cu Nell în zilele de vizită și îi aducea mici cadouri, dar mila lor o făcea pe Nell să se simtă și mai rău. Își imagina cum vorbeau despre ea pe drum spre casă, despre cât de cruzi erau părinții ei că nu veneau s-o vadă. Ura ideea că puteau gândi rău despre Bobby și tatăl ei.

– Bună ziua, doamnă Parks, a zis Nell.

– Te rog, spune-mi Emma; suntem prietene de-acum, nu-i așa? a zis ea, punând câteva dulciuri pe pat, lângă Nell, înainte de a se așeza și a începe să o mângâie pe păr. Te simți bine, Nell? Heather a zis că nu prea mănânci. Trebuie să mănânci, altfel nu te faci bine.

– Mă simt bine, a zis Nell încet, fără să ridice ochii, ca să nu înceapă să plângă.

Emma era cea mai drăguță mamă din lume: amabilă, cu vorba blândă și frumoasă, exact așa cum visa că ar fi fost și mama ei.

Se ura acum pentru ce făcuse, dar la începutul săptămânii se rugase ca Heather să nu se facă bine și să nu plece. Sora Morgan venise la patul lui Heather și îi spusese că dacă radiografia este bună, va putea pleca acasă cu părinții ei în duminica aceea. Heather plecase spre secția de radiografie cu un zâmbet pe chip, dar o oră mai târziu se întorsese și plânsese atât de mult, încât nimeni n-o putuse alina. În cele din urmă, hohotele încetaseră și adormise, iar Nell se învinovățise pe ea însăși.

– Heather se simte bine? a întrebat ea acum, întorcând capul spre Emma. Era foarte supărată mai devreme.

– Știu, doctorii au crezut că va putea veni acasă astăzi, dar, din păcate, boala a avut o recidivă.

– Ce este o recidivă?

Nell a privit spre Heather, care stătea pe pat și vorbea cu tatăl ei.

– A revenit tuberculoza. Dar aud că tu te simți foarte bine și că ai putea pleca acasă în curând.

Nell a ridicat ochii spre ea.

– Eu sunt de vină pentru Heather, a zis ea, începând să plângă. Eram atât de speriată că va pleca, încât m-am rugat la Dumnezeu să nu plece. Merit să nu vină nimeni la mine. Sunt o persoană îngrozitor de rea.

Și-a îngropat capul în pernă, în timp ce Emma o mângâia pe păr.

– Nu mă miră că vrei să mai stea, a zis Emma. E prietena ta. Nu ești o persoană rea, Nell. Ai fost foarte curajoasă.

Nell s-a întors să o privească chiar în clipa în care la ușa din spatele lor a apărut o femeie, ultima dintre vizitatori. Avea părul roșcat și era îmbrăcată într-un cardigan, o fustă lungă și pantofi negri. Nell avea senzația că o cunoaște, dar nu-și amintea de unde. Cu siguranță nu o mai văzuse la sanatoriu, iar inima a început să-i bată mai tare când femeia și-a aruncat ochii prin salon. Privirile i s-au oprit asupra lui Nell și a început să se apropie de ea, iar pantofii îi tocăneau pe podeaua din lemn, în timp ce inima lui Nell a luat-o la galop.

– Sunt sigură că vei primi vești în scurtă vreme, a continuat Emma. Știu că se încearcă contactarea familiei tale. Am întrebat despre situația ta, pentru că eram îngrijorați și ne-au spus că au fost anunțați că vine cineva să te ia.

– Bună, Nell, a zis femeia, care se oprise la capătul patului ei. Era palidă și avea pe buze un ruj roșu, iar în mână strângea neliniștită o poșetă. Nell și-a îndreptat spre ea ochii încă încețoșați de lacrimi, încercând să își dea seama cine este. Îți amintești de mine? a întrebat femeia, zâmbind.

Vizitatoarea s-a uitat spre mama lui Heather și a schițat un zâmbet.

– Bună ziua, i-a zis ea, cam tăios.

Emma a salutat-o cu o mișcare din cap, apoi a bătut-o pe mână pe Nell și s-a întors lângă patul ficei sale.

Nell s-a ridicat în capul oaselor, uimită să o vadă pe vizitatoarea sa. Femeia s-a așezat stângace lângă ea și a pus pe pat un ursuleț.

– E pentru tine, Nell. Cum te simți?

Nell s-a uitat la femeia de lângă ea, sorbind-o din priviri. În sfârșit, stătea cineva pe patul ei, dar nu era cine crezuse. Nu știa unde erau tata și Bobby; de ce venise să o vadă femeia aceasta, pe care nici nu o cunoștea?

– Bine. Mă simt mai bine, cred, a zis ea, speriată să pună alte întrebări, ca să nu o alunge pe femeie.

– Ei bine, sunt vești minunate, a spus femeia frământându-și mâinile nervoasă, înainte de a răspunde la întrebările care parcă roiau în jurul capului lui Nell. Mă întrebam dacă nu ai vrea să vii și să locuiești cu mine și cu soțul meu o vreme. Am sunat în urmă cu ceva timp ca să întreb de tine și ei cred că ești pregătită să pleci acasă. Ai vrea?

Gândurile îi vâjâiau prin minte; nu știa ce să creadă despre această vizitatoare.

– De ce nu poate veni tata să mă ia?

Femeia și-a privit mâinile și a așteptat un timp înainte de a răspunde.

– Tatăl tău a avut un accident, Nell.

Nell a simțit lacrimi usturătoare în ochi. De-asta nu venise.

– Ce fel de accident? a întrebat ea.

– Un accident la fermă. N-a fost vina nimănui, a spus femeia, ferindu-și privirea.

– Dar se va face bine? a implorat-o Nell, știind deja că nu se va face bine.

– Nu, Nell, îmi pare rău. Este sus, în ceruri, cu mămica ta.

Nell a simțit cum camera rece se umple de căldură. Și-a tras genunchii la piept, și-a îngropat capul între ei și a început să hohotească. A încercat să înăbușe zgomotele plânsului când femeia a înconjurat-o cu brațele, dar știa că toată lumea o aude. Sanatoriul era în mod normal cufundat într-o tăcere mormântală, întreruptă numai de accesele de tuse și de murmurul doctorilor, dar în zilele de vizită scările și coridoarele erau pline de oameni, iar cacofonia sporovăielilor umplea încăperea. Acum toată lumea tăcuse.

Nu știa cât timp plânsese, dar în cele din urmă a rămas fără putere. Și-a ținut respirația mult timp, dorindu-și să se întoarcă în timp numai cinci minute, la momentele când credea că tatăl ei nu venea pentru că era prea ocupat sau nu avea bani pentru biletul de tren. A închis ochii și prin față i-a trecut imaginea fratelui ei.

– Unde e Bobby? a îngăimat.

– A plecat pentru o vreme.

– Nu pot să mă duc să stau cu el?

– Din păcate, nu, nu primesc decât băieți acolo. Dar sunt sigură că se va întoarce acasă în scurt timp.

– Pot să mă întâlnesc cu Alice? a zis Nell.

– Vom vorbi despre asta mai târziu. Hai să te îmbrăcăm acum. O rog eu pe asistentă să-ți adune lucrurile.

Când femeia s-a îndepărtat, Emma s-a uitat spre Nell și i-a zâmbit blând.

– Pleci, Nell? a întrebat ea

– Așa cred, a răspuns Nell, dându-se jos din pat pe picioare nesigure.

A ridicat ursulețul pe care i-l dăduse femeia și s-a apropiat de Heather, care stătea întinsă în pat, foarte palidă.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine, Heather. Sper din tot sufletul să te simți mai bine în curând.

A pus ursulețul pe pernă, lângă capul lui Heather.

Heather a zâmbit.

– Mulțumesc, Nell. O să-mi scrii? Acum te pricepi foarte bine la scrisori.

– Bine.

– Gata, Nell. Vrei să tragi draperia în timp ce te îmbraci?

Femeia se întorsese și îi zâmbea.

În timp ce se îmbrăca cu hainele pe care i le pregătise tatăl ei, Nell a inspirat mirosul casei parohiale, care se simțea încă – miroseau a săpun cu care fuseseră spălate de Bobby în cadă și a fum pentru că fuseseră uscate lângă foc; o părticică de *acasă*.

– Îi vom simți lipsa lui Nell, i s-a adresat Emma femeii în timp ce Nell își trăgea puloverul de lână peste cap. Este o fetiță minunată. Puteți să ne dați adresa dumneavoastră, ca să îi poată scrie Heather?

A urmat o pauză.

– Desigur, ar fi minunat. Adresa este Căsuța Tiselor, Kingston.

– Iar numele dumneavoastră?

– Numele meu este Dorothy, Dorothy Novell.

– Unde este fiul meu?

Bella îl privea mânioasă pe polițistul aflat în spatele ghișeului, în secția de poliție din Lewes. Tocmai fusese eliberată după noaptea petrecută în celulă pentru sfidarea instanței. Stomacul îi zvâcnea dureros și simțea că are febră.

– Este la tutorele său, a zis omul, ridicând cu greu capul dintre hârtii.

– Tutore? Ce tot spuneți? E fiul meu, de ce ați lăsat pe altcineva să-l ia?

Încerca să se lupte cu isteria care amenința să i se strecoare în voce.

– A zis că este bunicul băiatului, a spus polițistul.

– Eu sunt mama lui, a strigat Bella. Nu aveți nici un drept să i-l dați fără aprobarea mea.

– Ba aveam tot dreptul, domnișorico. Poate că ar fi trebuit să te gândești la fiul tău înainte să-l insulti pe judecător. În locul tău, eu aș fi mulțumit; băiatul tău ar fi ajuns la un azil dacă n-ar fi fost bunicul lui.

– Nu l-am insultat, a spus Bella privind-l.

Știa că e lipsită de orice putere. Dacă făcea o scenă, putea fi arestată din nou, iar atunci nu ar mai fi avut nici o șansă de a-l recupera pe Alfie înainte ca Wilfred Hilton să îl trimită undeva, departe.

A pășit afară, clipind des din cauza luminii soarelui de iarnă și s-a uitat în lungul străzii care ducea la tribunal, amintindu-și ultimele clipe petrecute cu mama ei. Nu știa dacă Tessa va înghiți fructele otrăvitoare de mătrăgună pe care i le dăduse, dar fusese un ultim gest de iubire; îi dăduse de înțeles că simțea profunzimea suferinței sale. Fusese lucrul cel mai dificil pe care îl avusese de făcut vreodată, dar după ce petrecuse o singură noapte într-o celulă rece, umedă, urât mirositoare, acum înțelegea mai bine ca niciodată că luase decizia corectă.

Înțelegea ce avea de făcut acum, dar nu știa cum să ajungă la Conacul Tiselor și nici cum să-l răpească pe Alfie. Casa era plină de servitori, iar Wilfred fără îndoială se asigurase că era ascuns într-un loc unde să nu îl poată găsi.

S-a așezat pe trepte și și-a lăsat capul pe genunchi, încercând să ignore durerea pe care o simțea în abdomen. Nu știa cât timp rămăsese acolo, dar când a ridicat în sfârșit capul, nu-și mai simțea mâinile și fața de frig. A aruncat o privire spre ceasul de pe turla care se ridica deasupra ei. Trebuia să ajungă cât putea de repede înapoi, în Portsmouth, altfel angajatorul ei n-avea s-o mai primească și avea să rămână pe străzi. Nu avea bani pentru biletul de tren. Avea nevoie de mama ei; fără ea, era pierdută.

– Domnișoară James, s-a auzit o voce de femeie venind de pe treptele din spatele ei. Mă ierți că te deranjez. Eram în cafeneaua de peste drum, așteptând să te elibereze. Ai vrea ceva de mâncare? Sunt sigură că îți este foame.

Bella a ridicat privirea. O recunoștea pe fata care stătea în fața ei, dar nu își amintea de unde.

– Cine sunteți? a întrebat ea, începând să tremure de frig.

– Ne-am întâlnit ieri, la tribunal. Numele meu este Milly Green, sunt reporter la *Sussex Times*, a zis tânăra, sufiând în palmele reci și sărind de pe un picior pe altul. Eram acolo când ai vorbit despre mama dumitale și doctorul Jenkins. Sper să fii de acord să vorbim despre caz, să îmi spui punctul dumitale de vedere. Acum, că procesul s-a încheiat, putem să publicăm articolul. Știu că și-a susținut întotdeauna nevinovăția.

Bella a clătinat din cap.

– Dacă procesul s-a terminat, ce rost mai are? A fost găsită vinovată, în caz că ai lipsit de la citirea verdictului.

– Am fost acolo, domnișoară James, în fiecare zi a procesului. Am ascultat ceea ce ai spus și te cred, așa cum te vor crede și cititorii noștri. Mama dumitale merită să-și facă vocea auzită. Apoi mai este și șansa unui apel. Mai ales dacă pornim o campanie. Mergem înăuntru să ne încălzim?

Bella a încuviințat din cap, slăbită de frig și de foame. S-a ridicat încet, strângându-și pe ea șalul mamei sale.

Au traversat strada și au intrat într-o cafenea mică și primitoare.

– Ai vrea o cană de ceai și niște pâine prăjită? a întrebat Milly.

– Doar ceai, mulțumesc.

Bella și-a tras un scaun și s-a așezat pe el.

S-a auzit clopoțelul de deasupra ușii, iar când s-a uitat a văzut intrând o familie tânără: o femeie frumușică, cu soțul ei și un copil mic. Soțul își pierduse un picior de la genunchi în jos și se mișca greu cu cârjele. A înjurat în barbă când ușa s-a lovit de el, iar fetița lui a ridicat ochii spre el și apoi s-a ascuns în spatele mamei sale. Bella a îndepărtat un scaun din drumul lui, iar omul s-a uitat la ea și i-a mulțumit din ochii apatici, lipsiți de viață.

– Poftim, a zis Milly, înclinând ceainicul și turnându-i în ceașcă.

Bella a ridicat-o și a luat o înghițitură. Era prea fierbinte, dar îi făcea bine să simtă ceva cald între palme. Înghețase de frig până în măduva oaselor și tremura.

– Mulțumesc, a zis ea încet. Nu știam că există și reporteri femei.

– Nu suntem multe, a zis Milly, scoțându-și haina și punând-o pe spătarul scaunului, înainte de a se așeza. Nu primesc însărcinări legate de cazurile judecate la tribunal și de crime, decât acum, când toți bărbații sunt la război. În mod normal, m-aș ocupa numai de pagina pentru femei, aș relata despre ziua orașului sau aș face reportaje la Institutul pentru Femei.

Bella a încuviințat din cap.

– Cred că atunci când se va termina războiul, multor femei le va fi greu să revină la starea dinainte a lucrurilor.

Milly a tăcut o vreme.

– Îmi pare foarte rău că mama dumitale a primit această sentință.

Bella ținea în mână ceașca simțind cum căldura i se răspândea prin degetele înghețate de frig. Într-un final, a ridicat privirea.

– Mama mea nu i-a făcut rău lui Evelyn Hilton. Mama credea în nașterea naturală, credea că natura trebuie lăsată să își urmeze cursul. Nu ar fi tăiat-o așa pe Evelyn; credea că trebuie să aștepți până ce copilul este gata. Uneori stătea nopți și zile întregi lângă mamă, a zis Bella, simțind că îi dau din nou lacrimile. Nu va supraviețui în închisoare; este ca și cum ar fi omorât-o.

Tânăra reporteră a scos agenda din buzunarul paltonului și a căutat un creion în celălalt.

– Aveți ceva care ne poate ajuta să demonstrăm că este nevinovată?

– Dacă ați fi cunoscut-o pe Tessa, v-ați da seama că este nevinovată. O sută de femei ar jura în favoarea ei, dar avocatul ei spune că ea n-a vrut să-i ceară nici uneia să depună mărturie. Nu știu de ce, dar era tipic pentru ea să-i pună pe alții înaintea ei. Privind-o pe Milly, care începea să scrie, Bella a încercat să alunge imaginea mamei sale în boxa acuzaților. Povestea asta nu se rezumă la Evelyn Hilton. Este vorba despre doctori care încearcă să le scoată pe linie moartă pe moașe, pentru că din pricina lor pierd sute de lire pe an. Este vorba de discreditarea profesiei de moașă prin reglementarea și limitarea a ceea ce au voie să facă, cerându-le să transfere gravida în grija unui doctor când nașterea se complică – adică exact atunci când femeile ca mama mea pot ajuta cel mai mult.

– Continuați, a zis Milly, încolăcindu-și părul într-un coc în vârful capului, ca să poată scrie mai ușor.

Bella a clătinat din cap și a privit afară, pe geam, spre dimineața geroasă.

– Doctorii sunt cei care provoacă complicațiile cel mai des. Le forțează pe femei să nască întinse pe spate, cu picioarele prinse în scărițele patului. Folosesc echipamente care provoacă durere, în medii spitalicești, unde femeile nu sunt ascultate și sunt înspăimântate. Nu au răbdare: rup apa femeii când bebelușul nu este gata să iasă, smulg pruncii cu forcepsul, în loc să îl întoarcă în pântec, nu vor să stea lângă patul femeii ziua și noaptea, vorbindu-i, alinând-o; vor să apară în ultimul moment posibil, să aducă copilul pe lume și să se împăuneze cu gloria.

Milly scria grăbită.

– Și ce legătură au toate acestea cu moartea lui Evelyn Hilton?

– Evelyn voia ca mama mea să fie de față la naștere, dar soțul ei, Wilfred Hilton, voia un doctor. Când a văzut că bebelușul este în prezentație pelviană și lucrurile au luat o întorsătură proastă, dr. Jenkins a chemat-o panicat.

– Doctorul Jenkins a chemat-o pe mama dumitale? a întrebat Milly Green, privind-o cu ochii mari.

Bella a încuviințat din cap și a băgat mâna în geantă, de unde a scos scrisoarea pe care i-o dăduse avocatul mamei sale.

– I-a înscenat totul. Citește.

Milly s-a uitat la scrisoare.

– Este de la mama dumitale?

– Da, este relatarea ei despre cele întâmplate. Cu mâinile tremurându-i, Bella a scos scrisoarea din plic și a început să citească: „N-aș tăia niciodată o femeie așa cum a făcut Jenkins. Noaptea aceea rămâne pentru totdeauna scrijelită în mintea mea, oricât de mult încerc s-o uit. A măcelărit corpul fragil al lui Evelyn și a privat copilul de oxigen, apoi, când și-a dat seama ce-a făcut, a trimis-o pe Sally la casa parohială să mă cheme. A plecat și m-a lăsat acolo, să mă uit cum mor amândoi și să cadă vina pe mine“.

Milly a terminat notițele pe care le luase cu rapiditate, apoi a ridicat privirea spre Bella.

– Doctorul Jenkins nu a vrut să o omoare, dar când și-a dat seama că mai avea puțin de trăit, a avut nevoie de un țap ispășitor. Iar Wilfred Hilton voia să scape de mama de ani întregi.

Milly a citit primele rânduri din scrisoare, apoi a ridicat din nou capul spre ea.

– De ce?

– Pentru că stăm cu chirie într-o casă de pe pământul lui – casa în care m-am născut. Mama i-a adus pe lume pe primii lui doi copii și i-a salvat viața, așa că Evelyn a insistat mereu să ne lase să rămânem în casă.

Milly lua notițe cu mare rapiditate, în timp ce Bella a luat un cubuleț de zahăr ca să-l pună în ceai.

– Lui Wilfred Hilton nu-i place să le vadă pe proprietatea lui pe femeile disperate care apelează la ajutorul mamei mele. Ajung la noi distruse, înfometate, bătute și însărcinate; de multe ori după ce au fost violate sau abandonate. Mama a lăsat mereu să se știe că ușa ei este deschisă, chiar și celor care nu au bani să plătească.

– De ce nu le-a chemat avocatul mamei dumitale pe aceste femei ca martore în instanță?

– Pentru că este plătit de Wilfred Hilton.

– Ești sigură?

Milly a ridicat privirea, cu creionul pregătit.

Bella a încuviințat din cap.

– El a negat, a zis că este avocat din oficiu, dar numele lui nu este pe listă.

Bella a scos bucata de hârtie pe care o obținuse de la biroul administrativ în ziua dinainte.

– Numele lui este Jeremy Lyons și nu este trecut aici. Mama n-a vrut să o aducă în fața instanței pe nici una din femeile pe care le-a ajutat, iar domnul Lyons n-a încercat să găsească o altă cale. Voia să fie condamnată și toată lumea să scape de ea și de metodele ei vrăjitoarești.

Milly a citit restul scrisorii, apoi i-a întins-o Bellei.

– Mama dumitale pare o femeie extraordinară.

– Este, a fost de acord Bella. Trebuie să plec acum, domnișoară Green. Am niște treburi urgente de rezolvat în privința fiului meu. Sper că veți scrie despre toate acestea.

– Credeți că mai este cineva care ar fi de acord să vorbească cu mine, ca să mai găsim și alte dovezi? a întrebat Milly, în timp ce Bella se ridica să plece.

– Sally, servitoarea din casa familiei Hilton, cea care a fost martora principală a acuzării, știe adevărul. Domnul Lyons putea să îi pună întrebări, să scoată adevărul de la ea, dar a ales să nu o facă.

– Credeți că ar fi de acord să vorbească cu mine? a zis Milly, nerăbdătoare.

Bella a ridicat din umeri.

– Depinde de familia Hilton financiar și are de crescut o fetiță. Nu-și poate permite să-și piardă slujba. Dar poate în anii care vin va fi de acord să vorbească. Va fi prea târziu pentru mama mea, dar va fi bine de știut că numele i-ar putea fi reabilitat într-o bună zi.

– Cum adică va fi prea târziu? a zis Milly, încruntându-se.

– Pentru că viața ei, așa cum o știa, s-a terminat. Trebuie să plec, să rezolv niște probleme de familie. O zi bună, domnișoară Green, îți urez noroc în carieră. Sper să devii o voce pentru femeile de genul mamei mele.

Bella s-a întors, ca Milly Green să nu-i vadă lacrimile din ochi, apoi a ieșit din cafeneaua caldă și a pornit pe lungul drum spre Kingston.

25. VANESSA. *Ajunul Anului Nou, 1969*

– Unde se afiă Bobby James acum? Toții ochii s-au oprit asupra Vanessei, când a pornit-o spre ușă. Trebuie să vorbesc cu el, trebuie să aflu exact ce s-a întâmplat și ce i-a spus lui Alice înainte să o lase să plece.

Sergentul de poliție care adusese vestea despre moartea lui Alfie James s-a uitat spre superiorul lui.

– Spune, băiete, unde se afiă? s-a răstit detectivul Mills la el.

– Îl duc la secție pentru interogatoriu, domnule, dar tocmai a murit tatăl lui, e șocat – nu zice nimic deocamdată.

Tânărul sergent făcuse ochii mari și, în ciuda paltonului gros și a mănușilor, tremura de frig.

– Trebuie să-l văd, a spus Vanessa ștergându-și furioasă lacrimile care îi curgeau pe obraji.

– Doamnă Hilton, vă asigur că dacă are vreo informație, o scoatem noi de la el.

– Nu! Îl știu pe băiatul ăsta, trebuie să vorbesc cu el. Îmi voi da seama dacă ascunde ceva. Vin cu dumneavoastră la secție.

– Doamnă Hilton, vă rog, ar fi mult mai bine dacă ați sta aici. Vă vom anunța de îndată ce vom avea vești, a zis detectivul Mills și a făcut un pas în fața ei.

– Vreau să știu cu exactitate unde l-ați găsit pe Alfie James. Oamenii dumneavoastră cercetează locul acela? Fata mea a căzut și s-a rănit în timp ce căuta câțelul. Sunt sigură. Ah, Doamne, este acolo. A lăsat-o acolo, în zăpadă, a început Vanessa să plângă din nou.

– Avem oameni care cercetează fiecare centimetru pătrat în zona unde a fost găsit cadavrul lui Alfie James, a repetat detectivul.

– Duceți-mă acolo. Vreau să ajut. Nu pot sta aici, simt că îmi pierd mințile.

Vanessa și-a tras cizmele și și-a luat haina de blană din cuierul din hol.

Detectivul a privit spre colegul lui.

– Porter, sună la secție și spune-le că am plecat spre câmpul de lângă vechea casă parohială. Apoi găsește-l pe Richard Hilton și spune-i să vină acolo.

A deschis ușa din față, iar în casă a pătruns o rafală de aer rece.

– Și Leo, el unde este? a zis Vanessa uitându-se spre Dorothy, care se afia la baza scărilor.

– Probabil a ieșit cu Richard, ca să se alăture echipei de căutători, a spus Dorothy. Nu-ți face griji, îl anunț eu unde ești dacă îl văd.

– O, Doamne, Alice, te rog să fli acolo, a zis Vanessa cu voce tare când a pășit peste pragul casei și l-a urmat pe Mills spre mașina de poliție parcată lângă luminile care-i acaparau ei și lui Richard toată atenția când a văzut-o pe fiica ei probabil pentru ultima oară în viață, alergând prin fața casei în rochița ei roșie.

Ar fi dat orice, absolut orice pe lume, să se poată întoarce la momentul acela; să alerge spre fetița ei, s-o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Detectivul i-a deschis portiera din dreptul locului pasagerului, apoi a urcat la volan și a pornit motorul. Mașina a prins viață, iar când au pornit pe alea de acces, Vanessa a ridicat capul și a văzut că în depărtare se arătau zorii stacojii.

Scurtul drum pe aleile șerpuitoare, pe care le străbătuse de o mie de ori de când locuia la Conacul Tiselor părea să nu se mai sfârșească. A stat ținându-se de scaunul ei în timp ce mașina a derapat de două ori pe gheața întunecată înainte de a se redresa. La curba fără vizibilitate care ducea către casa parohială și unde drumul se îngusta, au întâlnit farurile unei alte mașini, care venea cu viteză mare spre ei. Mills a apăsat brusc pe pedala de frână, oprindu-se cu scârțâit de roți chiar

înainte de o ciocnire frontală cu celălalt vehicul. A coborât geamul, dând înnebunit din mâini și strigând:

– Mișcă!

Vanessa s-a uitat spre detectiv și a simțit că inima i se face fărâme. Încercase să o ignore, dar pe măsură ce treceau orele era evident că îngrijorarea lui Mills creștea. Întrebările care se învârtteau la început în jurul faptului că Alice era un copil neascultător, care mai fugea uneori de acasă, încetaseră, înlocuite de căutarea unei alte explicații. Una mult mai tulburătoare. Dorise ca el să ia dispariția lui Alice mai în serios, dar acum, că o făcea, îngrijorarea lui o îngrozea: ceruse pijamaua lui Alice, ca să poată fi căutată cu câini antrenati; polițiștii mergeau din ușă în ușă, trezindu-i pe săteni din somn, ca să caute prin magazine și loveau cu bastoanele în gardurile vii, acoperite cu zăpadă. Dintr-odată, îi era dureros de limpede că nu mai căutau o fetiță dispărută, ci un cadavru.

Mills a înjurat pentru sine, în timp ce vehiculul venit din față dădea cu spatele înspre o poartă care se deschidea pe partea Vanessei și aștepta adăpostit în umbră. Îi era aproape imposibil să îl identifice pe șofer, dar când au trecut prin dreptul lui, Vanessa și-a dat seama că era un vehicul pe care îl cunoștea. Farurile pâlpâitoare și acoperișul din pânză, prin care se strecura apă de câte ori ploua, îi spuneau că mașina care gonia dinspre casa parohială era Land Roverul lui Richard.

Mills s-a oprit, iar Vanessa a coborât geamul.

– Vreo veste?

– Nimic, a strigat Richard drept răspuns.

Când Mills a pornit mai departe, Vanessa a privit în cabina Land Roverului. Nu a văzut decât timp de o secundă, dar imaginea celor două siluete care priveau drept în față a simțit-o ca pe o lovitură în stomac. Fiul ei, Leo, iar alături de el soțul ei. Leo ținea capul plecat; era evident că plânsese.

Într-o fracțiune de secundă, dispăruseră.

Vanessa și-a mușcat buza cu putere, iar degetele cu care se ținea de scaun i s-au albit. Nici nu se putea gândi la cât de frig îi era, o femeie în toată firea în interiorul unei mașini, îmbrăcată într-o haină din blană de vulpe. Alice fusese afară, în frigul năprasnic, toată noaptea, într-o rochiță roșie și pantofiori roșii, lucioși. Dacă alunecase într-un șanț, nu era nici o șansă ca să fi supraviețuit la aceste temperaturi, dar dacă era captivă undeva, înăuntru, exista speranță – dacă o găseau repede. Poate ajunsese până la casa parohială și intrase în hambar, în căutarea cățelușului, și căzuse acolo.

– Te rog, fii acolo, Alice, te rog să fii acolo, repeta Vanessa pentru sine, încercând să nu-și piardă mințile.

Când au virat pe un drum îngust acoperit de zăpadă, Mills a apăsât din nou frâna.

– Aici sunt urme proaspete de roți, a zis el cu suflul la gură. Cineva a trecut pe aici. Poate că l-au arestat deja pe Bobby James.

A coborât și a înaintat cu greu pe terenul accidentat, spre poarta din față. În timp ce se lupta cu zăvorul, îi scăpau mici salve de răsufiare înghețată în efortul de a-l deschide.

Vanessa nu putea să își alunge din minte imaginea fetiței ei chinându-se să deschidă poarta înzăpezită, cu mâinile tremurându-i de frig, încercând cu disperare să dea de cățel; abandonând zăvorul, poate, cățărându-se peste poartă și parcurgând restul drumului în fugă. A scuturat din cap, ca să își alunge imaginea din minte, în clipa în care detectivul a reușit să deschidă poarta și s-a grăbit să urce înapoi în mașină. A băgat în viteză, iar roțile înzăpezite au pornit din nou să se miște, derapând.

– Văd lumini lângă casă. Poate îl aduc pe Bobby James în direcția asta, a zis el, arătând spre locul în care zorii roșietici se întâlneau cu luminile albastre ale mașinii de poliție din fața lor.

Ochii Vanesei se închideau de epuizare, în timp ce mașina se legăna ca o barcă pe drumul accidentat. A privit în jur înnebunită, căutând în zăpadă urmele de pași ale fetei sale. Mills a apăsat pe accelerație și au lăsat în urmă gardul viu, iar casa parohială le-a apărut în fața ochilor, dincolo de cotul drumului din fața lor.

Nu mai fusese aici de ani întregi, iar acum, privind-o, a remarcat că se degradase foarte mult. Era o casă frumoasă, primitoare, cu grinzi de lemn aparente, lambriuri din lemn sculptat, șeminee frumoase, cu plăci de ceramică, și podele din dale de piatră. Dar în ultimii șase ani își pierduse strălucirea și fusese neglijată de Alfle, care se străduia să conducă ferma și să aibă grijă de copii. Acum, caprifoiul din jurul intrării era încâlcit și neîngrijit, vopseaua era sărită și se cojea, iar poteca era acoperită de pământul și frunzele adunate timp de câteva luni.

Ochii ei au studiat urmele din zăpadă, până în capătul opus al casei, și spre câmpul de dincolo de aceasta, unde luminile pulsau în aerul dimineții. Și-a ținut răsuflarea când prin pâcla zorilor a apărut silueta unui flăcău, îmbrăcat într-o haină lungă, neagră și cu o căciulă de lână pe cap. Avea capul și umerii plecați, brațele legate la spate și era flancat de doi polițiști masivi, care pe jumătate mergeau și pe jumătate se târau prin zăpadă, spre mașina de poliție care îi aștepta. Vederea lui i-a tăiat răsuflarea, iar când a trecut prin lumina farurilor, a văzut că tremura violent. În clipa aceea, a ridicat ochii și a văzut-o, cu fața albă ca de cadavru și ochii ficși.

Ochi de un albastru strălucitor, și-a zis Vanessa, iar pânțelele a început să îi ardă de furie. Ochi care fuseseră ultimii ce o văzuseră pe fetița ei.

26. VANESSA. *Vineri, 22 decembrie 2017*

Vanessa stătea întinsă pe pat, privind zăpada care cădea dincolo de fereastra camerei sale. Auzea lătratul câinilor salvatori și fluierul polițiștilor care străpungeau liniștea pădurii unde o căutau pe Sienna încă din zori.

S-a uitat la ceasul deșteptător și a aflat că este ora două după-amiaza. În curând se va întuneca; trecea încă o zi, iar pe Sienna nu o găsiseră. De două zile casa era plină de oameni – mai întâi muncitorii de la firma de mutări, apoi poliția –, dar acum era cufundată în tăcere mormântală și nemișcare. Știa că Helen și Leo plecaseră, dar nu-și amintea unde și nici când urmau să se întoarcă.

Căderea continuă a zăpezii îi provoca somn, dar când închidea ochii, le vedea pe Alice și pe Sienna ținându-se de mână, una lângă alta, strigând-o pe nume. Nu dormise mai deloc; avea nevoie să doarmă măcar o oră, apoi putea ieși să ajute la căutare, înainte de a se lăsa întunericul.

Își simțea ochii grei. Se dusese sus sub pretextul că avea nevoie să se întindă, dar principalul scop fusese să plece de lângă polițistul de legătură care îi fusese alocat. Era o femeie blondă, cu dinți albi foarte drepti și părul lucios, prins la spate într-o coadă. Se tot întorcea la minutele dinainte de dispariția Siennei, pe care Vanessa nici nu și le amintea. Într-un final, când a renunțat, a început să pună întrebări despre familie. Sienna era un copil fericit? Leo și Helen se certau? Sienna ar avea vreun motiv să se teamă să se întoarcă acasă? Îi făcuse ceașcă după ceașcă de ceai și îi zâmbise cald, dar era un zâmbet care îi amintea Vanessei de crocodilul din *Peter Pan*.

Zilele și nopțile când Alice dispăruse erau scufundate în ceață, dar purtarea polițiștilor îi rămăsese vie în minte până astăzi. În timp ce umbla ca o nebună prin casă, gândindu-se la fiica ei dispărută, polițista care fusese însărcinată să aibă grijă de ei o consolase, îi făcuse ceai, o ținuse de mână, îi câștigase încrederea și o convinsese că îi era prietenă. Poliția petrecuse mult timp asigurând-o pe ea și pe Richard că lucrau alături de ei, că le vor aduce la cunoștință orice noi descoperiri și felul în care progresa căutarea. Erau agreabili și binevoitori, încercau să îi liniștească și treptat îi făcuseră să vorbească, să le împărtășească gândurile lor, să aibă încredere în ei.

Dar pe măsură ce treceau orele și zilele fără nici un succes, Vanessa și-a dat seama că ea era cea care vorbea, care împărtășea și avea încredere, iar poliția nu le spunea nimic; chiar mai puțin decât spuneau presei, care de multe ori afla despre evoluții noi în caz înaintea lor. Citeau în ziar sau vedeau la știri că fusese descoperit un obiect de îmbrăcăminte sau că se bănuia că Alice fusese văzută undeva, iar Vanessa izbucnea în lacrimi și țipa și plângea că erau ultimii care aflau.

Acum o auzea pe polițista însărcinată să aibă grijă de familie vorbind încet la telefon, la piciorul scărilor.

– Doarme, este epuizată... Nu, chiar nimic, este foarte închisă, refuză să vorbească despre părinți. S-a ajuns undeva cu Bobby James?... Legiștii i-au verificat apartamentul și mașina deja?... Căcat. Poate o ascunde altundeva.

În minte i-a apărut chipul lui Bobby James pe când avea treisprezece ani. Și-a amintit că fusese acolo, în biroul lui Leo, chiar înainte de dispariția Siennei. Ce căuta? Nu îl mai văzuse de aproape cincizeci de ani, de când fusese dusă la secția de poliție pentru a urmări printr-o oglindă semi-reflectorizantă cum este interogată. Îi implorase în mod repetat s-o lase să-l vadă pe Bobby, îi acuzase că îi ascund informații, dar ei refuzau s-o lase să-i vorbească. Într-un final, când a

simțit că nu mai poate continua și i-a amenințat că nu mai cooperează cu ei dacă nu îi permit să stea de vorbă cu el, fuseseră de acord să o lase să asculte timp de cinci minute cum este interogat, după ce o avertizaseră că ar putea s-o tulbure.

Stătuse în camera de observare încinsă și neaerisită, împreună cu șase polițiști, adunați toți în jurul ei pentru a se chiorî la detectivul-inspector ales să-l interogheze. Masa și scaunul din mijlocul încăperii în care se desfășura interogatoriul erau goale, iar Bobby, îmbrăcat încă în hainele pe care le purta ultima dată când îl văzuse, era înghesuit într-un colț de detectiv. Arăta înflorător, cu ochii injectați și învinețiți, buza umflată și însângerată, și părea să aibă o tăietură la cap.

– Trebuie să ne spui ce s-a întâmplat cu Alice, Bobby. Este o situație foarte serioasă, iar tu nu ești cinstit cu noi.

Bărbatul stătea atât de aproape de el, încât Bobby era nevoit să întoarcă capul.

– Vă rog, pot să stau jos, domnule? Stau în picioare de câteva ore, l-a implorat el, iar fața îi era atât de murdară, încât Vanessa vedea urmele lăsate de lacrimi.

– O să poți să stai jos după ce ne spui unde este Alice.

Bărbatul și-a lipit fața de cea a lui Bobby. Avea părul lins, dat pe spate și un tatuaj pe o parte a gâtului, parțial ascuns de gulerul cămășii. Ținea în mână o fotografie a lui Alice, pe care o dăduse poliției Vanessa.

– Uită-te la ea, uită-te la fetița aceasta. Ce i-ai făcut?

– Nimic, domnule, nu i-aș face nici un rău lui Alice. Vă rog să mă lăsați să stau jos, nu mă mai țin picioarele.

– Nu, a zis detectivul și l-a pocnit pe Bobby peste cap, puternic, iar Bobby a scâncit de durere și a început să plângă. Știm că ai fost ultima persoană care a văzut-o, așa că ai face bine să ne spui adevărul. Unde ai dus-o?

– N-am dus-o eu nicăieri, a fugit după ajutor, a răspuns Bobby plângând.

– Încotro, băiete? În ce parte a fugit?

Îi striga în față lui Bobby și îi săreau din gură stropi de salivă.

– Nu știu! Îmi pare rău, eu încercam să-l ajut pe tata.

Bobby a suspinat înainte ca polițistul să-l pocnească din nou.

– Trebuie să te concentrezi, Bobby. Ai fost văzut împreună cu Alice; ce făceai cu ea? Ți place să te joci cu fetițe, Bobby? a zis el, apropiindu-se și mai mult.

Lacrimile se curgeau pe bărbia lui Bobby și picurau pe podea.

– Era supărată, îi curgea sânge de la cap. I-am dat batista mea. Vocea îi tremura și a început din nou să plângă. Atunci am văzut că tatăl meu era prins sub excavator. I-am spus să fugă și să cheme ajutoare.

– De ce plângi, Bobby? Ți esterusine de ce ai făcut? Alice plângea când a murit? Asta voiai? Să o vezi cum suferă? a zis detectivul, privindu-l plin de ură.

– Nu! Am vrut să-l ajut pe tata. Nu i-am făcut nici un rău lui Alice. A fugit. N-am mai văzut-o după aceea. De ce credeți că i-am făcut ceva?

– Pentru că am găsit o batistă în zăpadă cu inițialele tale, plină de sângele ei. Iar mâinile tale erau murdare de sângele ei când te-am găsit. Te cunoaștem noi, Bobby James, nu este prima dată când faci rele. Este limpede că ai o problemă cu familia Hilton; le-ai dat foc la hambar.

– N-am fost eu, Leo a dat foc. Domnul Hilton a zis să spun că am fost eu, dar nu era adevărat.

– Așadar, ai mințit poliția? Este o infracțiune foarte gravă, Bobby. Și acum ne minți, Bobby? Ce i-ai făcut lui Alice? De ce era atâta sânge?

– Îi curgea sânge de la cap, era supărată. I-am pus batista mea pe cap. Apoi l-am zărit pe tatăl meu. Ah, Doamne, tată! Îmi pare rău.

– De ce-ți pare rău? Ai lovit-o la cap? Ai lovit-o, Bobby? Cum s-a rănit la cap? Ai ucis-o și ai ascuns-o undeva?

– Nu! Nu, v-am zis, nu i-aș face niciodată ceva rău lui Alice. Vă rog, lăsați-mă să stau jos.

Oflăterul l-a plesnit din nou pe Bobby, apoi a ridicat fotografia ca să o vadă.

– Uită-te la fața ei, Bobby, uită-te. Știm că între tatăl tău și tatăl lui Alice este o dispută legală; știm tot.

– Nu i-am făcut nici un rău. Vă rog să mă lăsați să plec. Îmi pare rău că nu am dus-o acasă, dar trebuia să-l ajut pe tata. Era prins sub excavator. Nu i-am făcut rău, vă rog să mă credeți. Vă rog.

Vanessa s-a trezit brusc, când ușa cea mare s-a trântit atât de tare, că s-a cutremurat toată casa. A auzit vocea lui Helen pe coridor; părea schimbată, isterică.

– Începe să se întunece, nu mai pot suporta încă o noapte, e moartă, știu că e moartă. N-am s-o mai văd niciodată.

– Helen, nu-i adevărat, o s-o găsim, a auzit Vanessa vocea lui Leo, venind dinspre scări.

– Cum? Cum o s-o găsim? Ar putea fi oriunde! Nu mai suport. Unde e?!

– Vă pot ajuta cu ceva? s-a auzit vocea polițistului de legătură.

– Lăsați-ne o clipă, a spus Leo, încercând să nu-și lase vocea să-i trădeze furia.

– Leo, ajută-mă. Nu știu ce să fac. Nu mai suport, îmi pierd mințile.

Helen părea că se plimbă dintr-o parte în alta a culoarului, prin fața camerei Vanesei.

– Helen, nu face asta, te rog. Dacă te pierzi cu flrea, asta nu o s-o ajute pe Sienna. Are nevoie de noi, a implorat-o Leo.

Vanessa și-a trecut picioarele peste marginea patului și s-a ridicat încet, scuturându-se de somn, apoi s-a apropiat de ușa închisă și a rămas lângă ea, ascultând conversația dintre Leo și Helen.

– La fel s-a întâmplat și cu Alice. N-o s-o găsim niciodată și o să rămânem aici, n-o să mai putem pleca niciodată. O să putrezim în locul ăsta infect, părăsit de Dumnezeu, așteptând-o să se întoarcă și o să ne pierdem mințile, la fel ca mama ta. Asta este pedeapsa mea. Pedeapsa amândurora. Pentru ce am făcut.

– Helen! Vorbește mai încet, că ne aude cineva, i-a șuierat Leo.

– Și ce? Ce mai contează? Nimic nu mai contează acum. Sienna e moartă! a strigat Helen.

– N-a murit! O s-o găsim, îți promit.

– N-o s-o găsim. A murit. Nu mă atinge! Lasă-mă în pace! a țipat ea. Urăsc casa asta. Urăsc casa asta!

Vanessa a auzit ceva spărgându-se și a deschis ușa. O fotografie a lui Alice într-o ramă din argint se făcuse țandări și zăcea în locul unde Helen o izbise de perete.

– Nu-mi mai pasă nimic, a zis Helen, uitându-se furioasă de la Vanessa la Leo. Cel mai rău lucru s-a întâmplat deja, mi-am pierdut copilul. Nu-mi mai pasă ce-mi faci sau ce-mi spui; nu mă mai poți intimida.

S-a prăbușit la podea, iar cioburile portretului i-au tăiau palmele, iar când Leo a încercat să o ridice, a țipat ca o vulpe prinsă în capcană. S-a repezit să-l zgârie pe față și i-a lăsat urme de sânge din tăieturile de pe mâini.

Mergând încet, Vanessa a trecut pe lângă ei și a coborât scările, unde așteptau câțiva polițiști. S-a uitat spre agentul de legătură cu familia și i-a făcut semn să o urmeze în camera de zi.

– Trebuie să vorbesc cu Bobby James, a zis ea încet. Cred că m-ar ajuta să-mi amintesc.

Femeia a clătinat din cap.

– Mă tem că nu este posibil. Este încă în interogatoriu.

– Credeam că ești de partea noastră. Se scurge timpul. Vrei să ies de aici și să le spun reporterilor care așteaptă la capătul aleii că nu vrei să mă ajuți să-mi găsesc nepoata? Pentru că, așa să-mi ajute Dumnezeu, o fac, și n-ai să ieși bine din treaba asta, draga mea.

Femeia s-a uitat țintă la ea, apoi a încuviințat încetișor din cap și a ridicat aparatul walkie-talkie.

– O să văd ce pot face.

Ploua tare când Willow a ajuns în fața clădirii în stil edwardian din Portsmouth a vechiului sanatoriu, a coborât din taxi și l-a plătit pe șofer. Fusese transformat într-un hotel de trei stele, cam neîngrijit, iar când sunase ca să întrebe dacă poate vedea arhivele pacienților, o recepționistă veselă cu un accent galez tărăgănat îi spusese că nu era nici o problemă. Spera ca îngrijitorul să fie liber, spusese ea, ca să o conducă prin aripa spitalului unde erau altădată îngrijiți pacienții cu tuberculoză – și de care nu se mai atinsese nimeni de când își închisese ușile, în 1971.

În timp ce alerga spre intrare, cu paltonul deasupra capului, ca să se apere de ploaie, Willow a ridicat ochii spre foișoarele gotice, turlele ascuțite și ferestrele înguste, cu zăbrele din fier forjat, care se holbau la ea. A deschis ușa principală dând de un vacarm de sporovăială, clinchet de pahare și muzică, iar când și-a îndepărtat părul ud din ochi, au trecut pe lângă ea două domnișoare de onoare micuțe. O fată într-o cămașă albă, cu un decolteu adânc, i-a zâmbit din spatele biroului recepției.

– Cu ce vă pot ajuta? a zis ea.

Willow s-a uitat în jur și a văzut două femei în rochii de nuntă și pălărioare elegante trecând în grabă pe lângă ea.

– Mă numesc Willow James. Am sunat mai devreme. Mă întrebam dacă ați reușit să găsiți dosarele pacienților de la vechiul sanatoriu.

– Îmi pare rău, nu, nu le-am găsit. Am vorbit cu șeful meu și el mi-a zis că cele mai multe dosare au fost distruse în timpul unei inundații. Cred că mai sunt câteva la consiliul local, dar presupun că trebuie să le scrieți.

– Ah, bine, a zis Willow, dezamăgită de drumul făcut degeaba. Am vorbit cu cei de la consiliul local și ei mi-au spus să vin aici.

– Da? Nu înțeleg de ce ar spune una ca asta. Ar fi bine să îi sun și să le spun că nu avem nici un fel de dosare aici, ca să nu mai inducem în eroare și alte persoane. Mai doriți să faceți un tur al sanatoriului? Am crezut că pentru asta vreți să veniți; sunt mulți care întreabă.

– Da, dacă tot sunt aici, ar fi grozav. Dacă nu vă deranjez. Îmi pare rău, dar nu mi-am dat seama că este o nuntă astăzi. Probabil că nu este cel mai bun moment pentru dumneavoastră! a adăugat ea.

– Ah, nici o problemă, întotdeauna avem câte o nuntă aici, a chicotit recepționera veselă. Îl sun pe Sam, îngrijitorul nostru, să vină și să vă ia. Vreți să semnați aici și să luați un loc? a adăugat ea, întinzându-i registrul pentru vizitatori și un stilou.

Willow a luat loc în hol și a urmărit ce se petrecea în marea sală de recepție, unde zeci de oaspeți stăteau de vorbă, zâmbindu-și unul altuia și ascultând un cvartet de coarde care cânta într-un colț. Nu erau cei mai stilați nuntași, și-a zis ea – prea multe piepturi revărsate din rochii lucioase liliachii și roz și smochinguri prost croite, cu garoafe la butoniere – dar erau cu siguranță cei mai fericiți. Hohotele de râs se auzeau repetat și o armată de copii alergau printre picioarele părinților amețiți de alcool. Cu cât se uita mai mult, cu atât mai greu îi venea să-și desprindă privirile de la ei. Erau probabil șaiszeci sau șaptezeci de oameni în încăpere, dar păreau să se cunoască foarte bine: prieteni vechi, unchi și mătuși, bunici și nepoți, strânși în grupuri, pălăvrăgind cu animație, fericiți, tihniți, mulțumiți. Și, cu toate că râsul lor era contagios, Willow simțea că o doare inima,

știind că ei îi era complet străin sentimentul de proveniență dintr-o familie mare, de protecție, de iubire necondiționată, de apartenență.

– Willow James? a zis o voce masculină, iar când a ridicat privirea, a văzut în fața ei un tânăr scund, sfios, de vreo douăzeci de ani.

Avea părul castaniu, lung și ondulat, și purta o bluză cenușie acoperită cu pete de vopsea și jeanși largi, lăsați pe șolduri.

Willow a sărit în picioare și i-a întins mâna, zâmbindu-i cald.

– Mă bucur să te cunosc.

– Eu sunt Sam. Am auzit că vreți să vizitați vechiul spital?

O pornise deja pe lângă ea, spre o ușă dublă.

– Da, ar fi grozav, mulțumesc! Dacă nu ești prea ocupat.

Și-a luat repede geanta și l-a urmat.

– Nu, nu-i nici o problemă, îmi place să-i duc pe oameni în vizită acolo, a spus el vorbind încet, în timp ce-și dădea bretonul la o parte din ochi.

– Serios? Aș fi zis că te-ai plictisit să-i tot însoțești pe vizitatori.

– Na, e foarte interesant. Nu s-a schimbat mai nimic de când a fost închis, se pot vedea vechile paturi și echipamentele de radiografie. Dar nu-mi place să urc acolo noaptea, e sinistru.

Imaginile și sunetele nunții au început să piară în depărtare în timp ce înaintau pe coridor.

– Se primesc multe cereri de vizitare? a întrebat Willow, grăbind pasul în timp ce treceau printr-o serie de uși duble, iar pereții proaspăt zugrăviți și covoarele noi lăsaus loc podelelor din șipci crăpate și tapetului scorjit.

– Destul de multe, da. Majoritatea, de la femei în vârstă care au fost paciente. Sunt copleșite de emoție când se întorc aici. Îmi place să le ascult poveștile, deși sunt destul de triste. Părinții erau nevoiți să își lase copiii singuri și nu aveau voie să-i viziteze decât o dată pe lună. S-a uitat în urmă și și-a îndepărtat din nou bretonul din ochi. Îmi plac bătrânii, sunt întotdeauna oameni mișto. Cu ei nu încap aiureli de nici un fel.

Willow a zâmbit apreciativ, urmându-l pe un coridor străjuit de fotografii alb-negru cu docurile din Portsmouth.

– Unii dintre tipii de la bucătărie urcă acolo cu planșeta de spiritism după ce se închide barul, a continuat el. Am încercat și eu o dată tâmpenia asta și nu-mi mai trebuie. S-a oprit brusc și a deschis o ușă care ducea la etajul următor. Trebuie să urcăm pe aici – să aveți grijă la cap.

– Mulțumesc, a zis Willow, pornind-o în sus pe scara întunecată și îngustă.

– Luminile nu funcționează, aveți grijă. Uitați, pornesc lanterna de pe telefonul meu.

Willow a înaintat cu atenție pe treptele de lemn, care scârțâiau la fiecare pas. Ajunsă sus, a fost întâmpinată de un coridor lung și îngust, din care se intra în mai multe camere. S-a uitat în prima dintre ele, care era ticsită până în tavan cu ceea ce părea a fi gunoi: saci negri pentru pubele, cutii de carton și containere de plastic pline ochi cu decorațiuni de Crăciun și tot felul de mărunțișuri. Alături, era o cameră mică cu o chiuvetă și cu plăci de faianță sparte, care cădeau de pe pereți.

– Salonul femeilor este într-acolo, a zis Sam, arătând spre capătul holului.

Willow a încuviințat din cap și a mers mai departe, trecând pe lângă alte camere în care erau îngrămădite scaune, și fișete, și tot felul de vechituri, până ce a ajuns într-o încăpere mare, înaltă, cu ferestre de la tavan până în podea, care se deschideau în niște mici balcoane.

– Aici este, a zis Sam. Cred că stăteau în paturi aliniate de-a lungul pereților, față în față. Judecând după urmele șinelor pentru draperii de pe perete. Salonul

pentru bărbați este la următorul etaj, dar a fost mâncat de putregai uscat și nu mai putem urca acolo.

Willow a privit în sus și a văzut că în anumite secțiuni ale camerei șinele de care probabil atârnav draperiile din jurul paturilor erau încă fixate în tencuială.

– Luna trecută a venit o bătrânică și zicea că a fost aici timp de doi ani, începând cu vârsta de zece ani. Patul ei era acolo, în colț. Și-a făcut aici o prietenă care a murit. Era foarte trist; te obișnuiai cu cei care mureau în somn, spunea ea.

– Zece ani? Ce trist, a zis Willow încet. Am impresia că nimeni nu le spunea nimic copiilor pe vremea aceea.

– Nu. Mulți dintre oamenii pe care i-am întâlnit credeau că făcuseră ceva rău, sau că fuseseră abandonați de părinți. Nimeni nu i-a spus acestei femei de ce nu puteau sta părinții cu ea și nici când urmau să se întoarcă. A vrut să vadă mormântul prietenei sale și să îi aducă un omagiu, pentru că nu se mai întorsese aici niciodată.

– Sunt pacienți înmormântați aici? a întrebat Willow.

– Da, lângă pădure. Vă pot duce acolo într-un minut, a zis Sam entuziast, de parcă pune la cale o reuniune veselă.

Willow s-a apropiat de una dintre ferestre și a privit afară, spre copacii golași. Vântul geros sufla frunze moarte pe podeaua balconului cenușiu.

– Chiar îi scoteau pe pacienți acolo? a întrebat ea, încetișor.

– Da, frigul era singurul tratament pe atunci. Multe dintre bătrâne își amintesc. Nu le lăsa să închidă geamurile niciodată. Chiar dacă ninge. Vedeți, frigul împiedica răspândirea tuberculozei.

Willow a privit de jur împrejurul camerei în care trebuie să fi stat Nell, locul atâtor tristeți și însingurări, și, cu toate astea, o simplă cameră, care nu lăsa nimic de înțeles despre trecutul adăpostit de tavanul său înalt. Erau două sau trei paturi metalice împinse la perete. Vopsea cojită și parchet care se îmbâcsise, ajungând gri. Era un frig amarnic și, în ciuda paltonului ei gros de lână, a căciulii și mănușilor, a început să tremure.

– Oamenii pe care i-am condus aici mi-au spus că nu aveau voie să se ridice din pat. Asistentele erau foarte severe, chiar și cu copiii mici.

– Nu pot să cred că erau trimiși aici copii fără părinți. Așa ceva este de neimaginat astăzi.

– Știu, iar uneori stăteau aici câte doi sau trei ani. Așa cum am spus, vizitele erau limitate la una pe lună pentru a reduce riscul de împrăștiere a germenilor. Unii nu primeau niciodată vizite, chiar și dintre copii.

Willow și-a mușcat buza imaginându-și acei copii abandonați care priveau cum se înghesuie vizitatorii ca să îi vadă pe ceilalți pacienți. A zărit o ușă la capătul camerei.

– Ce este acolo? a întrebat.

– Este camera în care se făceau radiografii.

Sam a împins ușa grea și s-a apropiat de niște obloane din lemn, pe care le-a deschis, dând la iveală o încăpere cu trei paturi lungi pe roți. Zâmbind voios, a făcut câțiva pași spre celălalt perete.

– Uitați-vă aici, a zis el, deschizând un dulap înalt și trăgând afară un aparat cu raze X pe șine. Stăteai în spatele acestui ecran de aici, iar aparatul făcea o radiografie a plămânilor tăi. Tare, nu? Iar morga este pe aici, în camera următoare.

Willow a simțit din nou că i se face rău când Sam a deschis ușa către încăperea următoare. Înăuntru erau patru cărucioare mari și un perete cu douăsprezece deschizături, destul de mari ca să încapă un corp.

– La capătul camerei este un lift, a zis el. Nu mai funcționează, dar cobora până în spatele clădirii, unde este cimitirul.

– Cred că am nevoie să iau aer, dacă nu te superi, a zis Willow.

În ciuda frigului pătrunzător, simțise deodată că o strânge fularul, iar fruntea îi transpira sub căciulă. Era sigură că va vomita din nou.

– Sigur, putem coborî spre ieșirea de urgență, ca să vedeți cimitirul, dacă doriți. Dar să știți că este cam neîngrijit. Nu cred că vin mulți oameni aici să se ocupe de morminte.

Scara care cobora spre ieșirea de urgență era strâmtă și prost luminată. Sam a îndreptat lanterna telefonului mobil în față, iar Willow a coborât încet, ținându-se bine de balustradă, împiedicându-se la un moment dat, dar echilibrându-se înainte de a cădea. Când au ajuns la ieșire, simțea că abia mai răsuflă și îi era greață, iar când Sam s-a împins în ușă ca să o deschidă, a simțit că o cuprinde panica.

– Îmi pare rău, de obicei nu este înțepenită, a zis el, scoțând un râs nervos și împingându-se încă o dată în ea.

Într-un final, s-a deschis și au ieșit în lumina cenușie a zilei. Ploaia se opri, lăsând un șir de băltoace în parcare pentru angajați din spatele hotelului, care se învecina cu zona împădurită din spate.

– Pe aici se ajunge la cimitir; este la intrarea în pădure. Trebuie să vă las singură, că am o întâlnire în cinci minute, a zis Sam în timp ce ieșeau din umbra vechiului spital și se îndreptau spre pădurea deasă.

– Sigur, nu-i nici o problemă, a spus Willow.

Au traversat parcare în pas grăbit, în direcția a doi piloni din beton care străjuiau un zid din piatră în ruine și o potecă îngustă, din ciment, care mergea spre pădure. În timp ce se apropiau, vedea vârfurile pietrelor de mormânt pe deasupra zidurilor.

– Eu vă spun la revedere, dacă nu vă supărați, a încheiat Sam, pornind înapoi.

– Ți mulțumesc pentru ajutor, a zis ea, apoi a inspirat adânc și s-a întors spre intrarea în cimitir.

În timp ce o învăluia tăcerea pădurii, a început să tremure. A mai inspirat de câteva ori, apoi a trecut hotărâtă de cei doi piloni din beton. Era ciudat să vadă un cimitir aici, în mijlocul pustietății. Nu avea nici o ordine; numai socluri din piatră crăpate și cruci răspândite ici-colo.

Poteca era îngrijită, ca și cei câțiva metri de iarbă de la intrare, dar pe măsură ce se aventura mai departe, rădăcinile și tufișurile se înmulțeau. A privit în jur, copleșită și neștiind de unde să înceapă. Nu putea citi toate pietrele de mormânt; erau prea multe. A privit în sus, spre spital, la ferestrele îndărătul cărora se aflase mai devreme, și și-a imaginat pacienții care priveau înmormântările de la balcoane. A început să citească inscripțiile: *Katherine Harper 1937-1950. Iubită fiică, soră, nepoată*. Unele pietre erau mai dichisite decât altele, dar cele mai multe morminte nu aveau decât cruci cu mici inscripții, pe care Willow își imagina că le oferea sanatoriul familiilor sărace.

Croindu-și drum printre tufișuri, a început să remarce că erau grupuri de morminte săpate în aceeași perioadă, la mijlocul anilor treizeci și în anii patruzeci, iar apoi, îndreptându-se spre partea stângă a pădurii, a găsit morminte din 1955 până în 1959.

Deodată i-a venit un gând. Știa că Nell se afla la sanatoriu la momentul dispariției lui Alice, în 1969. Poate că dacă găsea morminte ale unor copii care muriseră în perioada în care se afla ea acolo, părinții lor ar putea fi încă în viață și ar putea să și-o amintească. Era puțin probabil, dar nu trecuseră decât cincizeci de ani și chiar dacă părinții aveau pe atunci douăzeci și ceva de ani, acum ar avea vreo șaptezeci și cinci. Era pură speculație, dar nu imposibil. A început să caute cu

băgare de seamă pietre de mormânt de la sfârșitul anilor șaizeci și începutul anilor șaptezeci.

În amintirea iubitei noastre *Connie Walbrook*, noiembrie 1968, a citit ea pășind de la un mormânt la altul, ghemuindu-se la pământ pentru a-și trece degetele peste literele unora dintre pietrele care se albiseră aproape complet. Deși începea să plouă din nou, simțea că inima i-o pornește la trap la această nouă licărire de speranță. Copacii de deasupra ei au prins să foșnească atunci când picăturile de ploaie au început să răpăie deasupra lor, iar Willow a înaintat mai adânc în pădure. În amintirea dragei noastre *Helen Kerry*, 1935–1953. Luată dintre noi prea repede. Odihnește-te în pace. Numai optsprezece ani.

A continuat să înainteze, croindu-și drum tot mai adânc prin cimitirul abandonat, până când frigul a devenit insuportabil. Tocmai se gândea că va trebui să se întoarcă, a remarcat o mică bucată de piatră semicirculară care ieșea din pământ, pe jumătate ascunsă în mărăcini. Inima a început să îi bată mai tare când s-a apropiat. A înlăturat spinii cu piciorul, dar unul dintre ei i-a pătruns prin pantof, făcând-o să scoată un țipăt când a simțit cum i se îmbibă șoseta de sânge. Ignorând durerea ascuțită, a cercetat cuvintele șterse de pe placa din calcar gri: *Heather Parks*, 1958–1971. Iubită fiică a Emmei și a lui George. Luată dintre noi prea curând, ne va lipsi pe vecie.

A rămas câteva clipe cu ochii la piatra de mormânt, nevenindu-i să creadă că găsisese pe cineva care ar fi putut să o cunoască pe Nell. Apoi ochii i-au căzut pe un buchet de flori putrezite, legate cu o panglică galbenă decolorată. Părinții lui Heather fuseseră aici cu puțină vreme în urmă, ceea ce însemna că probabil locuiau în apropiere. Iar Parks nu era un nume foarte des întâlnit. A scos telefonul și a fotografiat piatra de mormânt a lui Heather.

– Aici erați. Totul în regulă? s-a auzit o voce cunoscută din spatele ei, făcând-o să tresară.

– A, bună. Da, bine, mulțumesc, a zis ea repede. Pot să te întreb ceva? Crezi că aș putea obține certificatul de deces al unei persoane care a murit aici?

– Nu sunt sigur, a zis Sam. Poate la consiliul local? Știu că mulți pacienți s-au dus acasă să moară. Mai ales copii. Au venit să îi ia părinții lor. Și cred că s-ar putea să existe un grup pe Facebook al celor care au fost internați aici. Merită încercat, nu?

Willow a încuviințat din cap.

– Bine, mulțumesc.

S-a uitat din nou la telefonul ei și a văzut că avea un mesaj. Ploaia se întetea acum, trecând printre crengile copacilor.

– Eu merg spre oraș, dacă aveți nevoie de o mașină, a zis Sam. Vă scutesc de un drum cu taxiul.

– Minunat, a spus Willow. Ești foarte amabil, chiar mă temeam că o să pierd trenul.

A aruncat o ultimă privire spre florile de lângă mormântul lui Heather Parks, apoi s-a întors și s-a grăbit să îl ajungă din urmă pe Sam.

– De ce nu-l pot vedea pe Bobby? Nu înțeleg.

Nell a privit peste masă la Dorothy, care scotea vasele pentru micul dejun.

– Este complicat, Nell, a zis Dorothy, scoțând un oftat greu.

– De ce? De ce nu îmi poți spune unde este? Vreau să-l văd. Mi-e dor de el. I-ai trimis scrisoarea mea?

– Da, Nell, am trimis-o.

– Atunci de ce nu-mi răspunde? I-am dat adresa mea cea nouă, aici, la tine acasă.

– La noi acasă. Este și casa ta, Nell, noi suntem familia ta acum. Trebuie să încerci să mergi mai departe și să-ți faci prieteni noi la școală. A trecut ceva vreme de când ai venit să locuiești cu noi.

– Nu vreau să-mi fac prieteni noi. Toți cei pe care îi iubesc mor, a început Nell să plângă. E vina mea că a murit Alice.

Dorothy s-a așezat pe scaun lângă ea și a îmbrățișat-o.

– Nu e vina ta. Tu nici măcar nu te aflai aici, Nell. Și oricum, nu știm dacă Alice a murit. Încă e dispărută. Ar putea să fie altundeva, împreună cu o altă familie.

– Nu e, știu sigur că nu e. E moartă.

Nell și-a îngropat capul între brațe.

– Nell, te rog, nu spune asta. Vino, trebuie să mănânci ceva.

– Nu-mi e foame, a zis Nell ridicându-se de la masă și alergând în sus pe scări în camera ei, unde s-a aruncat pe pat și s-a pornit să plângă în hohote.

Îi scrisese lui Bobby de multe ori, scrisori pe care Dorothy îi promisese să le pună la poștă, dar nu primise nici un răspuns. Încercase să o convingă pe Dorothy să-i spună unde se afla și ce făcuse, dar ea îi dădea întotdeauna răspunsuri vagi. Ea și Peter șușoteau mereu despre Nell când credeau că nu-i aude. Erau atât de diferiți de Bobby și de tata, nu îi spuneau niciodată nimic, o țineau închisă și o trimiteau la culcare când afară era încă lumină. Nu avea animale cu care să se joace și numai o căsuță pentru păpuși cu care să își petreacă timpul. Îi era tare dor de viața de la fermă. Voia să alerge prin noroi, să îi ajute pe Bobby și pe tata, să hrănească vacile și să pălăvrăgească cu șoferul camionului de lapte în timp ce stătea cocotată pe gard, mâncând mere.

Casa lui Dorothy și a lui Peter i se părea foarte stranie. Totul era bej – covorul, pernele, păturile – și nu avea voie să atingă nimic. Era ca un tablou în care trebuiau să trăiască, dar fără să-l murdărească. Erau obsedați de curățenie. Nell crescuse la fermă, plină de pământ din cap până în picioare, dar tot ce îi spunea Dorothy când ieșeau afară era nu-ți murdări rochița, nu sări în băltoacă, fii atentă, Nell, nu te duce lângă gard, să nu cazi. Apoi, de îndată ce se întorceau, era ora pentru baie, spală-te pe mâini, spală-te pe față, fă curat în cameră, ora de culcare, stinge lumina. Dorothy dădea mereu cu aspiratorul, curăța și ștergea. Totul mirosea a flori artificiale, a levănțică și înălbitor. Lui Nell îi lipseau dezordinea și murdăria, fericirea, și haosul, și căldura vechii ei vieți. Cizmele pline de noroi și trosnetul lemnului din foc, baia o dată pe săptămână și hohotele de râs. Îi era atât de dor de vechea ei viață, încât simțea în burtă o durere care nu trecea niciodată.

S-a ridicat și s-a apropiat de fereastra dormitorului ei zugrăvit în liliachiu, în care toate cărțile și toate jucăriile se aflau la locul lor, și s-a uitat în zare, acolo unde capătul grădinii se învecina cu domeniul familiei Hilton. A privit spre alea de acces ce ducea spre Conacul Tiselor și și-a închipuit cum ea și Alice alergau

ținându-se de mână, iar Bobby mergea în fața lor și le spunea să se grăbească. Privind în gol și rugându-se ca vechea ei viață să reînvie, l-a văzut pe Leo, fratele mai mare al lui Alice, mergând spre pădure. Arunca un băț pentru Snowy, care crescuse mare acum și avea o blană albă și pufoasă și niște labe enorme care îl făceau să semene cu un urs polar.

Nell s-a strecurat în jos pe scări și și-a tras cizmele din cauciuc care așteptau lângă ușa din spate. Dorothy era la chiuveta din bucătărie și vorbea cu Peter.

– Nu știu ce să mai fac cu ea. Uneori cred că a fost o greșală să o aduc înapoi aici, dar trebuia să o ajut, nu o puteam lăsa singură în locul acela groaznic, unde nu o vizita nimeni. Vanessa mi-a spus limpede că ar fi preferat să n-o fac. Crede că ar fi trebuit să o adopte altcineva, dar atunci Bobby nu ar mai putea să o găsească.

– Nu-ți face griji în legătură cu ce gândește Vanessa. Dumnezeu știe că are destul de tras; pierderea unui copil este de ajuns să te aducă în pragul nebuniei. Dă-i timp, o să se liniștească. A trecut prin multe.

Nell și-a luat haina din cuier și a ieșit pe ușa din spate, închizând-o încetișor în urma ei, înainte ca Dorothy să se sperie că se va murdări și să o întrebe încotro se duce și când se întoarce. A fugit pe alee, a ieșit pe poarta din spatele casei și a traversat aleea de acces dinspre conac, mergând spre pădure în aceeași direcție în care se ducea Leo.

În timp ce înainta, crengile goale se încovoiau deasupra ca degetele unei vrăjitoare. Îl auzea pe Leo strigând-o pe Snowy și a încetinit pasul, ca să nu o vadă.

Apoi toate zgomotele s-au oprit și nu mai auzea decât vântul care sufla prin copacii goi și propria respirație grea când a ajuns la marginea pădurii și a privit în jos, spre vechea casă parohială. A privit în jur, dar Leo și Snowy nu se mai vedeau nicăieri. A aruncat o privire spre vechea ei casă. Se schimbase deja foarte mult, Richard vânduse terenurile din jur, iar mormintele dispăruseră. Începuse să transforme grajdul pentru vite într-o unitate de stocare pentru fân. Și l-a imaginat pe Bobby în prag, scuturându-și noroiul de pe ghetе și pe tatăl ei lângă poartă, plesnind vacile pe spinare, ca să le facă să se urnească.

Auzind cum a trosnit o rămurică, s-a întors și l-a văzut pe Leo stând la câțiva metri de ea. Nici unul dintre ei nu a vorbit, ci s-au uitat ținută unul la altul un răstimp îndelungat.

– Bună, Nell, a zis el într-un sfârșit.

– Bună, Leo. S-a lăsat pe vine ca să o mângâie pe Snowy și a văzut că nu mai avea cheia prinsă de zgardă. A crescut, a zis ea.

– Da, are aproape un an acum, a spus Leo.

Nell a încuviințat din cap, apoi a lovit cu piciorul în pământ, stânjenită.

– Ar fi bine să mă întorc. Dorothy o să se întrebe unde sunt.

– Știi la ce folosea cheia pe care o avea prinsă de zgardă? a zis Leo când ea s-a întors să plece.

Nell s-a oprit brusc și a simțit că începe să tremure din toate încheieturile. S-a întors încet spre el. Nu trecuseră decât câteva luni de ultima dată când îl văzuse, dar se schimbase. Întotdeauna fusese înalt și subțire, ca tatăl lui, Richard, dar acum nu mai părea un băiețel, ci mai degrabă un tânăr. Avea doisprezece ani, a calculat ea, iar vocea i se îngroșase și în jurul gurii și bărbiei îi crescuseră fire moi de păr. Ochii lui păreau triști, iar umerii erau lăsați. Își pierduse mersul țănoș pe care și-l amintea și fusese înlocuit cu ceva ce o tulbura.

– O mai ai? a întrebat ea.

El a privit-o ținută, fără să clipească, și i-a urmărit buzele ca și cum aștepta să mai spună ceva, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos cheia. Era exact așa cum și-o amintea, ornamentată, frumoasă, ca un obiect dintr-un basm.

– La ce folosește, Nell?
– Le-ai spus părinților tăi despre ea? a întrebat ea.
– Mama a găsit-o prinsă de zgarda lui Snowy. Dar nimeni nu știe la ce folosește.
Tu știi?

Nell a încuviințat din cap.

– Am găsit-o sub salcie. Era într-o cutie din metal scoasă din pământ de excavator.

Leo o privea fix, așteptând să continue.

– Ce descuie, Nell?

Nell a privit dincolo de el, spre vechea casă parohială.

– Mi-e frică să-ți spun, a răspuns ea cu glas scăzut.

– De ce? a zis Leo încet.

O privea încordat acum, ținut locului, fără să clipească.

Nell a pornit spre casa parohială. Își simțea stomacul ca pe un ghem de șerpi. Îl auzea pe Leo mergând în urma ei și pe Snowy gâfâind în timp ce zburda pe lângă el. Când a ajuns în fața intrării, a înțepenit, iar mâna ei a refuzat să atingă mânerul. Nu mai venise aici de aproape un an, nu fusese în stare. A început să tremure când Leo a trecut pe lângă ea și a deschis ușa.

S-a uitat la Leo, care stătea prea aproape de ea, respirându-i fierbinte în ceafă.

– Ce aștepți? s-a răstit el, iar ea și-a mușcat buza și a pășit înăuntru.

Mirosea altfel, a umezeală, iar apa se scurgea pe la ferestre, ceea ce însemna că ramele din lemn începuseră să putrezească și nu fusese nimeni aici să le repare. Mobila dispăruse, lăsând la vedere toate spațiile din podea, pe unde intraseră șoarecii și roseseră perdelele, fără Snowy care să-i fugărească. Nell a simțit că-i stă inima văzând carcasa asta care fusese căminul ei. S-a imaginat cum ea și Bobby iau micul dejun, iar tatăl lor intră și își pune ghetete lângă foc, și vechea Nell sporovăiește și își mănâncă terciul de ovăz cu miere. Chicotește și râde fără nici o grijă.

– Ai de gând să-mi arăți sau nu?

– Mi-e frică, Leo.

S-a uitat spre scări; părea un munte pe care îl avea de urcat. S-a silit să se uite în sus, spre palierul de la etaj. Apoi la ultima treaptă. În felul în care marginea ei se curba, era imposibil să vezi gaura cheii dacă nu știai că se află acolo.

– Nell, orice ar fi, trebuie să îmi arăți, a zis Leo ferm.

Ea a încuviințat din cap și a pornit în sus pe scările care scârțâiau când înainta, punând un picior în fața celuilalt. Era un drum pe care îi fusese groază că va fi nevoită să îl facă de când auzise prima dată că Alice dispăruse. Într-o noapte îngrozitoare, i-a mijit în minte ideea unde ar putea fi Alice, apoi, în următoarele zile și săptămâni, prinsese rădăcini, până ce nu a mai reușit să se gândească la altceva.

Când au ajuns la ultima treaptă, Leo a privit-o.

– Ce este? s-a răstit el. Pentru numele lui Dumnezeu, Nell, arată-mi.

Fata a întins mâna, cu palma deschisă. El și-a coborât ochii, apoi, încet, a băgat mâna în buzunar și i-a dat cheia.

S-a așezat încetișor pe treapta de sus și a băgat mâna sub buza trepteii, așa cum făcuse prima dată când descoperise camera. Cea despre care îi scrisese lui Alice. Camera secretă în care nu mai intraseră împreună. În fiecare seară de când o adoptase Dorothy, stătea întinsă în pat, îngrozită de acest moment, sperând și rugându-se să greșească, iar Alice să nu se afle acolo. Era un vis îngrozitor, un coșmar.

Cu grijă, a băgat cheia în broască și a întors-o, până ce a auzit un declic zgomotos și treapta s-a deschis.

– Nu mă pot uita, a spus ea, întorcând capul spre Leo, care a făcut un pas în față și a ridicat capacul.

Gâtuită de frică, Nell s-a silit să se uite, în timp ce ochii ei se acomodau încet cu întunericul. Primul lucru pe care l-a văzut a fost o formă mică, precum mâna unei fantome, întinsă pe podea, spre zăvor. O brățară cu inițiala „A” zăcea pe podea, lângă ea. S-a holbat la ea, paralizată; inima a încetat să-i mai bată și nu putea respira. Alice era aici, aici fusese de la început. Toată lumea o căutase, iar în tot acest timp era încuiată în camera aceasta, unde murise singură și înspăimântată.

Al doilea lucru pe care l-a văzut a fost o bucată de hârtie căzută lângă brățara lui Alice, o scrisoare trimisă de ea, care o condusesse pe prietena ei cea mai bună aici, în camera asta, unde s-a încuiat și n-a mai putut să iasă. Nimeni n-ar fi putut să știe că e aici, murise singură, în beznă. Era numai vina ei că îi trimisese scrisoarea, își omorâse prietena cea mai bună.

A dat să țipe, dar Leo i-a pus o mână peste gură. A clătinat din cap, fixând-o cu privirea, apoi s-au uitat unul la altul, disperați. Într-un final, Nell a reușit să-și smulgă privirile și amândoi s-au uitat din nou spre mâna lui Alice, nevenindu-le să-și creadă ochilor. Bănuise și se temuse că Alice era în camera secretă, dar nu crezuse cu adevărat. Era un lucru imposibil de acceptat; simțea că o copleșește și o strivește tristețea. Au rămas împietriți, uitându-se unul la altul, până când Leo s-a întins și a apucat scrisoarea, apoi a trântit capacul.

În timp ce Leo rămăsese ținut locului, trecând cu privirea peste scrisoarea pe care Nell o scrisese celei mai bune prietene a ei, Nell a fugit afară și s-a oprit pe prima treaptă, unde a vomitat tot ceea ce mâncase la micul dejun. Leo a urmat-o în scurt timp, și-a pus mâinile pe genunchi și a vorbit, trăgând în același timp cu disperare aer în piept.

– Dacă cheia se afia la gâtul lui Snowy, iar Alice era încuiată aici, cum a ieșit Snowy?

Nell s-a uitat la el, apoi a înconjurat casa și a întins mâna spre cărămizile din sticlă albastră, aflate la aproximativ un metru și jumătate de la pământ. Una dintre ele era spartă, lăsând o gaură în perete.

– În camera aceea este o fereastră. Uite, e spartă, a zis Nell, arătând spre ea.

– Probabil că Snowy a sărit pe acolo și s-a întors acasă, a spus Leo uitându-se fix la geam, apoi a întors privirea spre Nell și a clătinat din cap. Nu trebuie să spui nimănui, niciodată, despre lucrul acesta. Te vor acuza pe tine. S-a uitat la scrisoarea pe care o ținea în mână, apoi i-a întins-o, s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Scapă de ea; arde-o. Să n-o vadă nimeni.

Rămasă singură, Nell a plâns în hohote până a rămas fără lacrimi, apoi s-a așezat pe trepte și s-a uitat la scrisoarea din mâna ei.

Dragă Alice,

Sper că ești bine, că o ții pe Snowy la căldură și te joci cu ea. Îmi este atât de dor de tine, încât nu mă pot gândi prea mult la asta, că mă apucă plânsul. Abia aștept să te revăd și să-ți arăt camera secretă pe care am găsit-o sub scările din casa parohială – la asta se potrivește cheia de pe zgarda lui Snowy.

Nici nu-ți dai seama că acolo ar fi o încăpere, dar sub ultima treaptă este o micuță gaură pentru cheie. Se deschide ca un capac, către o lume secretă, cu un pat și un cufăr și o lumânare cu chibrituri. Dar nu știu unde vom locui de acum încolo sau dacă vom putea intra vreodată împreună în camera secretă. Dacă îi vezi pe Bobby sau pe tata, te rog să le spui că îmi este dor de ei și spune-le să-mi scrie. Abia aștept să fim din nou împreună. Tu ești cea mai bună prietenă a mea din toată lumea.

Cu dragoste, Nell xxx

Bella stătea lângă salcia de la marginea fermei, iar în mână ținea cutia pe care era gravat numele ei. A pus cheia înăuntru, apoi a sărutat-o și a închis-o bine. Ridicând de jos mistria, a săpat o groapă cât a putut de adâncă în pământul înghețat, după care a așezat cutia înăuntru și a acoperit-o. Când a terminat, s-a îndreptat peste câmp spre Conacul Tiselor, prin ceața groasă care acoperea pământul tare ca o pătură îndărătul căreia se putea ascunde.

S-a strecurat tot mai aproape, înaintând printre umbrele imenșilor stejari care străjuiau câmpurile și a început să audă sunetele venite dinspre casă. Conacul Tiselor strălucea, părând că în toate cele zece dormitoare lumina era aprinsă și se auzeau strigătele băieților de la grajduri care se agitau panicați. Erau sunete cunoscute, pe care le ascultase de multe ori din locul ei de observație de la casa parohială: ogarii care lătrau frenetic în curte, uruitul mașinilor pe alea de acces a marelui conac, claxoanele, șoferii care strigau exaltați.

Era ziua vânătorii anuale. Deși țara era adâncită într-o criză profundă, alimentele nu se găseau și mulți oameni își pierdeau casele și fermele și erau mutilați fizic și mintal, Bella nu era surprinsă să vadă că întâlnirea se ținea, ca în fiecare an. Fără îndoială, rațiile servitorilor fuseseră tăiate săptămâni întregi ca să se poată organiza festinul pentru bogații prieteni ai lui Wilfred, care depășiseră toți vârsta recrutării și negreșit se bucurau de ziua aceea care să le distragă atenția de la criza de după război.

Când a ajuns la zidul de piatră care marca granița dintre pământul mamei sale și cel al Hiltonilor, nu-și mai simțea picioarele în ghetete care alunecau pe pământul înghețat. A urmat zidul înspre intrarea în grajduri, unde vocile panicate ale băieților din curte se auzeau mai tare. S-a oprit și a ascultat, iar respirația ei a străpuns aerul dimineții de iarnă.

- Sid, unde este peria, încă n-am periat-o pe Brandy.
- Maiorul nu este încă înșeuat. O să vină imediat – mișcă-te mai repede.
- A verificat cineva tolba de la șaua lui Titus?

Bella s-a uitat cu grijă după colțul zidului și a văzut șase cai legați în fața grajdurilor, cu păaturi groase pe spate, respirația fierbinte pe care o scoteau pe nări, mâncând din plasele cu fân, în timp ce grăjdarii se agitau în jurul lor. La capătul îndepărtat se afla calul negru al lui Wilfred, Titus. Părul lui strălucea, iar el stătea calm în timp ce lumea se mișca rapid în jurul lui. Era un cal puternic, un Rolls-Royce al cailor, așa cum îl descriesese odată tatăl lui Eli fiului său. După viteza cu care se mișcau grăjdarii și felul în care se răsteau unul la altul, era limpede că erau sub presiune și nu mai era mult timp până când caii trebuiau să fie gata.

Bella trebuia să ajungă repede la casă și să-l găsească pe Alfie înainte de a fi prea târziu.

A continuat să înainteze la adăpostul zidului care înconjura capătul grădinii de trandafiri, trecând de pergola în care ea și Eli stăteau în zilele de vară, când Wilfred era plecat cu afaceri. Ochii ei urmau cărarea către ușa din spate a casei, unde a văzut-o pe una din servitoare intrând grăbită cu un coș plin de lemne.

Și-a zis că probabil servitorii erau treji de ore bune, alergând, cu fețele aprinse de efort, aprinzând focurile în fiecare cameră, lustruind argintul, feliind slănina și adunând ouăle din curtea de păsări, ca bucătăreasa să poată pregăti micul dejun pentru cei veniți la vânătoare.

S-a ascuns în spatele gardului viu atent îngrijit, care se întindea pe toată lungimea grădinii, apoi a pornit-o spre ușa din spate. Auzea râsete și strigăte

dinspre sufragerie; și-i imagina pe oaspeți îmbrăcați în hainele lor cele mai bune: cămăși albe, pantaloni de călărie negri, sacouri roșii atârnate de ușile dormitoarelor, alături de cizmele negre lustruite și de jobenuri.

S-a lipit de peretele de lângă fereastră. Micul dejun era în plină desfășurare, iar bucătăreasa țâșnea de colo colo cu fața roșie, șorțul și mâinile pline de făină de la atâtea cornuri. Bella auzea zăngănitul farfuriilor și ordinele strigate. Pe plita încinsă fierbeau oale cu terci și lapte, platourile erau pline cu prăjiturile cu gem, iar majordomul îngrămădea farfurii pe braț, pregătindu-se să intre în sufragerie și încercând să evite furia bucătăresei.

Bella a privit cu atenție prin geamul aburit. Nu era nici urmă de Alfie, iar panica a început să pună stăpânire pe ea. Putea fi în oricare dintre zecile de camere, la parter sau la etaj. În scurt timp, cornul va da semnalul de începere a vânătorii, servitorii vor fi pretutindeni, va fi văzută și vor chema poliția.

A mers în lungul lateralei casei, rămânând ascunsă privirilor când a trecut prin dreptul sufrageriei, unde vreo douăzeci de bărbați în vârstă stăteau în jurul mesei imense de stejar și se ospătau la micul dejun. Atmosfera era animată, majordomul turna vin de Porto în pahare, iar nerăbdarea de a începe ziua de călărie care se deschidea înaintea lor se simțea în palmele pe care oaspeții și le trăgeau unul altuia pe spate, în capetele date pe spate de cei care râdeau, în starea de frenezie anticipativă tot mai intensă. În capul mesei stătea Wilfred Hilton, zâmbea și umplea paharul bărbatului așezat lângă el, prietenul lui, doctorul Jenkins; un omuleț cu chip rotund și înfățișare lacomă, cu urme de ou în barbă. Bella îi privea și simțea cum crește în sufietul ei furia, până la punctul în care s-a simțit tentată să ridice o piatră de jos și să o arunce în geam.

Dar gândul la Alfie o făcea să meargă mai departe. A înconjurat întreaga casă, privind înăuntru prin fiecare fereastră, până când a ajuns la camerele servitorilor în partea din spate a casei, goale toate, din cauza eforturilor neostoite de a-i hrăni pe toți oaspeții aflați în vizită. Băiețelul ei nu se vedea nicăieri.

Ultima șansă era biroul lui Wilfred, o cameră imensă din partea stângă a casei, în față, iar ajunsă aici însemna că făcuse un cerc complet. De la fereastra sa se vedeau lacul și imensa întindere a proprietății conacului. A privit pe furiș în camera plină de scaune tapițate cu piele, o canapea stil Chesterfield, un birou mare din lemn de mahon și cărți înșiruite pe rafturile ce urcau din podea până în tavan. Auzind strigătele din bucătărie și din camera de zi ca o larmă îndepărtată, a cercetat fiecare colțișor cât de bine a putut. Camera era pustie, fără urmă de viață. Poate că deja îl expediaseră undeva. Sau poate era încuiat într-unul din dormitoarele de la etaj. Lacrimile au început să îi piște ochii în timp ce se aduna, încercând să hotărască ce era de făcut mai departe. Va trebui să intre în casă; nu avea de ales. Iar dacă era prinsă, asta e!

În timp ce se pregătea să se îndrepte înapoi spre aripa servitorilor, ochii i-au căzut pe un ogar mare aflat în colțul camerei, un câine cenușiu, cu părul lung și zbârlit, întins pe covor. Cunoscând dragostea lui Alfie pentru câini, inima a început să-i bată mai tare și și-a schimbat poziția, ca să vadă mai bine. A șters geamul și a zărit colțul unei cărți care ieșea din spatele câinelui, apoi o ghetuță și în cele din urmă a văzut creștetul capului lui Alfie odihnindu-se pe burta câinelui care urca și cobora în somn.

Timp de o clipă, a rămas ținută locului. Nu trecuse decât o zi de când îl văzuse ultima oară, dar fusese atât de îngrozită la gândul că nu îl va mai vedea niciodată, încât nu reușea să se liniștească. Opunându-se lacrimilor și privind în jur, ca să se asigure că nu o văzuse nimeni, a încercat să se adune.

Dacă Alfie sărea în sus și se repezea spre ea, ar fi putut declanșa un dezastru; trebuia să rămână calmă și să-i surprindă privirea, dar nu într-un fel care să-l facă

să o strige sau să atragă atenția. Încet, cu inima bubuindu-i în piept, a început să bată ușor în geam. O vreme, copilul a rămas în lumea lui, întorcând cu grijă paginile atlasului care părea să-l captiveze. Și-a strâns degetele amortite de frig într-un pumn și a bătut ceva mai tare. Imediat, capul lui s-a întors spre ea și fruntea i s-a încrêțit; era clar că nu-și dăduse seama la ce se uita. Ea a dus un deget la buze, iar când el s-a ridicat și a dat să se apropie de geam, în cameră a intrat cu pași grei un bărbat, care i-a făcut să tresară și pe Alfie, și pe câine.

– Ce faci aici? Ți-am spus să nu intri în biroul meu.

Wilfred Hilton, îmbrăcat în echipament de vânătoare, a făcut câțiva pași până la Alfie și l-a pocnit atât de tare peste cap, că băiatului i-au dat pe loc lacrimile.

Bella a privit îngrozită cum l-a ridicat pe copil de o ureche și l-a târât afară din cameră. A alergat pe după colțul casei, auzindu-l pe Alfie cum plângea de durere și neputând să-l ajute. Când au ajuns în bucătărie, Wilfred l-a îmbrâncit înăuntru.

– V-am spus să Țineți bastardul departe de mine până vin să-l iau.

Menajera, la picioarele căreia a aterizat Alfie, era în mod vădit obosită de treburile din dimineața aceea și supărată că stăpânul Țipase la ea.

– Fă-te util, du-te și mai adu niște ouă din cotețul găinilor, i-a ordonat ea.

Alfie a ieșit ca fulgerul pe ușa din spate, plângând. Bella, care se ascunsese după colț, l-a apucat de încheietura mâinii lui mici și l-a tras spre ea. La început s-a speriat și s-a dat în spate înfricoșat, încă neînțelegând cine este, dar ea l-a strâns la piept și i-a șoptit în ureche.

– E-n regulă, Alfie, sunt aici, mama este aici, am venit să te iau.

Copilul s-a prăbușit peste ea, plângând nestăpânit, iar Bella l-a strâns mai tare. Auzea zgomotele din casă care începeau să se ridice în aer ca ceața, iar tensiunea și starea de nervozitate dospeau în timp ce călăreții se pregăteau să plece la vânătoare. Când suspinele lui Alfie au început să se potolească, l-a sărutat pe creștet și s-a lăsat pe vine lângă el.

– Alfie, trebuie să faci tot ce spun, bine? Trebuie să ne mișcăm repede.

El a încuviințat din cap, cu fața lui mică, pătată de lacrimi, ridicată spre ea, iar ea l-a apucat de mână și l-a tras spre grajduri. Călăreții în mare Ținută începeau să iasă din casă, strigând și râzând, în vreme ce ajutoarele grăjdarilor aduceau caii unul câte unul, iar copoii li se învârteau pe la picioare, însufiețiți de toată această activitate. Bella a rămas pe loc până ce băieții au scos din grajd ultima iapă, lăsând înăuntru un singur cal: Titus, calul lui Wilfred Hilton.

Nu avea timp de gândire; s-a repezit spre locul de încălecare, unde aștepta Titus, l-a dezlegat și i-a dat jos pătura de pe spate. Îi auzea pe grăjdari întorcându-se, strigând că așteaptă stăpânul, așa că l-a urcat pe Alfie în șa și a aruncat pătura peste el.

Calul nu s-a clintit când s-a urcat ea, obișnuit să fie călărit de diferite ajutoare de grăjdari, pentru a fi menținut în formă. Strângând picioarele, l-a îndemnat să plece, apoi, cu mâna dreaptă în jurul mijlocului lui Alfie, a luat frâiele în mână și a pornit-o la pas, urcând malul din spatele grajdurilor.

Inima îi bătea ca un ciocan în piept, știind că nu avea la dispoziție decât câteva secunde până când își vor da seama că Titus a dispărut. Ajunși în zona acoperită cu iarbă din dreptul aleii, a mânat calul în galop. Alfie se agățase de brațul cu care îi înconjura corpul, fără să scoată nici un cuvânt. Simțea liniște și căldură; călăriseră împreună de sute de ori, iar trupul lui mic îi dădea ei putere.

Îi auzea pe ceilalți călăreți care începeau să strige în depărtare, zarva izbucnind acum, când își dăduseră seama că Titus dispăruse. Apoi au venit primele răcnete când au văzut-o galopând pe alee, iar ea a aruncat o privire în urmă și a văzut doi călăreți porniți în goană după ea.

Și-a ținut răsuflarea. Știa proprietatea destul de bine pentru a-și da seama că la capătul aleii este un grilaj care avea rolul de a opri vitele și peste care aproape nici un călăreț nu îndrăznea să sară. Dacă nu izbuteau, calul risca să își rupă picioarele, iar călărețul putea fi ucis. Dar în timp ce se apropia de el în galop, Bella știa că nu are de ales.

S-a mai uitat o dată peste umăr: se apropiau. Dacă reușea să treacă peste grilaj, nu o mai puteau prinde; cunoștea prea bine pădurea și proprietatea și erau zeci de locuri unde se puteau ascunde. Inima i s-a făcut cât un purice: nu mai călărise de doi ani, dar Titus era destul de puternic pentru amândoi. Și-a înfipt călcâiele cu putere în coastele lui, l-a strâns bine pe Alfie, a închis ochii, iar el a sărit.

Când au ajuns în pădure, abia mai auzea vocile urmăritorilor. Calul lui Wilfred Hilton era prea rapid, iar ea avea un avans prea mare. A galopat până la marginea domeniului Hiltonilor, acolo unde se întâlnea cu drumul ce ducea în oraș, apoi a sărit de pe cal și l-a ajutat pe Alfie să coboare.

– Am reușit, mamă, a zis el, cu obraji roșii din cauza vântului înghețat.

– Încă nu, a zis ea zâmbindu-i cu blândețe și scoțându-și de pe deget inelul de logodnă cu smarald.

A luat din geantă plicul cu scrisoarea mamei ei, a strecurat inelul în el și l-a lipit, trecându-și încet degetele peste scrisul înclinat al Tessei.

– Ce faci? a întrebat Alfie.

– Returnez ceva ce nu-mi mai aparține, a spus ea, zâmbindu-i băiatului.

A desfăcut catarama tolbei de la șa, a dat drumul plicului înăuntru și a încheiat-o la loc.

– Hai, du-te! a zis ea, lovind calul cu putere pe crupă.

L-a privit cum se întoarce în galop spre Conacul Tiselor. Cunoștea drumul spre casă, iar călăreții care o urmăreau aveau să se oprească îndată ce l-ar fi recuperat.

– Haide, vine o mașină; să vedem dacă ne ia.

A sărit peste gardul din lemn și a făcut semn automobilului, care a oprit lângă ei. S-au urcat împreună în față, iar Bella a ținut strâns mâna lui Alfie când treceau peste hârtoape. Lumina soarelui de iarnă trecea prin parbriz, ca un semn de la Eli care îi veghea.

Bella a încercat să nu se gândească la ce se va întâmpla când vor ajunge în Portsmouth. Nu putea decât să se roage să găsească o slujbă unde să fie primită împreună cu Alfie. Avea șapte ani acum, și știa să crească zarzavaturi în grădină; dacă avea noroc, cineva l-ar fi putut considera util. Dacă nu, aveau o singură opțiune: azilul pentru săraci. Un loc unde aveau să fie despărțiți.

Au privit câmpurile care treceau în viteză pe lângă ei, iar când au ajuns în dreptul vechii case parohiale, i-a șoptit lui Alfie la ureche:

– Casa aceea este a ta, Alfie, să nu uiți niciodată.

– Nu uit, mamă, a zis el.

– Să te întorci aici într-o zi și s-o iei înapoi, mă auzi? a spus ea, sărutându-l pe obraji trandafirii. Promite-mi.

– Îți promit, mamă, a zis el, iar Bella a închis ochii și s-a rugat ca momentul acesta fericit, care se temea că va fi ultimul, să nu se termine niciodată.

30. LEO. *Ajunul Anului Nou, 1969*

– Alice?

Leo a privit în jur. Deodată, se lăsase tăcerea; după ce văzuse cățelul lui Alice de pe drum și o auzise pe Alice strigându-l, Leo se repezise spre casa parohială, căutându-i pe amândoi.

– Alice, unde ești? Răspunde-mi! Mama e îngrijorată din cauza ta, trebuie să ne întoarcem acasă, acum! a strigat Leo, oftând frustrat.

O auzise strigându-l pe Snowy, așa că știa că e OK, era doar nesuferită – ca de obicei. Trebuia doar s-o găsească și s-o tragă după el acasă, la mama lor înnebunită de grijă. Părinții lor erau atât de obsedați de Alice, s-a gândit el uitându-se pe pământul acoperit de zăpadă după urmele pașilor ei și oftând din nou. Dacă ar dispărea el, se îndoia că ar băga de seamă sau că le-ar păsa.

În liniștea stranie a nopții, un zgomot ciudat l-a distras din căutările lui, un zgomot înfundat, venit din pământul de sub casa parohială. Leo s-a luat după sunet până în spatele casei, unde l-a văzut pe Alfie chinându-se cu tractorul, în încercarea de a băga cupa uriașă a excavatorului pe sub carcasa unei vite. Excavatorul patina și se opintea pe gheață, iar motorul tremura și huruia nervos, în timp ce Leo se uita fascinat.

Leo s-a întors la casa parohială și a strigat-o din nou pe Alice. Era întuneric beznă de acum, iar el nu îndrăznea să se întoarcă fără ea.

– Alice! Ai să dai de o mare belea dacă nu ieși în clipa asta! a strigat el, punându-și mâinile apărătoare ca să se uite pe fereastră înăuntru, când Alfie a scos un răcnet.

Leo s-a repezit împrejurul casei, spre locul în care Alfie, care se dăduse jos de pe tractor, era acum prins între carcasa vitei moarte și dinții cupei de excavator. Alfie se lupta disperat să se tragă din spațiul în care se prinsese. În câteva clipe, l-a văzut pe Leo stând și uitându-se la el, și a început să-i strige să-l ajute. Dar Leo nu era în stare să se miște sau să-și ia ochii de la dezastrul care se desfășura în fața lui. S-a simțit incapabil să acționeze. Se simțea ca și cum furia tatălui său îl ținea pe loc, împiedicându-l să-l ajute pe Alfie, care refuzase tot anul să plece din casa parohială, făcându-i viața imposibilă lui Richard.

În timp ce asculta strigătele disperate ale lui Alfie, Leo a început să se simtă surescitat. Era asta ocazia să-l facă pe tatăl lui să-l iubească? Era șansa lui de a schimba totul? De a-l face pe tatăl lui să se uite la el așa cum se uita la Bobby?

– Ajută-mă, Leo! a strigat Alfie la el disperat, cu panica citindu-i-se în ochi, în timp ce excavatorul îl îngropa de viu în noroi și în zloată.

Dar Leo nu se putea mișca. Dacă tatăl lui nu voia ca el să îl ajute pe Alfie, dacă afia că ar fi putut să scape de el, în schimb Leo l-a ajutat? Nu l-ar fi iertat niciodată.

Deodată, Alice a apărut de nicăieri și a început să alerge spre tractor. Era îmbrăcată într-o rochiță roșie și pantofiori roșii de petrecere, acoperiți de zloată și noroi, dar alerga spre el de parcă era încălțată cu pantofi de sport.

– Alfie! Leo, ajută-l! De ce nu îl ajuți?

Înainta ca un fulger, alergând peste câmpul acoperit cu zăpadă, fără să se gândească la ea, împiedicându-se și căzând, apoi ridicându-se și aruncându-se spre excavatorul care țipa și urla ca un animal prins în capcană, în timp ce masa de metal se răsucea și se întorcea.

Trezit din transă, Leo a început să alerge, încercând să o ajungă din urmă, și să o prindă de mână. Dar ea a reușit să se smulgă din prinsoare, aruncându-și

trupșorul, fără nici un gând la ea însăși, sub dinții scrâșnind ai mașinăriei care era pe punctul de a se răsturna.

Leo a privit îngrozit cum a început să tragă de hainele lui Alfie, străduindu-se să-l elibereze. Era micuță, dar foarte hotărâtă și țipa de încordare și de efort. Înainte ca Leo să ajungă la ei, a văzut că rochița i s-a prins sub excavatorul care aluneca în josul malului. În curând urma să fie prinsă cu totul și să fie trasă în jos odată cu excavatorul care se afunda tot mai mult în șanțul din jurul câmpului.

– Alice, dă-i drumul! Dă-mi mâna! a strigat el.

Îi vedea fața schimonosită de panică în timp ce încerca să se tragă în sus, dar dinții excavatorului o prinseseră în strânsoarea lor. El a început să lovească înnebunit pământul de sub ea, până ce, cu greu, a reușit să îndepărteze destul pământ înghețat ca Alice să se poată elibera.

Motorul tractorului ardea de efort, scoțând un fuior de fum negru.

– Ajută-mă, Leo, ajută-mă. E prins acolo.

– Alice, dă-i drumul, a zis el.

Când a tras-o de talie cu toată puterea de care era în stare, un dinte al excavatorului s-a prăbușit peste ei, lovind-o pe Alice la cap. Fata a scos un țipăt de durere și un firicel de sânge i s-a scurs în ochi.

– Alice, pentru numele lui Dumnezeu, prinde-te de mâna mea. Trebuie să te trag afară, altfel vei muri aici, a țipat el, abia auzindu-și vocea din cauza zgomotului de metal zdrobit.

În cele din urmă, Alice a dat drumul mâinii lui Alfie și, după o ultimă sforțare supraomenească din partea lui Leo, s-a eliberat. După câteva secunde, motorul și-a dat sfârșitul și excavatorul s-a prăbușit cu un zgomot asurzitor peste Alfie.

Alice s-a uitat la Leo, cu fața scăldată în lacrimi.

– De ce nu l-ai ajutat? De ce ai stat și te-ai uitat? Te urăsc, Leo, te urăsc.

Sângele îi curgea în păr și în ochi, amestecându-se cu lacrimile.

Leo a rămas pe loc, holbându-se la sora lui, gâfâind din pricina șocului și a ororii a ceea ce se întâmplase.

– Nu știu, îmi pare rău. Nu știu de ce nu l-am ajutat.

Alice s-a uitat la dezastrul de lângă ea și a început să plângă în hohote.

– E acolo, jos, tatăl lui Nell e sub tractor.

– Alice, Alice, ești aici?

Leo și Alice au întors capul și l-au văzut pe Bobby venind prin luminiș. Fără nici o ezitare, Alice a început să alerge spre el.

– Bobby, ajutor!

Preț de o clipă, Leo s-a uitat la rămășițele tractorului, incapabil să îl privească pe Bobby și ce urma să descopere. Dar o auzea pe Alice plângând și spunându-i ce se întâmplase. Trebuia să plece. Adunându-și puterile, s-a întors și a pornit în fugă în direcția șoselei, în susul aleii, alergând cât de repede îl duceau picioarele înapoi la petrecerea de la Conacul Tiselor, unde mama lui, disperată, își pierdea speranța de a-și mai vedea fetița în viață.

31. VANESSA. *Vineri, 22 decembrie 2017*

Vanessa stătea pe un scaun în fața camerei în care fusese adus Bobby James pentru interogatoriu.

– Am făcut cerere la magistratură pentru o prelungire, pe baza gravității infracțiunii, a zis detectivul Mills, dar el nu vorbește, iar noi nu am găsit ADN care să îl implice în vreun fel nici în apartament, nici în mașina lui. Așa că nu îl mai putem ține mult timp.

– A spus ce căuta în casa noastră la momentul dispariției Siennei?

– Nu, refuză să spună. Dacă îl puteți convinge să vă spună asta, vom face un pas înainte.

– Pot să intru acum? a întrebat Vanessa. Singură?

– Vom urmări prin oglindă, a zis Mills.

Vanessa s-a ridicat, simțindu-se vlăguită. Era aici, la aproape cincizeci de ani de la noaptea în care dispăruse Alice, când îi implorase să o lase să vorbească cu Bobby, când își legase toate speranțele de el – la fel ca și acum. A deschis ușa, apoi a închis-o în urma ei.

Timpul nu fusese îngăduitor cu Bobby James. Era un bărbat înalt, cu un chip tras, o gură îngustă și păr negru care începea să se rărească. Avea o paloare cadaverică ce dădea ochilor lui albaștri reci un aspect de intensitate electrică.

Fuma o țigară lăsat pe spate în scaun, cu picioarele lungite în față și încrucișate la glezne.

– Bună, Vanessa, a zis el.

– Bună, Bobby.

Și-a tras un scaun și s-a lăsat pe el.

Au stat o vreme fără să spună nimic, până când Bobby și-a strivit țigara în scrumieră.

– Am auzit că nici acum nu vrei să cooperezi, a zis Vanessa. Cred că te-ar ajuta dacă măcar ne-ai spune ce căutai ieri la Conac. Este cam mare coincidența, nu crezi?

Vocea îi tremura.

El a ridicat privirile spre ea și a zâmbit.

– Pe mine m-ar ajuta, nu-i așa, Vanessa? Văd că nu te-ai schimbat deloc.

A clătinat din cap.

– Ce vrei să spui? a întrebat scurt Vanessa.

– Vreau să spun că, după toate prin câte ai trecut, după toată suferința din ultimii cincizeci de ani, preferi să crezi că am avut ceva de-a face cu dispariția lui Alice și să rămâi în ignoranță, în loc să fii sinceră cu tine însăși.

Vanessa s-a repliat.

– Ești un mincinos crud, Bobby James, și meriți să stai în pușcărie tot restul vieții tale pentru ceea ce ai făcut familiei noastre.

Bobby a clătinat din cap și a râs trist.

– Știi ceva, Vanessa? Mă văd pe mine acum cincizeci de ani; cred că s-ar putea să fie aceeași cameră de interogatoriu. Mă văd stând în colțul acela, în timp ce bărbatul acela mă plesnea peste cap. Îi rugam și îi imploram să mă lase să stau jos sau măcar să mi se dea un pahar cu apă. Mi s-a spus că erai acolo și priveai. N-ai făcut nimic, când știai foarte bine că nu i-aș fi făcut nici un rău lui Alice, la fel cum nu dădusem foc hambarului pentru care Richard m-a pus să-mi asum vina și cum nici cățelușii nu îi înecasem eu. Nu știu cum te poți suporta. Tu ești cea care a țesut o plasă de secrete și minciuni și i-ai lăsat să mă trimită la Borstal, să fiu

brutalizat, când eu m-am spetit pentru voi și l-am pus pe Richard înaintea tatălui meu, un om care i-a luat casa și tot ce iubea și ce i se cuvenea.

– Spune-mi, numai, unde este Sienna. Te rog, Bobby. Fac orice, orice îmi ceri. Casa parohială e a ta. Asta spui? Asta vrei?

– Du-te dracului, Vanessa! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi avut grijă de copilul tău.

– Cum poți să stai acolo și să mă chinui în halul acesta, când nepoata mea a dispărut?

– Eu? Eu te chinui pe tine? Eram un copil, un copil bun, iar tu mi-ai răpit viața.

– De ce te aflai la Conacul Tiselor ieri? a repetat Vanessa. Spune-mi!

Bobby și-a ferit privirile. Vanessa a dat din cap și s-a ridicat.

– Nu crezi că și eu mă învinovățesc? a zis ea. Nu crezi că și eu stau trează în flecare noapte, chinuită de gândul la tot ce am greșit în seara aceea? Că nu am anulat petrecerea, că nu am supravegheat-o pe Alice, că am fost prea îngrijorată de lumini, și de furtună, și de șampanie, când, din două sute de oaspeți, singura persoană de care ar fi trebuit să îmi pese era Alice?

Bobby a privit-o fix, în ochi.

– Nu mă refeream la Alice.

Vanessa i-a întors privirea.

– Leo? Te refereai la Leo?

– Ai stat vreodată de vorbă cu el să-l întrebi ce s-a întâmplat în noaptea aceea? a zis Bobby, trăgând un fum lung din țigară. Leo era acolo când a murit tatăl meu. Alice mi-a spus, chiar înainte să dispară. Ea a încercat să-l ajute pe tata, iar Leo a tras-o de lângă el. Trebuie să fi văzut că Alice s-a rănit la cap și că tatăl meu murea strivit, dar n-a făcut nimic să ajute.

– Leo nu a avut nimic de-a face cu dispariția lui Alice, a zis tăios Vanessa.

Bobby a ridicat din umeri.

– De ce ai venit, Vanessa? Nu vrei să știi că propria ta familie e vinovată pentru moartea lui Alice, nu familia mea; dacă Richard i-ar fi lăsat tatei casa parohială, așa cum trebuia, tatăl meu n-ar fi fost atât de distrus și n-ar fi avut accidentul în care Alice s-a lovit la cap. Dacă Leo l-ar fi salvat pe tata, Alice n-ar fi fost implicată; și în primul rând, dacă tu ai fi avut grijă de Alice, ea nu s-ar fi dus la casa parohială.

– Spune-mi de ce ai fost azi la Conacul Tiselor! a zis ea, lovind cu pumnul în masă.

– Pentru că am aflat că demolați casa parohială. Ultimul loc unde am fost fericit. M-am dus să-mi iau la revedere, apoi Leo a trecut în goană pe lângă mine, ieșind pe poartă, și n-am putut rezista tentației. Nu mai intrasem pe alea aceea din seara în care a dispărut Alice. Și nici în casă nu mai pusesem piciorul. A fost ușor; muncitorii de la mutări intrau și ieșeau. Am intrat pe ușa principală și am văzut-o pe Nell. Frumoasa mea Nell, pe care, din pricina ta, n-am mai văzut-o de peste zece ani.

– Nu-i mai spune Nell; o cheamă Helen! Nu mai este surioara ta nevinovată; este o femeie în toată firea, iar eu nu am încredere în ea. Niciodată nu am avut.

– Ai dreptate să nu ai încredere în ea. Pentru că acum va spune tot, Vanessa. Nell vă știe toate secretele. Nu a mai vorbit cu mine pentru că nu o lasă Leo, dar îi este teamă de ce știe ea. Acum însă va ieși totul la iveală, s-a terminat, Vanessa.

– Ești un om nemilos, Bobby James, a zis Vanessa, mergând cu spatele spre ușă.

El a privit-o mânios, iar ochii lui albaștri scânteiau.

– Este îngrozită de Leo, dar dragostea pentru Sienna va învinge teama. Va face orice ca să o aducă înapoi. Inclusiv să povestească ceea ce încerci să ascunzi de cincizeci de ani: că fiul tău este un individ profund bolnav. Nu o va face pentru

mine, dar un lucru este al dracului de sigur: o va face pentru fica ei. Poți să controlezi mai toate lucrurile, Vanessa, dar nu poți controla dragostea unei mame pentru copilul ei.

Vanessa a început să tremure din toate încheieturile în timp ce bătea cu pumnii în ușă. Bobby a rămas tăcut, privind-o cum tremură, în timp ce pe coridor niște pași se apropiau încet.

Într-un final, ușa s-a deschis, iar ea s-a repezit afară, pe lângă polițistul de legătură, grăbindu-se să traverseze coridorul și să ajungă la ieșirea din secția de poliție, în aerul rece al nopții pe care, ținându-se cu mâinile de balustradă, l-a inhalat în înghițituri disperate, ca un pește care își dă suflarea pe malul râului.

32. WILLOW. *Vineri, 22 decembrie 2017*

Willow stătea pe marginea căzii, uitându-se fix la cele două linii albastre ale testului de sarcină pe care îl cumpărase de la supermarket în drum spre casă, după plimbarea până la vechiul sanatoriu.

Ciclul îi întârziase aproape o lună și îi era rău de câteva zile, dar pusese totul pe seama stresului de la muncă, iar confirmarea acesta era un șoc prea greu de suportat.

Telefonul a început să sune în geantă, s-a ridicat și s-a apropiat de el.

– Alo?

– Willow, sunt Mike. Vești bune, am primit undă verde la ședința de astăzi. Proiectul a fost aprobat. Felicitări, fetițo, totul ți se datorează.

Willow simțea bubuiturile inimii în urechi.

– Mulțumesc, Mike, a zis ea.

– Vor începe demolarea casei parohiale fără întârziere. Dezvoltatorii abia așteaptă să înceapă.

– Serios? Cu tot ce se întâmplă acum? Adică, chiar dacă Sienna a dispărut?

– Dap, poliția a spus că totul este în ordine. Este clar că nu se află acolo și casa se află la o distanță destul de mare de Conacul Tiselor ca să nu cauzeze probleme. Vor să o pună la pământ chiar acum, ca să se apuce să sape fundația. Nu ne permitem și alte întârzieri.

– Bine, a zis Willow. Deși, după cum știi, vor avea multe întârzieri de îndată ce vor începe să facă săpături și vor descoperi rămășițele umane îngropate acolo.

Mike a tăcut mâlc. Aproape că auzea cum i se învârt roțițele în creier la celălalt capăt al firului.

– Nu înțeleg de ce ai simțit nevoia să mă minți și să umbli pe la spatele meu, Mike. Nu mi se pare un comportament foarte frumos.

A urmat o tăcere ucigătoare până ce Mike a vorbit din nou.

– N-o lua personal, Willow. Uneori trebuie să încalci câteva reguli ca să ajungi unde trebuie. Ar trebui să fii mândră de tine: numele tău este asociat unui proiect imobiliar deschizător de drumuri, dărâmarea a două clădiri de pe lista monumentelor istorice, aflate în zonă rurală, lucru despre care toată lumea spunea că este de-a dreptul imposibil.

– Numele meu este pe un document care zice că nu sunt rămășițe umane pe un teren unde se află o grămadă de rămășițe umane. Construcția va fi întârziată luni întregi, dacă nu chiar ani, la un cost de sute de mii de lire pentru dezvoltator și vor vrea să găsească un vinovat.

– Ce-ar fi să vii la birou ca să discutăm despre asta? Poate mergem la cină.

– Nu, mulțumesc, a zis ea, cu voce ezitantă. Am nevoie de timp să mă gândesc. Dar știu că nu sunt prima persoană căreia i-ai făcut așa ceva.

– Nu prea îmi place tonul tău, Willow. Nu sunt o persoană pe care să vrei să ți-o faci dușman.

– Ei bine, poate că nici eu nu sunt.

Cu inima bătându-i puternic în piept, a încheiat apelul, apoi și-a cufundat capul între palme și a început să plângă. Încercase să pară puternică, dar avea inima frântă. Mike era un om influent în lumea arhitecturii și va avea grijă să nu mai lucreze niciodată în acest domeniu dacă spunea adevărul despre ceea ce făcuse. Și cum ar ajuta dacă ar spune adevărul? Tocmai asupra ei ar avea să se reflecte rău, pentru că nu verificase toată documentația înainte de fi depusă.

Oricum o dădea, ea ieșea cel mai rău.

Dar cum îl putea lăsa să o trateze astfel? Ar stabili un precedent pentru restul carierei sale. După un an de muncă istovitoare, ar fi trebuit să fie în culmea fericirii că proiectul primise aprobarea consiliului, dar ea se simțea complet descurajată.

Ultimele douăzeci și patru de ore îi dăduseră toată viața peste cap. Sienna dispăruse, nici nu-i venea să creadă. Tatăl ei fusese dus la interogatoriu pentru răpire, cariera îi era amenințată, iar acum descoperise că era însărcinată.

Și-a coborât privirile spre testul de sarcină, străduindu-se să-și aducă aminte când se întâmplase. Lucrase atât de mult la proiectul Tiselor și nu dăduse atenție unui virus stomacal în urmă cu câteva săptămâni, care probabil făcuse ca pastila anticoncepțională să nu mai aibă efect, dar ea și Charlie abia dacă se văzuseră în ultima vreme, ca să nu mai vorbim despre sex. Deși nu era nevoie decât de o singură dată...

A oftat din greu. Era întotdeauna atât de atentă, știind că nu vrea să aibă copii decât în viitorul îndepărtat – și poate nici atunci. Abia putea avea grijă de ea, darămite de un copil, și se luptase cu dinții și cu ghearele ca să-și construiască această carieră pe care o iubea. Nu voia să renunțe și nici să lase copilul la creșă de dimineța până seara. Dacă ar fi luat vreodată hotărârea să fie mamă, nu s-ar fi putut întâmpla decât atunci când avea s-o poată face corect, dedicându-se copilului. Nu acum.

Era evident că pentru Charlie lucrurile stăteau altfel. Abia aștepta să aibă o familie și când vedea copii în magazine și cafenele le zâmbea și le făcea semn cu mâna.

– Copiii își găsesc loc în viața ta, spusese el odată. A avea un copil nu trebuie să însemne că viața ta a luat sfârșit.

Niciodată nu stătuseră de vorbă pe larg despre acest subiect, pentru că de fiecare dată când venea vorba despre ceva complicat, Willow avea tendința să evite discuția. Dar era un motiv în plus pentru care îi refuzase cererea în căsătorie făcută la Barcelona.

S-a ridicat obosită și a intrat în bucătărie. Vizita la sanatoriu și gândul la experiența prin care trecuse Nell o zguduiseră. În tren, pe drum spre casă, trimisese un e-mail grupului de pe Facebook al Sanatoriului Mayfield, în speranța de a-i găsi pe părinții lui Heather Parks, sau pe altcineva care fusese acolo în același timp cu Nell și care își amintea de ea. Lăsase un mesaj în căsuța vocală a tatălui ei în drum spre casă, dar când deschisese televizorul la știri, nu făcuseră nici un pas înainte în cazul Siennei, ceea ce însemna că el era încă reținut de poliție.

Și-a făcut o cană de ceai, s-a așezat în fotoliul ei preferat și a scos tăieturile din ziare despre Tessa James pe care i le printaseră la Fortăreață. Când a deschis plicul, din el a căzut biletul scris de Nell. Willow a simțit că i se face rău. Era atât de obosită, încât simțea că ar putea dormi stând în picioare, dar tatăl ei avea nevoie de ea, iar asta însemna s-o găsească pe Nell într-un fel sau altul. Când a început să citească articolele, s-a auzit soneria. A scos un oftat greu, s-a ridicat și s-a dus să deschidă.

– Bună, iubito, încep să cred că mă eviți.

Charlie stătea în fața ei, sprijinit de perete.

S-a înduiosat la vederea lui. Părea obosit și își mușca buza, ceea ce făcea întotdeauna când era supărat și încerca să nu spună nimic.

– Sigur că nu te evit. Au fost câteva zile bune.

– Știu, am auzit despre tatăl tău. Ar fi fost frumos să o aud de la tine, nu de la știri. Pot să intru?

– Sigur. Iartă-mă, sunt foarte împrăștiată.

L-a urmat de-a lungul holului către bucătărie, iar el și-a ocupat locul obișnuit la colț, unde a rămas cu brațele încrucișate. Doar că astăzi nu se simțea deloc confortabil, și pentru prima oară Willow nu dorea ca el să fie aici și ar fi preferat să îl vadă plecat.

– Te simți bine? a întrebat el, încruntat.

– Sunt foarte obosită, proiectul ăsta chiar m-a dărâmat.

Și-a turnat un pahar de apă.

Charlie a clătinat din cap.

– Și presupun că ești supărată pentru tatăl tău. Willow, te rog, nu mă ține la depărtare.

Și-a mușcat și mai tare buza.

– Nu te țin la depărtare.

A ieșit din bucătărie și a intrat în dormitor, unde a început să se dezbrace și să-și pună pijamaua.

– Iubito, tatăl tău este la toate știrile și tu nici măcar nu m-ai sunat. Se presupune că ne iubim, eu sunt prima persoană spre care te îndrepti, iar eu nu am mai vorbit cu tine de două zile.

– Charlie, nu am nevoie de asta acum.

– Îmi pare rău, dar eu am. Întotdeauna îmi mușc limba când mă ții la distanță și încerc să îți ofer spațiu, sperând că într-o zi îți vei deschide sufletul față de mine. Dar tu nu o faci niciodată. Părinții mei mă tot întreabă dacă te simți bine și unde ești, iar eu nu știu, nu știu ce să le spun.

Lui Willow îi era din nou greață și era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Spune-le că nu știi pentru că nu ai vorbit cu mine.

– Nu pot face asta, Willow. Nu mai pot. Nu mă lași să mă apropii de tine. Te iubesc atât de mult, dar în jurul tău este un zid de care nu pot trece.

– Bine, a zis ea.

El a privit-o.

– Bine?

– Da, bine, îți respect alegerea. Îmi pare rău că nu-ți pot da ceea ce dorești. Cred că cel mai bine ar fi să pleci.

Jinduia după patul ei. Jinduia după somn, ca să nu se mai gândească la tatăl ei închis într-o celulă, din nou, iar ea, incapabilă să îl ajute în vreun fel.

– Așa, pur și simplu?

– Ce vrei de la mine?

Își dorea cu atâta disperare ca el să plece, încât simțea că i se strânge stomacul.

– Știu că nu ești nemiloasă, dar felul în care te decuplezi de emoțiile tale mă sperie, a zis Charlie vorbind încet.

– Nu pot face asta. Orice vrei de la mine, nu pot să-ți permit să vii aici cu pretenții, mai ales în seara asta.

S-a apropiat de ușa dormitorului ca să i-o închidă în față.

– Tot ce vreau de la tine, după cum zici tu, este să mă lași să-ți fiu alături. Asta este tot ce vreau.

A întins mâna spre ușă, ca să nu o poată închide.

– De ce? De ce vrei să-mi fii alături? a replicat ea, clătinând din cap.

– Pentru că te iubesc.

Ochii lui s-au umplut de lacrimi.

– Nu, iubești persoana care ai vrea să fiu. Persoana care speră că voi deveni într-o bună zi. Ei bine, eu nu pot fi acea persoană. Trebuie să mă accepți așa cum sunt, a început ea să plângă. Nu mă iubești decât pentru că nu știi cine sunt cu adevărat.

– Poate că pentru mine nu contează cine ești cu adevărat, poate asta contează doar pentru tine. Și poate că cine sunt eu cu adevărat contează doar pentru mine. Tot ce contează pentru mine este ca tu să fii fericită, să te simți bine, și să reușești, și să devii cine trebuie să devii. Te iubesc, Willow, câteodată nici nu-mi dau seama de ce, ca să fiu sincer, chiar acum încerc să găsesc un singur motiv, dar dragostea nu e o tranzacție, n-are logică, e doar... o energie.

Willow s-a încruntat.

– O energie?

Charlie a zâmbit.

– Există sau nu. Și între noi există, cu siguranță, o să existe întotdeauna.

Willow a clătinat din cap.

– Ei bine, cred că energia asta a noastră ar putea să dispară în zece secunde.

– De ce?

Charlie și-a mușcat din nou buza.

Willow l-a privit fix cu ochii ei albaștri strălucitori.

– Pentru că sunt însărcinată și nu vreau copilul. Nu vreau să fiu mamă.

Charlie s-a sprijinit de peretele din spatele lui, cu ochii holbați la ea, apoi și-a prins capul între mâini.

– Și nu mă poți face să mă răzgândesc. Așa că nici să nu încerci, a adăugat cu voce tremurătoare.

Între ei s-a lăsat tăcerea, apoi Charlie s-a întins și a luat-o de mână.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, a zis el în șoaptă.

Willow s-a uitat la el cu ochii mari.

– Nu pot să fiu mamă, nu vreau să fiu mamă. Îmi pare rău, dar nu am instinct matern și nu știu dacă voi avea vreodată.

El a încuviințat din cap.

– Bine. Bine. Înțeleg. Dar am nevoie de un minut ca să procesez. A închis ochii și și-a șters lacrimile cu dosul mâinii. Pot să te îmbrățișez? a zis el.

– Da, dar nu am de gând să mă răzgândesc.

– Bine, înțeleg.

S-a întors spre ea și a îmbrățișat-o. Willow a rămas încordată la început, ținându-și brațele țepene pe lângă corp în timp ce el o ținea strâns, apoi a început să se lase moale la pieptul lui.

– Este în regulă, iubito. Totul va fi bine. Sunt alături de tine, bine?

– Bine, a zis ea încet.

– Poți să îmi spui ce se petrece cu tatăl tău? a întrebat el după o vreme. Am fost atât de îngrijorat în privința ta!

Willow și-a șters ultimele lacrimi de pe obraz.

– Era la Conacul Tiselor ieri, când a dispărut Sienna. Ei cred că a răpit-o pe Alice în urmă cu cincizeci de ani și acum cred că a luat-o pe Sienna. Nu a răpit-o, știu că nu a răpit-o, dar refuză să vorbească despre asta cu mine. Niciodată nu vorbește cu mine.

– Așchia nu sare departe de trunchi, a zis Charlie, zâmbind amar.

– Am găsit un bilet către Alice pe care l-a scris Nell când era mică, în care îi cerea iertare că a distrus totul. Uite.

Willow s-a ridicat și s-a apropiat de geanta ei, de unde a scos plicul cu tăieturi din ziare.

Charlie a luat biletul și a citit scrisul de copil, decolorat.

PENTRU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA, ALICE,

ÎMI PARE RĂU, N-AM VRUT SĂ STRIC TOTUL. MI-E TARE DOR DE TINE.

NELL X

A scos un oftat greu, apoi s-a uitat la articolele care se revărsau din plic. A luat unul și s-a uitat peste el.

– Cine este Tessa James? a întrebat el.

– Este stră-stră-bunica mea; era moașă și a locuit în vechea casă parohială, unde a crescut tatăl meu. Nu știu multe despre ea, în afară de faptul că a fost închisă pentru că una dintre nașterile asistate de ea a mers foarte prost, o mamă și un copil au murit în îngrijirea ei.

Charlie a citit încruntat titlul. *O moașă riscă închisoare pe viață pentru ucidere din culpă.* A ridicat altă tăietură. *Moașă declarată vinovată de omor.*

Willow s-a aplecat să se uite la articole: *O moașă care a provocat sângerarea fatală a unei mame nevinovate a fost condamnată astăzi pentru omor. Tessa James, care este moașă în Kingston de treizeci de ani, a tăiat-o cu bisturiul pe Evelyn Hilton, când nașterea complicată la care asista a luat o turnură dificilă.*

A frunzărit articolele, apoi a început să citească unul din *Sussex Times*, datat februarie 1950: *Moașă condamnată era nevinovată? Reportaj exclusiv de Milly Green.*

Tessa James era o moașă respectată în Kingston-near-Lewes, până în ziua în care a lovit tragedia. În timpul nașterii unui fiice mult așteptate, copilul s-a întors și a rămas blocat. Tessa James a fost declarată vinovată pentru provocarea rănilor fatale care au curmat viața atât mamei, cât și copilului, iar ulterior și-a luat viața în închisoare.

James a refuzat să dea o declarație în timpul procesului, o mișcare ce a costat-o în cele din urmă libertatea. A pledat nevinovată, dar în lipsa interogatoriului în instanță, juriul n-a avut posibilitatea să audă versiunea ei asupra evenimentelor și a ales să o condamne.

Dar în noaptea aceea a mai fost prezentă o persoană, o servitoare, Sally Smith, un martor esențial în condamnarea Tessei James. Acum, după cinci ani, am reușit să îi dăm de urmă.

În timp ce citea, Willow a auzit telefonul mobil. Era un număr pe care nu-l recunoștea.

– Alo?

– Alo, vorbesc cu Willow James? a zis o voce de femeie.

Willow a simțit că inima îi bate mai tare înainte de a ști sigur cine era la telefon. Trimisese un mesaj grupului de pe Facebook de la Sanatoriul Mayfield, întrebând dacă cunoșteau o femeie pe nume Emma Parks și primise un răspuns generic de la unul dintre membri, care îi spunea că Emma nu face parte din grup, dar că i-ar putea trimite numărul de telefon al lui Willow, dacă va dori să ia legătura cu ea. Asta fusese de dimineață și se temuse că nu va primi nici o veste timp de câteva zile, dar vocea de la capătul liniei i-a dat speranță.

– Mă numesc Emma Parks, a zis femeia, cu voce șovăitoare. Am primit puțin mai devreme un e-mail de la o cunoștință care spunea că sunteți în căutarea cuiva care s-a aflat la sanatoriu în același timp cu fica mea, Heather.

– Da, așa este. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă Parks, a zis Willow abia perceptibil.

– Îți mulțumesc, draga mea. Timpul domolește durerea, dar nu o face să dispară. Și nici nu aș vrea. Așadar, pe cine cauți?

– Este vorba despre mătușa mea, sora tatălui meu. Numele ei este Nell. Nell James. A fost acolo în același timp cu fica dumneavoastră și îmi dau seama că mă

agăț de un pai, dar...

– Mi-o amintesc foarte bine pe Nell, stătea în patul de lângă Heather. Au devenit prietene în lunile pe care le-a petrecut acolo. Avea cei mai uimitori ochi albaștri – n-am să-i uit niciodată, a adăugat Emma.

– Cât mă bucur să aud ce spuneți! a zis Nell, ușurată că drumul pe care îl făcuse în Portsmouth nu fusese o pierdere de vreme. Știți cumva ce s-a întâmplat cu ea?

A așteptat cu răsufierea tăiată.

– A fost adoptată, cred. A venit o femeie să o ia.

– Înțeleg. Știu că a fost cu mult timp în urmă, dar vă amintiți ceva despre această femeie? Cum arăta, sau poate știți numele ei?

Emma a făcut o pauză.

– Da, desigur. Era foarte elegant îmbrăcată și vorbea bine, iar Nell părea să o știe. Îmi făceam griji foarte mari pentru Nell. Nimeni nu venea să o viziteze. Ne-am interesat dacă o putem adopta noi înșine; era un copil atât de drăguț!

Willow a așteptat să continue, uitându-se la Charlie, încă absorbit de tăieturile din ziare.

– Oare cum o chema? Ne-a dat adresa ei, ca să îi poată scrie Heather.

A simțit deodată un val de adrenalină alergându-i prin corp în timp ce aștepta să audă numele care ar fi putut s-o conducă la Nell.

– Numele ei era Dorothy Novell și cred că locuia la Căsuța Tiselor, în satul Kingston-near-Lewes.

Ceasul deșteptător al lui Nell a sunat sub pernă, iar fata s-a trezit din somn tresărind și l-a oprit grăbită, de teamă să nu îi trezească pe Dorothy și Peter. S-a frecat la ochi și s-a uitat lung la afișajul electronic: 3.50 a.m., așa cum îi spusese Leo. Avea zece minute să-și pună pe ea hainele groase și cizmele din cauciuc și să iasă pe ușa din spate.

Și-a trecut picioarele peste marginea patului și și-a ținut respirația, încercând să nu facă nici un zgomot. A scos micul rucsac de sub pat. Îl pregătise cu atenție în ajun: o lanternă, căști călduroase pentru urechi, agenda și cutia pe care o găsisese îngropată la rădăcina salciei, înainte de a se îmbolnăvi. S-a uitat pentru o ultimă oară prin agendă, apoi a luat stiloul și a scris în grabă un bilet pe care l-a ascuns în interiorul învelitorii, sub copertă, disperată să-i transmită ceva prietenei sale. Să-i spună că-i pare rău.

PENTRU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA, ALICE,

ÎMI PARE RĂU, N-AM VRUT SĂ STRIC TOTUL. MI-E TARE DOR DE TINE.

NELL X

S-a uitat multă vreme la cheia pe care o găsisese în cutie. Dacă nu ar fi găsit-o, oare Alice ar fi fost în viață acum? Era vina ei, așa cum spunea Leo? Gândul acesta o ținuse trează noapte de noapte și decizia la care ajunsese era că singurul mod de a se asigura că nu va descoperi nimeni ce făcuse era să o îngroape la loc, împreună cu agenda, în cutie. În același loc, așa cum o găsisese.

Dar ceva o oprea.

Nu voia să se despartă de cheie. Simțea că este vie, că este un culoar dinspre trecut. Găsirea camerei care îi servea drept ascunzătoare tatălui ei i-l adusesese mai aproape. S-a uitat încă o dată la ceas. În fracțiunea aceea de secundă, a hotărât să o păstreze. Să o ascundă împreună cu scrisoarea pentru Alice. Avea s-o păstreze sub scândura desprinsă din podeaua camerei și nimeni n-avea s-o găsească. Poate că într-o zi ar fi avut nevoie de ea.

A împăturit scrisoarea în jurul cheii, a prins-o cu panglica pe care o legase la gâtul lui Snowy, apoi a desprins scândura de sub pat și a strecurat cheia înăuntru.

A privit apoi pe fereastră spre casa parohială. Iubea cămăruța aceasta, de sub streșina casei. Peter i-o construise, o cameră cu chepeng și scară ce cobora din tavan. De pe palierul de la etaj nici nu ți-ai fi dat seama că se află acolo, sus. Dar era o tortură să privească zi de zi casa în care zăcea Alice.

După descoperirea lor sumbră, Leo venise să o caute și o întrebase dacă voia să meargă la plimbare în pădure. Dorothy nu părea încântată să o vadă vorbind cu Leo și îi spusese că ar prefera să nu se ducă.

– De ce vrea să meargă la plimbare cu tine?

– Nu știu, spusese Nell, luându-și paltonul din cuier și grăbindu-se să plece înainte ca Dorothy să o poată opri.

Dorothy rămăsese la fereastră bucătăriei, privindu-i cum se îndepărtează, trăgând de perdea, până ce nu i-a mai văzut.

– Aș prefera să nu fii prietenă cu el, Nell, a zis ea mai târziu. Vreau să-ți faci prieteni de vârsta ta.

– Așa o să fac, Dorothy, dar uneori îmi place să petrec timp cu Leo.

Dar nu era adevărat, nu-i plăcea să petreacă timp cu Leo. Avea o stare de greață de când se adevărase cea mai mare temere a ei: că Alice folosisese cheia pentru a intra în camera secretă de sub scara din casa parohială și nu mai reușise să iasă.

– Știi că te vor acuza pentru că nu ai spus nimic, îi spusese Leo în timp ce se plimbau pe câmpurile familiei Hilton. Eu nu te învinovățesc, dar dacă vor afla că i-ai dat cheia lui Alice, mama nu te va putea ierta.

Nell începuse să plângă.

– Dar nu ar trebui să le spunem unde se află? Nu va fi mai bine decât să își facă griji că i s-a întâmplat ceva îngrozitor?

– Ce poate fi mai îngrozitor decât să fii închis într-un loc mic de unul singur, de unde să nu mai poți ieși? Și să mori așa, singur? Probabil a murit de foame.

– Nu spune asta. Dorothy a zis că îi curgea sânge de la cap când a găsit-o Bobby, așa că poate nici nu și-a dat seama ce se întâmplă.

– Nu vom ști niciodată, nu-i așa? Nimeni nu a mai intrat în casa aceea după noaptea în care a dispărut; poate că a strigat după ajutor zile întregi.

Nell nu mai putuse dormi de când văzuse ce rămăsese din mâna lui Alice, iar când adormea totuși, avea coșmaruri în care Alice bătea la ușă, încercând să iasă și strigând-o pe nume.

– Din fericire, mă ai pe mine, îi spusese Leo. Nu voi spune nimănui, promit. Noi doi trebuie să rămânem uniți, Nell, înțelegi? Nu poți avea încredere în nimeni altcineva.

– Îmi este atât de dor de ea! Sunt sigură că și mamei tale.

– Da, Alice era preferata lor. Dar nu ar vrea să o vadă așa. Mai bine să nu știe nimic. Mai bine pentru ei să și-o amintească așa cum era.

– Vai, Leo, este atât de trist! Aș vrea să putem face ceva, să ținem o mică înmormântare. Nu mai pot suporta.

– Putem. Adică, nu o putem muta, dar putem merge la salcia unde ai găsit cheia. Trebuie să o îngropăm din nou, Nell, știi asta, nu-i așa? Dar va trebui să o facem noaptea, când toată lumea doarme, altfel s-ar putea să ne vadă și nu putem risca. Este secretul nostru, Nell, nimeni nu trebuie să afle vreodată. Este foarte grav, înțelegi asta, nu? Dacă Dorothy sau altcineva ar descoperi ce ai făcut, te-ar trimite departe de aici. Așa cum au făcut cu Bobby.

– Bine, spusese ea. Ți mulțumesc, Leo. Cred că ai dreptate în legătură cu Dorothy. Nu cred că ar înțelege. Nu pare să mă placă foarte mult.

– Nu înțelege copiii pentru că nu are copii. O iubea pe Alice, cum o iubea toată lumea, dar pe mine nu mă plăcea. Nu trebuie să ascuți nimic din ce spune despre mine, Nell. Inventează. Își bagă nasul în treburile altora.

Acum Nell a lăsat în jos scara pe care a coborât-o furișându-se, chiar în clipa în care ceasul din hol începea să bată ora patru. Întârziase, iar Leo avea să se supere pe ea. Inima îi bubuia în piept. Îi spusese să vină sub salcie, unde vor îngropa cheia și își vor lua la revedere de la Alice împreună. Va trebui să mintă și să îi spună că cheia se afla în cutia din metal; putea să o facă, nu va verifica, avea încredere în ea.

Ceva o îndemna să facă tot ce spunea Leo. Avea un fel ciudat de a se uita ținută la ea când îi vorbea, cu o privire lungă, stăruitoare. Îi spusese că nu avea de unde să știe că Alice va muri în camera secretă, dar că nu puteau povesti nimănui ce se întâmplase, pentru că alții nu vor vedea lucrurile la fel ca el și s-ar putea să nu o ierte pentru ceea ce făcuse.

Nu îi plăcea ca ea să își facă prieteni noi. Trebuie să fie prudentă, spunea el: dacă spunea ceva despre Alice din greșală? Îi știa pe toți cei de la școală și o avertiza în legătură cu cei care nu erau buni pentru ea.

– Bună, Leo, a zis ea când l-a văzut stând sub salcie.

Lovea pământul cu vârful pantofului; își dădea seama că era nervos.

– Îmi pare rău că am întârziat.

El săpase deja o groapă; totul era pregătit. A pus cutia înăuntru, apoi a luat o mână de pământ și l-a aruncat deasupra.

– Acum nimeni nu mai trebuie să afle de camera aceea, a zis Leo. Este imposibil de găsit dacă nu știi că se află acolo.

– Bine, a zis Nell, de acord cu el.

– De acum suntem numai noi doi. Tu și cu mine împotriva lumii, a zis el, mijind ochii.

– Și cu Bobby, când va veni acasă.

– Nu, Nell, trebuie să-l ții pe Bobby la distanță. Nu putem risca să afle; ar putea povesti cuiva. De acum vom fi numai noi doi. N-avem nevoie de nimeni altcineva. Înțelegi?

– Da, Leo, a zis ea supusă.

El a început să arunce la loc pământul săpat, făcându-l morman.

– La revedere, Alice, a zis Nell în timp ce cutia dispărea.

34. ALICE. *Ajunul Anului Nou, 1969*

– Bobby, ajutor!

Inima lui Alice a tresărit văzându-l pe Bobby alergând spre ea prin zăpadă.

– Alice, aici erai! Te caută toată lumea. Unde ai fost? i-a zâmbit el. Trebuie să te ducem înapoi la mama ta, e foarte îngrijorată.

– O căutam pe Snowy, a fugit.

Cât de diferit era de Leo, și-a zis ea, întotdeauna atât de bun cu ea. Va fi foarte supărat când o să vadă accidentul tatălui său. Nu știa ce să spună, nu știa cum să-i spună; a simțit că amețește și ceva umed i se scurge pe față.

– Alice, Doamne, îți curge sânge de la cap. Ce s-a întâmplat? Uite.

Și-a scos batista albă din buzunar și i-a lipit-o de tâmplă.

Alice i-a luat-o din mână. Era deja udă de sânge, iar capul îi pulsa. A coborât mâna care ținea batista, s-a uitat la ea și a rămas fără suflare. Vederea sângelui roșu aprins a făcut-o să plângă.

– Trebuie să te ducem acasă, a zis Bobby. Te-ai rănit grav la cap. Ai nevoie de un doctor.

A pus un braț după umerii ei și a dat să o conducă înapoi spre casă.

– Nu, Bobby, tatăl tău a rămas prins acolo. Trebuie să-l ajuți pe el mai întâi, a spus ea.

Expresia de pe chipul lui s-a schimbat.

– Cum adică a rămas prins?

– Acolo, sub excavator. Am încercat să-l ajut, dar Leo m-a tras de lângă el.

Alice începea să se simtă rău. A dus batista la tâmplă, dar era atât de udă, încât sângele trecea prin ea și îl simțea pe degete.

Bobby a rupt-o la fugă înspre vechea casă parohială. Alice a rămas pe loc, iar sângele îi picura pe zăpada albă de la picioare. Începea să se simtă foarte ciudat, lumea începea să se învârtă cu ea.

– Tată!

Îl auzea strigând, dar nu putea suporta să se apropie, nu suporta să se uite. Încercase să îl ajute, dar nu era destul de puternică. De ce nu îl ajutase Leo, de ce stătuse pe loc privind cum tatăl lui Nell se chinuia, și împingea, și se lupta cu mașinăria? Dacă l-ar fi ajutat mai devreme, l-ar fi putut scoate de acolo împreună.

Ea îl apăraseră mereu pe Leo, deși era întotdeauna răutăcios cu ea, îi spunea vorbe urâte și o făcea să plângă. Vedea și ea cum se comporta Bobby cu Nell, cum o ducea pe umeri, o gâdila, o lăsa să câștige la curse și se juca cu ea cu bilele, iar lucrul acesta o făcea să se înverzească de invidie. Ea îi găsisese mereu scuze lui Leo, dar tata avea dreptate, era soi rău. Cum a putut să stea nemișcat și să se uite cum murea tatăl lui Nell? Auzea încă țipetele lui Alfie, zgomotul metalului strivit. Nu a putut face nimic să-l salveze.

Simțea că o ia amețeala și că i se face greață. Lovitura puternică de la cap făcea ca lumea din fața ei să pară neclară și simțea nevoia să se întindă.

Ham! Ham!

A ridicat capul și a văzut-o pe Snowy în pragul casei parohiale. Poate reușea să ajungă în dormitorul lui Nell și să se întindă în pat o vreme.

Vederea a început să i se încețoșeze. A dat drumul batistei în zăpadă în locul unde stătea și s-a îndreptat spre casă. Îl auzea pe Bobby strigând după ajutor, dar știa că nu poate face nimic. Trebuia să ajungă la ușă înainte ca Snowy să fugă din nou. Obrazul îi era lipicios din cauza sângelui scurs. A dus mâinile la cap; sângele îi năclăise tot părul și îi picura în ochi.

A pășit dincolo de ușa casei și a urmat-o pe Snowy în sus pe scări. Câinele începuse să zgârie ultima treaptă a scării. Se uita la Alice, iar la gât îi atârna cheia. Camera secretă a lui Nell, desigur. Alice băgase scrisoarea de la Nell în buzunarul paltonului; o purta cu ea peste tot, ca să n-o găsească cineva. Nu voia să afle Leo despre ascunzătoare; el le-ar fi spus imediat părinților – numai ca să-i facă un rău.

A întins mâna și a scos zgarda lui Snowy. Putea să se întindă în camera secretă până ce se simțea mai bine. Trebuia să scape de accident, de Bobby și de Leo; nu suporta să mai vadă.

Va ieși de acolo când se va termina totul.

A găsit broasca acolo unde spusese Nell că era, a băgat cheia în ea și a întors-o. *Clic*. A ridicat treapta și a aruncat o privire înăuntru. Locul era cald și întunecat, iar Alice abia aștepta să se întindă și să doarmă.

Îi auzea încă pe Bobby strigând afară și vocea lui o făcea să plângă. Când va veni cineva să îl ajute? Nu mai suporta să asculte.

A intrat înăuntru, iar Snowy a sărit după ea. A închis capacul și l-a încuiat, iar cheia a legat-o de zgarda lui Snowy, ca să-i fie mai ușor s-o găsească când se va trezi. Apoi s-a întins pe saltea, privind luna prin geamul albastru de la capătul micii camere. Și-o închipuia pe Nell aici, cu ea, jucându-se de-a picnicul cu ursuleții lor sau un joc de cărți. Ascunzându-se sub pături și spunând povești de groază. Îi era tare dor de prietena ei.

Sângele îi curgea acum în pături. Nu voia să facă mizerie, așa că a căutat batista, dar n-a găsit-o. Probabil o scăpase în zăpadă. Capul îi pulsa și o durea, iar camera se învârtea cu totul. Trebuia să doarmă, apoi avea să se simtă mai bine.

Strigătele de ajutor ale lui Bobby erau mai slabe acum, dar ea se simțea în siguranță.

S-a gândit la chipul frumos al mamei, la părul ei pus pe bigudiuri, la unghiile vopsite într-un roșu ca sângele, pentru petrecere. Îi plăcea să încerce parfumul mamei și obișnuia să aleagă pentru ea bijuteriile din colecția pe care o ținea în cutia din care se auzea o melodie când îi deschideai capacul. Întinsă în întuneric, simțea că începe să tremure. S-a învelit cu pătura și a dorit ca mama să stea întinsă lângă ea, așa cum făcea în fiecare seară când o băga în pat și îi citea o poveste înainte de culcare.

– Toată lumea te caută. Trebuie să te ducem înapoi la mama ta, îi răsuna în minte vocea lui Bobby, cu un ecou îndepărtat.

– Vin, mami, doar că trebuie să dorm un pic, a zis Alice, închizând ochii și visându-se întinsă sub salcie, cu Nell și cu Snowy, într-o zi de vară perfectă.

35. SIENNA. Vineri, 22 decembrie 2017

Sienna Hilton stătea așezată pe patul ei de sub acoperișul casei lui Dorothy și se uita spre excavatoarele cele mari și macaraua ca o girafă enormă care așteptau toate lângă casa parohială. Știa că acolo nu mai locuiește nimeni, iar mama îi interzisese întotdeauna să se ducă acolo, dar ei casa i se păruse foarte frumoasă. Ar fi putut fi cea mai drăguță casă din lume dacă cineva s-ar fi îngrijit de ea.

A scos un oftat greu. Era a doua noapte pe care o petrecuse aici de când Dorothy venise pe aleea de acces din fața casei, în timp ce făcea un om de zăpadă și o întrebase dacă vrea să meargă acasă la ea pentru o scurtă vreme, ca să se încălzească și să se joace cu vechile jucării care-i aparținuseră mamei ei. Ea încuviințase fericită, dar acum începea să se plictisească. Nu înțelegea de ce nu putea ieși afară, de ce Dorothy îi aducea mâncare în cameră și începuse să i se facă dor de mama. Și de bunica. Trecuse mult timp de când nu mai fusese acasă la Dorothy. Știa că tatălui său nu-i plăcea ca ea și mama să vină aici și îi era greu să nu mai poată veni să se joace, cum făcea altădată.

Încercase să deschidă trapa ascară, să-i spună lui Dorothy că nu poate dormi, dar era încuiată pe partea cealaltă. Avea nevoie urgentă să meargă la toaletă, strigase și bătuse în ușă, dar nu venise nimeni. În cele din urmă, făcuse pipi într-un ghiveci din colțul camerei. De dimineață, Dorothy îi spusese că nu conta, dar Sienna se simțea foarte jenată.

A întins mâna și a deschis geamul care dădea pe acoperișul drept, dar fereastra avea un opritor care nu-i permitea să se deschidă foarte mult. Însă îi făcea bine să ia un pic de aer, căci aerul din cameră începea să fle înnăbușitor.

Dorothy îi adusese un televizor numai pentru ea și un iPad și multe dulciuri, și la început nu-i venise să creadă cât de norocoasă era, dar după o vreme începuseră să o doară ochii și nu mai voia să se uite la ecran. Se jucase cu căsuța pentru păpuși și îi făcuse o felicitare mamei, dar deja voia să plece acasă. Știa că lui mami îi va fi dor de ea. Dacă mergea acasă la altcineva ca să petreacă noaptea acolo, întotdeauna vorbea cu mami înainte de culcare. Dar Dorothy spusese că nu este nevoie și că o va vedea în scurt timp.

S-a uitat împrejurul camerei, căutând ceva cu care să se distreze. Dorothy îi dăduse o cutie cu bile de sticlă, pe care a deschis-o și a început să se uite la diferitele culori. Le-a înșirat una câte una și a început să se joace cu ele, dar ele s-au împrăștiat pe podea în direcții diferite. Una s-a rostogolit sub pat și a căzut într-o gaură din podea, iar Sienna a băgat un deget după ea, încercând să o scoată. Când a scos degetul, s-a ridicat și scândura.

Ascunsă sub podea a descoperit o cutie din lemn, pe care a scos-o cu grijă. Simțea că a dat de o comoară când a ridicat capacul și s-a uitat înăuntru, unde a văzut o bucată de hârtie, un bilet scris de mână și o cheie frumoasă, gravată cu imaginea unei sălcii.

Dragă Alice,

Sper că ești bine, că o ții pe Snowy la căldură și te joci cu ea. Îmi este atât de dor de tine, încât nu mă pot gândi prea mult la asta, că mă apucă plânsul. Abia aștept să te revăd și să-ți arăt camera secretă pe care am găsit-o sub scările din casa parohială – la asta se potrivește cheia de pe zgarda lui Snowy.

Nici nu-ți dai seama că acolo ar fi o încăpere, dar sub ultima treaptă este o micuță gaură pentru cheie. Se deschide ca un capac, către o lume secretă, cu un pat și un cufăr și o lumânare cu chibrituri. Dar nu știu unde vom locui de acum încolo sau dacă vom

putea intra împreună în camera secretă. Dacă îi vezi pe Bobby sau pe tata, te rog să le spui că îmi este dor de ei și spune-le să-mi scrie. Abia aștept să fim din nou împreună. Tu ești cea mai bună prietenă a mea din toată lumea.

Cu dragoste, Nell xxx

A citit scrisoarea din nou. Nu-i venea să creadă: o cameră secretă în vechea casă parohială. Îi auzise pe mami și tati vorbind despre o cameră secretă odată, când credeau că doarme. Era pe jumătate adormită și de aceea a crezut că visase, dar acum știa că trebuie să fie adevărat. Era hotărâtă s-o găsească, apoi le putea arăta că știe unde se află! Acum chiar trebuia să iasă de aici.

Lăsând scrisoarea să cadă lângă pat și băgând cheia în buzunar, s-a îndreptat spre fereastră, nerăbdătoare deodată să ajungă afară și să pornească în aventură. A început să împingă zăvorul, apoi a luat un cuțit pe care Dorothy îl adusese la prânz și l-a băgat sub el. După câteva zgâlțâituri, a cedat, iar fereastra s-a deschis destul de mult ca să se poată strecura și să iasă afară.

Era minunat să fie din nou afară. Peter lucrase pe afară în ziua dinainte și lăsase scara lipită de peretele casei. A mers pe marginea acoperișului spre ea, apoi a început să coboare încet și cu grijă. Îi tremurau picioarele pe treptele scării, dar nu s-a oprit. Avea de gând să descopere camera secretă, apoi să se ducă acasă și să îi povestească mamei.

Cu grijă să n-o vadă cineva, a coborât repede treptele și a fugit spre gardul viu dinspre casa parohială. A văzut doi bărbați vorbind lângă unul dintre tractoarele parcate afară și a așteptat până când ei s-au întors cu spatele înainte să fugă, cât putea de repede, pe sub banda galbenă care înconjura casa, până la ușa grea de lemn.

Înăuntru era întuneric și foarte frig și deodată i s-a făcut frică. Dar voia să o facă mândră pe mama, așa că și-a croit drum înainte, traversând podeaua umedă din piatră, înspre mica scară din colț. De afară venea destulă lumină ca să poată găsi gaura cheii despre care povestea Nell în scrisoare, așa că a scos cheia din buzunar și a băgat-o înăuntru.

S-a auzit un clic când a învârtit-o. A ridicat treapta, iar inima i-a stat în loc. Era atât de palpitant! Găsise o cameră ascunsă, despre care nu știa nimeni! A deschis cu grijă trapa, apoi a intrat. Arcurile erau ruginite și i-a trebuit forță ca să o țină deschisă destul timp încât să se strecoare înăuntru, dar în cele din urmă a reușit.

Înainte de a-l putea opri însă, capacul greu s-a trântit peste ea și când s-a întors ca să îl deschidă din nou, și-a dat seama că era blocat și nu îl mai putea împinge în sus.

36. WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017

Willow stătea așezată în mașină, la capătul aleii pietruite care ducea spre frumoasa căsuță a lui Dorothy Novell, cu grădina sa atent îngrijită, ce aștepta răbdătoare primăvara.

Trecuse mai puțin de o jumătate de oră de când primise telefonul care o adusese înapoi în locul de unde pornise în urmă cu patruzeci și opt de ore. Dorothy Novell o adoptase pe Nell de la sanatoriu. Femeia cu care vorbise la finalul prezentării de la primărie; femeia care locuise toată viața ei în Kingston. Dorothy era cea care îi spusese despre cimitir și pusese în mișcare șirul de evenimente care duseseră la descoperirea agendei și a cutiei care aparținuse Bellei.

Își amintise imediat o discuție pe care o avusese cu Lydia, mama lui Charlie, în dimineața prezentării. *Helen este fiica adoptivă a lui Dorothy, dar s-au înstrăinat una de alta, cred. Este foarte complicat.*

Acum se uita spre ușa casei lui Dorothy în timp ce forma numărul de telefon al Lydiei.

– Lydia, Willow la telefon, ce mai faci?

– Ah, bună, draga mea, suntem bine, mulțumesc. Tu ce faci? Ne-a părut atât de rău să auzim că tatăl tău a fost arestat. Ne gândim la tine. Dacă pot să te ajut cu ceva...

E o femeie atât de blândă, și-a spus Willow; ar fi fost minunat să o poată cunoaște mai bine, fără să fie mereu de față soțul ei, care domina discuția.

– Mulțumesc, Lydia, ar fi ceva. Pot să-ți pun o întrebare?

– Desigur, dragă, zi-mi.

– Nu știu dacă îți amintești, dar în dimineața prezentării am vorbit puțin despre o femeie din sat, pe nume Dorothy Novell.

– Da, îmi amintesc ceva.

– Ai menționat că ea și fiica ei s-au înstrăinat una de alta. Știi cumva de ce?

A ridicat ochii spre ușa casei, care era acoperită cu lumini, iar de inelul din metal atârna o ghirlandă verde imensă. S-a uitat la ceas: 3.30 p.m.

– Vezi tu, mie nu îmi place bârfa, Willow, dar cred că are de-a face cu soțul lui Helen, Leo. Se pare că el și Dorothy nu se înțeleg. Dorothy spune că poate fi extrem de manipulator, dar este atât de șarmant, încât îmi vine greu să o cred. Iar Dorothy e uneori pătimasă. N-a putut avea copii și cred că asta a afectat-o mult. Bănuiesc că a fost foarte supărată când a aflat că Hiltonii pleacă în Franța fără ea după finalizarea vânzării. Mai ales pentru că o va pierde pe mica Sienna.

Willow auzea bubuituri în depărtare; începuseră deja demolarea. Blakers Homes nu voia să piardă nici o clipă.

– Da, sunt sigură că ar fi foarte greu pentru ea. Mulțumesc, Lydia, mi-ai fost de mare ajutor. Abia aștept să ne revedem.

A deschis portiera mașinii și a coborât. Casa lui Dorothy era cufundată în liniște, nu se vedea nici un semn de viață, iar Willow a privit în jur. Mai devreme, când vorbise cu Dorothy despre Nell, ieșise ca să scoată gunoiul și imediat i-a venit un gând. Asigurându-se că nu o vede nimeni, a dat fuga către pubelă și a scos sacul negru de deasupra.

L-a rupt, căutând prin gunoiul lui Peter și Dorothy – bucăți de hârtie, ambalaje din plastic și cutii de suc – până când a găsit ceea ce căuta: un borcânel de iaurt Peppa Pig, coaja de la sendvișuri și o cutie de paste alfabet.

Iar dedesubt, un desen improșcat cu suc de portocale, care înfățișa o femeie și o fetiță ținându-se de mână, iar în colț, scrisul subțire al unui copil: *Eu și mami, de*

Sienna.

A lăsat totul în drum și a început să alerge spre intrarea casei lui Dorothy.

37. VANESSA. *Vineri, 22 decembrie 2017*

Vanessa a traversat pădurea prin aerul rece, iar ramurile șopteau deasupra capului ei.

– Leo? Leo?

S-a uitat în jur. Se lăsa noaptea, a doua fără Sienna. Dacă se aflase afară în tot acest timp, în cazul în care căzuse undeva și se rănisese, nu aveau cum să o mai găsească în viață.

S-a afundat tot mai mult în pădure și a început să se dezorienteze, când a zărit-o pe Alice în rochița ei roșie, în luminișul din față.

– Alice?

Vanessa a încercat să se grăbească, dar de câte ori se apropia prea mult de ea, fetița începea să alerge și distanța dintre ele nu se reducea destul încât s-o poată atinge. Alice s-a oprit din nou și i-a făcut semn s-o urmeze.

A ajuns la marginea pădurii și a privit în jos, spre casa parohială. Era activitate intensă, camioanele veneau și plecau. S-a oprit, iar în urechi îi răsunau sunetele proprii răsufieri.

– Mami! Acolo!

S-a întors în direcția salciei, singuratică în mijlocul peisajului, iar la rădăcina ei a văzut o siluetă întinsă pe pământ.

Alice stătea lângă copac, în rochița ei de petrecere, cu brațele pe lângă corp. Și-a dus un deget la buze. Vanessa s-a apropiat și a privit în jos. Helen era silueta care stătea pe pământ, tăcută și nemișcată.

– Unde este Leo, Helen? Trebuie să vorbesc urgent cu el despre Alice, s-a răstit Vanessa la ea.

– Nu știu, a zis Helen.

– Bine, dar când se întoarce?

Helen a privit în sus și a clătinat din cap.

– Nu știu și nu-mi pasă. Sper să nu-l mai văd niciodată.

– Am fost să-l văd pe fratele tău la secția de poliție în dimineața asta. Pare să creadă că Leo știe ce s-a întâmplat cu Alice.

Helen strângea la piept ursulețul Siennei. A închis ochii și o lacrimă i s-a scurs pe obraz.

– Așa e, Helen? Leo știe unde este fetița mea?

– Lasă-mă în pace, Vanessa. Nu ți-a păsat niciodată de mine; nu-ți pasă decât de cei de-un sânge cu tine.

– Helen, te rog, este important. Unde este Leo?

– Probabil a fugit, așa cum face întotdeauna când situația devine grea. Așa cum a făcut în seara în care a murit Alice. Știi cât de mulți bani datorează? Are datorii de sute de mii de lire, iar poliția știe totul acum, pentru că i-au verificat extrasele bancare, să vadă dacă Sienna a luat vreunul din cardurile lui. Are datorii mai mari decât valoarea totală a acestei vânzări.

– Nu pricep nimic de la tine, a zis Vanessa. Mă duc înapoi în casă, îl sun de acolo.

Când s-a întors să plece, s-a auzit un zgomot teribil de prăbușire.

– Ce-a fost asta? a tresărit ea.

– A început demolarea. Dezvoltatorii vor să termine cât mai repede, a zis Helen.

– Leo nu i-a putut opri? Nu putem permite demolarea cât timp o căutăm pe Sienna.

– Nu depinde de noi; nu mai este pământul nostru. Actele s-au întocmit, s-au semnat, totul s-a sfârșit. În plus, Leo se bucură.

– De ce se bucură? Helen?

Vanessa a fost nevoită să strige ca să se facă auzită peste zgomotul demolării.

– Se bucură că este dărâmată casa parohială. Aștepta cu disperare să fie excavat cimitirul.

– De ce? De ce vrea să scape de cimitir? Ce tot spui? Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, spune-mi! a exclamat Vanessa, apucând-o pe Helen de umeri.

Helen a aruncat o privire spre casă, în timp ce imensa bilă de oțel izbea într-un perete, apoi a privit-o pe Vanessa cu ochii ei albaștri, pătrunzători.

– Pentru că acolo a îngropat-o pe Alice.

38. WILLOW. *Vineri, 22 decembrie 2017*

Mâna lui Willow tremura când s-a întins spre soneria de la intrarea în Căsuța Tiselor.

Călătorise tocmai până la un vechi sanatoriu din Portsmouth pentru a da de o femeie care se ascundea în văzul tuturor.

Dorothy Novell a deschis ușa cu un zâmbet pe chip, iar Willow aștepta cu inima cât un purice de emoție.

– Bună, Dorothy. Îmi pare rău că am apărut așa, pe neașteptate, dar mă întrebam dacă putem sta de vorbă.

– Mă tem că nu este un moment bun. Pot să te sun eu mai târziu?

– De fapt, este vorba de ceva important. Despre mătușa mea vreau să vorbim, Helen Hilton – fiica ta adoptivă, dacă nu mă înșel.

Dorothy a oftat. Willow auzea loviturile bilei de oțel în depărtare. Dacă zgomotul era atât de puternic de la această distanță, în apropiere trebuia să fie asurzitor.

– Promit să nu dureze mult.

– Cine este, dragă? a zis Peter, apărut în spatele lui Dorothy.

– Este Willow, de la Sussex Architects. Vrea să vorbim despre Helen.

– Helen? a zis Peter, încruntându-se.

Fuseseră oameni atât de calzi în dimineața aceea; Peter se oferise să așeze scaunele și întotdeauna făcea tot ce putea ca să ajute, dar acum arătau diferit amândoi. Peter se uita urât la ea prin mica deschizătură, iar Dorothy pusese un picior ferm în ușă.

– Chiar nu este un moment bun, Willow, suntem foarte supărați în legătură cu dispariția Siennei. Am putea sta de vorbă mâine?

– Îmi pare rău că trebuie să insist, a zis Willow, dar tatăl meu, Bobby James, se află într-o celulă, acuzat de răpirea Siennei și trebuie să mă ajutați.

Dorothy a deschis ușa mai larg.

– Prea bine. Să mergem în seră.

Willow a urmat-o de-a lungul holului, spre capătul îndepărtat al casei. Știa de ce este condusă în direcția aceea, departe de orice semn al existenței Siennei. Știa că fetița se află undeva, în casă; nu trebuia decât să o găsească.

Dorothy a aprins o lampă, și-a încrucișat brațele și a privit-o fix. Geamul care înconjura sera era destul de gros, dar și aici se auzea zgomotul demolării casei parohiale.

– După cum știi, am încercat să dau de urma mătușii mele și astăzi am aflat că tu ai adoptat-o când avea șase ani. După ce a fost la sanatoriu.

– Da, așa este.

– Am găsit un bilet scris de Nell pentru Alice, în care îi cerea iertare pentru că a stricat totul. Ai idee la ce s-ar fi putut referi?

Dorothy i-a aruncat o privire mânioasă.

– Îmi pare rău. Nu știu nimic despre asta. Va trebui să vorbești cu Helen.

– Da, o să vorbesc, dar este limpede că nu pot în clipa asta. Ea și familia ei au altele pe cap acum. M-am gândit că poate ai auzit discuții de-a lungul anilor sau ai anumite bănuieli. Vanessa ți-a vorbit vreodată despre Helen?

Dorothy a pufnit sarcastică.

– Vanessa n-ar vorbi niciodată cu cineva de teapa mea despre vreo problemă personală. N-am mai intrat în casa ei din seara în care a dispărut Alice. Ți-am spus că mă învinovățește pe mine. Îmi pare rău, Willow, nu cred că am cum să te

ajut. Oamenii ca noi sunt ținuți la distanță până în clipa în care cei din familia Hilton au nevoie de ceva, desigur.

– Cred că ți-a fost foarte greu când a dispărut Alice. Ai avut grijă de ea de când s-a născut și deodată a dispărut.

Dorothy a încuviințat din cap, apoi a scos un oftat de iritare.

– Vanessa și Alice se adorau una pe alta, dar Vanessa era întotdeauna ocupată, grăbită să ajungă undeva. Eu mă jucam cu Alice cu orele. O iubeam atât de tare și nimeni nu m-a întrebat cum mă simt după ce a dispărut. Am fost dată la o parte, pur și simplu. Întotdeauna era Vanessa, Vanessa, Vanessa. Iar acum se întâmplă la fel: toată lumea vorbește despre Vanessa, despre cât de greu trebuie să-i fie ei acum, că Sienna a dispărut. Cât de mult se iubesc una pe alta! Dar și eu sunt bunica ei. Nimeni nu se gândește la mine, nimeni nu se întreabă cum mă simt eu.

– Sunt sigură că Helen se gândește, a zis Willow, întinzându-se spre Dorothy și punându-i o mână pe braț. Willow își frământa creierii, încercând să găsească o cale de a ajunge la ea, și și-a amintit un comentariu pe care l-a făcut Lydia în legătură cu Leo. Tot văzându-i împreună în ultimul an, a continuat Willow, mi-am dat seama că Leo este foarte manipulator față de Helen.

Dorothy a privit în sus, cu lacrimi în ochi.

– Am încercat din răspuțeri să-l plac, dar este imposibil. Spune cele mai odioase și mai nemiloase lucruri. Mi-era milă de el. Richard îl bătea; îl ducea în grajd ca să nu-l audă Vanessa plângând. De asta a încercat să-i dea foc.

Dorothy și-a șters lacrimile cu dosul palmei.

– Ce trist! a zis Willow. Sărmanul Leo!

– Problema era că Alice era un copil adorabil. Era frumoasă, și dulce, și isteță. Toată lumea o iubea, mai ales Richard. Întotdeauna am bănuț că Leo a știut ce i s-a întâmplat, dar, desigur, nu am putut să spun sau să fac nimic, iar Vanessa era atât de adâncită în durerea ei, că nu se putea vorbi cu ea.

Willow a încuviințat din cap, încurajând-o să continue. Dorothy părea că se relaxează, ușurată să poată vorbi în sfârșit cu cineva.

– Când Leo a început să se arate interesat de Nell, am fost de-a dreptul înspăimântată. Era obsedat de ea; sărmana nu a avut nici o șansă. Nu o lăsa să se întâlnească sau să vorbească cu altcineva, iar eu am pierdut-o ușor-ușor. Când mi-a spus că urmează să se căsătorească, am crezut că n-am s-o mai văd niciodată – până într-o zi, când m-am întâlnit din întâmplare cu ea și cu Sienna și ne-am înțeles foarte bine. Ochii lui Dorothy au început să se umple de lacrimi în timp ce se uita la Willow. Sienna era la fel ca Alice, degajată, și simpatcă, și plină de viață. Leo o anihilase complet pe Nell, așa că a fost de acord să ne vedem numai în secret. Pe mine mă învinuiesc pentru că Nell și Leo au ajuns împreună. Eu nu am vrut decât să ajut, dar dacă nu o luam pe Nell la mine, nu ar fi ajuns în preajma lui. Am înrăutățit situația. Am stricat totul.

Dorothy plângea de-a binelea acum.

– Este în regulă, Dorothy, totul va fi bine, a zis Willow, punând un braț peste umerii femeii.

– Nu va fi. Mi-o vor lua pe Sienna. Pleacă în Franța și mă lasă în urmă fără nici o părere de rău, așa cum au făcut întotdeauna.

Chipul lui Dorothy s-a aprins de furie.

Willow a inspirat adânc.

– Aș putea să văd camera lui Nell?

Dorothy s-a uitat la ea și amândouă înțelegeau ce se întâmplă.

– Te rog, nu te duce acolo, Willow.

– E în regulă, Dorothy, a zis Willow, ieșind cu spatele din cameră, înainte ca Dorothy să o poată opri. Totul va fi bine.

ajut. Oamenii ca noi sunt ținuți la distanță până în clipa în care cei din familia Hilton au nevoie de ceva, desigur.

– Cred că ți-a fost foarte greu când a dispărut Alice. Ai avut grijă de ea de când s-a născut și deodată a dispărut.

Dorothy a încuviințat din cap, apoi a scos un oftat de iritare.

– Vanessa și Alice se adorau una pe alta, dar Vanessa era întotdeauna ocupată, grăbită să ajungă undeva. Eu mă jucam cu Alice cu orele. O iubeam atât de tare și nimeni nu m-a întrebat cum mă simt după ce a dispărut. Am fost dată la o parte, pur și simplu. Întotdeauna era Vanessa, Vanessa, Vanessa. Iar acum se întâmplă la fel: toată lumea vorbește despre Vanessa, despre cât de greu trebuie să-i fie ei acum, că Sienna a dispărut. Cât de mult se iubesc una pe alta! Dar și eu sunt bunica ei. Nimeni nu se gândește la mine, nimeni nu se întreabă cum mă simt eu.

– Sunt sigură că Helen se gândește, a zis Willow, întinzându-se spre Dorothy și punându-i o mână pe braț. Willow își frământa creierii, încercând să găsească o cale de a ajunge la ea, și și-a amintit un comentariu pe care l-a făcut Lydia în legătură cu Leo. Tot văzându-i împreună în ultimul an, a continuat Willow, mi-am dat seama că Leo este foarte manipulator față de Helen.

Dorothy a privit în sus, cu lacrimi în ochi.

– Am încercat din răputeri să-l plac, dar este imposibil. Spune cele mai odioase și mai nemiloase lucruri. Mi-era milă de el. Richard îl bătea; îl ducea în grajd ca să nu-l audă Vanessa plângând. De asta a încercat să-i dea foc.

Dorothy și-a șters lacrimile cu dosul palmei.

– Ce trist! a zis Willow. Sărmanul Leo!

– Problema era că Alice era un copil adorabil. Era frumoasă, și dulce, și isteată. Toată lumea o iubea, mai ales Richard. Întotdeauna am bănuț că Leo a știut ce i s-a întâmplat, dar, desigur, nu am putut să spun sau să fac nimic, iar Vanessa era atât de adâncită în durerea ei, că nu se putea vorbi cu ea.

Willow a încuviințat din cap, încurajând-o să continue. Dorothy părea că se relaxează, ușurată să poată vorbi în sfârșit cu cineva.

– Când Leo a început să se arate interesat de Nell, am fost de-a dreptul înspăimântată. Era obsedat de ea; sărmana nu a avut nici o șansă. Nu o lăsa să se întâlnească sau să vorbească cu altcineva, iar eu am pierdut-o ușor-ușor. Când mi-a spus că urmează să se căsătorească, am crezut că n-am s-o mai văd niciodată – până într-o zi, când m-am întâlnit din întâmplare cu ea și cu Sienna și ne-am înțeles foarte bine. Ochii lui Dorothy au început să se umple de lacrimi în timp ce se uita la Willow. Sienna era la fel ca Alice, degajată, și simpatcă, și plină de viață. Leo o anihilase complet pe Nell, așa că a fost de acord să ne vedem numai în secret. Pe mine mă învinuiesc pentru că Nell și Leo au ajuns împreună. Eu nu am vrut decât să ajut, dar dacă nu o luam pe Nell la mine, nu ar fi ajuns în preajma lui. Am înrăutățit situația. Am stricat totul.

Dorothy plângea de-a binelea acum.

– Este în regulă, Dorothy, totul va fi bine, a zis Willow, punând un braț peste umerii femeii.

– Nu va fi. Mi-o vor lua pe Sienna. Pleacă în Franța și mă lasă în urmă fără nici o părere de rău, așa cum au făcut întotdeauna.

Chipul lui Dorothy s-a aprins de furie.

Willow a inspirat adânc.

– Aș putea să văd camera lui Nell?

Dorothy s-a uitat la ea și amândouă înțelegeau ce se întâmplă.

– Te rog, nu te duce acolo, Willow.

– E în regulă, Dorothy, a zis Willow, ieșind cu spatele din cameră, înainte ca Dorothy să o poată opri. Totul va fi bine.

A gonit în sus pe scări și a traversat în fugă palierul, încercând toate ușile și băgând capul în fiecare cameră, dar nu se vedea nici urmă de Sienna. Uitându-se în jur frenetică, a văzut deodată trapa care dădea în pod. A apucat un scaun, l-a pus dedesubt și apoi s-a urcat pe el și a deschis trapa.

– Sienna? Sienna? Ești aici?

S-a ridicat pe vârfuri și a tras scara în jos, apoi a urcat în podul zugrăvit în roz, cu un pat în colț și o căsuță pentru păpuși. Peste tot erau împrăștiate jucării și într-un colț, o tavă cu prânzul pe jumătate mâncat. Pe peretele opus era un geam deschis. S-a apropiat de el cu pași mari și a văzut că dădea pe un acoperiș plat.

– Sienna? S-a aplecat și a văzut scara mobilă sprijinită de acoperiș. Sienna, ești aici?

Capul lui Dorothy a apărut în deschizătura podului.

– Unde este?

– Geamul era deschis. A fugit.

Willow s-a uitat în jos și a văzut o scrisoare care zăcea pe podea, lângă pat, scrisă de o mână pe care o recunoștea din scrisoarea găsită în interiorul agendei. Scrisul lui Nell.

Willow a ridicat-o, a citit-o și a cuprins-o panica dându-și seama încotro o pornise Sienna. Prin tot corpul i-a trecut un val de adrenalină și a ridicat spre Dorothy ochii plini de o panică oarbă.

– Sienna este în casa parohială. Sună la poliție. Acum!

39. VANESSA. *Vineri, 22 decembrie 2017*

– Nu aveți voie aici. Este periculos, trebuie să vă îndepărtați!

Vanessa încerca să treacă de bariere și de banda care înconjura terenul vechii case parohiale. Un bărbat cu cască de protecție striga la ea, în timp ce Vanessa îl implora să oprească demolarea. Zgomotul era asurzitor, tone de echipamente așteptând de săptămâni să se dezlănțuie într-un final. A privit cum un excavator scobea mormanele de pământ, cu lacrimile șiroindu-i pe chip la gândul că ceea ce rămăsese din Alice era făcut bucăți.

Peste zgomotul bilei de oțel care se izbea de peretele lateral al casei, a auzit pe cineva strigând, s-a întors și a văzut o femeie alergând spre ea, fluturând brațele deasupra capului. Striga ceva spre bărbatul din cabină și arăta înnebunită spre casă. Abia când șoferul a oprit motorul mașinăriei, Vanessa a auzit cuvintele pe care le striga femeia.

– Este o fetiță înăuntru! Sienna Hilton este în casă!

– Ce? i-a strigat bărbatul, scoțându-și căștile de protecție, ca să o poată auzi.

– Înăuntru este o fetiță! a zis ea, alergând în casă, cu Vanessa pe urme.

Vanessa s-a oprit brusc, căci un zid de praf de cărămidă nu o lăsa să vadă înainte, iar unul dintre bărbați a venit în goană după ea.

– Nu puteți intra aici! a zis el, trăgând-o de braț. Se poate prăbuși în orice moment, trebuie să ieșiți imediat!

Omul tușea, disperat, în timp ce Vanessa încerca să privească în jur, dar praful de cărămidă era peste tot, îi pătrundea în nas, și în gură, și în ochi.

Când praful a început să se așeze, Vanessa a văzut-o pe femeia care începuse să ridice mormanele de cărămizi ale scării prăbușite. Din instinct, Vanessa a ajuns lângă ea și s-a prăbușit în genunchi, încercând să îndepărteze grămezile de ciment spart și rămășițe de dărâmături.

– Liniște! Toată lumea să tacă! a strigat Willow când Helen a intrat în goană plângând și uitându-se în jur disperată.

– Trebuie să ieșiți cu toții, altfel veți fi omorâți.

– Liniște! a strigat Willow, făcându-l să tacă, uluit.

Peste scârțâitul clădirii aflate pe punctul de a se prăbuși au auzit deodată sunetul slab al unui plâns de copil.

Helen a lăsat să îi scape un țipăt, dându-și seama că fetița ei fusese îngropată de vie și s-a întors spre bărbații care stăteau în pragul ușii.

– Vă rog, ajutați-ne! Fiica mea este acolo.

Starea de spirit din încăpere s-a schimbat imediat și toți cei prezenți, ignorând trosnetele clădirii care ceda, s-au repezit spre mormanele de cărămizi și dărâmături sub care era îngropată Sienna și au început să sape cu disperare.

Tavanul a început să scârțâie de încordarea de a fi susținut numai de două ziduri, în timp ce mormanul devenea tot mai mic. Fiecare pereche de mâini însângerate săpa cât putea de repede.

– Clădirea se va prăbuși, trebuie să ieșim de aici! a strigat unul dintre bărbați.

– Liniște! a țipat Willow din nou și peste cameră s-a lăsat tăcerea.

– Sienna? a strigat Helen.

– Mami! a țipat vocea subțire, iar clădirea a gemut din nou, cu ultimele sale răsuflări.

– Aici este, a strigat Willow. Haideți, ajutați-mă să ridic bârna asta.

Willow le-a făcut semn și, numărând până la trei, au ridicat bârna grea și au îndepărtat-o.

Deodată, prin pâcla prafului de cărămidă, Vanessa a văzut cum apare o mână de copil.

– Este aici! a strigat Willow și, luând-o de mână pe Sienna, a strâns-o cu putere. Ține-te bine, Sienna!

Cu un geamăt înfiorător, al treilea zid al casei a început să se prăbușească. Unii dintre muncitorii de la demolări au fugit afară din clădire, dar doi au rămas pe loc și au continuat cu disperare să dea la o parte resturile de cărămizi și bârne, încercând să ajungă la fetiță.

Sienna a țipat și a plâns când au tras-o de piciorul prins între dărâmături, străduindu-se din răspuțuri să o elibereze de sub scara care se prăbușise peste ea. Helen și Willow au tras cu toate forțele de un pilon căzut peste o bucată mare de palier și au reușit să îl rostogolească într-o parte. L-au ridicat și au eliberat-o astfel pe fetiță chiar în clipa în care acoperișul începuse să cedeze.

– Ieșiți de aici în clipa asta! a strigat unul dintre muncitori, iar celălalt a ridicat-o în brațe pe copilă și toți cinci s-au repezit afară dintre ruine, în timp ce clădirea scotea un zgomot infernal și ultimul perete al casei parohiale se prăbușea la pământ, prefăcut în pulbere.

40. HELEN. *Vineri, 22 decembrie 2017*

Helen stătea între fiica și fratele ei pe coridorul spitalului. Siennei îi fusese pus un ghips roz peste încheietura ruptă, pe care i-l arăta încântată lui Bobby.

– Doamna asistentă a spus că sunt cea mai curajoasă fetiță pe care a întâlnit-o. Bobby a privit în jos la ea și a zâmbit.

– Chiar așa? Și mama ta este foarte curajoasă. A plecat singură la spital, când era cam de vârsta ta.

Sienna a încuviințat din cap.

– Vrei să scrii ceva pe ghipsul meu? l-a întrebat pe Bobby, scoțând un creion din buzunar.

El a zâmbit.

– Sigur că da.

– Vreo veste despre Leo? a întrebat-o pe Helen, începând să deseneze pe ghipsul Siennei.

– Da, l-au prins chiar în clipa când se îmbarca. Este la poliție acum, îl interoghează. De ani întregi împrumută bani punând gaj casa, e dator vândut și a mințit mulți oameni. El și arhitectul au falsificat documente ca să poată depune dosarul pentru aprobare.

– Arhitect? Adică Willow, nu-i așa? s-a încruntat Bobby.

– Nu, este vorba de cineva pe nume Mike, care a lucrat mână în mână cu Leo. Se pare că au falsificat tot felul de documente pentru a obține aprobarea. Vor fi acuzați amândoi de fraudă.

– Vai de mine! Willow este și ea implicată? a întrebat Bobby, îngrijorat.

– I-am întrebat pe polițiști și se pare că și-au dat seama că nu a știut ce puneau la cale. Mike și Leo nu i-au spus nimic. A dat o declarație, dar are atâția admiratori în sat, încât cred că s-ar trezi cu o revoltă dacă ar acuza-o de ceva, a zâmbit ea. Este o fată nemaipomenită, Bobby, cred că ești foarte mândru de ea. I-a salvat viața Siennei.

– Sunt.

– Ce este? a întrebat Sienna când Bobby a terminat desenul.

– Este o salcie, copacul meu preferat. Tatăl meu spunea că simbolizează capacitatea de a lăsa în urmă durerea și suferința, de a te reînnoi, de a deveni mai puternic și mai curajos.

I-a făcut cu ochiul Siennei, care a zâmbit și s-a îndepărtat, atrasă de strălucirea automatului cu dulciuri.

– Iar cu Alice cum a rămas? a zis el, aplecându-se spre Helen.

Ea s-a uitat în urma fiicei sale, preocupată de ce se afla înăuntrul automatului.

– A recunoscut că a mutat cadavrul, iar fapta aceasta pare a constitui o obstrucționare a justiției, a zis ea, coborându-și privirile.

– Vor dori să discute și cu tine despre asta? a întrebat Bobby, pe un glas blând.

– Da, dar Dorothy le-a povestit deja despre comportamentul abuziv al lui Leo; l-au numit control coercitiv. Dorothy are multe probleme pentru că a ascuns-o pe Sienna. Sper din tot sufletul să nu pățească ceva rău, dar întreaga poliție din Sussex a fost implicată în căutarea Siennei, așa că lucrurile nu arată promițător pentru ea. N-am știut că e la ea. Nici acum nu pot să cred că m-a făcut să trec prin așa ceva. Helen a lăsat din nou privirea în jos. Îmi pare rău că n-am spus poliției despre Alice. Leo m-a făcut să cred că nu am de ales. Mi-a spus că mă vor băga în închisoare, iar mai târziu că mi-o vor lua pe Sienna. Mă manipulează de când aveam șapte ani, iar eu l-am crezut, a spus ea, începând să plângă.

– Îmi pare rău că nu mi-ai spus, a zis Bobby. Am fi scos-o la capăt într-un fel.
– Tata a vrut întotdeauna să fie a noastră casa parohială, a spus Nell tristă. Dacă Hiltonii i-ar fi lăsat-o, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Bobby a luat-o de mână.

– Ei bine, avocatul meu crede că avem șansa să obținem partea noastră din domeniu. Se pare că acum pot hotărî pe baza testelor ADN. Așa putem dovedi paternitatea tatălui nostru.

– Iar Leo nu o poate contesta?

Bobby a clătinat din cap și a strâns-o de mână.

– Nu-ți mai poate face rău, Nell. Totul va fi bine.

– Puteți intra acum, a zis o asistentă apărută în ușă.

Helen a luat-o de mână pe Sienna și au intrat împreună în rezerva lui Willow, unde ea stătea în capul oaselor în pat, zâmbind.

– Și tu ai un ghips! a zis Sienna, repezindu-se spre pat. Willow avea un umăr bine înfășurat, iar cotul în ghips. Cum de ți-au dat unul mov? Vreau și eu ghips mov!

Willow a zâmbit.

– Bună, Sienna, cum te simți? Acesta este Charlie, prietenul meu.

Charlie i-a făcut semn cu ochiul.

– Bună, Sienna, am auzit multe despre tine. Am înțeles că ai fost foarte curajoasă.

Sienna a chicotit.

– Voi doi o să vă căsătoriți?

– Nu! Nu vrea să se mărite cu mine, a zis el și a făcut o față tristă.

– Dar vom avea un bebeluș, a zis Willow.

Helen a simțit că i se strânge stomacul și a prins-o de mână pe Willow.

– Ești însărcinată? Știai asta când ai intrat în casă, să o salvezi pe Sienna?

Willow a încuviințat din cap.

– Abia când lumea se prăbușea în jurul meu mi-am dat seama cât de mult înseamnă pentru mine, a spus ea, privind spre Charlie, care i-a făcut semn cu ochiul.

– Copilul e bine? a întrebat Bobby, încruntat.

– Este bine, are un ritm cardiac puternic.

– Asta înseamnă că voi fi mătușă? a zis Sienna.

– Nu, vei fi verișoară, i-a zâmbit Charlie.

– Îmi pare rău, Willow, eu... a dat să spună Helen, cu voce tremurătoare.

– Oprește-te, nu e vina ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta. Mă bucur că suntem împreună, în cele din urmă.

Willow a strâns-o de mână mai tare și a privit spre tatăl ei.

– Cum te simți? a zis Bobby zâmbindu-i cald surorii lui.

– Mai bine decât m-am simțit în ultima vreme, a răspuns Helen. Sunt atât de mândră de tine, Willow! Am auzit ce s-a întâmplat cu șeful tău. Îmi pare rău. Ce-o să se întâmple cu jobul tău?

Willow a ridicat din umeri.

– Nu știu, dar voi fi în concediu maternal în scurtă vreme, iar după aceea pot să mă gândesc bine la ce urmează. Nu m-ar deranja să am propria firmă, deși tatăl meu spune că are de primit o moștenire, așa că s-ar putea să-mi iau liber un an-doi.

– Simplu! a zis Bobby, râzând când Willow i-a zâmbit cu căldură. Vanessa se simte bine, ai văzut-o?

Willow a privit-o pe Helen.

– Eu și Sienna mergem să o vedem acum, a răspuns Helen. Este într-o rezervă. Doctorul spune că este foarte confuză; nu-și amintește nimic din ce s-a întâmplat când ai salvat-o pe Sienna.

– Cred că a fost un iad să trăiești alături de ea în toți acești ani, încercând să nu-ți dezvălui secretul, a zis Willow, privind-o cu empatie. Înțeleg că au găsit rămășițele lui Alice și îi putem organiza o înmormântare cum se cade. Era în cimitirul pe care Leo și Mike încercau să-l ascundă de ochii dezvoltatorilor. Din câte scrie în agenda Tessei, erau multe femei înmormântate acolo – femei pe care a încercat să le ajute și care s-au refugiat în casa parohială.

– Putem să mergem și să o vedem pe bunica acum? a zis Sienna, trăgând-o de mână pe Helen.

Helen a privit-o zâmbind.

– Ne întoarcem într-un minut, a zis celorlalți și s-a lăsat trasă spre hol.

Sienna a pornit țopăind pe lângă Helen care urma indicatoarele spre salonul în care se afla Vanessa.

– S-ar putea ca bunica să-ți spună din nou Alice, scumpa mea; este foarte confuză acum. O să te supere?

– Nu mă deranjează, a zis Sienna veselă. Dacă asta o face fericită.

Helen a zâmbit, coborându-și privirea spre fica ei. Nici acum nu-i venea să creadă că o avea din nou alături. Acum, fiecare secundă petrecută împreună era ca un dar. Ca și cum ar fi renăscut. Fusesse aproape de a îmbrățișa o viață ca a Vanessei, distrusă de suferință și durere. Gândul la ce ar fi putut fi o îngrozea.

În sfârșit, au ajuns în fața rezervei Vanessei și a bătut la ușă.

– Intră! s-a auzit slab vocea Vanessei.

Helen a deschis ușa cu grijă. Vanessa stătea în capul oaselor în pat, arătând mult mai rău decât se aștepta. Avea un furtun cu oxigen în nas, iar fața îi căpătase o paloare cadaverică. Pe Helen o îngrijora reacția Siennei, dar fata s-a repezit spre pat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Bunico, a zis ea, înconjurându-i gâtul cu brațele.

Helen i-a ridicat încet brațul în ghips și i l-a așezat pe umărul bunicii.

– Ai grijă cu ghipsul, draga mea.

Vanessa s-a lăsat pe spate și a privit-o pe fetiță.

– Mi-a fost dor de tine. Nu te-am găsit nicăieri.

– Știu. Am rămas încuiată în ascunzătoarea din casa parohială, dar m-au salvat.

Sienna și-a trecut degetele prin părul bunicii sale.

– Am fost foarte îngrijorată pentru tine, Alice, draga mea. Nu știam unde ești.

Pe obrazul Vanessei s-a rostogolit o lacrimă. Sienna a zâmbit către Helen și i-a făcut un semn cu ochiul. Înțelegea foarte bine.

– Acum sunt bine, mami. Totul va fi bine. Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mine. Sunt în siguranță.

Helen a întors capul, ca să n-o vadă Sienna plângând. Empatia și înțelepciunea fetiței sale o copleșeau.

Vanessa a început să ațipească, agățată de mâna Siennei.

– Dormi acum, mami. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Alice. Te iubesc atât de mult!

Luptându-se cu lacrimile, Helen a privit-o pe Vanessa adormind, apoi a întins o mână spre Sienna. Fetița a sărutat-o pe iubita ei bunică, apoi a sărit jos din pat.

Helen a luat-o de mână și au părăsit camera cu pași mici. Nu s-a uitat înapoi, ci a traversat înapoi coridorul, mergând spre fratele ei.

EPILOG. Ianuarie 1945

Draga mea Bella,

Când vei citi această scrisoare, eu voi fi deja declarată vinovată de omor și voi avea de înfruntat o condamnare pe viață.

Dar am știut de îndată ce am fost acuzată de această crimă de care nu mă fac vinovată că nu pot depune mărturie. A mă supune interogatoriului în instanță ar însemna să fac un jurământ să spun adevărul și numai adevărul.

Fără îndoială, aș fi silită să răspund la întrebări despre femeile pe care sunt mândră să le fi salvat de-a lungul vieții mele de moașă. Femei care mi-au povestit despre felul în care soții lor le-au silit să întrețină relații cu ei la numai câteva zile după naștere. Despre faptul că nu erau destul de înzdrăvenite pentru a purta în pânțece un alt copil. Fete prea tinere ca să nască, siluite de frați sau tați și care m-au implorat să nu dezvălui nimănui rușinea suferită. Fete pe care le-am ajutat dându-le copii unor femei care își doreau copii, dar nu îi puteau avea.

Le-am promis acestor femei și fete că le voi păzi secretele, cu riscul vieții mele. Unele s-au aflat probabil în instanță, alături de mine, stând lângă soții lor, care le-ar fi bătut sau chiar le-ar fi omorât dacă aș fi vorbit despre adevărul lor.

Îmi pare foarte rău pentru ce înseamnă decizia mea pentru tine și Alfie. Că nu pot depune mărturie în instanță și nu pot spune lumii că o iubeam pe Evelyn Hilton, că nu aș tăia niciodată o femeie așa cum a făcut-o doctorul Jenkins. Noaptea aceea va fi pe vecie întipărită în mintea mea, oricât aș încerca să uit. A măcelărit trupul delicat al lui Evelyn, a privat copilul de oxigen, apoi, când și-a dat seama ce-a făcut, a trimis-o pe Sally la casa parohială să mă cheme. A plecat și m-a lăsat acolo să mă uit la ei cum își dau sufletul și să cadă vina asupra mea.

Ziua aceea a fost cea mai rea din viața mea. A fost ziua în care Wilfred mi-a spus că Eli fusese ucis, a fost ziua în care tu ai pierdut iubirea vieții tale, iar Alfie și-a pierdut tatăl.

Și a fost ultima mea zi ca moașă.

Dar nu mă tem. Sunt recunoscătoare. Iubesc meseria pe care am făcut-o toată viața. Cea mai mare onoare a fost să îți fiu ție mamă și bunică lui Alfie.

Să nu fii tristă, iubirea mea. Tu faci parte din familia James. Noi nu suntem victime, suntem oameni liberi. Sunt liniștită știind că am ajutat la crearea unei lumi de care putem fi mândri și că mi-am ținut cuvântul dat.

Le-am spus acelor femei că le voi duce secretele în mormânt.

Și m-am ținut de promisiune.

Te iubesc, draga mea, fii puternică până ce ne vom revedea.

Mama xxxx

MULȚUMIRI

Dezbaterile de idei împreună cu oameni interesanți, inteligenți – încercând, în acest timp, să nu ne pierdem în divagații nesfârșite – reprezintă cea mai bună etapă din scrierea unei cărți. Deseori, cei cu care vorbeam habar n-au avut cât de mult m-au ajutat, deci, gândindu-mă la asta, uriașe mulțumiri lui Vicky Newman, pentru răbdarea nesfârșită și pentru împărtășirea cunoștințelor medicale, de asemenea lui Sarah Harris și Alexis Stickland pentru discuțiile despre îndeletnicirea de moașă. Mulțumiri minunatei Marion Wilyman pentru conversațiile despre schimbările intervenite în această ocupație de-a lungul vremii, precum și lui Danny, pentru că mi-a împărtășit din vasta lui experiență legată de sistemul penitenciar al Maiestății Sale. De asemenea, Annei Blowfield pentru ajutorul pe care mi l-a oferit în aspecte privind asistența spirituală din închisori și pentru că m-a îndrumat spre capelanul Phil Chadder, care m-a ajutat enorm.

Imense mulțumiri Maritei Bianco, cea care a pus cu grijă la un loc rezultatele studiilor mele, și Asiei Jedrzejec, care mi-a oferit din timpul ei și perspectiva feminină în domeniul arhitecturii, de importanță vitală. Îi mulțumesc lui Jeremy Pendlebury de la biroul de avocatură 7BR și Valeriei Swift, care au fost, amândoi, extrem de răbdători în ajutorul pe care mi l-au dat pentru înțelegerea proceselor penale. La fel ca și Sue Stapely, o permanentă sursă de cunoștințe și contacte. Mulțumesc, de asemenea, zeitei cailor, Emma Lucas, pentru informațiile ei experte.

În sfârșit, îi mulțumesc minunatei mele redactoare, Sherise Hobbs, care întotdeauna scoate de la mine ceea ce am mai bun, și agentei mele, Kate Barker. Îi datorez recunoștință dragului meu Steven Gunnis, pentru că mă ajută întotdeauna atunci când întâmpin blocaje legate de acțiune. Le mulțumesc fetelor mele, Grace și Eleanor, pentru răbdarea lor de a reconstitui împreună cu mine viața din alte timpuri, precum și dragilor mei prieteni Rebecca Cootes, Clodagh Hartley, Harry De Bene, Suzanne Lindfors, Jessica Balkwill, Helen Tullis, Jessica Kelly, Kate Osbaldeston, Sue Kerry, Claudia Vincenzi și Sophie Cornish, care m-au ajutat să trec prin lockdown; pentru nimeni n-a fost ușor să lucreze cu copiii acasă.

Ridic paharul în cinstea voastră, a tuturor!

NOTA AUTOAREI

La fel ca mulți alții, am fost fascinată întotdeauna de moașe. Atâta vreme cât femeile au ajutat alte femei la naștere, în multe culturi a existat credința că moașele posedă secrete și cunoștințe supranaturale. În trecut, au fost chiar moașe judecate și ucise ca vrăjitoare, atât erau de puternice cunoștințele lor despre remediile naturale și despre organismul femeii. Într-adevăr, nu există ocupație care să producă mai multă fascinație și mai mult interes cum e cea de moașă.

Moașele sunt alături în orele celui mai puternic, mai intens emoțional, mai traumatic și mai transformator eveniment din viața unei mame, și așa a fost de secole; pentru mama ei și pentru mama mamei ei. Sunt alături pentru a împărtăși euforia din clipa în care copilul iese din pântecul mamei, sau să consoleze mama căreia i se spune că pruncul ei nu va supraviețui – precum și tot ceea ce însoțește aceste momente.

Cu toate că a existat de secole, ocupația de moașă nu a fost recunoscută legal în Marea Britanie până în anul 1902. Chiar și atunci, moașele au continuat să fie convinse că moșitul este o îndeletnicire feminină și au rămas reticente în a se pregăti cu instructori bărbați. În plus, multe dintre aceste femei erau analfabete, ceea ce făcea învățătura aproape imposibilă. Încă din primii ani ai secolului al XIX-lea, familiile din clasa de mijloc au început să apeleze la medici pentru nașteri. Iar la începutul secolului XX, nașterile au început să se mute în spitale. Pe la jumătatea secolului XX, apelau la moașe doar cei care nu-și puteau permite un doctor. Nașterea cu o moașă era văzută ca o dovadă de condiție socială modestă, dar tocmai aici se află problema: mulți medici nu erau suficient instruiți în asistarea nașterilor; numai o parte din pregătirea lor teoretică era legată de naștere și foarte puțini asistau la nașteri în procesul lor de pregătire profesională.

Nașterea era văzută ca o patologie care solicita tratament. În procesul de naștere, femeile erau întinse pe spate, cu picioarele fixate în scărițe, în medii spitalicești sterile și înspăimântătoare, unde femeile nu erau ascultate. Numărul de bărbați care asistau la nașteri a crescut rapid, iar moașele precum Tessa din povestea noastră resimțeau cu ostilitate invazia teritoriului lor. Cei mai mulți debutanți în practica medicală generalistă aveau doar idei vagi despre nașterea normală, ca să nu mai vorbim de nașterile cu complicații, și învățau din experiențele dure, deseori nefericite, omorând mame și copii care, altfel, ar fi supraviețuit.

Ideea m-a fascinat pentru că această abordare de tip patologie a nașterii încă răzbate până în zilele noastre. Există un sentiment al lipsei de control despre care vorbesc atât de multe mame care nasc în spital. Senzația că nu sunt ascultate, că sunt supuse unor intervenții pe care ele nu le vor sau care nu le sunt necesare. Din păcate, trauma nașterii nu este ceva foarte rar întâlnit în zilele noastre; ideea că te afii cu totul și cu totul la mila doctorilor în decursul nașterii propriului copil. Și deseori, fără analgezice, ceea ce este văzut ca un titlu de onoare. Sau refuzându-le uneori, pentru că femeilor li se spune: „Nu degeaba se numesc chinurile facerii – nașterea este menită să se producă în chinuri“. În nici o altă procedură medicală nu te forțează nimeni să înduri dureri inimaginabile.

Eroina noastră, Tessa James, fusese moașă timp de treizeci de ani. Salvase nenumărate vieți și deseori se ocupase de femei care nu puteau plăti. Dar ea trăia într-o perioadă de schimbări, iar povestea noastră începe chiar înaintea creării Serviciului Național de Sănătate, când femeile care nășteau plăteau sume pe care doctorii și le doreau ei înșiși. Există o mare presiune pentru înlăturarea femeilor

precum Tessa James, femei care, de multe ori, știau despre naștere mai mult decât orice doctor cu toate diplomele lui.

Din punctul de vedere al moașelor, doctorii au locul lor și uneori intervenția medicală este absolut necesară. Dar alteori, e bine să se aștepte. Moșitul este practica medicală care implică cea mai multă neliniște și anduranță, și ca să aibă succes, această practică cere mai multă abilitate, grijă și prezență de spirit din partea personalului decât orice altă specialitate medicală. Am început să înțeleg condiția femeii, capacitățile ei de moașă, ca pe un reper de rezistență în fața ofensivei de neoprit a medicinei moderne. A fost o atracție irezistibilă pentru mine: o poveste convingătoare care sper să-și găsească rezonanța în conștiința femeilor din ziua de astăzi.